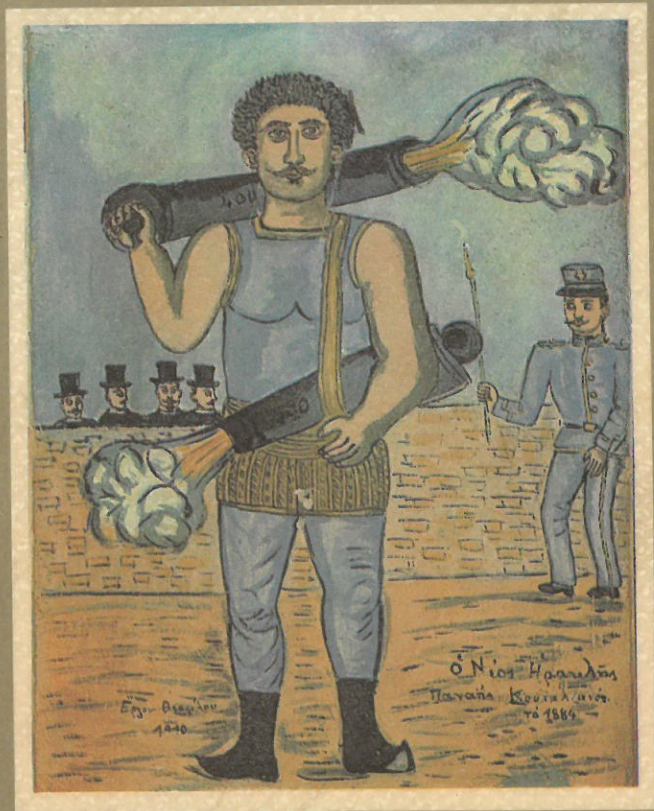

ΕΔΜΟΝΔΟΥ ΛΑΝΙΕΛ

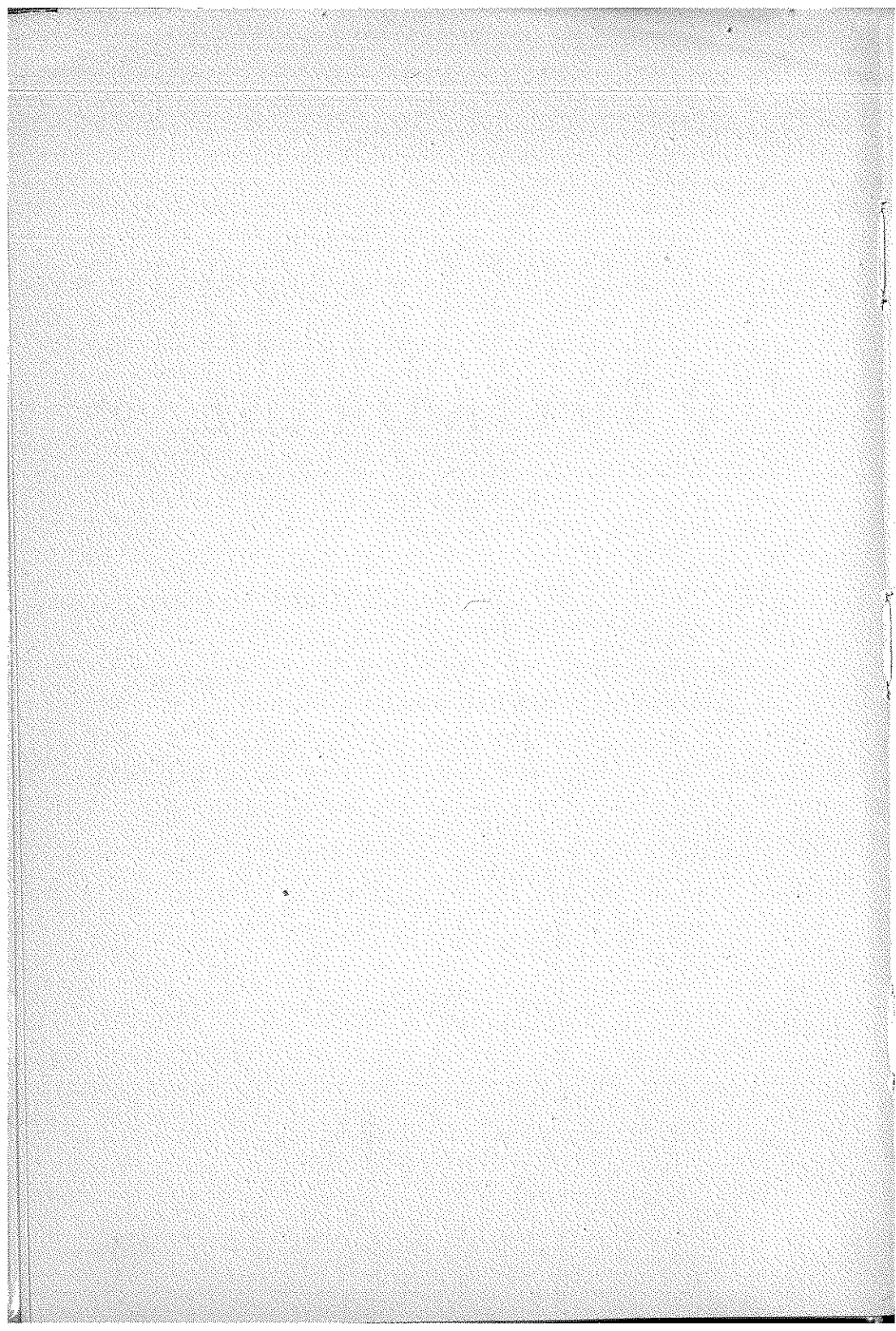
Ο ΚΟΥΤΑΛΙΑΝΟΣ

ΕΠΙΔΟΣΕΙΣ ΑΠΙΣΤΕΥΤΟΙ—ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΠΡΩΤΟ-
ΦΑΝΗ—ΠΑΛΗ ΜΕ ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟΥΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΔΙΟΝΥΣΟΣ»
ΗΦΑΙΣΤΟΥ 24 — ΤΗΛ. 3212629
ΑΘΗΝΑ

Ο ΚΟΥΤΑΛΙΑΝΟΣ

ΕΔΜΟΝΔΟΥ ΔΑΝΙΕΛ

Ο ΚΟΥΤΑΛΙΑΝΟΣ

Ἡ περιπετειώδης ζωὴ ἑνὸς ὑπερανθρώπου Ἑλλήνος, ποῦ ὑπῆρξεν ὁ μεγαλύτερος ἀθλητὴς ὄλων τῶν αἰώνων, καὶ τὸν ὅποιον ἠγάπησαν αἱ ὠραιότεραι γυναῖκες.

ΕΠΙΔΟΣΕΙΣ ΑΠΙΣΤΕΥΤΟΙ--ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΠΡΩΤΟΦΑΝΗ—ΠΑΛΗ ΜΕ ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟΥΣ

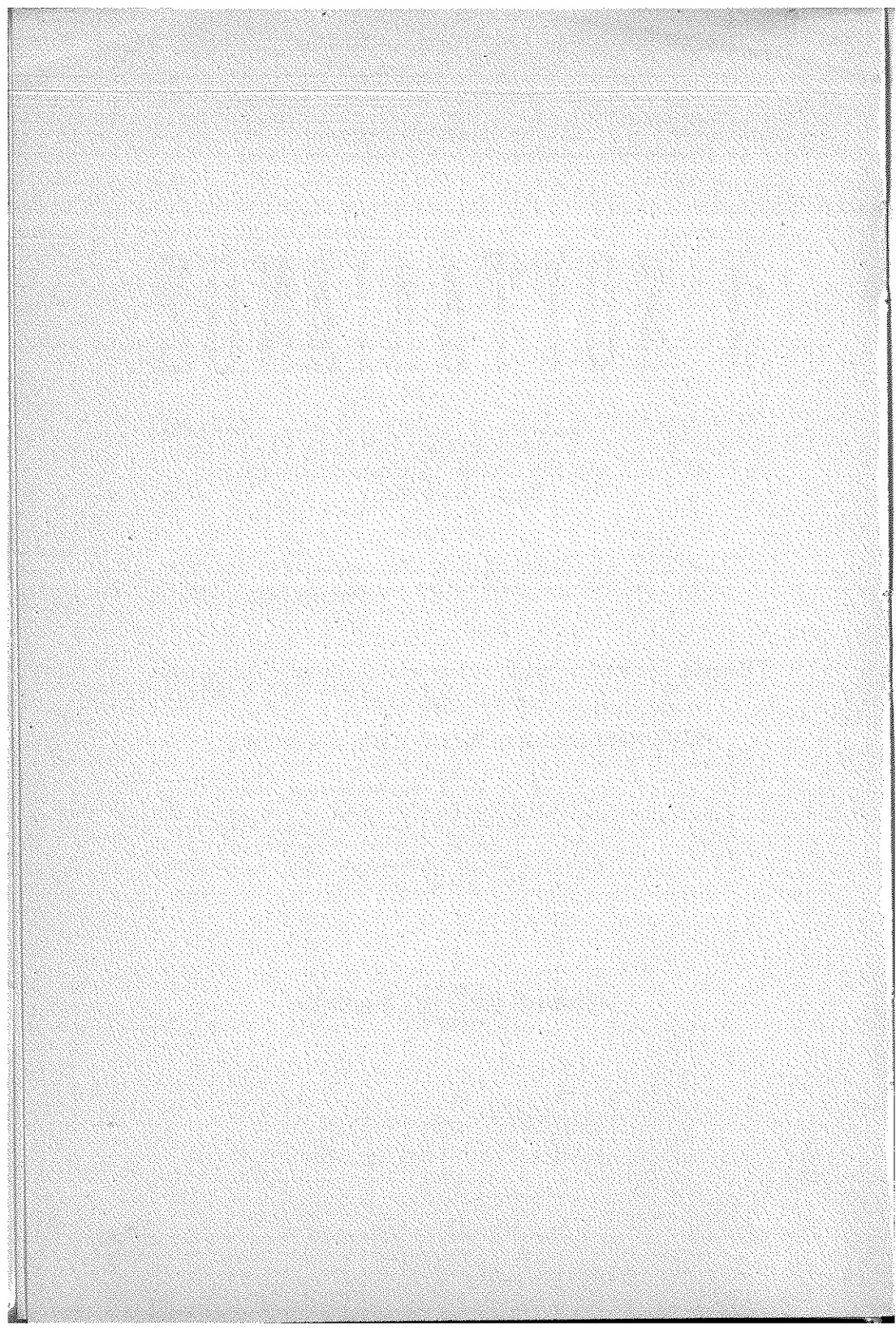
Ἔρωτες, ἀντιζηλεῖται, μίση, δολοφονικαὶ ἀπόπειραι, μυστηριώδη δράματα κλπ. κλπ.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΕΠΙ Τῆ ΒΑΣΕΙ ΤΟΥ ΚΕΙΜΕΝΟΥ

Διὰ μέσου τῶν αἰώνων τρεῖς ἄνθρωποι—θαύματα κατέπληξαν τὸν κόσμον μετὰ τὴν δυνάμιν των καὶ οἱ τρεῖς ἦσαν Ἑλληνες. Ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Μίλων ὁ Κρωτωνιάτης καὶ ὁ Παναγῆς Κουταλιανός. Καὶ ὁ τελευταῖος, ὄλων τούτων ἀνώτερος.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΔΙΟΝΥΣΟΣ»
ΗΦΑΙΣΤΟΥ 24 — ΤΗΛ. 3212629
ΑΘΗΝΑ

Κουταλιανόν τὸν Παναή νὰ ζέρατε τὴν ψυχὴν του
'Ἡ Κουτάλη ἀδέρφια μου εἶναι καὶ ἡ Πατρίς του.
Μικρὸς ὡς ἂν γεννίθηκε ἦταν χαριτομένος,
καὶ μὲ τριάκοντα ἐτῶν ἦναι ἀνδρειομένος.
Στὰ χίλια ὀκτακόσια ἔτος ὀγδοήκοντα τρία.
Κουταλιανὸς ἀπέδειξεν ὄλην του τὴν ἀνδρείαν
'Ἀπ' τὴν Κωνσταντινόπολιν ἐπήγε καὶ ἐμπαρκαρεῖ,
μὲ νὰ καράβι ἀγγλικό καὶ στὴν Ἀγγλία πάει.
Τὴν ὄραν ποῦ σαλπάρανε οἱ ναυτικοὶ τὸ βίντζι
στὴν κάμερα ὁ Παναῆς ἐπαιξε τὸ μουζούκι.
Οἱ ἄγγλοι ἐνομίσανε πῶς ὁ γραικὸς φοβήθη.
Νὰ μὴν τὸν διατάξουνε ἴσως καὶ τοὺς βοηθήσει.
Πάει ὁ Πλοίαρχος τοῦ λέει εὐγα γραικὲ ἐπάνω,
γὰ νὰ βοηθήσης τὰ παιδιά τώρα ποῦ θὰ σαλπάρουν.
Πῶς νὰ το ἴδουν τὰ μάτια μου πῶς νὰ βασῶ ἡ καρδιά μου
νὰ βλέπω δέκα ἄνθρωποι μὲ βίντσι νὰ σαλπάρουν.
'Τ' ἀπήντησεν ὁ πλοίαρχος μὰ μοναχὸς σαλπάρεις.
Τοῦ εἶπε καὶ ὁ Κουταλιανὸς τί στοίχημα μοῦ βάνεις.
Σοῦ βάνω δέκα τάληρα καὶ δωρεὰν τὸν ναῦλο.
'Ὅτι νὰ φᾶς καὶ ὅτι νὰ πιῆς καίμ' αὐτὰ σοῦ τὰ συνδράω.
Τὴν ἀλυσίδα ἐπιασεν μὲ τὸ δεξί του χαιρί
διὰ μιᾶς τὴν ἄγκυρα ἀπάνου τὴν ἐφέρει
μ' ὅτι τὸ ἐσαλπάρησε ἀπάνου στοῦ καράβι
Τὴν ἐπιασε στοῦ χαιρί του στὴ θέσι τῆς τῆ βάνει.
Τὴν ὄρα ποῦ ἀράξανε καὶ πῆγαν στὴν Ἀγγλία
Στὰ καφφενεῖα κάτσανε τὸ κἀναν ὀμιλία.
'Ἡ ὀμιλία ξάπλωσε ὁ λόγος διεσκορπίσθη,
'Ἐμπρὸς εἰς τὴν βασιλίσσα πῆγε καὶ παρεστήθη
Βικτόρια καὶ ἂν τὸ ἔμαθε περίεργον τῆς φάνει
'Ἔστειλεν τὸ περίπουλο νὰ πάη νὰ τὸν συλλάβη.
'Ἐπῆγε τὸ περίπουλο καὶ τὸν ἐσυλλαμβάνει,
'Ἐμπρὸς εἰς τὴν βασιλίσσαν ἐκεῖνονε παγαίνει
Τοῦ εἶπε ἡ βασιλίσσα ἔχω ἓνα μιχλιβάνη,

Αρτάνη

νά βγούνε νά παλαύσουνε νά ἰδοῦν ποιὸς θά προσβάλει
Καὶ ὁ ἀράπης τὸ κατάλαβε πὼς ἦτον παλικάρη.
Νόημα τὸν ἔκανε κριφὰ τὸν κουβεντιάζει
Τοῦ δίνει λίρες ἑκατὸ νά μὴν τὸν ἐμπροσβάλη,
Τὴν ὥραν ποῦ μπλεχτήκανε καμώθηκε πὼς πεύτει,
πέρνει λίρες ἑκατὸ καὶ τοῦ φιλάει τὸ χέρι.
Οἱ Ἕλληνες ὡς ἦδανε ὅλοι ἐντροπιασθήκαν
Κουταλιανὸν τὸν Παναή στὴν κάμαρα εὐρήκαν.
Κρίμα σὲ σένα Παναή καὶ στὴν παλικαργιά σου,
ἕνας ἀράπη σέριζεν ποῦ εἶναι ἡ ἀνδρεία σου.
Τοὺς εἶπε ὁ Κουταλιανὸς μὲ ὄλη τὴν ψυχὴ του,
αἱ λίρες του μὲ ρήξανε μὰ ὄχι ἡ δύναμί του.
Σὰν θέλεις λίρες Παναή εὔγα νά πολεμήσης,
τὸν Μπιχλιβάνι κύταξε κάτω νά τὸν ἐρίξης.
Σὰν βγήκαν νά παλαίψουνε μ' αὐτὸ τὸ Μπιχλιβάνι
πολὺ λαὸς συνάχθηκε νά κάνουνε σιργιάνι.
Τὴν ὥραν ποῦ πλεχτήκανε ἀπλόνει καὶ τὸν πιάνει
ἀπὸ μπροστά τὸν σήκωσε ὀπίσω τὸν πετάει,
Ζήτω οἱ Ἕλληνες φωνάζανε ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα
Οἱ ἄγγλοι ἐμπροσβληθήκανε δαγκάσανε τὰ χέρια
Βασίλισσα ἠθέλησε νά ἰδῆ τὴν ἀνδρείαν του.
Ἐγὼ ἔχω ἕνα θεριὸ καὶ τίγρι τὸ νομά του,
Γιὰ βγήτε νά παλαίψετε ἴσως καὶ τὸ νικήσης.
Ἄξιωμα θὰ σοῦ δοθῆ ἔδῶ θὰ κατοικήσης
Εὐγγήκαν νά παλαίψουν ἀντάμα μὲ τὸν τίγρι
πλῆθος συνάχθηκαν νά κάνουνε σεήρι
Ἄπ' τὸ λαιμὸ τὸ ἦχανε μὲ σίδερα δεμένο
Ἄπάνω του ἐρίχτηκε ὡσὰν τὸ λισσασμένο.
Ἐπίασαν καὶ τὸ βγαλαν σὲ νά πλατὺ μεντάνι
Ὅλος ὁ κόσμος ἔλεγε τώρα θὰ τὸν ἐφάει.
Ἄπ' τὰ μαλιά τὸ ἔπιασε ἀπάνου τὸ σικῶνει
τὰ δυὸ του πόδια πσιναῖ καλὰ τοῦ τὰ μαγκῶνει.
Καὶ ἄπλωσε τὸ χέρι του τὸ στόμα του ἀνοίγει
σὰν τὴ σαρδέλα τῶσχησε πέρα μεριά τὸ ρίχνει.
Ὅλη ἡ Ἄγγλία τρόμαξε τὴν τρομεράν του ἀνδρείαν
λίρες τοῦ ἔχαρίσανε βασίλισσα βραβεῖα.
Καὶ στὴν Κωνσταντινούπολιν ἀκούσανε τί κάνει
Κ' ἕνα βουβάλι ἄγριο ξαναπαλεύει πάλι
Καὶ ἄπλωσε τὸ χέρι του τὸ πιάνει ἀπ' τὸ κεφάλι,
ὡσὰν τραγὶ τὸ σήκωσε μέσα στὴν ἀμασκάλη.

Εύγαλε τὸ μαχαίρι του τὸ χώνει στὴν κηλιά του,
ὡσὰν τὸ ψαράκι σπάραξε μέσα στὴν ἀγκαλιά του.

Εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν πῆγε νὰ χαιρετήσῃ,
καὶ τὸν Σουλτάνον θέλησε νὰ τὸν προὔπαντήσῃ.

Στὴν Πόλι ξαναγύρισε νὰ εὖρη καὶ πενέση
Τὸρ Ἀρμενάκη ἐχάλεβε τώρα νὰ τὸν παλαίση.

Ὁ Βασιλιάς τὸν φώναξε καλὸς τὸν Παναή μου
καλὸς το τὸ τζιέρι μου καλὸς το τὸ παιδί μου.

Νὰ βγῆτε νὰ παλαίψετε μαζῆ μὲ τ' ἀρμενάκη,
δῶρα νὰ σοῦ χαρίσω ἄγω σένα περβολάκη.

Εὐγῆκαν νὰ παλαίψω νε σένα πλατὺ μεϊντάνι
πολὺς λαὸς συνάχθηκεν καὶ κάνουνε σιργιάνι,
τὴν ὥρα ποῦ πλεχθήκανε ἀπλόνει καὶ τὸν πιάνει
στὴν ἀμασχάλη τῶβανε τοῦ σφίχνει τὸ κεφάλη.

Τὰ μάτια πεταχθήκανε εὐγῆκαν οἱ βορβοῖ του
τὸ ἀρμενάκη ἐφώναξε αἱ τώρα θὰ βγῆ ἡ ψυχὴ του

τοῦ βγῆκαν καὶ ἰδιαιτέροι τοῦ Παναή μηλίση
Ἄφέντη κύριε Παναή ἐμᾶς νὰ τὸν χαρίσης

Θύμωσε ὁ Παναῆς ἤρθε ἡ ἀνδρειὰ του.

Τὰ χέρια του σίδεραν γινήκανε δράκοντας ἡ καρδιά του
Βεζύρης τοῦ ἐμήλισε τὸν Ἀρμενάκη γιὰ νὰ ζήση

Ὅτι καὶ ἂν θέλῃς ὁ βασιλιάς ἐσένα νὰ χαρίση,

Τι θέλεις ἀφέντη Παναή ἐσὲ νὰ σοῦ χαρίσω
νὰ ζήσης σὲ δλη του τῆ ζωὴ διὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω

Τί θέλω ν' Ἀφέντη βασιλιά ἐμὲ νὰ μοῦ χαρίσης
μιὰ λίμνη μὲς τοῦ Μαρμαρᾶ γιὰ νὰ μὲ εὐχαριστήση.

Αἶντε παιδί μου Παναή καὶ νᾶναι χάρισμα σου

Νὰ ζήσης μὲ τὸ σόι σου καὶ τὴν οἰκογένειά σου.

καὶ πάλη τοῦ ἐδίξανε δύο μικρὰ κανόνια

Στὰ χέρια του τὰ σήκωσεν σὰ νάτανε βελώνια

Τὸ ἓνα ἔβανε εἰς τὸν ὦμο του καὶ τᾶλλο στὴν ἀγκάλη

σὰν δράκος ἐστεκώτανε καὶ δὲν παραπεύτει

Τὰ γιόμιζαν τὰ ἐριχθαν καὶ δὲν παραμιλοῦσε

Ὡσὰν κολόνα σίδερο δὲν ἐπαραπατοῦσε.

Καὶ μία λάμα σίδερο ἐβάσταγε στὸ χέρι

Ὡς Ἡρακλῆς τὴν τύλιξε τὴν ἔκανε ἱτέρι

Καὶ δύο πμάλαις ἀδελφιά μου ποῦ βάζαν στὸ κανόνι

στὰ χέρια του ταῖς γλένταε ὡσὰν τὰ κομπολόγια

Νὰ ζήση ὁ Κουταλιανὸς ὅπου εἶναι Παλικάρι

ποῦ πάλεψε καὶ νίκησε τὸν πρῶτο Μπιχλιβάνι.

Ἄν ἔρθῃ ὁ Κουταλιανὸς νὰ ζήσῃ χίλια χρόνια
ποῦ σήκωσε στὰ χεῖριά του τὰ δυὸ μικρὰ κανόνια,
Αἰδέρφια ὁ Κουταλιανὸς καὶ ἄν ἦναι παλικᾶρι
επάλευσε μέ δυὸ θεριὰ τίγρι καὶ το βουβάλι.
Νὰ ζήσῃ ὁ Κουταλιανὸς ὁποῦ εἶναι ἀνδρειομένος,
ἔχει Ἡράκλειον δύναμιν Σαμψῶν ἔξακουσμένος.

ΠΑΝΑΓΗΣ ΚΟΥΤΑΛΙΑΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ Α΄.

ΜΙΣΟΣ ΙΣΠΑΝΙΚΟΝ

I

Ἄλόνσο και Ἐσμεράλδα

Οἱ τυχοδιώκται κάθε ἐποχῆς εἶνε ἄνθρωποι ἀπαράλλακτοι. Δύο αἰσθήματα κυρίως τοὺς διευθύνουν, ἐκτὸς τῆς ροπῆς των πρὸς τό, διὰ παντὸς μέσου εὐκολον κέρδος,—τὸ μῦθος και ὁ ἔρωσ.

Και εἶνε και εἰς τὰ δύο τρομεροί, ἀμείλικτοι, ἀσυμβίβαστοι, παράλογοι, αἰμοδιψεῖς σχεδόν.

Ἐνας τέτοιος ἦτο και ὁ *τορριαντῶρ*,—ὁ ταυρομάχος Ἄλόνσο.

— Αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, ποὺ ξεφύτρωσε μπροστὰ στὸ δρόμο μου, θὰ τὸν καταστρέψω, ἔλεγε, τρίζων τὰ κάτασπρα δόντια του πρὸς τὸν φίλον του Ροντές Δὲ Βίλλα.

— Μά, εἶσαι βέβαιος ὅτι ὁ ξένος ἐρωτοτροπεῖ μὲ τὴν Ἐσμεράλδα στ' ἀλήθεια; τὸν ἠρώτησεν ὁ φίλος του.

Ὁ Ἄλόνσο συνεκλονίσθη ὀλόκληρος.

Ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ κάθισμά του, ἐχτύπησε μιὰ φοβερὴ γροθιά στὸ τραπέζη τοῦ καπηλείου, ὅπου παρεκάθηντο, εἰς τρόπον ὥστε τὰ ποτήρια ἀνετράπησαν, και μόλις ὁ Ροντές κατώρθωσε νὰ μὴ μουσκεφθῆ ὀλόκληρος και ἀνεφάνησε.

— Τί θὰ πῆ στ' ἀλήθεια; Τέτοιες δουλιεὺς γίνονται στὰ ψέμματα;

— Ἐξέρω κ' ἐγώ. ἐμουρμούρισε δυστακτικῶς ὁ Ροντές, μά,

αὐτὸς ὁ ξένος δὲν μοῦ φαίνεται νὰ παρασκοιτίζεται γιὰ τῆς γυναῖκες...

— Ὑπάρχουν γυναῖκες καὶ γυναῖκες, ἀπήντησεν ὁ Ἀλόνσο. Καὶ ἂν τυχὸν αὐτὸς δὲν κυνηγᾷ, ποιὸς μὲ βεβαιώνει ὅτι δὲν θὰ τὸν κυνηγήσῃ στὸ τέλος ἢ Ἑσμεράλδα; Ξέρεις τί γυναῖκα εἶνε... Ξέρεις τί λατρεῖ καίει μέσα της... Κι' ἅμα φλογισθῆ το γυναῖκειο καμίνι, Πέο τοῦτος Δίος! βάζει φωτιά ἀπ' τὴν Ἀργεντιὰ καὶ φτάνει στὸ Μεξικό!

Ὁ Ροντές ἐγέλασε μὲ τὴν ἔξαψιν τοῦ φίλου του καὶ εἶπε :

— Αὐτὰ ποὺ λές, μπορεῖ νᾶνε καὶ ἀληθινά. Ὅταν ὅμως ἢ φωτιά σκονιάψῃ στὸ γυμνὸ βράχο θὰ σβύσῃ...

— Δὲν σὲ ἐννοῶ ἀπόψε Ροντές...

— Νά, ὁ γυμνὸς ὁ βράχος εἶνε ὁ ξένος ἀθλητῆς. Αὐτὸς, ἀγαπητέ μου Ἀλόνσο, ἔχω σχηματίσει τὴν πεποιθήσιν, ὅτι μονάχα γιὰ τὸν ἀθλητισμὸ ἐνδιαφέρεται... Ὁ ἄλλος κόσμος τοῦ εἶνε ἐντελῶς ἀδιάφορος.

— Λές; ἔκαμεν ὁ Ἀλόνσο, ἀποθέσας ἀθικτον τὸ ποτήρι του ἐπὶ τῆς τραπέζης... Μά, πόσα κρύβει κανεὶς ὅταν ἔχει συμφέρον νὰ τὰ κρύψῃ.. Μήπως ἤθελεν νᾶρθῃ νὰ ἐξομολογηθῆ σὲ σένα τὸν ἔρωτά του πρὸς τὴν Ἑσμεράλδα; Μά, ἐγώ, ποὺ ἐνδιαφέρομαι, βλέπω τὰ πράγματα μὲ διαφορετικὰ μάτια...

— Ἀλόνσο, παρετήρησεν ὁ Ροντές, εἶσαι ὑπερβολικὰ ἐρωτευμένος...

— Ὅπως πάντοτε!

— Ἰδέα σου... Ἐσὺ δὲν εἶσαι ἐρωτευμένος μὲ τὴν ἴδιαν γυναῖκα πάντοτε!

Ὁ Ἀλόνσο ὕψωσε τοὺς ὄμους.

— Καὶ τί ἔχει νὰ κἀνῃ αὐτό; ἀπήντησε. Μήπως μονομαχῶ πάντοτε μὲ τὸν ἴδιον ταῦρο; Καὶ ὅμως ἢ μονομαχίαις εἶνε ἢ ἀδυναμία μου... Ἔτσι καὶ ἢ γυναῖκες... Τώρα ἀγαπῶ τὴν Ἑσμεράλδα καὶ τὴν ἀγαπῶ τρελλά, τόσο ὥστε νὰ μὴν ἐπιτρέψω εἰς κανένα ἄλλον νὰ τὴν ἀγαπήσῃ...

— Ὑπερβολικὴ ἢ ἀπαίτησις σου, εἶπεν ὁ Ροντές. Ἄν τοῦλάχιστον ἔλεγες ὅτι δὲν θὰ ἐπιτρέψῃς εἰς αὐτὴν ν' ἀγαπήσῃ ἄλλον, θὰ ἦσο κάπως λογικώτερος... Ἀλλὰ τώρα;

— Καὶ διατί ὄχι τώρα;

— Διότι, πῶς θὰ ἐμποδίσῃ τὸν κόσμον ν' ἀγαπήσῃ ἔνε

ώραίο πλάσμα όταν τὸ συναντήσῃ στὸ δρόμο του ; Μήπως τὸ πλάσμα αὐτὸ φέρει τὴν σφαγίδα τῆς ιδιοκτησίας σου ! Προκειμένου μάλιστα...

— Προκειμένου περὶ τίνας ;

— Περὶ τοῦ ξένου αὐτοῦ...

— Ἔ, λοιπόν ;

— Αὐτός, φίλε μου, εἶν' ἓνας ἄνθρωπος διαβατικός. Δίδει πέντε-δέκα ἀθλητικὰ παραστάσεις καὶ φεύγει... Ποιὸς ξέρεῖ ἀν θὰ ξαναφανῇ ποτὲ πειὰ στὸ δρόμο σου...

— Ἀφοῦ ὅμως μοῦ τσαλακώσῃ τὴν εὐτυχία μου !...

Ἄ Ο Ροντὲς ἐπανελάβε :

— Πιθανόν, ἡ ὥραία του μορφὴ, διότι εἶνε ὥρατος πράγματι ὁ Ἀνατολίτης αὐτός, καὶ τὸ Ἡράκλειο παράστημά του, διότι εἶνε σωστός Ἡρακλῆς ὁ ἄνθρωπος αὐτός, πιθανόν νὰ ἔκαμαν ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν εἰς τὸν τόσον εὐκολον χαρακτηρὰ τῆς Ἑσμεράλδας σου... Ἄλλ' ἐκ τούτου δὲν ἔπεται ὅτι θὰ γίνῃ καὶ ἐρωμένη του. Καὶ μάλιστα ἀφοῦ αὐτὸς φαίνεται ἐντελῶς ἀδιάφορος πρὸς τὰς γυναῖκας...

— Εἶνε Ἀνατολίτης, καθὼς λέγουν...

— Ἔτσι φαίνεται...

— Καὶ ὑπάρχουν Ἀνατολίτες ἀδιάφοροι πρὸς τὰς γυναῖκας;

— Δὲν εἶμαι ἀρκετὰ δυνατὸς ψυχολόγος τῶν λαῶν, ἀπῆν-
τησε χαμογελῶν ὁ Ροντὲς.

— Ἔ, λοιπόν, ἔκαμε πεισμόνως ὁ Ἀλόνσο, ἀν μείνῃ ἀκόμη ἓνα μῆνα στὴν Ἀργεντινῇ, ἓνας ἀπὸ τοὺς δυὸ μας εἶνε χαμέ-
νος... Λοιπόν, θὰ φύγῃ !

— Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ;

— Θὰ φύγῃ, ἐπανελάβε ἐντόνως ὁ Ταυρομάχος, ὅχι ὅταν θελήσῃ αὐτός, ἀλλὰ διότι τὸ θέλω ἐγώ !

Ἄ Ο Ροντὲς τὸν ἐκράτησεν ἀπὸ τὸν βραχίονα, καὶ τοῦ εἶπε χαμηλώσας τὴν φωνήν.

— Μὴ λησμονῆς, ἀγαπητέ μου Ἀλόνσο, ὅτι πρόκειται περὶ ἀθλητοῦ παγκοσμίου φήμης... Ἄ Ο Ἀνατολίτης μας δὲν εἶν' ἀπὸ 'κεινους, ποὺ δέχονται διαταγὰς τόσον εὐκολα...

Ἄλλ' ὁ Ἀλόνσο ἤτο ἀμετάπειστος.

Ἐταπεινώσε καὶ αὐτὸς τὴν φωνήν, ἔσκυψε πρὸς τὸ αὐτὶ τοῦ συνομιλητοῦ του, καὶ τοῦ εἶπε με τόνον ἐμπιστευτικόν :

— Τὸ στυλέτο δὲν λογαριάζει οὔτε γερὰ μπράτσα, οὔτε ἀτσαλένια κορμιά !

Ἐνατριχίασεν ὁ ἀγαθὸς Ροντὲς διαγνώσας ἤδη τὴν ἐνδόμυχον σκέψιν τοῦ ταυρομάχου, ὁ ὁποῖος προσέθετεν ἤδη, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐξαπτόμενος :

— Θὰ λείψη ἀπὸ τῆ ζωῆ δπουδήποτε καὶ ἂν πάη !...

Ἄλλ' ἔξαφνα ἔφερε τὸν δάκτυλον εἰς τὰ χεῖλη :

— Σοῦτ ! ἔκαμε χαμηλοφώνως. Ἔρχεται ἡ Ἑσμεράλδα... Εἶνε μαζί με τὴ φίλη της τὴ Ροζαλία... Ἄς μὴν ἐννοήσουν ὅτι μιλοῦμε γιὰ τέτοιο ζήτημα.

Πράγματι, τὴν ἴδιαν στιγμήν εἶχεν ἀνοίξει ἡ ἐξώθυρα τῆς αἰθούσης τοῦ καπηλείου, καὶ μία ὄραιοτάτη πραγματικῶς Ἴσπανίς, εἰσῆρχετο μετὰ τὴν συνήθη θεατρικὴν μεγαλοπρέπειαν τῶν ὁμοσθινῶν της, συνοδευομένη ὑπὸ νεαρωτέρας της κόρης, ἐπίσης ἴσως ὄραιοας, ἀλλὰ μετὰ καλλονὴν ὅχι τόσο ἐπιβλητικὴν.

Ἡ σκηνὴ καὶ ἡ ἀνωτέρω συνομιλία διεξήγοντο ἐντὸς τῆς εὐρυτάτης καὶ μόνης αἰθούσης ἑνὸς ἐξοχικοῦ ζυθοκαπηλείου, — μιᾶς Π ο σ ἄ δ α ς —, ἀπὸ τὰ πολυάριθμα πού διακόπτουν τὰς ἀγροτικὰς περιφερείας τῆς Ἰσπανικῆς Ἀμερικῆς.

Τὸ κέντρον αὐτὸ εὕρισκετο περὶ τὰ δέκα χιλιόμετρα πέραν τῆς νεοτεύκτου τότε πόλεως Ροζάριο, πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Μπουένος Ἀῦρες.

Ὁ ταυρομάχος Ἀλόνσο, περίφημος μετὰ τῶν περιφημοτέρων ἐν τῇ τέχνῃ τοῦ δαμάζειν ἀγρίους ταύρους καὶ ἀνθρώπος ἀθλητικῶν διαστάσεων, χαρακτῆρος ὅμως πείσιμονος καὶ τάσεων τυχοδιωκτικῶν, εἰργάζετο ἀπὸ ἐξαμήνου εἰς τὸ Ἀμφιθέατρον τῶν Ταυρομαχιῶν τοῦ Μπουένος Ἀῦρες. Διέμενεν ὅμως μετὰ τοῦ φίλου καὶ βοηθοῦ του Ροντὲς δὲ Βίλλα καὶ τῆς ἐρωμένης του Ἑσμεράλδας εἰς τὸ Ροζάριο, ὅπουθεν, μὴ ὑπάρχοντος ἀκόμη ἤρχετο τότε σιδηροδρόμου, — δηλαδὴ πρὸ σαρανταπέντε περίπου ἔτων, — διὰ τῶν ποταμοπλοίων τοῦ Λὰ Πλάτα. Ὅσάκις δὲ συνέπιπτε νὰ βραδύνουν τὸ ἑσπέρας εἰς τὸ Ἀμφιθέατρον καὶ νὰ χάσουν τὸ τελευταῖον τραῖνον τοῦ ποταμοῦ, διενυκτέρευον καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὸ ἀποδυτήριον τοῦ Ἀμφιθεάτρου.

Εἰς τὸ ἴδιον δὲ αὐτὸ Ἀμφιθέατρον εἶχε σημειωθῆ, πρὸ μηνὸς περίπου, καὶ ἡ ἐμφάνισις τοῦ ξένου, — τοῦ Ἀνατολίτου, — ὅπως ἔλεγαν, ἀθλητοῦ, πού τόσο γρήγορα, ὡς φαίνεται, εἶχε

κατακτήσει τὸν θαυμασμόν τοῦ κοινού, ὥστε ν' ἀρχίσῃ νὰ καθίσταται ὑποκτος καὶ εἰς τοὺς ἐρωτευμένους ἀκόμη Ἴσπανούς, ἂν καὶ πράγματι, ὅπως δικαίως ἐβεβαίωσεν ὁ Ροντές, ἐλαχίστην ὁ ξένος ἔδιδε προσοχὴν εἰς τὴν παρουσίαν ὠραίων γυναικῶν, ἀφωσιωμένος ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὸν ἀθλητισμόν, καὶ ἴσως, — τίς οἶδεν, — εἰς καμμίαν μακρονήν τρυφεράν ἀνάμνησιν.

Ἄλλ' ἂν δὲν ἐκύτταζεν αὐτὸς τὰς γυναῖκας, τὸν ἐθαύμαζον ἐκεῖναι, Ὁ δὲ θαυμασμός καὶ ὁ πόθος, πολλάκις συγχέονται...

Καὶ ἐπὶ πλέον ἦτο Ἀνατολίτης...

Καὶ μόνον τοῦτο θὰ ἤρκει εἰς τὸν Ἀλόνσο διὰ νὰ ἔχη ὅλας τὰς ὑπονοίας ἐναντίον τοῦ ξένου.

— Ἀνατολίτης, ἔλεγε. Δηλαδή ἀπὸ τὴν χώραν ἐκ τῆς ὁποίας ἦλθαν ὅλες ἡ συμφορὴς στὴν Εὐρώπῃ. Ἐδιάβασα ἐγὼ λίγη ἱστορία καὶ κατὰ ξέρω... Ἀπὸ 'κεῖ ἦρθε καὶ ὁ Ταμερλάνος καὶ οἱ Τοῦρκοι. Κι' ἀπὸ 'κεῖ μᾶς ἔρχεται ἀκόμα καὶ σήμερα καὶ ἡ Χολέρα καὶ ἡ Πανούκλα!... Καλὸ προμύνηται ἀπὸ τὴν Ἀνατολή ;...

Ἐν τούτοις, αἱ δύο γυναῖκες ἐπροχώρησαν ὀλίγα βήματα ἐντὸς τῆς αἰθούσης, ἐχαιρέτησαν μὲ χαριτωμένην χειρονομίαν τὸν Ἀλόνσο καὶ τὸν Ροντές, καὶ ἡ Ἐσμεράλδα ἐψάρεψε γύρω μὲ τὰ κατάμαυρα μάτια τῆς, ὡς ν' ἀνεζήτει ἀδειανὸν τραπέζι...

Ἐνα γκαρσόνι μὲ στολὴν πολυποικίλων ὑψηρέτου σαλονίου, ἔσπευσε νὰ ὑποδείξῃ εἰς τὰς ἐπισκεπτοῦσας τὸ κατάλληλον δι' αὐτὰς τραπέζι, ὁπότε ὁ Ἀλόνσο ἔκαμε πρὸς τὰς γυναῖκας νεῦμα νὰ προσέλθουν νὰ καθήσουν μαζί των.

— Ὅχι, εἶπε μὲ χαριτωμένο χαμόγελο ἡ ὠραία Ἐσμεράλδα... Ἐχομε δικές μας κουβέντες νὰ 'ποῦμε... Ὑστερα, ἐρχόμεθα...

Καὶ ἐκάθησαν ἀντικρὺ ἀλλήλων. Ἡ Ἐσμεράλδα ἦτο πασίγνωστος εἰς τὸ Ροζάριο καὶ τὸ Μπουένος Ἄγρες, ὅτι ἦτο τελείως ἀφωσιωμένη εἰς τὸν Ἀλόνσο, ὁ ὁποῖος ἐπίσης τὴν ἠγάπα μὲ τὴν θέρημν τῆς τρελλῆς λατρείας, πού χαρακτηρίζει τοὺς ἔρωτας τῶν θερμοαίμων ὁμοφύλων του.

Διαστάσεις καὶ παρεξηγήσεις μεταξὺ των ἦσαν πράγματα ἄγνωστα καὶ ἀπολύτως ἀδύνατα.

Τόσον σχεδὸν εἶχαν ἀφομοιωθῆ, εἶχαν οὕτως εἰπεῖν ταυτοποιηθῆ ἐν τῇ κοινῇ ζωῇ τῶν περιπετειῶν καὶ τοῦ τυχοδιωκτισμοῦ.

Ἡ Ἑσμεράλδα, μόνη κόρη πτωχοῦ βιοπαλαιστοῦ ναυτικοῦ, ἰπὸ τὴν Ἀνδαλουσίαν τῆς Ἰσπανίας, εὗρισκετο εἰς τὴν Ἀργεντινήν πρὸ διετίας περιπλου, ὑπὸ περιστάσεις ἐντελῶς ἐξαιρετικᾶς.

Ὁ γηραιὸς πατέρας της, ἐπιθυμῶν κάποιον νὰ κατασταλάξῃ κατόπιν μακροχρονίων περιπετειῶν, ἐσκέφθη νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς τὴν Ἀργεντινήν, τὴν ἰσπανικὴν αὐτὴν νεαρὰν ἀκόμη ἐπικράτειαν, πού εἶχε τόσο μέγα μέλλον ἔκτοτε.

Μὴ ἔχων δὲ ὁ γερωναύτης κανένα ἄλλον εἰς τὸν κόσμον, ἐπῆρε τὴν Ἑσμεράλδα μαζί του.

Ἐγκατασταθεὶς εἰς τὸ Ροζάριο, ἠγόρασε διὰ τῶν οἰκονομῶν του μικρὸν ποταμόπλοιον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐξετέλει μικρὰς πλάσας συγκοινωνίας ἀνὰ τοὺς πέριξ λιμενίσκους τοῦ Λά Πλάτα, καὶ ἐκέρδιζε ἀρκετὰ ὥστε νὰ ζῆ μὲ σχετικὴν ἀνείσιν μαζί μὲ τὴν ὥραία του κόρη.

Ἄλλὰ ἡ ὄμορφιά ἀποτελεῖ πάντοτε ζιζάνιον διὰ τοὺς εὐαισθήτους καὶ κίνδυνον διὰ τοὺς κατόχους της.

Κάποιοι νεαροὶ Ἀργεντινοὶ δανδηδες ἤρχισαν νὰ τὴν καταδιώκουν καὶ νὰ τὴν παρενοχλοῦν.

Ὁ γέρω θαλασσόλυκος, ὁ πατέρας της, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ κόρη ἔκαμε τὰ σχετικὰ της παράπονα, δὲν ἐδίστασε νὰ ξυλοκοπήσῃ δύο-τρεῖς ἀπὸ τοὺς ἐρωτευμένους αὐτοὺς κοκόρους, καὶ τοιοῦτοτρόπως, αἱ ἐπιθέσεις κατὰ τῆς ὥραίας Ἀνδαλουσίας περιωρίσθησαν.

Ἄλλὰ ὑπῆρχε καὶ κάποιος, πού δὲν ἐννοοῦσε νὰ ὑποχωρήσῃ.

Πονηρότερος τῶν ἄλλων ὁ νεαρὸς ἐκφορτωτὴς τοῦ λιμένος Γάσπαρ, εἶχεν ἀντιληφθῆ ἑγκαίρως, ὅτι, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ σκοποῦ του, — ἔστω καὶ μεταχειριζόμενος βίαν ἐναντίον τῆς Ἑσμεράλδας, — ἔπρεπε νὰ φροντίσῃ νὰ λείψῃ ἀπὸ τὸ μέσον ὁ γέρω-Κέρβερος, ὁ πατέρας της. Πράγματι δὲ κατώρθωσε νὰ τὸν παρασύρῃ εἰς ἀγῶνα λεμβοδρομίας καὶ ἐκεῖ τὸν ἐξόντωσε. Ἄλλ' οἱ βοηθοὶ τοῦ γέρω-ναυτικοῦ τὸν εἶδαν, τὸν παρέδωσαν εἰς τὴν ἐξουσίαν καὶ ὁ Γάσπαρ ἀπηγγονίσθη.

Ἔτσι, ὑπὸ τὸσον τραγικᾶς συνθήκας, ἡ Ἑσμεράλδα ἔμεινε μόνη εἰς τὴν Ἀργεντινήν καὶ ἀνευ τοῦ παραμικροῦ πόρου ζωῆς.

Ἡ μοναδική της περιουσία, — τὸ πλοιάριον τοῦ γέρω-Ἰλλάριο εἶχε βυθισθῆ, παρασυρθῆ ἀπὸ τὸ ρεῦμα καὶ ἀπωλεσθῆ διὰ παντός.

Ὀλίγαι τινες οἰκονομαίαι εἰς μετροητά και εἰς σκευή, πού εὐδο-
σκοντο εἰς τὸ πτωχικό τους σπιτάκι, καθὼς και ὁ ἔρανος, πού
διενήργησαν πρὸς χάριν της οἱ δύο ναῦται τοῦ πατέρα της με-
ταξὺ τῶν πτωχῶν θαλασινῶν τοῦ λιμένος, ἀπετέλουν ποσόν, πού
θα ἠδύνατο νὰ τὴν συντηρήσῃ ἐπὶ ἓνα ἢ δύο τὸ πολὺ μήνας.

Κατόπιν τί θ' ἀπεγίνετο μόνη και ἄγνωστος εἰς ὄλους, εἰς
ἓνα τόπον ἐντελῶς ξένον δι' αὐτήν;

Ἡ Ἐσμεράλδα δὲν ἀηλιάσθη ἐντούτοις, οὔτε και ὠρμήθη
ἐκ τοῦ ἀτυχήματός της νὰ πάρῃ ἀμέσως τὸν δρόμον τῆς εὐκολῆς
καλοπέρασῃς.

Ἐσκέφθη νὰ ἐργασθῇ διὰ νὰ ζήσῃ. Εὐτυχῶς δὲ δι' αὐτήν,
ἡ φύσις τὴν εἶχε προικίσει, ἐκτὸς τῆς ἐξαιρετικῆς ὠμορφιάς πού
εἶχεν ἀποδειχθῆ τόσον ἐπικίνδυνος δι' αὐτήν, και μὲ τὸ τάλαν-
τον τῆς ἐπίσης ἐξαιρετικῆς τέχνης εἰς τὸν χορόν.

Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ γίνῃ συστηματικὴ χορεύτρια, ἀναλαμ-
βάνουσα τακτικὴν ὑπηρεσίαν εἰς κανένα μεγάλο κέντρον δια-
σκεδάσεων.

Πρὸς τοῦτο, μὴ γνωρίζουσα πού ν' ἀποτανθῇ, ἀπειάνθη
πρὸς τὸν Λιμεναρχὴν τοῦ Ροζάριο.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, παλαιὸς δημόσιος ὑπάλληλος, φύσει δὲ
σοβαρὸς και φιλόανθρωπος, ἐδέχθη προθύμως νὰ τὴν ὑποστηρίξῃ
και ἐπέτυχε νὰ τὴν συστήσῃ και νὰ γίνῃ δεκτὴ ὡς ὀργανιστὴς,
κατόπιν ἐπιτυχῶς δοκιμασίας, εἰς τὸ Ἀμφιθέατρον τῶν Ταυρο-
μαχιῶν τοῦ Μπουένος Ἄϊρες.

Εἰς τὰ ἀμφιθέατρα αὐτά, διὰ νὰ εἰσέρχεται κάποια κατα-
πραύσεις τῶν νεύρων τῶν θεατῶν ἀπὸ τὰ αἵματηρὰ ἀγωνίσματα
τῶν «Τορρόρος» πρὸς τοὺς ἐξηγριωμένους ταύρους, παρενεβάλλ-
λοντο και παρεμβάλλοντο κατὰ κανόνα, «ἀντε-ἄκτ» μουσικῆς,
χορῶν, ἀσμάτων, ταχυδακτυλογικῶν παιγνιδιῶν κ.τ.θ.

Ἡ δὲ ὠμορφία τῆς ὀργανῆς και ἡ τελεία της χορευτικὴ τέ-
χνη τὴν κατέστησε τάχιστα τόσον συμπαθῆ εἰς τὸ κοινὸν τῆς
Ἀργεντινῆς πρωτεύουσας, ὥστε ὄχι μόνον τὸν μισθὸν της νὰ
κερδίξῃ ἐπαξίως, ἀλλὰ και δῶρα νὰ λαμβάνῃ ἐκ μέρους τῶν
θαυμαστῶν της και εἰς ἰδιαιτέρας νὰ καλῆται οἰκογενειακὰς ἐορ-
τὰς πληρωνομένη πλουσιοπαρόχως.

Ἐκεῖ λοιπὸν τὴν ἐγνώρισεν ὀλίγον βραδύτερον ὁ ταυροδωμα-
στῆς Ἀλόνσο, τοῦ ὁποίου ἡ φήμη προσηγηθεῖσα αὐτοῦ πομπω-

δῶς, εἶχε κάμη τὴν ὠραίαν κόρην νὰ τὸν προσέξῃ ὅλως ἰδιαιτέρως.

Δὲν ἐβράδυναν λοιπὸν νὰ γνωρισθῶσι καὶ νὰ συνδεθῶσι δι' ἔρωτος σφοδροῦ καὶ εἰλικρινοῦς. Τὰ κέρδη ἄλλως τε τοῦ περιφήμου ταυρομάχου, δὲν ἦσαν εὐκαταφρόνητα. Ἐπαιρνε δι' ἑκάστην παράστασιν διακόσιες πεσέτες, ὀλόκληρον δηλαδὴ περιουσίαν, διὰ τὴν ὀλιγαρκῆ ἐκείνην ἐποχὴν, διότι ὡς εἵπομεν, παρῆλθον ἔκτοτε σαρανταπέντε καὶ πλέον χρόνια...

Ἐνας δὲ καὶ αὐτὸς λόγος νὰ κάμη τὴν ὄρφανὴν Ἐσμεράλδα ν' ἀφοσιωθῆ εἰς τὸν νέον τῆς φίλον, μετὰ τοῦ ὁποίου, ἐργαζομένη καὶ αὐτῆ, θὰ ἠδύνατο, ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας, νὰ ζῆσθαι βίον ἡσυχον ἴσως, εὐκόλον καὶ εὐτυχῆ.

Ἄλλὰ τὸ μοιραῖον σκάνδαλον δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐπέλθῃ.

Ὅλοι οἱ θαυμασταὶ τῆς ὠραίας Ἀνδαλουσίας ἐφαίνοντο ἐπιφυλακτικοὶ καὶ κατόπιν τῶν γνωσθέντων προηγουμένων ἐπεισοδίων τῆς ζωῆς τῆς, καὶ ἰδίως κατόπιν τοῦ στενοῦ τῆς συνδέσμου μὲ τὸν ἀθλητικὸν ταυροδομαστήν Ἀλόνσο, ὅστις ἦτο κατάφωρον ὅτι ἦτο ἄνθρωπος πολὺ ἐπικίνδυνος, ὥστε νὰ μὴ τολμᾷ ὁ καθένας νὰ τὸν καταστήσῃ ἐχθρόν του.

Ἄν ὅμως αἱ σκέψεις αὗται ἐπεκράτουσιν εἰς τοὺς ἐγκεφάλους τῶν θαυμαστῶν τῆς Ἐσμεράλδας, δὲν συνέβαιναν ἐν τούτοις τὸ αὐτὸ καὶ εἰς τὸ ἰδικὸ τῆς ὠραῖο κεφαλάκι.

Ἡ κόρη συνεκινεῖτο ἀπὸ κάθε ἔκτακτῃν ἀνδρικήν ὠμορφίαν καὶ ἀπὸ κάθε ἐξαιρετικὴν ἀνδρικήν ἐπιτυχίαν.

Ἐπαθε δὲ πραγματικὴν γοητείαν ὅταν εὐρέθῃ ἀντιμέτωπος ἐνὸς νεοαφιχθέντος εἰς τὴν Ἀργεντινὴν ξένου ἀθλητοῦ ἡρακλείου κορμωστασιᾶς καὶ ἀπολλωνίου καλλονῆς.

Ὁ ξένος αὐτὸς προήρχετο ἀπὸ τὴν Εὐρώπην, ἀλλὰ ἐβεβαίωτο ὅτι ἦτο ἀνατολίτης, καὶ εἶχε προηγηθῆ αὐτοῦ μία φήμη, ποὺ τὸν παρίστανεν ὡς μυθικὸν σχεδὸν ἦρωα...

Τὸν ἐγνώρισαν ὅλοι ὑπὸ τὸ ἀπλοῦν κύριον ὄνομα **Παναῆς**. Οὔτε ἐπώνυμον ἐγνώριζαν οὔτε καμμίαν λεπτομέρειαν τῆς προηγουμένης ζωῆς του, ἔκτος τῶν ὑπερφυσικῶν κατορθωμάτων, ποὺ ἀπέδιδεν εἰς αὐτὸν ἡ φήμη.

Ἄλλ' αἱ πρῶται παραστάσεις, ποὺ ἔδωκεν εἰς τὸ Ἀμφιθέατρον, διήγειραν τὸν θαυμασμὸν ἀπάντων.

Τὰ κατορθώματά του ἦσαν σχεδὸν ἀπίστευτα.

Τὰ βάρη, πού ἐσήκωνε μὲ ἀφάνταστην εὐχέρειαν, δὲν θὰ κατώρθωναν νὰ τὰ σηκώσουν πέντε μαζί συνήθεις ἀθληταί.

Μεταξὺ λοιπὸν τῶν θαυμαστῶν του ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ κατετάσσετο καὶ ἡ εὐαίσθητος Ἑσμεράλδα, ἡ ὁποία, εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνικητοῦ Ἀνατολίτου, ἔβλεπε κάποιον ἀπὸ τοὺς ὑπερφυσικοὺς ἐκείνους ἥρωας, πού ὕμνοῦν τὰ κατορθώματά τους τὰ παραμύθια κάθε ἐποχῆς καὶ χώρας.

Καὶ ὁ θαυμασμός της σιγὰ-σιγὰ, ὑποβοηθούσης καὶ τῆς θερμῆς ἰδιοσυγκρασίας τῆς φυλῆς της, δὲν ἐβράδυνε νὰ μεταμορφωθῇ εἰς αἴσθημα ἀσυγκρατήτου πόθου πρὸς τὸν ἐξαιρετικὸν ἐκεῖνον ἄρρενα...

Ἄλλὰ δὲν ἐβράδυνε συνάμα νὰ μυρισθῇ τὸ πρᾶγμα καὶ ὁ Ἄλόνσο.

Ἐρωτευμένος δὲ ὅπως ἦτο μαζί της εἰς ὑπέρτατον βαθμὸν, ὁ ταυρομάχος εἶχε καταστῆ τώρα καὶ εἰς ἀνήκουστον βαθμὸν ζηλότυπος, διότι, ἐν τῇ τυφλώσει τοῦ ἔρωτος καὶ τῶν ὑποψιῶν του, δὲν κατώρθωνε νὰ διακρίνῃ, ἂν ὁ πρὸς τὸν ξένον θαυμασμός ἦτο μονομερὴς ἐκ μέρους τῆς εὐαίσθητου Ἑσμεράλδας, ἐνῶ ὁ ἀνατολίτης ἀθλητῆς οὔτε τὴν εἶχε κἄν προσέξει, καὶ ἦτο ζήτημα μάλιστα ἂν καὶ τὴν εἶχεν ἰδεῖ κἄν, ἀφωσιωμένος ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὴν ἀθλητικὴν του ἀποστολὴν.

Ἄλλ' αἱ ὑπόνοιαι τοῦ Ἄλόνσο, αὐξανόμεναι διαρκῶς, ἐκ διαφόρων ἀσημάντων ἢ καὶ ὅλως ἴσως ἀνυπόκριτων ἐνδείξεων, εἶχον μεταμορφωθῇ γρήγορα εἰς τρομερὸν μῖσος ἐναντίον τοῦ ξένου, τὸν ὁποῖον, διὰ παντὸς τρόπου ἐπεθύμει πλέον νὰ ἐξοντώσῃ.—ὅπως, ὡς εἶδομεν, ἔλεγε καθαρὰ καὶ ξάστερα πρὸς τὸν φίλον του καὶ βοηθὸν του Ροντές.

Καὶ ἡ συνέχεια τῆς ἀφηγήσεώς μας, θὰ δείξῃ πόσον ἐπικίνδυνος ἦτο ἡ ζηλοτυπία τοῦ τρομεροῦ αὐτοῦ ταυρομάχου.

I I

Ἐνας ἄφυχος μάρτυς κατηγορίας.

Ἡ Ἑσμεράλδα μετὰ τῆς φίλης καὶ συναδέλφου της Ροζαλίας ἐκάθησαν εἰς τὸ ὑποδειχθὲν αὐταῖς τραπέζι, διέταξαν κἄν

ἀναμφικτικά, και ἤρχισαν νὰ σιγοκουβειδιάζουν μεταξύ των, ἐνῶ οἱ δύο ἄνδρες, ὁ Ἀλόνσο καὶ ὁ Ροντέζ δὲ Βίλλα ἐξηκολούθουν ἀντικρὺ των τὴν ἰδικὴν των συνομιλίαν, ἀναμένοντες τὴν συντροφίαν τῶν δύο χαριτωμένων γυναικῶν.

Ἄλλ' ἅμα τῇ ἐμφανίσει τῆς Ἑσμεράλδας καὶ τῆς συντρόφου της εἰς τὴν αἴθουσαν, εἶχε συμβῆ κατὰ τὸ ἕκτακτον ἐκεῖ μέσα.

Ὅλων τὰ βλέμματα εἶχον στραφῆ πρὸς αὐτάς.

Ἡ ὀρχήστρα δὲ τοῦ καταστήματος, ἡ συνοδεύουσα τὰς χορευτριάς του, ἐξηκολούθησεν μὲν νὰ παίξῃ, ἐκεῖνη καὶ αὐταὶ νὰ χορεύουν, ἀλλὰ μετὰ κάποιου δισταγμοῦ τώρα.

Ἦτο φανερόν.

Εἶχαν ἐνώπιόν τους τὴν ἀμίμητον χορεύτριαν τοῦ Ἀμφιθεάτρου μὲ τὴν μοναδικὴν τέχνην καὶ γλυκύτητα τῆς φωνῆς εἰς τὸ τραγοῦδι, εἰς τὰ ὁποῖα τὴν συνώδευε πάντοτε ἐπιτυχῶς καὶ ἡ Ροζαλία, ποὺ ἐθεωροῦτο ὡς διάδοχός της.

Αὐτοὶ λοιπὸν τί ἦσαν προστά τους ;

Ἄπλοῖ ἐρασιτέχνη ἀτεχνοὶ, ἂν ὄχι πραγματικοὶ σιν-τζήδες...

Ἴδου διατὶ ἐδίσταζαν, καὶ τὰ εἶχαν σχεδὸν χαμένα.

Ὁ Ἀλόνσο ἐνόησε τί τοὺς συνέβαιναν.

Ἐγέλασε λοιπὸν θορυβωδῶς, καί, στραφείς πρὸς τὴν ὀρχήστραν :

— Ἐμπρός ! εἶπεν εἰρωνικῶς. Μὴν τὰ χάνετε... Καθένας μὲ τὴν τέχνη του... Δὲν εἶσθε κατώτεροι τῆς Ἑσμεράλδας, τώρα ποὺ αὐτὴ δὲν χορεύει... Ἄν ζητήσῃ νὰ χορέψῃ μαζί σας, τότε ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα... Νὰ μὴν καταδεχθῆτε !

Ἐγέλασαν ὅλοι.

Καὶ ἡ χορεύτριας καὶ οἱ μουσικοὶ μαζί...

Καὶ τὸ γλέντι ἐξηκολούθησεν ἐπ' ἄρκετόν, ὅπως ὅπως, — ὅπως δηλαδὴ πάντοτε.

Ἀπὸ μεγάλους καλλιτέχνας δὲν ἦτο συνηθισμένον οὔτε τὸ κέντρον ἐκεῖνο οὔτε καὶ οἱ πελάται του, καί, ἔτσι, ἤκουοντο εἰς ὅ,τι εἶχαν.

Μετὰ πάροδον, ἐντούτοις, ὀλίγης ὥρας, αἱ δύο Ἴσπανίδες ἠγέρθησαν.

Ἡ Ἑσμεράλδα ἔκαμεν ὀλίγα βήματα πρὸς τὸ τραπέζι τοῦ

Ἄλόνσο καὶ τοῦ φίλου του καὶ τοῦ ἀπηύθυνε κάποιον ἐρωτηματικὸ νεῦμα.

Ὁ ταυρομάχος κατένευσε διὰ τῆς κεφαλῆς, καὶ ἡ ὥραία Ἀνδaluσία, ἀνεφώνησε στραφεῖσα πρὸς τὴν ὀρχήστραν, ἀλλὰ πραγματικῶς ἀπευθυνομένη πρὸς ὀλόκληρον τὸ ἀκροατήριον.

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ χορεύσω κ' ἐγὼ λιγάκι ;

Αἱ ὀρχηστρίδες τοῦ καταστήματος διέκοψαν ἀμέσως τοὺς στροβιλισμούς των, ἡ ὀρχήστρα ἐπίσης ἔπαυσε ν' ἀνακρούη τῆς ξεκάρφωτες «ἄριες» ποῦ ἔπαιζε, καὶ ὁ διευθύνων αὐτὴν ἠγγέθη καὶ ὑποκλιθεὶς κωμικώτατα ἐνώπιον τῆς καλλιτέχνιδος, ἀπεκρίθη φιλοφρόνως ὅτι θὰ ἦτο τιμὴ του νὰ ἐχόρευεν ἐκεῖ ἡ ξακουστὴ Ἑσμεράλδα.

Ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὴν Ροζαλίαν ἡ Ἑσμεράλδα προσέβη μέχρῃ τοῦ πάγκου τῆς ὀρχήστρας, πρὸ τοῦ ὁποῦ ἀνοίγτο ἀρκετὰ εὐρὺς χώρος, σταθεῖσα δ' ἐκεῖ πρὸς στιγμὴν καὶ χαιρετήσασα μὲ ἐξαιρετικὴν χάριν τὸ κοινὸν ἤρchiσε νὰ ἐκτελῇ ἕναν ἀπὸ τοὺς δυσκολωτέρους καὶ τοὺς πειὸ χαριτωμένους συνάμα χορούς τῆς, ἐνῶ ἡ Ροζαλία ἠκολούθει, συνοδεύουσα αὐτὴν μὲ χειροκροτήματα.

Ὅλοι εἶχαν μείνει ἀναυδοὶ πρὸ τῆς ὠμορφιάς καὶ τῆς χάριτος ἐκείνης.

Μόνον ὁ διευθυντὴς τῆς ὀρχήστρας ἐφαίνετο κάπως στενοχωρημένος καὶ δυσφορῶν.

Ἐδοκίμασεν ὁ ἀτυχὴς νὰ συνοδεύσῃ μὲ τὴν μουσικὴν τοῦ τὴν ἀμίμητον Τερψιχόρην, ἀλλὰ τὰ ἔκαμε θάλασσα κυριολεκτικῶς, ὥστε νὰ ἐξαναγκάσῃ τὸν Ἄλόνσο νὰ τὸν προσφωνήσῃ γελῶν :

— Ἄν πρόκειται νὰ παίξῃς ὅπως χορεύει ἡ Ἑσμεράλδα θὰ ἔπρεπε νὰ εἶσαι χίλιες τοῦλάχιστον φορὲς καλλίτερος μουσικὸς ἀπὸ σένα, ἂν πρόκειται πάλιν νὰ χορεύσῃ ἡ Ἑσμεράλδα, ὅπως σὺ παίζεις, πὲρ Μαδόνα δὲ Μούρδια, θὰ ἔπρεπε νὰ σπουδάσῃ χορὸ εἰς κανένα κατωκάδιο τῆς Ἑστρεμαδοῦρας !

Ἄλλὰ, προτοῦ γελᾶσῃ αὐτός, καὶ προτοῦ ἐκραγοῦν οἱ γέλωτες τῶν ἄλλων, ἡ μορφή τοῦ Ταυρομάχου ἐσκυθρόπασεν ἀποτόμως, ἐνῶ δὲ αἱ καλλιτέχνιδες ἐξηκολούθουν τὸν χορὸν των, ὁ Ἄλόνσο ἐπανῆλθεν ἐν σπουδῇ καὶ καταφόρως τεταραγμένος πλησίον τοῦ φίλου του, ὅστις τὸν παρετήρει μὲ ἀπορίαν διὰ τὴν

αίφνηδιαν ἀλλοίωσιν τῶν χαρακτηριστικῶν του, τὴν ὁποίαν ἐν-
τούτοις δὲν παρετήρησαν ἄλλοι.

— Τί συμβαίνει; ἠρώτησεν χαμηλοφώνος ὁ Ροντές.

“Ὁ Ἀλόνσο ἔκυψε καὶ ἀπεκρίθη μὲ ἀλλοιωμένην φωνὴν μό-
λις ἀκουσθεῖσαν.

— Κύτταξε ἐκεῖ, στὴν πλαγινή, τὴν δεξιὰ τσέπη τῆς Ἑσμε-
ράδας... Διακρίνεις ἓνα ἄσπρο χαρτί, ποῦ προβάλλει τὴ μύτη
του ἀπὸ μέσα ;... Τὸ διακρίνεις ;

“Ὁ Ροντές ἐστράφη πρὸς τὴν δοχουστρίδα.

— Ναί, εἶπεν ἀπορῶν, τὸ διακρίνω... Ἔπειτα ;

— Ἔπειτα... Τὸ χαρτί αὐτὸ τὸ θέλω ! ἐτόνισεν ὁ Ἀλόνσο.

— Τὸ θέλεις;.. Μά, τί σημαίνει πάλιν αὐτὴ ἡ παραφορὰ σου ;

— Μὴ μ' ἐρωτᾷς... Τὸ χαρτί αὐτὸ θὰ εἶνε ἐπιστολή... Ποιὸς
ξέρει ;... Κἄτι μπορεῖ νὰ μάθω...

— Καταλαβαίνεις ὅτι κάνεις σὰν μικρὸ παιδί, Ἀλόνσο ; πα-
ρετήρησεν ὁ ἀγαθὸς Ροντές... Εἶνε ἐπιστολή, λές. Ἔστω ! Καὶ
λοιπὸν πρέπει νὰ εἶνε καὶ ἐνοχοποιητικὴ ;... Καλέ δὲν μοῦ φαί-
νεσαι μὲ τὰ σωστά σου, φίλε μου...

— Ἔστω ! ἐπέμενεν ὁ Ταυρομάχος. Πιθανὸν νὰ εἶμαι καὶ
τρελλός. Δὲν ἀποκλείεται καὶ τοῦτο. Τὸ θέλω ὅμως αὐτὸ τὸ
χαρτί... Νὰ τὸ πάρω μόνος μου εἶνε ἀδύνατον. Θὰ διαγείρω τὴν
περιέργειαν τοῦ κόσμου. Σὺ ὅμως, μορῆς νὰ πλησιάσης καὶ νὰ
εὔρης τρόπον νὰ τὸ ἀφαιρέσης... Νά, χορεύει καὶ αὐτὸς μαζί
της... Εἶνε πολὺ πιθανὸν νὰ τῆς πέση κατὰ γῆς μέσα στοὺς
τρελλοὺς της στροβιλισμούς ... Τὸ ἀρπάζεις λοιπὸν τεχνικὰ καὶ
τὸ κρύπτεις... Πρόσεξε ὅμως. Μιὰ στιγμή ποῦ θὰ εἶνε πολλοὶ
μαζωμένοι γύρω της καὶ θὰ θαυμάζουν γοητευμένοι ἀπὸ τὴν
τέχνην της... Σὲ ἐξορκίζω εἰς τὴν φιλίαν μας, Ροντές, κάμε μου
αὐτὴν τὴν ὑπηρεσίαν... Βοήθησε ἔναν... τρελλὸν ἐπὶ τέλους !...

Τόσον ἱκετευτικῶς ὠμίλει ὁ τυφλὸς ἀπὸ τὴν ζηλοτυπίαν
Ταυρομάχος, ὥστε ὁ Ροντές ἠγέρθη σταυροκοπούμενος καὶ
προὐχώρησε πρὸς τὰς δύο παραφόρως στροβυλιζομένας γυναῖ-
κας, τὰς ὁποίας περιέσφιγγον ἤδη πανταχόθεν οἱ γοητευμένοι θα-
μῶνες τοῦ Καταστήματος.

“Ὅ,τι εἶχε προμνηστεύσει ὁ Ἀλόνσο, αὐτὸ καὶ συνέβη.

Τὸ χαρτί ἐκεῖνο ποῦ τὸν ἐσκανδάλιζε, χοροπηδοῦν διαρκῶς
μέσα εἰς τὸ θυλάκιον τῆς Ἑσμεράδας, διεξέφυγε τέλος καὶ κα-
τέπεσεν ἐπὶ τοῦ γυμνοῦ σανιδώματος.

Καί, ἐνῶ οἱ θεαταὶ ἠλάλαζον καὶ ἐχειροκρότουσαν ὡς δαιμονισμένοι, ὁ Ροντές, ὑποκριθεὶς ὅτι εἶχε παραπάτησει ἐν τῷ συνωτισμῷ, ἐγονάτισεν, ἤρπασε τὸ χαρτί χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῆ κανεὶς μέσα εἰς τὸν πανζουρλισμόν, πού ἐπεκράτει, καὶ ἐπέστρεψε πλησίον τοῦ ἀγωνιῶντος φίλου του.

— Τὸ κατάφερες ;

— Ναί. Τὸ πῆρα...

— Εἶνε γράμμα ;

— Φάκελλος εἶνε. "Ἄν εἶνε γράμμα, δὲν ξεύρω...

— "Ἄς εἶνε, θὰ ἰδοῦμε... 'Ἀλλὰ ὄχι ἐδῶ...

— Τότε, ὅταν θὰ τελειώσῃ ὁ χορός...

— Οὐίτε... Τότε, ἡ γυναῖκες θάβρθουν ἐδῶ. Δὲν πρέπει ἡ 'Εσμεράλδα ν' ἀντιληφθῆ τὴν ταραχὴν μου... Πᾶμε !

— Πῶς ;... Θὰ φύγοιμ' ἔτσι, ἀποτόμως ;

— Ναί...

— Καὶ δὲν θὰ παρεξηγηθῆ αὐτὸ τάχα ;

— Θὰ εὐρεθῆ δικαιολογία... "Όταν μένομε μόνοι, θὰ σκεφθοῦμε τί θὰ ποῦμε... 'Ἀλλὰ θὰ ἔχουμε μάθει καὶ τί περιέχει αὐτὸ τὸ γράμμα...

"Ο 'Αλόνσο ἔκαμε προχείρως τὸν λογαριασμό τοῦ πανδοχείου, ἐπέταξεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τρεῖς-τέσσαρες πεσέτες ἐπὶ πλεόν, ἠγέρθη καὶ ἀπεσύρθη ἐν τάχει, παρακολουθούμενος ἀπὸ τὸν Ροντές, χωρὶς κανεὶς ἐκ τῶν ἀφωσιωμένων εἰς τὸν χορὸν θαμῶνων τοῦ καταστήματος ν' ἀντιληφθῆ τὴν αἰφνιδίαν τῶν ἀποχώρησιν.

* *

*

"Όχι μακρὰν ἀπ' ἐκεῖ ὑπῆρχεν ἄλλο καπηλεῖον, ἄλλη μικρὴ Ποσάδα, πλησιέστατα πρὸς τὸν ποταμόν, σχεδὸν ἐπὶ τῆς ὄχθης του ἐστημένη μία ξύλινη καλύβη, εἰς τὴν ὁποῖαν ἐσύχναζαν ἀποκλειστικῶς ναυτικοί.

'Εκεῖ ὁ 'Αλόνσο ὠδήγησε τὸν φίλον του Ροντές, ὅστις τοῦ εἶχε παραδώσει, ἐν τῷ μεταξὺ τὴν ἐπιστολὴν τῆς 'Εσμεράλδας.

Μόλις οἱ δέκα δώδεκα θαλασσινοί, πού εὐρίσκοντο ἐκεῖ, ἀντίκρουσαν εἰσερχομένους τοὺς πασιγνώστους εἰς τὴν περιφερείαν δύο ταυρομάχους.

— "Ἰλ Τορρεαδόρες ! "Ἰλ Τορρεαδόρες ! ἐπιθύρσαν μετὰ τῶν.

Ἐσηκώθησαν δὲ εἰς ἔνδειξιν σεβασμοῦ καὶ ἐκτιμήσεως καὶ τοὺς ἐχαιρέτησαν μὲ βαθυτάτας ὑποκλίσεις, κατὰ τὸν κρατοῦντα ἱπποτικώτατον τρόπον μεταξὺ Ἰσπανῶν, ἔστω καὶ τῶν ταπεινοτάτων.

Οἱ δύο φίλοι ἀνταπέδωκαν τὸν χαιρετισμόν, καὶ ἔσπευσαν νὰ ἐνθρονισθῶσι παρὰ τινι τράπεζαν μεμονωμένων εἰς μίαν γωνίαν τοῦ παραπήγματος.

Ὁ καταστηματάρχης, ἐνθουσιασμένος διότι εἶχε τὸ βράδυ ἐκεῖνο τόσον ἐπισήμους πελάτας, ἔσπευσε νὰ τοὺς ὑποδεχθῇ ὑποκλινόμενος καὶ προσεφέρθη νὰ τοὺς ὑπηρετήσῃ μόνος του.

Ὁ Ἄλνσο ἐξήτησεν ἀναφυκτικὰ καὶ, ἀφοῦ ὁ καταστηματάρχης τὰ ἔφερε καὶ ἀπεσύρθη, ὀπισθοβατῶν κομικώτατα, διότι δὲν ἦτο συνηθισμένος εἰς τοιοῦτο βάδισμα ἐτικέτας τῶν ἐκλεκτῶν κέντρων, ἀνέσυρεν ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ πανταλονιοῦ του τὴν πολύτιμον ἐπιστολήν, πού τοῦ ἔκαμε τὰ χέρια, ἔβγαλε τὸν χάρτην ἀπὸ τὸν χρωματιστὸν φάκελλον, ἔκυψε πρὸς τὸν Ροντές καὶ ἤρχισε ν' ἀναγινώσκῃ χαμηλοφώνως τὸ περιεχόμενον, καὶ βραδύτατα μάλιστα ὡς νὰ ἐφοβεῖτο τὰς ἀποκαλύψεις πού θὰ ἐμάνθανεν.

Ἄλλ' εὐθύς ἐξ ἀρχῆς περιέπεσεν εἰς τελείαν σύγχυσιν, μὴ δυνάμενος νὰ συλλάβῃ ἐπακριβῶς τὸ νόημα τῶν γραμμάτων ἐκείνων.

Ἡ ἐπιστολὴ ἀπηυθύνετο πρὸς τὴν

*Σενορίτα Ἐσμεράλδαν Χ**

ὅπως ὑπεγράφετο καὶ ὁ φάκελλος.

Προήρχετο δέ, ὡς φαίνεται ἐκ τε τοῦ ὕφους, τοῦ γραφικοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς ὑπογραφῆς, ἀπὸ κάποιου φίλην τῆς χορευτρίας ὀνόματι Μάρθαν.

Ἐπώνυμον δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὴν ὑπογραφὴν.

— Διάβολε ! ἔκαμεν ὁ Ἄλνσο. Ποιὰ εἶν' αὐτὴ ἡ Μάρθα, καὶ τί σημαίνουν αὐτὰ πού τῆς γράφει ;... Αὐτὴ λοιπὸν εἶνε ἐρωτευμένη καὶ ὄχι ἐκεῖνος ;

— Διάβασε καλλίτερα τὸ ὅλον καὶ ὕστερα τὰ σχόλια, παρτήρησε διακόψας ὁ Ροντές. Ἀπὸ πέντε ἀράδες δὲν βγαίνει ποτὲ νόημα.

Ὁ Ἄλνσο ὑπήκουσε καὶ ἀνέγνωσεν ὀλόκληρον τὴν ἐπιστολήν, ἢ ὅποια περιεῖχε τὰ ἐπόμενα καταπληκτικά :

Με μίαν επίδεξιαν κίνησιν, ὁ Κουταλιανὸς ἔπιασε τὸν
μαινόμενον ταῦρον ἀπὸ τὰ κέρατα.

«*Αγαπητή μου Έσμεράλδα,*

«Έβραδίνα να σου απαντήσω, διότι ήθελα να εξακριβώσω τελείως τα πράγματα και τās διαθέσεις του προσώπου, περί οὗ πρόκειται. Γνωρίζεις δὲ πόσας δυσκολίας παρουσιάζει ἡ ἐπαφή πρὸς τὸ πρόσωπον αὐτό.

«Έένος και τοιαύτης ἀξίας ἄνθρωπος, δὲν πλησιάζεται εὐλοια, ὅσον και ἂν ἡ θέσις μου εἶνε κατάλληλος πρὸς διευκόλυνσιν τούτου.

«Τώρα εἶμαι ὅπωςδήποτε εἰς θέσιν να σου ἀνακωινώσω ἀρκετὰ και να σου εἶπω τὴν γνώμην μου σχετικῶς, ἀφοῦ τὸν θέλεις.

«Πρέπει να γνωρίζης ὅτι ἡ νεότης ἔχει πολλὰς ἐπιπολαιότη-
τας. Εἰμπορεῖς να κρίνης ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν σου.

«Γνωρίζω πόσον στενωῶς συνδέσαι με τὸν ἄνθρωπον με τὸν ὁποῖον συζῆς και συνεργάζῃσαι. Γνωρίζω πόσον τὸν ἀγαπᾷς πράγματι και πόσον ἐκείνος σε λατρεύει. Και ὅμως ἰδοὺ ὅτι ἡ καρδιά σου συγκινεῖται ἔξαφνα ἀπὸ τὴν ὠραίαν μορφήν ἑνὸς διαπρεποῦς ξένου, τὸν ὁποῖον μόλις ἀντίκρουσαν τὰ μάτια σου, και ἰδοὺ ὅτι εἶσαι ἔτοιμος να πέσης θύμα του, ἂν και δὲν παύεις ν' ἀγαπᾷς τὸν πιστὸν σου ταυρομάχον... Νά, φίλη μου, ἡ ἐπιπολαιότης τῆς νεότητος.

«Τὸ αὐτὸ λοιπὸν συμβαίνει και με τὸ πρόσωπον, περί τοῦ ὁποῖου ἐνδιαφερόμεθα. Εἶνε και αὐτὸς νέος. Συνεπῶς, ἐπιπολαιος...

«Εἶσαι ὠραία. Σ' ἐγνώρισες τυχαίως. Ἦτο ἀδύνατον να μὴ τὸν συγκινήσῃ ἡ καλλονή σου. Δὲν σου εἶπεν ὅμως τίποτε ἀπὸ λεπτότητα. Τὸ αὐτὸ ἔκαμες και σύ. Και ἔκαμες πολὺ καλά. Σὺ ὅμως, ὅπως ἐννοῶ, δὲν δύνασαι να παύσης ποθοῦσα τὸν ὠραῖον αὐτὸν ξένον, ὁ ὁποῖος θὰ ἦτο ὅπως ἐνόησα, διατεθειμένος να ἀδιαφορήσῃ πρὸς σε ἐφ' ὅσον θὰ μένη εἰς τὴν χώραν μας, σεβόμενος τὴν ἰδιαιτέραν σου θέσιν και τοὺς δεσμούς σου.

«Αὐτὴ εἶνε ἡ κατάστασις, και, ἂν δείξῃς ὀλίγην ἀδιαφορίαν, να πάντα τελειῶνουν προτοῦ ἀρχίσουν-

«*Ἄλλ' εἶνε τοῦτο δυνατόν ;*

«Ἐγὼ τὸ θεωρῶ ἀδύνατον, κατόπιν τῶν ἐξομολογήσεών σου ποὺ μοῦ ἔκαμες, πρὸ ἡμερῶν. Τὸν ἄνδρα αὐτὸν τὸν ποθεῖς, τὸν θέλεις, πάσῃ θυσίᾳ ἰδικόν σου... Ἔστο ! Εἶνε και αὐτὴ μία

ἀδυναμία χαρακτήρος, πού ἐγὼ βέβαια δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τὴν καταδικάσω.

«Τὸ ἴδιο θὰ συνέβαινε καὶ εἰς ἐμέ, ἂν ἤμουν ἀκόμη νέα καὶ ἰδίως ἂν εἶχα τὴν ἰδιοσυγκρασίαν σου καὶ τὴν ἰδικὴν σου νοοτροπίαν.

«'Αλλά, ἀγαπητὴ μου ἀναμέτρησες καὶ τὰς συνεπειὰς μιᾶς τοιαύτης σχέσεως;

«'Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ ξένος, συγκεκριμένος ὅπως εἶνε ἀπὸ τὴν καλλονὴν καὶ τὰ θέλγητρά σου, ἐνδίδει καὶ γίνεται δικός σου.

«Πόσον καιρὸ θὰ διαρκέσῃ ἡ σχέσηις σας αὐτή;

«'Ἐφ' ὅσον θὰ μένη εἰς τὴν Ἀργεντινὴν ὁ ξένος;

«'Ἐστὼ!.. 'Αλλά καὶ ἐπὶ πόσον καιρὸ φαντάζεσαι ὅτι θὰ κατορθωθῇ νὰ μείνουν μυστικαὶ αἱ σχέσεις σας;

«Καὶ τότε, ἐννοεῖς βέβαια πόλους κινδύνους δημιουργεῖς γύρω σου...

«Λέγω γύρω σου, διότι ἐκεῖνος βέβαια καὶ λόγῳ τῆς ἀτομικότητός του καὶ λόγῳ τῆς θέσεώς του, δὲν ἔχει σχεδὸν τίποτε νὰ φοβηθῇ... 'Αλλά σύ;

«Μελέτησε καλὰ τὰς σκέψεις μου αὐτὰς καὶ προσπάθησε νὰ ἀκολουθήσῃς τὴν συμβουλὴν μου.

«Ξερίζωσε ἀπὸ τὴν εὐαίσθητον καρδίαν σου αὐτὸ τὸ ἐπικίνδυνον αἶσθημα καὶ δεῖξ' ὀλίγην ἀδιαφορίαν, διὰ νὰ τελειώσουν ὅλα ἀκινδύνως.

«'Ἡ ζωὴ σου ἀνίκη. Τὴν δόξαν τὴν κατέκτησες ἤδη. Ὁ πλοῦτος ἔρχεται κατόπιν, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν ὅποιον συνδέσαι καὶ συζῆς εἶνε καθ' ὅλα ἀξίος νὰ συντηρῇ τὴν εὐτυχίαν σου. Διατί ἐπιζητεῖς σύννεφα ἐπικίνδυνα εἰς τὸν ἑσπέρου οὐρανὸ τῆς ζωῆς σου;

«Ὁ ἔρωσ περιᾶ μαζί μὲ τὴν ἡλικίαν. Καί, ἂν σήμερον κατορθώσης ἔστω, ὅ,τι ἐπόθησες χωρὶς νὰ ἐκτεθῆς, εἶσαι βεβαία ὅτι ἡ εὐαίσθησία σου δὲν θὰ σὲ παρασύρῃ αὐριον πρὸς νέον γαητευτικὸν βάρανθρον;

«Ὁ ξένος θὰ καθήσῃ ἐδῶ ἔφ' ὅσον τὸν κρατήσῃ ὁ σκοπὸς διὰ τὸν ὅποιον ἤλθεν. Ἐπειτα, θὰ σ' ἐγκαταλείψῃ βέβαια, καὶ σὺ θὰ μείνης ἐκτεθημένη εἰς ὅλους τοὺς κινδύνους πού θὰ δημιουργήσῃ μία στιγμαία παραφορὰ τῶν αἰσθησέων σου.

«Σκέψου καλά ὅσα σοῦ γράφω καὶ θὰ τὰ ξαναποῦμε. Θὰ σέ ἴδω ἐκεῖ πού γινώριζεις καὶ τὴν ἡμέραν καὶ ὄραν πού γινώριζεις.

Σὲ φιλῶ

Μάρθα»

Ὁ Ἄλόνσο, ἅμα ἐπεράτωσε τὴν ἀνάγνωσιν, ἐστράφη σιωπηλὸς πρὸς τὸν φίλον του καὶ ἐστήριξεν ἐπ' αὐτοῦ ἐρωτηματικὰ βλέμματα.

— Τί φρονεῖς ; ἠρώτησεν ὁ Ροντές.

— Τίποτε ! ὑπῆρξεν ἡ ἀφηρημένη ἀπάντησις τοῦ Ταυρομάχου.

— Τί τοῦλάχιστον συμπέρασμα βγάξεις ἀπ' αὐτὲς τῆς γραμμῆς :

Ὁ Ἄλόνσο ἔμεινεν ἐπὶ στιγμὴν σιωπηλὸς καὶ σκεπτικὸς. Μεθ' ὃ ἀπεκρίθη :

— Νομίζω ὅτι, ὅπως εἶχες εἶπει πρὸ ὀλίγου ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν πολυενδιαφέρεται γιὰ τῆς γυναῖκες, ἀν καὶ τὸν συνεκίνησε πολὺ καθὼς φαίνεται ἡ εὐμορφία τῆς Ἑσμεράλδας. Αὐτὴ ὅμως εἶνε στ' ἀλήθεια καὶ στὰ γερά ἐρωτευμένη μαζί του. Ἄν λοιπὸν αὐτὴ δὲν κατορθώσῃ νὰ συγκρατηθῇ, ποῖος θὰ ἐμποδίσῃ ἐκεῖνον νὰ τῆς ἀνοίξῃ τὴν ἀγκαλιά του

— Ἄλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ... ἔκαμεν ὁ Ροντές.

— Ἐννοῶ τὴν σκέψιν σου, διέκοψεν ὁ ταυρομάχος. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, θὰ ἔπρεπε, σκέπτεσαι, νὰ γυρίσουμε τὸ μυαλὸ τῆς Ἑσμεράλδας καὶ ὄχι τοῦ ξένου. Μά, τὸ γυναικεῖο μυαλὸ δύσκολα γυρίζει, ὅταν τὸ καταλάβῃ τὸ πείσμα καὶ μάλιστα τὸ ἐρωτικὸ πείσμα. Ἄν ὅμως ἐκεῖνος λείψῃ ἀπὸ τὸ μέσον, καὶ ἡ συγκίνησις τῆς Ἑσμεράλδας παύει καὶ ἡ γαλήνη ἐπανέρχεται στὸν ποταμό..

— Ἔστω, ἀλλὰ πῶς θὰ λείψῃ ὑπέλαβε κινήσας τὴν κεφαλὴν ὁ Ροντές, μήπως μπορούμε νὰ τὸν διατάξωμε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ἔδαφος τῆς Ἀργεντινῆς ;

Ὁ Ἄλόνσο συνέστρεψε τοὺς μύστακὰς του, συνέσπασε τὰ χεῖλη, ἐσκυθρώπησεν ὅπως συνέβαινεν ὁσάκις ὠργίζετο ὑπερβολικά, καὶ ἀπεκρίθη :

— Ἄν δὲν εἰμποροῦμε νὰ τοῦ ζητήσουμε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ἔδαφος τῆς Ἀργεντινῆς, ἢμποροῦμε ὅμως νὰ τὸν ἀναγκάσουμε νὰ ἐγκαταλείψῃ διὰ παντὸς τὸ ἔδαφος τῆς... ζωῆς !

— Πώς ! είπε ο Ροντέξ. Πάλι τὰ ἴδια ; Πάλιν φοβέρες ; ... Πάλι σκοτωμούς ; Καλέ, φίλε μου 'Αλόνσο, δὲν προσπαθεῖς νὰ γίνης ψυχραιμότερος ;

— Ἄν αὐτὸς δὲν λείψῃ ἀπὸ τὸ μέσον, οὐδέποτε ἡ ὀργὴ καὶ τὸ μῖσός μου θὰ κατευνασθοῦν, ... Ροντέξ !... Θὰ ἔσφαξα τὴν Ἑσμεράλδα ἂν δὲν τὴν ἐγνώριζα γιὰ ἐλαφρόμυαλη καὶ ἂν δὲν τὴν ἀγαποῦσα... Ἄλλά, καὶ τί θὰ ἔκαμνα μ' αὐτό ; Μιὰ τρύπα στὸ Λαπλάτα.. Θὰ διέπραττα ἓνα ἔγκλημα, θὰ ἔχανα τὴν ἔρωμένη μου, ἐνῶ ἐκεῖνος θὰ ζοῦσεν ἡσυχος καὶ θὰ γελοῦσε μαζί μου... Ἄν λείψῃ ὅμως αὐτός, τὰ πάντα διορθώνονται ἀμέσως χωρὶς ν' ἀποκαλυφθῇ τίποτε, χωρὶς σκάνδαλα καὶ χωρὶς σκοτωφές...

— Ναί, ἀλλὰ δὲν συλλογίζεσαι τί συνεπείας ἤμπορεῖ νὰ ἔχη μία δολοφονία ;

— Κατὰ τὸν τρόπον, πού θὰ ἐκτελεσθῇ... Ἔχω καταρτίσει ἤδη τὸ σχέδιό μου.

— Ἀγαπητέ μου Ἄλόνσο, ἐτόνισεν ὁ Ροντέξ, σοῦ τὸ δηλῶ ἀπὸ τοῦδε. Δὲν θὰ σὲ βοηθήσω !

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη τῆς βοηθείας σου. Ὅ,τι ἴσως δὲν εἰμποροῦν ἢ διστάζουν νὰ κάμουν οἱ ἄνθρωποι, ἓνα θηρίο δὲν θὰ ἐμποδισθῇ ποτὲ νὰ τὸ κάμῃ...

— Δὲν σ' ἐννοῶ, εἶπεν ἀπορῶν ὁ Ροντέξ.

Ἄλοῦσο ἐπανέλαβεν :

— Ἀπὸ σένα δὲν ἔχω μυστικά. Μάθε λοιπὸν τὸ σχέδιό μου. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε καὶ πολὺ γερός καὶ πολὺ γενναῖος..

— Ἀληθινὰ καὶ τὰ δύο...

— Συνάμα ὅμως πολὺ φιλόδοξος.

— Φυσικὴ συνέπεια τῶν δύο πρώτων ἰδιοτήτων του. Λοιπὸν ;

— Ὡς ταυρομάχος καὶ θεριοδαμαστής, θὰ τοῦ ὑποδείξω ὅτι τὰ ἀθλητικὰ γυμνάσματα πού κάμνει, εἶνε παιδαριώδη, καὶ θὰ τὸν προκαλέσω, ἂν τολμᾷ, νὰ παλαίσῃ μὲ ἓναν ἐξηγριωμένον ταῦρο...

— Καὶ ἂν δεχθῇ καὶ νικήσῃ;

Ἄλοῦσο ἐχαμήλωσεν ἔτι μᾶλλον τὴν φωνήν του καὶ ἐπρόσθεσεν οἷονεὶ ἐμπιστευτικῶς :

— Ἀντικρὸν στὸ σταῦλο τῶν ταύρων, δὲν βρῖσκονται τὰ κλεψιδὰ τῶν θηρίων ;

Ὁ Ροντές ἐρρίγησεν.

— Ἐ, λοιπόν; ἔκαμε μὴ τολμῶν νὰ πιστεύσῃ τὴν ἰδίαν του σκέψιν.

— Εἶνε δύσκολο λοιπόν φρονεῖς, ν' ἀνοιχθῇ ἄξαφνα τὸ κλουβὶ τοῦ ληονταριοῦ ἢ τῆς τίγροςως ;...

Ὁ Ροντές ἀνετινάχθη.

— Εἶσαι σατανικὸ κεφάλι ! εἶπεν.

Ἐμεινε δὲ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σκεπτικῆς ἐνῶ ὁ Ἄλόνσο ἐχαμογελοῦσε θριαμβευτικῶς.

Μεθ' ὃ ἐπανελάβε προφέρων βραδύτατα τὰς φράσεις του :

— Νομίζω, ὅτι ἀπὸ κάποιες φράσεις τῆς ἐπιστολῆς βγαίνει τὸ συμπέρασμα, ὅτι πιθανὸν νὰ μὴ ἀποβλέπει ἡ ἀδυναμία τῆς Ἑσμαράλδας σου αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ πρόσωπον, ἀλλὰ ἄλλο...

— Ἄλλο ;... Τί κάθεται καὶ λὲς ἐκεῖ. Ροντές ; Ὅνειρεύσαι ; Καὶ τότε γιὰτὶ τὸν χειροκροτεῖ καὶ τὸν παρακολουθεῖ εἰς κάθε του κίνησιν ;... Ποιὲς φράσεις τῆς ἐπιστολῆς σοῦ βγάζουν ἔσένα αὐτὸ τὸ συμπέρασμα, ἀφ' οὗ τὰ πράγματα μιλοῦν μόνα τους ;

Ὁ Ροντές ὅμως εἶχε βυθισθῆ εἰς σκέψεις καὶ ἐφαίνετο πεπεισμένος ὅτι εἶχε δίκαιον εἰς τὰς ὑπονοίας του. Μετὰ τινων δὲ λεπτῶν σιωπῆν, ἐπανελάβεν :

— Ἄκουσε, φίλε μου. Λέγει ἡ ἐπιστολὴ ὅτι ὁ ξένος εἶνε νέος καὶ διὰ τοῦτο ἐπιπόλαιος... Δὲν εἶν' ἔτσι ;

— Μάλιστα, λοιπόν ;

— Λοιπὸν καὶ ὁ ἀθλητῆς Παναῆς, εἶνε βέβαια νέος, ἀλλὰ ὄχι τόσο, ὥστε νὰ δικαιολογῆται ἡ ἐπιπολαιότης, πού δίδει ἡ γνώμη τῆς φίλης τῆς Ἑσμαράλδας εἰς τοὺς πολὺ νεαροὺς ἐροτευμένους...

— Δὲν βλέπω νὰ σημαίνει μεγάλα πράγματα αὐτό σου τὸ ἐπιχείρημα, παρετήρησεν ὁ τυφλωμένος ἀπὸ τὸ μῖσος Ἄλόνσο...

Ὁ Ροντές ἐπέμεινεν :

— Λέγει ὅμως καὶ κάττι ἄλλο, εἶπε, πολὺ χαρακτηριστικώτερο ...

— Τί ἄλλο ;

— Ὅτι ὁ ξένος αὐτός, εἶναι βέβαια περαστικός, θὰ μείνῃ δὲ στὸν τόπο μας ὅσο τὸν κρατεῖ ἐδῶ ὁ λόγος διὰ τὸν ὅποιον ἦλθε. Ὁ ξένος λοιπὸν αὐτός ἔχει κάποιαν εἰδικὴν ἀποστολὴν. Ποῖαν ὅμως τοιαύτην εἰμπορεῖ νὰ ἔχη ἕνας ἀθλητῆς, πού πε-

ριοδεύει τὸν κόσμον πρὸς ἐπίδειξιν τῆς ἰκανότητός του καὶ κάθεται καὶ φεύγει ἀπὸ κάθε μέρος ὅσον θέλει καὶ ὅποτε θέλει ; Τί λὲς διὰ τὴν παρατήρησίν μου αὐτὴν ;

— Ὅτι δὲν ἔχει θέσιν καθόλου εἰς τὸ ζήτημά μας. Αὐτὸ εἶνε ζήτημα ἐκφράσεως ἐκ μέρους τῆς γραφούσης. Ἔτσι τῆς ἤρθε νὰ χαρακτηρίσῃ τὴν παρουσίαν τοῦ ἀθλητοῦ εἰς τὴν Ἀργεντινὴν καὶ ἔτσι τὴν ἐχαρακτήρισε. Ἐνας τέτοιος ἢ διαφορετικὸς «τρόπος τοῦ λέγειν» δὲν θὰ μὲ παραστρατήσῃ βέβαια ἀπὸ τὴν ἀκλόνητον πεποίθησιν ποῦ ἔχω σχηματίσει περὶ τοῦ Παναῆ αὐτοῦ, ὅστερ' ἀπὸ τόσας ἐνδείξεις ἐκ μέρους τῆς Ἑσμεράλδας... Σοῦ τὸ ἐπαναλαμβάνω, Ροντές, μὴ προσπαθεῖς νὰ μὲ κανενάσῃς μὲ ἀστήρικτα συμπεράσματα. Πρέπει νὰ λείψῃ ἀπὸ τὸ μέσον καὶ θὰ λείψῃ μὲ τὸν τρόπον ποῦ σοῦ εἶπα ... Πᾶμε τώρα, διότι οἱ γυναῖκες θὰ παρεξηγήσουν τὴν ἀπουσίαν μας.

Ἐπέστρεψαν τοιοῦτοτρόπως εἰς τὸ πρῶτον κέντρον, χωρὶς ὁ Ἀλόνσο νὰ μεταπεισθῇ.

Ἐκεῖ τὸ γλέντι παρετείνετο ἀκόμη καὶ κανεὶς δὲν εἶχε προσέξει εἰς τὴν προσωρινὴν τῶν ἀπουσίαν, ἢ ὁποῖα ἄλλως τε διήρκεσε πολὺ ὀλιγότερον ἀφ' ὅσον ἐχρειάσθη εἰς ἡμᾶς διὰ νὰ ἀφηγηθῶμεν τὰ κατ' αὐτὴν.

Δὲν εἶχον παρέλθει πέντε λεπτὰ ἀπὸ τῆς ἐπιστροφῆς τῶν δύο ταυρομάχων εἰς τὸ ζυθοπωλεῖον, ὅποτε κάποιος διαφημιστὴς εἰσῆλθε καὶ διένειμεν εἰς τοὺς θαμῶνας πολύχρωμα προγράμματα κάποιων ἀγώνων, ποῦ θὰ ἐτελοῦντο τὴν ἐπιούσαν εἰς τὸ Ἀμφιθέατρον τῶν Ταυρομαχιῶν.

Ὁ Ἀλόνσο ἐπῆρε ἓνα καὶ τὸ ἀνοῖξεν.

— Ἀπάνου στήν ὄρα ! εἶπεν ἀπαισίως μορφάσας. Νά, πάλιν ὁ Σένδρ Παναῆς .

— Τί εἶναι ; ἠρώτησεν ἡ Ἑσμεράλδα, ἣτις εἶχεν ἤδη ἐπιστρέψει καὶ αὐτὴ εἰς τὸ τραπέζι τῶν δύο ταυρομάχων.

— Νά, ὁ ἀγύρτης αὐτὸς Ἀνατολίτης μᾶς πληροφοροεῖ ὅτι αὐριον εἰς τὸ Ἀμφιθέατρον θὰ μᾶς ἐπιδείξῃ πάλιν τὰς δυνάμεις του ...

Καὶ τῆς ἔτεινε τὴν πολύχρωμη ρεκλάμα, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα ἐπὶ τῆς μορφῆς τῆς.

Ἡ ὄραία χορεύτρια ἐπῆρε ἀδιάφορος τὸ χαρτί, ἔρριπεν ἓνα βλέμμα ἐπ' αὐτοῦ καὶ τὸ μετεβίβασεν εἰς τὴν παρακαθημένην φίλην τῆς Ροζαλίαν.

Αὕτη ἔδειξε μεγαλειότερον ἐνδιαφέρον καὶ ἀνέγνωσε.

— . . . «Θά σηκώση βάρη δεκακοσίων χιλιogramμων καὶ θά παίξῃ τόπι μὲ σιδερένια σφαῖρα τῶν ἑβδομηῆντα πέντε χιλιogramμων. Θά

Ὁ Ἄλόνσο τῆς ἤρπασε τὸ χαρτὶ ἀπὸ τὸ χέρι . . .

— Θά . . . σηκώση στοὺς ὤμους του τρεῖς χάρτινους πύργους ! συνεπλήρωσεν εἰρωνικῶς χαμογελῶν καὶ θά πιῇ μονορουῖφι ἓνα γαλόφι Μαδράς . . . Καλὲ δὲν μᾶς ἀφίνει καὶ αὐτὸς μὲ τῆς ταχυδα κτυλουργίης του . . . Ἔχετε νὰ μετρηθῇ μὲ κανέναν ταῦρο ἂν τοῦ βαστάῃ ; . . .

— Δὲν ἔχεις δίκην, Σενὸρ Ἄλόνσο, παρατήρησεν ἡ Ροζαλία. Ὁ ξένος ἔδειξε παράδειγμα ἀνδρικήης δυνάμεως, πού δὲν τὸ εἶχεν ἰδεῖ ποτέ μας . . . Κανείς δὲν τὸ διαμφισβητεῖ αὐτό.

— Πάει καλά, πάει καλά ! ἔκαμε μὲ προφανῆ δυσφορίαν ὁ Ἄλόνσο, ἐνῶ ἡ Ἑσμαράλδα ἐτερέτιζε σιγὰ σιγὰ κάποιον χαριτωμένο τραγουδάκι τῆς ἐποχῆς, ἀδιαφοροῦσα προφανῶς διὰ τὴν ἀθλητικὴν ἐκείνην συζήτησιν . . . Πάει καλά ! . . . Αὐριον, μετὰ τὰς ἐπιδείξεις του, θά τὸν προκαλέσω ἐγὼ τὸν Σινὸρ Παναῆ σας νὰ κατέβῃ μιὰ στιγμὴ καὶ εἰς τὸν στίβον τῶν ταυρομαχιῶν, καὶ τότε, Συνορίτα, τὰ λέμε !

Μίαν ὥραν βραδύτερον αἱ δύο ὄρχηστρίδες, συνοδευόμεναι ἀπὸ τοὺς δύο φίλους ταυρομάχους, κατήρχοντο εἰς τὴν μικρὰν σκάλαν τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Λαπλάτα καὶ ἐπεβιβάζοντο τοῦ πλοιαρίου, τοῦ προωρισμένου νὰ τοὺς ἐπαναφέρῃ εἰς τὸ Ροζάριο.

Ὁ ταυρομάχος, βυθισμένος εἰς τὰς σκέψεις του, κατέστρωνε τὰς λεπτομερείας τοῦ φρικτοῦ του σχεδίου.

III

Ὁ ὑπερφυσικὸς ἀθλητής.

Ἦταν ἄνοιξις.

Στὰς πέντε μετὰ μεσημβρίαν τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ οὐρανὸς ἦτο καταγάλανος καὶ ἓνα δροσερὸ ἀεράκι ἐπροκαλοῦσε τοὺς κατοίκους τοῦ Μπουένος Ἄγρες νὰ ἔβγουν νὰ τὸ χορτάσουν.

Ο ταυρομάχος έσυρε τὸ στιλέτο του, ὁ Κουταλιανὸς προέτεινε τῆς γροθιῆς του.

Ἄλλὰ κάπου ἔπρεπε νὰ σταματήσουν.

Ἐπὶ τῶν δένδρων τῶν δημοσίων Πάρκων καὶ εἰς τῆς χτιστῆς στήλης τῶν γωνιῶν πελώριες ρεκλάμες προσεῖλκον τὰ βλέμματα τοῦ κόσμου.

«Ὁ Παγκόσμιος Ἀθλητὴς

Σενόρ ΠΑΝΑΗ

Σᾶς προσκαλεῖ ἀπόψε, στὰς ἕξ, εἰς τὸ Ἀμφιθέατρον τῶν ταυρομαχιῶν.

Πρόκειται νὰ δώσῃ

νέα ἀπίστευτα δείγματα τῆς ὑπερφυσικῆς του δυνάμεως.

Τὰ βάρη, ποὺ θὰ σηκώσῃ, δὲν τὰ ἐσήκωσαν ἀκόμη πέντε μαζὶ συνηθισμένοι ἀθληταί.

Πάλῃ μὲ ἓνα Γαοῦχο...

κτλ., κτλ., κτλ.

Τὸ κοινὸν τῆς Ἀργεντινῆς πρωτεύουσας, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἤδη ξετρελλαθῆ μὲ τὸν περὶφημον Ἀνατολίτην ἀθλητὴν, ἔδραμε καὶ τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο νὰ στιβαχθῆ καθ' ἑκατοντάδας καὶ χιλιάδας εἰς τὰ θεαρεῖα καὶ τὰ κοινὰ καθίσματα τοῦ ἀμφιθεάτρου.

— Τὶ καινούργιο, ἀρά γε, θὰ μᾶς παρουσιάσῃ ὁ σιδερένιος αὐτὸς ἄνθρωπος; ἔλεγαν οἱ ἀπλοϊκώτεροι ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ.

— Νά, θὰ παίξῃ κορῶνα ἢ γράμματα μὲ δυὸ μυλόπετρος! ἀπῆντα κάποιος ἔξυπνος ἐμποροπλοίαρχος, ποὺ εἶχεν ἰδεῖ πολλοὺς παλαιστὰς κατὰ τὰ ταξείδια του ἀνὰ τὸν κόσμον.

— Καὶ ὅμως ὑπάρχει, πράγματι, καὶ τὸ ἐξαιρετικὸν ἀπόψε εἰς τὸ πρόγραμμά του, παρατήρησεν ἓνας ἐπαρχιώτης κτηματίας ἀπὸ τῆ Μενδόζα:

— Σάν τί; ἠρώτησαν.

— Θὰ παλαίσῃ, λέγει, μὲ ἓνα Γαοῦχο.

— Ἔ, καὶ ὅστερα! εἶνε σπουδαιότερο αὐτὸ ἀπὸ τῆς μυλόπετρος;

— Δὲν τοὺς γνωρίζετε βέβαια τοὺς Γαοῦχος, παρατήρησεν ὁ κτηματίας τῆς Μενδόζας... εἶνε θηρία!

— Δὲν εἰν' αὐτοί, ποὺ ζοῦν διαρκῶς καβάλλα στὰ ἄλογα τους;

— Naί, στὰ ἀγριά τους ἄλογα, λέγει Σενόρ... Ἄλλὰ εἶνε

ἀγριώτεροι και δυνατώτεροι ἀπὸ τοὺς τετράποδας συντρόφους των... Ἄν λοιπὸν τὸν νικήσῃ και αὐτόν, τότε θὰ πρέπει νὰ τὸν ἀναγνωρίσωμεν ὡς τὸν πειδὸ γερὸ ἄνδρα τοῦ κόσμου...

— Ἐγὼ, ἐπανελάβην ὁ ἐμποροπλοίαρχος, ἔχω τὴν πεποίθησιν ὅτι μπορεῖ νὰ καταβάλῃ και δέκα σὰν τὸ Γαοῦχο σου μαζί...

— Θὰ τὸ ἰδοῦμε !

Δὲν παρήλθεν ἡμίσεια ὥρα και ὁ περίφημος ἀθλητὴς παρουσιάσθη εἰς τὴν ἐπὶ τοῦτο ἐστημένῃν ἀπὸ μὴνός ἤδη πρόχειρον ἐξέδραν τῶν ἐπιδείξεών του.

Ἄνθρωπος ἡρακλείων πραγματικῶς διαστάσεων, ὑψηλόσωμος, νευρώδης ἐκτάκτως, βαδίζων μετὴν σταθερὰν ἰσορροπίαν περιπατοῦντος δένδρου, ὠρῆτος ὡς Ἄπόλλων, μετὰ καστανόμαυρο μουστάκι ἐλαφρῶς ἐστριμμένον πρὸς τὰ ἄνω, μετὰ φεγγοβολοῦντα ἀνατολίτικα μάτια, ὀλόγυμνος μέχρι ὀμφαλοῦ και φέρων κάτωθεν ἐφηρμοσμένον ἐπὶ τῶν ἀτσαλένιων του μελῶν βελούδινο βαθυγάλαζο πανταλόνι, συγκρατούμετον διὰ πλαταιᾶς δερματίνης ζώνης φερούσης γύρω χονδροῦς σιδερένιους γάντζους, ἀκατανόητο προσορισμοῦ, ὁ ἀθλητὴς Παναῆς παρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ κοινοῦ και ὑπεκλίθη τρεῖς μετὰ περισσῆς εὐπροσείας.

Τὸ πλῆθος τὸν ἐχαιρέτησε μετὰ ἀλλαλαγμοῦς και χειροκροτήματα.

Ἐκεῖνος ἀπήντησε μετὰ ἓνα σκόρπισμα μειδιαμάτων και βλέματων τόσης γλυκύτητος, ὥστε ἔκαμε τὴν νεαρὰν Ροζαλίαν νὰ ἀναφωνήσῃ στραφείσα πρὸς τὸν παραπλεύρως τῆς καθήμενον Ροντιὲς δὲ Βίλλα :

— Δὲ νομίζετε, Σενόρ, ὅτι ἐνὸς ἀγγέλου χαμόγελο φωτίζει τὴ μορφή ἐνὸς θεοῦ.

Ἐκεῖνος ἐξέφερε μίαν ὕβριν κατὰ τοῦ παλαιστοῦ, πράγμα πού ἔκαμε τὴν χορεύτριαν ν' ἀπορήσῃ.

— Τὸν ζηλεύει, ἀρὰ γε ; διελογίσθη. Ἄλλὰ γιατί ; Ὁ καθένας στὸν κλάδο του... Ταυρομάχος σὰν τὸν Ἄλόνσο δὲν εἶνε ἄλλος... Δὲν πιστεύω νάχη τὴν ἀξίωσιν νὰ εἶνε και ἀθλητὴς !

Και ἐσιώπησεν, ἐξακολουθήσασα τὰς ἐρεῦνας τῆς ἀνὰ τὸ ἀμφιθέατρον τῶν θεατῶν.

Ἄφνης, κάποιο πρόσωπον τὴν ἐχαιρέτησεν ἐξ ἀποστάσεως και ἡ Ἐσμεράλδα ἀντεπέδωκε τὸν χαιρετισμόν.

Τὰ βλέμματα τοῦ Ἄλόνσο δὲν εἶχαν ἀφήσει τὴν κατεύθυνσιν

τῶν δικῶν της, καὶ ὁ νέος ἀντελήφθη ὅτι τὴν ἐχαιρέτα μίᾳ κυρία, ὑψηλῆς, ὡς φαίνεται κοινωνικῆς τάξεως.

— Μὲ ποιὸν χαιρετᾶσαι ; ἠρώτησε μὲ προσποιητὴν ἀδιαφορίαν.

— Μὲ μιὰ φίλη μου, μίαν θαυμάστριά μου...

— Αὐτὴ μὲ τὴ χρυσοκέντητη μανδύλλα ;

— Μάλιστα.

— Φαίνεται μεγάλης περιουτῆς κυρία...

— Εἶνε ἡ Σενόρα Μάρθα Μιρανδέλλο, ἀπεκρίθη ἀφελῶς ἡ ὀρχηστρίς. Σίῤυγος τοῦ ὑποδιοικητοῦ τῆς Ἑθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἀργεντινῆς... Τὴν ἐγνώρισα εἰς μίαν χοροεσπερίδα τοῦ Σενὸρ Καβαλλέρο Μαρτές, τοῦ Διοικητοῦ τῆς Τραπέζης, καὶ ἀπὸ τότε τόσον μὲ συνεπάθησεν, ὥστε ἐγίναμε φίλοι, ἂν καὶ τόσον μακρὰν εὐρίσκονται αἱ κοινωνικοὶ μας τάξεις...

— Δὲν ὑπάρχει διαφορὰ τάξεων διὰ τοὺς ἀνθρώπους τῆς δικῆς σου ἀξίας Ἑσμεράλδα ! ἐτόνισεν ὁ Ταυρομάχος. Μὴ υποβιβάζης τὸν ἑαυτὸν σου...

Καί, κατ' ἰδίαν :

— Αὐτὴ λοιπὸν εἶνε ἡ περίφημα Μάρθα τῆς ἐπιστολῆς, διελογίσθη... Ἄν εἰμποροῦσα νὰ τὴν κάμω νὰ μοῦ ἐξομολογηθῇ...

— Ἄλλὰ, τί τὰ θέλω ; Πρέπει νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ σχέδιό μου καὶ μὲ θετικὸν μάλιστα ἀποτέλεσμα. Ἔτσι ἡσυχάζω μιά γιὰ πάντα...

Μία παρατεταμένη τυμπανοκρουσία διέκοψε τοὺς διαλογισμοὺς του.

Ἦτο σύνθημα.

Ἡ ἀθλητικὴ ἐπίδειξις ἐπρόκειτο ν' ἀρχίσῃ.

Ὅλοι ἐσιώπησαν καὶ ὄλων τὰ βλέμματα ἐκαρφώθησαν ἐπὶ τῆς προχείρου ἐξέδρας τοῦ Ἀθλητοῦ.

Τρεῖς βοηθοὶ τοῦ Παναῆ εἶχον ἀνέλθει τὴν στιγμὴν ἐκείνην σύροντες ὀπισθὲν τῶν ἀλυσίδων, διάφορα ἐργαλεῖα τῆς τέχνης, — τὰ «σύνεργά του», ὅπως ἔλεγεν ὁ Ἀθλητῆς, εἰς γλώσσαν νοητὴν μόνον ἀπὸ τοὺς βοηθοὺς του.

Οἱ βοηθοὶ ἔλυσαν τὰς ἀλύσεις καὶ ἀφήκαν ἐλεύθερα ἐπὶ τοῦ σανιδώματος τὰ ἀντικείμενα ἐκεῖνα.

Ὁ Ἀνατολίτης ἀθλητῆς ἐπῆρε τότε ἓνα ὀγκῶδες ζεῦγος ὑποδημάτων ἐκ σφυρηλάτου σιδήρου, πάχους ἕως δεκαπέντε πόντων καὶ ὄγκου τριπλασίου σχεδὸν τῶν ποδῶν του.

Τὰ ἐπέρασεν εἰς τὰ πόδιά του, ἐπάνω ἀπὸ τὰ ὑποδήματά του, καὶ τὰ προσήρμοσε στερεὰ μὲ τῆς λεπτότατες μεταλλινες ἀλυσσοειδίτσες, πού ἔφεραν ἀντὶ κορδονιῶν.

Οἱ θεαταὶ τὰ ἐξετίμησαν ὡς ζυγίζοντα δεκαπέντε σχεδὸν χιλιόγραμμα τὸ καθένα.

Ἐκυψε κατόπιν ὁ Ἄθλητής, ἀνήγειρεν ἐκ τοῦ δαπέδου, τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην, τέσσαρες ἐν ὄλῳ σιδερένιες σφαῖρες μισομέτρου διαμέτρου ἐκάστην, τὰς ὁποίας ἐκρέμασε γύρω εἰς τὴν δερματίνην του ζώνην, ἀπὸ τοὺς εἰδικοὺς γάντζους, δι' ὧν ἦσαν ἐφωδιασμένοι καὶ αἱ σφαῖραι καὶ ἡ ζώνη.

Ἐκρέμασε δὲ μίαν δεξιᾶ, μίαν ἀριστερᾶ, τρίτην ἀπ' ἐμπρὸς καὶ τὴν τετάρτην ὀπισθεν.

— Ἴσοροπία μὲ πεντακόσια τοῦλάχιστον χιλιόγραμμα ! εἶπεν ὁ Ροντές ... ὅσα θὰ σήκωνε δύσκολα ἕνα ἄλογο ἐφωδιασμένο μὲ παχειὰ ἀγροσόελλα ... Νὰ ἰδοῦμέ τί πρόκειται τώρα νὰ κάμῃ ἔτσι φορτωμένος.

Ὁ Παναῆ ἐστάθη πρὸς στιγμὴν ὄρθιος ἐν μέσῳ τῆς ἐξέδρας, ἔκαμε μίαν ὑπόκλισιν διὰ τοῦ γυμνοῦ τοῦ κορμοῦ πρὸς τὸ πλῆθος καὶ ἔπειτα ἐσήκωσε τὸ δεξιό του χέρι.

Ἀμέσως ἡ ὀρχήστρα τοῦ Ἀμφιθεάτρου, κάτωθεν τῆς ἐξέδρας ἀκριβῶς τοποθετημένη, ἤρχισε ν' ἀνακορῆ καπιοὶν ἰσπανικὸν χορὸν ἀπὸ τοὺς πειὸ τραλλοὺς τῆς ἐποχῆς...

— Αὐτὸ θέλει μπαλαρίνα καὶ ὄχι ἀθλητὴν ἔτσι δὰ φορτωμένον μάλιστα ! εἶπεν ἡ Ροζαλία γελῶσα.

Ἄλλ' αὐτοστιγμὴ τὰ γέλια ἔπαυσαν καὶ ἐτηκολούθησεν ἐκδήλωσις θαυμασμοῦ ἐκ μέρους ὄλων.

Ὁ ἀθλητής, μὲ ὄλον ἐκεῖνο τὸ τεράστιον βᾶρος πού ἐσήκωνε καὶ μὲ τὰ σφυρήλατα σιδερένια του ὑποδήματα, ἤκολούθησε τὴν ὀρχήστραν καὶ ἐχόρευσε τὸν ἰσπανικὸν χορὸν μὲ ὅλα τὰ τραλλά του πηδήματα, χωρὶς τὸ παραμικρὸ φάλτσο...

Τὸ φοβερὸ αὐτὸ χοροπήδημα μὲ σιδερένια βάρη τετρακοσίων ὀκάδων διήρκεσεν ἐπὶ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας χωρὶς ὁ Ἀνατολίτης ἀθλητὴς νὰ δεῖξῃ τὴν ἐλαχίστην κόπωσιν.

Κατόπιν ἐσταμάτησε καὶ ἐχαιρέτησε πάλιν μετὰ χάριτος τὸ καταχειροκροτοῦν αὐτὸν κοινόν.

Ἀπέσπασε πάλιν μίαν πρὸν μίαν τὰς σφαιρας του, τὰς ἀπέριψεν ἐπὶ τοῦ σανιδώματος τῆς ἐξέδρας καὶ ἀπέβαλε τὰ σιδερένια του ὑποδήματα.

Προτού όμως τὰ περισυλλεξουν οἱ βοηθοὶ του, κάποιος ἀπὸ τὸ ἀκροατήριον ἐφώνησεν.

— Εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ εἶνε κούφιος καὶ σφαιρὸς καὶ ὑποδήματα. Τέτοιο βάρος δὲν σηκώνεται!..

— Καὶ μάλιστα νὰ χορεύῃ μαζί του! προσέθεσεν ἄλλος.

Ἐοῦσε δὲ ἓνα βλέμμα πρὸς τὸ μέρος ἀφ' ὅπου εἶχον ἔλθει

αἱ διαμαρτυρίαι, ἔκαμεν ἓνα νεῦμα πρὸς τοὺς βοηθοὺς του, καὶ εἶπεν εἰς καθαρωτάτην ἰσπανικὴν γλῶσσαν:

— Πάρτε, παιδιά τῆς σφαιρὸς καὶ τὰ ὑποδήματα καὶ παραδώστε τα εἰς τοὺς Σενόρες.. Θὰ τοὺς παρακαλέσω θερμοῦς νὰ μοῦ τὰ φέρουν ἐδῶ ἐπάνω σύροντας τα ἀπὸ τῆς ἀλυσίδες τους. Ἐχουν ἀμοιβὴν χίλιες πεσέτες, ἂν τὸ κατορθώσουν, διαφορετικὰ χάνουν ἄλλες τόσες!.. Σύμφωνοι; προσέθεσε στραφείς πρὸς τοὺς διαμαρτυρηθέντας.

— Σύμφωνοι! ἀπήντησαν ἐκεῖνοι.

— Προσθέτω κ' ἐγὼ ἄλλες πέντε χιλιάδες πεσέτες ὑπὲρ τοῦ ἀθλητοῦ! ἐφώνησε κάποιος ἀπὸ τὸ παραπλεύρως θεωρεῖον.

Ἄλλοι ἐστράφησαν.

Ἦτο ἓνας ὠραιότατος νέος, ὑψηλός, μελαχρινός, ἐνδεδυμένος μὲ τὴν τελευταίαν λέξιν τῆς μόδας,—προφανῶς Εὐρωπαϊκός— ὅστις ἐξ ἀρχῆς τῆς παραστάσεως ἐχειροκτότει μανιωδῶς τὸν Ἀθλητὴν.

— Δεκτόν! εἶπον οἱ δύο διαμαρτυρηθέντες Ἴσπανοί.

Τὰ στοιχήματα κατετέθησαν εἰς χεῖρας τοῦ διεθυντοῦ τῆς ὀρχήστρας καὶ τὰ σιδηρὰ ἀντικείμενα προσήχθησαν ἐνώπιον τῶν δύο Ἴσπανῶν.

Δὲν βαριέσθε.

Οὔτε μίαν ἀπὸ τῆς σφαιρὸς δὲν κατώρθωσαν νὰ σηκώσουν ἠνωμένοι αἱ μυϊκαὶ δυνάμεις ἀμφοτέρων...

Προσεπάθησαν νὰ σύρουν τὰντικείμενα ἐκεῖνα ἀπὸ τῆς ἀλυσίδες μὲ τῆς ὁποῖες ἦσαν δεμένα...

Δὲν μετεκινήθησαν ἀπὸ τὰς θέσεις των οὔτε κατὰ δέκα πόντους...

— Ἐχάσαμε! εἶπον μετὰ δυσθυμίας οἱ δύο νέοι.

Καί, ὑπὸ τὰ θυελλώδη χειροκροτήματα τοῦ πλήθους, ὁ Ἀθλητὴς Παναῆς ἐλάμβανεν ὀπίσω τὰς χιλίας του πεσέτας, τοῦ

έμετρούντο δὲ καὶ αἱ ὑπόλοιποι ἐξάκισχίλια τοῦ κερδηθέντος στοιχήματος.

Ὁ Ἄλόνσο δὲν ἐξεδήλωσε τὸ παραμικρόν. Κατὰ βάθος ὅμως μετὰ πολλῆς δυσκολίας ἐκατάπινε τὴν λύσαν πού τὸν κατεῖχε...

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ἔστρεψε τὰ βλέμματά του πρὸς τὸ κλουβὶ τῶν θηρίων, καὶ τοῦτο ἔκαμε τὸν ἑαυτὸν του ν' ἀνατριχιάζη.

Μήπως ἐπρόκειτο ν' ἀναπηδήσῃ ἀπ' ἐκεῖ κανένα λιοντάρι, διὰ νὰ κατασπαράξῃ τὸν ἀνύποπτον Ἀνατολίτη, ὅπως εἶχεν ἀπειλήσῃ ὁ ζυλότυπος Ἄλόνσος.

IV

Ἡρακλῆς ἀντίπαλος Κενταύρου.

Ἡ Μυθολογία μᾶς ἔχει κληροδοτήσει πολλὰ τὰ παράξενα, καὶ ἐνίοτε τὰ σχεδὸν ὑπερφυσικά, ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἀθλητισμὸν τῶν Ἰουδαίων. Ἄλλ' ἂν αἱ παραδόσεις ἐκεῖναι εἴνε γεμάται μύθους, ὁσάκις δὲν εἴνε ἀπλῶς καὶ μόνον συμβολικαὶ ἀφηγήσεις φυσικῶν γεγονότων, αἱ σημεριναὶ καὶ αἱ τοῦ πρὸ ὀλίγου παρελθόντος μὴ ἀναμιγνύμεναι με μύθους καὶ με φαντασίαν, ἀποτελοῦν πραγματικὰ γεγονότα ἄξια θαυμασμοῦ, λόγῳ κυρίως τῆς σπανιότητος μετὰ τὴν ὁποίαν ἐκδηλοῦνται εἰς τὰς τάξεις τοῦ προνομιοῦχου ἀθλητικοῦ κόσμου.

Ἐνα τέτοιο γεγονός πρόκειται καὶ τώρα νὰ λάβῃ χώραν εἰς τὸ Ἀμφιθέατρον τῶν Ταυρομάχων τοῦ Μπουένος Ἀῦρες.

Ἦλθεν ἡ σειρά τῆς πάλης τοῦ Παναῆ τοῦ Ἀνατολίτη μετὰ τὸν περίφημον Γ α ο ὕ χ ο, τὸν ἐπίτηδες μετακληθέντα ἀπὸ τὸ Γκράν Χάκο τῆς Βορείου Ἀργεντινῆς, ἐκεῖ πού τὰ πελώρια ποτάμια, τεράστιοι παραπόταμοι τοῦ Λαπλάτα καὶ τοῦ Ἀμαζονίου, διαρρέουν ἀπλήστως ἀποροροφώμενα τὰς ἀπεράντους Λ ά ν ο ς, τὰς Νοτιοαμερικανικὰς αὐτὰς ἐρήμους Στέππας, τὰς σκεπασμένας με ἄγρια χαμόδενδρα, μέσα εἰς τὰ ὅποια ἐμφωλεύουν τρομερὰ φεῖδια καὶ ἄλλα ἐρπετά, καὶ ἔλουροειδῆ καὶ ἀγρίμια ἐν γένει λίαν ἐπικίνδυνα εἰς τοὺς διατρέχοντας αὐτὰς.

Ἐπειδὴ ὅμως, μέσα εἰς τὰς ἰδίας αὐτὰς μονοτόνους καὶ

διαρκῶς ἀχνιζούσας ἀπὸ ἀναθυμιάσεις καὶ ἐξαυτίσεις πεδιάδας ζῶσι καὶ τὰ ἄγρια ἄλογα κατὰ κοπάδια, οἱ Γαοῦχοι, σὰν καλοὶ ἀλογοκνηυγοί, τὰς ἔχουν μεταβάλει εἰς ἰδιαιτέραν των πατρίδα.

Τί εἶνε οἱ Γαοῦχος αὐτοί ;

Εἶνε μιγάδες Ἰσπανοῖνδοί, διαμορφωθέντες ἀπὸ τὴν ἀναγκαστικὴν ἐπιμιξίαν Ἰσπανίδων μετ' ἀνδρῶν Ἐρυθροδέσμων ἢ Ἰνδῶν γυναικῶν μεθ' Ἰσπανῶν ἀποίκων.

Ἔτσι διεμορφώθη μία φυλὴ ἀτίθασος, ἡμιαγρία, σκληρά, διάγουσα ζωὴν φυσικὴν μέσα εἰς τὰς ἐρημίας τῶν Λάνος, ὅπου δὲν ἔχουν μονίμους οἰκισμούς, ἄτε ζῶντες ὡς θηρευταὶ ἀγρίων Ἴππων, διατρέχοντες διαρκῶς τὸ Γρᾶν Χάκο καθ' ὄλας του τὰς διευθύνσεις καὶ πούθενά συνεπῶς μὴ δυνάμενοι νὰ ἐγκατασταθῶσι μονίμως.

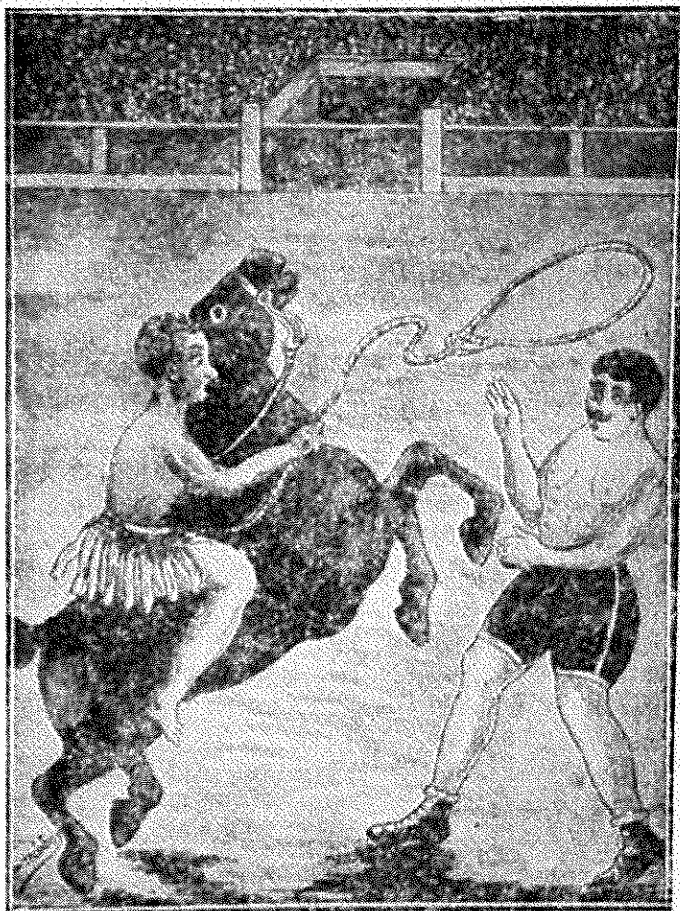
Ἡ σκληραγωγημένη ζωὴ των εἶνε κάτι τὸ ἐξαιρετικῶς πρωτότυπον.

Μὲ μίαν μόνον δεσματίνην ζώνην, ἀπὸ τὴν ὁποίαν κρέματα φούστα, φθάνουσα μέχρι τῶν γονάτων των, καὶ μὲ ἓνα ὑπερφυσικὰ πλατύγυρον καπέλλο ἐπὶ τῶν ἀφθόνων μαλλιῶν των, ὠπλισμένοι μὲ μπαλντάδες, ξιφομαχίρας, λόγχας, τυφέκια καὶ δὴ μὲ τὸ περιφημον λάσσο,—τὸ γερὸ δηλαδὴ σχοινὶ μὲ τὴ θηλειά, διὰ τοῦ ὁποίου, τινασσομένου μακρὰν, αἰχμαλωτίζουν τὰ ἄγρια ζῶα τῆς χώρας των,—καὶ ὄχι σπανίως τοὺς ἀνυπόπτους ταξειδιώτας συνανθρώπους των, — πηδοῦν γυμνοὶ ἐπὶ τῶν ἡμιαγρίων των Ἴππων ἅμα ἐξημερώσει, καὶ διέρχονται ἔφιπτοι ὀλόκληρον τὴν ἡμέραν των, σὰν ἀληθινοὶ Κένταυροι,—διότι, κυριολεκτικῶς, Γαοῦχο καὶ Ἄλογο ἀποτελεῖ ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ δίμορφο ζῶον,—ἀτίθασα καὶ τὰ δύο, ἄγρια, ἄνεμος στῆν ταχύτητα, ἀκατάβλητα, ἄτρομα καὶ ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ θανάτου.

Ἐνας λοιπὸν τοιοῦτος Γαοῦχο εἶχεν ἐκλεγεῖ καὶ τώρα διὰ νὰ παλαίση κατὰ τοῦ ἀνατολίτου ἀθλητοῦ. Καί, φυσικά, εἶχεν ἐκλεγῆ ἓνας ἀπὸ τοὺς περιφημοτέρους ἐπὶ ἀντοχῇ, ἐπὶ ἀνδρεία καὶ ἐπὶ νευρώδει διαπλάσει σώματος.

Εὐθύς μετὰ τὴν διεξαγωγὴν τοῦ στοιχήματος, περὶ οὗ ὤμιλήσαμεν ἀνωτέρω, ἓνας τυμπανισμὸς ἀνήγγειλε τὴν διακοπὴν τῆς παραστάσεως.

Δεύτερος τυμπανισμὸς θὰ εἰδοποιεῖ τὸ κοινὸν ὅτι τὸ ἀγωνι-

Ὁ ἐξηγριωμένος Γιαούχο ἔρριψε κατὰ τοῦ κουταλιανοῦ
τὸ λάσσο διὰ νὰ τὸν πνίξη.

σμα τῆς πάλης μεταξύ τῶν δύο σιδερένιων ἀνδρῶν τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ ἀθλητὴς Παναῆς εἶχε καθήσει ἐν μέσῳ τῆς ἐξέδρας του ἀναμένων ἡσυχῶς τὴν ἐπανάληψιν τοῦ ἀγῶνός του πρὸς ὅ,τι ἰσχυρότερον ὑπῆρχεν εἰς τὸν κόσμον.

Καὶ ὅλοι ἀπεθαύμαζον τὰς ἀθλητικὰς του διαστάσεις καὶ τοὺς ἐξωγκωμένους μυῶνας τῶν βραχιόνων καὶ τοῦ τραχήλου του.

Ποῖος θὰ ἐνίκα ἐκ τῶν δύο ἀντιπάλων; Ἄδηλον ἀκόμη βέβαια καί, ἐκ τούτου, μυρία διεσταυροῦντο σχόλια ἀνά τὸ πλήθος καὶ ποικίλοι ἐξοφύροντο προβλέψεις καὶ γινῶμαι.

Μόνος ὁ Παναῆς ἐφαίνετο ἀπαθέστατος καὶ σχεδὸν ἐντελῶς ἀδιάφορος διὰ τὰ μέλλοντα νὰ λάβουν χώραν.

Κατὰ βάθος, ἐν ἧτο φανερόν ὅτι τὸν ἐστενοχώρει. Ὅ,τι δὲν προσήρχετο γρήγορα ὁ ἀντίπαλος, διὰ νὰ τελειώσῃ καὶ αὐτὴ ἡ φασαρία.

Τέλος, μετὰ βραχεῖαν ἀκόμη ἀδημονίαν ἀθλητοῦ καὶ ἀροατηρίου, ὁ δεύτερος τυμπανισμὸς ἀντήχησεν.

Ὁ περίφημος Γαοῦχο εἰσῆρχετο εἰς τὸν στίβον...

Καὶ εἰσῆρχετο μάλιστα... ἐφιππος, ὑπὸ τὰ παταγώδη χειροκροτήματα τοῦ πλήθους.

Ὁ Παναῆς ἠρέσθη νὰ ρίψῃ ἐπ' αὐτοῦ ἓνα ἐρευνητικὸν βλέμμα, διὰ τοῦ ὁποίου τὸν περιέβαλεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, κατόπιν δὲ ὕψωσεν ἐλαφρὰ τοὺς ὤμους καὶ ἀνέλαβε τὴν προτέραν του ἀδιάφορον στάσιν.

— Δὲν πιστεύω, εἶπεν ὁ Ροντιές, νὰ γείνη ἡ πάλη μετὸν ἓνα ἀντίπαλον καθαλλάρη...

— Θὰ εἶχε γοῦστο! ἔκαμεν ἡ Ροζαλία.

— Καὶ θὰ εἶχε πραγματικὰ γοῦστο, ὑπέλαβεν ὁ Ἀλόνσο... Θὰ ἤθελα νὰ ἐβλεπα πῶς θὰ κατώρθωνε νὰ παλαίσῃ ὁ Ἀνατολίτης σας ταυτοχρόνως μετὰ δύο ἀγρόλιμα τόσον διαφορητικὰ κατὰ τὴν φύσιν...

— Μπα! ἔκαμεν ἡ ὄραϊα Ἐσμεράλδα, ὅταν ἔχῃς μπράτσα ἀτσαλένια, τινάζεις μακρὰ τὸν ἓνα σου ἀντίπαλον, καὶ παλαίσεις μετὸν ἄλλον μονάχα...

— Καὶ φρονεῖς, εἶπε μετὰ ἐλαφρὰ εἰρωνικὴν φωνὴν ὁ Ἀλόνσο, ὅτι ὁ φίλος σου Ἀνατολίτης εἶνε πραγματικὰ ἀτσαλένιος;

— Δὲν φρονῶ τίποτε σχετικῶς, διότι δὲν διτέλεσα ποτέ μου εἰδικὸς κριτικὸς ἀθλητικῶν ἀγῶνων, κρίνω μόνον τὰ πράγματα ὅπως τὰ βλέπω...

— Ναί, ἀλλὰ ἔδῳ ὑπάρχει κάποια καταφανὴς διαφορὰ, παρετήρησεν ὁ Ροντὲς δὲ Βίλλα ἐπιδεικνύων διὰ τοῦ δακτύλου τὸν σταματήσαντα ἐντὸς τοῦ στίβου ὑπερήφανον Γαοῦχο, κυτᾶξε τὶ πελωρίων διαστάσεων ἄνθρωπος εἶνε αὐτὸς ὁ κυνηγὸς τῆς ἐρήμου...

— Πράγματι, εἶπεν ἡ Ἐσμεράλδα, φαίνεται σχεδὸν διπλάσιος ἀπὸ τὸν Ἀνατολίτην. Ἄλλ' ἄς ἰδοῦμε, ὁ ὄγκος, κάποτε, δὲν παῖζει σπουδαῖον ρόλον εἰς τοιαῦτα ζητήματα...

— Ἄς ἰδοῦμε ! ἔστέναξε σχεδὸν καὶ ὁ Ἀλόνσο, αὐτὸς βασιζόμενος περισσότερον καὶ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀθλητάς, νὰ παρακολουθήσῃ τὴν πάλην, μὲ τὴν μυστικὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ Ἀνατολίτης θὰ ἐνικᾶτο...

Ἐλαφρὸς συριγμὸς ἀπὸ τινος θεωροῦ, ὅπου παρίστατο ὁ διευθυντὴς τοῦ Ἀμφιθεάτρου, ἔδωκε τὸ σύνθημα τῆς ἐνάρεξως τοῦ ἀγῶνος.

Ἡ πάλη, λόγῳ τοῦ ἀνεπαρκοῦς χώρου τῆς ἐξέδρας τῶν ἀθλητικῶν ἐπιδείξεων, θὰ διεξήγετο ἐντὸς τοῦ στίβου τῶν Ταυρομαχιῶν.

Ὁ Παναῆς κατήρχετο ἤδη τὰς βαθμίδας τῆς ἐξέδρας καὶ ἐπλησίαζε βραδυπορῶν τὸν ἀντίπαλόν του, ὅστις πηδήσας ἀποτόμως ἐκ τοῦ ἵππου του, καὶ λακτίσας αὐτὸν διὰ νὰ τὸν ἐξαναγκάσῃ ν' ἀπομακρυνθῆ, ἐστράφη καὶ αὐτὸς πρὸς τὸν Ἀνατολίτην ἀντίπαλόν του καὶ τὸν ἀνεμέτρησε σιωπηλῶς ἀπὸ κορυφῆς μέχρις ὀνύχων.

Ὁ Παναῆς τὸν χαιρετήσε δι' ἐλαφρᾶς ὑποκλίσεως, τὴν ὁποίαν ὁ Γαοῦχο δὲν ἀνταπέδωκε, — προφανῶς διότι ἠγνῶσει τὸ σύστημα αὐτὸ τοῦ χαιρετισμοῦ τῶν πολιτισμένων ἀνθρώπων.

Τὸ πλῆθος παρηκολούθει, ἐν τούτοις, καὶ τὰς παραμικροτέρας τῶν κινήσεις, μὲ ἄκραν ἀγωνίαν.

Τέλος, δύο ἐπόπται τοῦ ἀγῶνος, ἐκ τῶν προτέρων ἐκλεγέντες ἀπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ἀμφιθεάτρου, παρενέβησαν, ἵνα θέσουν τὰ πράγματα εἰς τάξιν.

Ὁ εἷς τούτων ἐστράφη τότε πρὸς τὸν Ἀνατολίτην καὶ τοῦ ἴπε :

— 'Ο Γαούχο μας δὲν γνωρίζει τοὺς ἀθλητικοὺς κανόνας τῆς πάλης.

— 'Αδιάφορον ! ἀπήντησεν ὁ ἀθλητής. Θὰ παλαίωω μαζί του ὅπως θὰ ἔκαμνα μὲ ἓνα ἀγρίμι, ποὺ θὰ ξεφύτρωνεν ἔξαφνα μπροστά μου.

— Καί, ξεύρετε, προσέθηκεν ὁ δεύτερος ἐπόπτης, διηγοῦνται ὅτι ὁ ἀντίπαλός σας ἔχει τὴν δύναμιν νὰ κρατῇ ἀκίνητα ἐπὶ τόπου τρία μαζί ἀγρία ἄλογα συλλαμβανόμενα μὲ τὸ λάσσο του... Τί λέτε ;

— Λέγω, ἀπεκρίθη ἀπαθῶς ὁ ἀθλητής, ὅτι ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄλογο !

'Εγέλασαν ὅλοι, πλὴν τοῦ Γαούχο, ὁ ὁποῖος ἐφάνη ὅτι δὲν εἶχεν ἀντιληφθῆ τίποτε ἀπὸ τὴν στιχομυθίαν ἐκείνην, μεθ' ὃ οἱ ἐπόπται τῆς πάλης ἐκανόνισαν τὴν μεταξὺ τῶν δύο ἀντιπάλων ἀπόστασιν καὶ παρεμέρισαν.

'Αμέσως κατόπιν, ὑπὸ τὰ βλέμματα τοῦ ἀγωνιῶντος πλήθους, ἓνας συριγμὸς τοῦ διευθυντοῦ τοῦ 'Αμφιθεάτρου ἔδωκε τὸ σύνθημα τῆς ἐνάρξεως τῆς πάλης.

'Ο Παναῆς, ἔχων ὑπ' ὄψει του τὴν ἀδαημοσύνην τοῦ Γαούχο περὶ τοὺς κανόνας τῆς τακτικῆς πάλης, καὶ θέλων ν' ἀντιληφθῆ ἐγκαίρως κατὰ ποῖον τρόπον ἐννόει νὰ τὴν διεξαγάγῃ οὕτως, ἔλαβεν ἀμέσως στάσιν ἀμύνης.

'Ο Γαούχο, ἀφ' οὗ πρὸς στιγμὴν ἀνεμέτρησε καὶ πάλιν τὸν ἀντίπαλόν του, ὤρμησεν αἰφνιδίως ἐναντίον του, μὲ τὴν κεφαλὴν χαμηλωμένην πρὸς τὰ ἔμπρός... 'Η κόμη του ἀνεμίσθη ἀπτόμως καὶ ὁμοίασε μὲ ἀγρίμι ἔτοιμον νὰ πλήξῃ διὰ τῶν κεράτων του.

'Ο Παναῆς, ἀτάραχα, ἔδοκίμασε νὰ τὸν ἀρπάσῃ ἀπὸ τὸ σβέρχο.

'Αλλ' ἐκεῖνος διεξέφυγε μὲ ἐλαστικότητα ἀγριογαλῆς, ἔκαμεν ἓνα τεράστιον ἄλμα πρὸς τὸ πλάγι καὶ ἐπανῆλθεν ὀρμητικώτερος.

'Ἦτο φανερόν ὅτι θὰ προσεπάθῃ νὰ κουράσῃ τὸν ἀντίπαλόν του.

Τοῦτο ἀντιληφθεὶς ὁ 'Ανατολίτης, διελογίσθη :

— Πόσο θὰ βραδύνη ; 'Απὸ κἀπου θὰ τὸν χουφτώσει ἐπὶ

τέλους...Καί ἡ πέτσινη ζώνη του μοῦ φαίνεται ἀρκετὰ γερή...
 Ἄς δοκιμάσω !

Ἐνῶ δὲ ὁ Γαοῦχο τοῦ ἐπετίθετο ἐκ δεξιού, ἔκαμεν ἀντίθετον ὁ ἀθλητῆς ἄλμα καὶ τοῦ ἀντεπετέθη κατὰ μέτωπον, προσβαλὼν ἐμπρὸς τὴν κεφαλὴν μετὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς καὶ προσπαθῶν νὰ τὸν ἀρπάσῃ ἀπὸ τῆς ζώνης.

Ἄλλ' ὁ Κένταυρος ἀνεπήδα πάντοτε ὡς ἐλαστικὴ σφαῖρα, διωλίσθαινε τὴν τελευταίαν στιγμὴν καὶ κατώρθωνε νὰ διαφεύγῃ...

— Διάβολε ! ἐπιθύρουν ὁ Ἀνατολίτης. Αὐτὸ δὲν εἶνε πάλη, εἶνε καντριλίες... Ἄλλ' ἄς ἰδοῦμε. Ἄν πρόκειται νὰ ἐξαντληθῶ ἐγώ, θὰ ἐξαντληθῆς καὶ σύ, κατεργάρο !

Καὶ ὤρμησεν ἀπροόπτως κατὰ τοῦ Γαοῦχο εἰς μίαν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Κένταυρος ἐξετέλει τὸ δέκατον ἄλμα του πρὸς τὸ πλάγι.

Ἐπὶ μίαν βραχυτάτην στιγμὴν εὐρέθησαν σχεδὸν εἰς ἄμμεσον ἐπαφὴν σωμάτων. Ἦρκεσεν ὅμως τοῦτο εἰς τὸν Παναῆ διὰ ν' ἀρπάσῃ τὸν τρομερόν του ἀντίπαλον ἀπὸ τῆς ζώνης...

Κατὰφωρον ὅτι ὁ Γαοῦχο, ἐννενηντα τοῖς ἑκατὸ ἦτο εἰς τὴν διάθεσίν του πλέον.

Ἄλλὰ τότε συνέβη κατὰ ἀπροσδόκητον,—κατὰ πού ποτὲ δὲν ἐπιτρέπεται εἰς ἐντίμους ἀγῶνας.

Ὁ Γαοῦχο, προσπαθῶν νὰ συγκρατήσῃ διὰ τῆς ἀριστερᾶς τὸ ἀντίπαλο χέρι, πού τὸν εἶχε γαντζώσει, ἔσυρε διὰ τῆς δεξιᾶς τὸν φοβερόν του κυνηγετικὸν μπαλτᾶν καὶ τὸν κατέφερεν ἀστραπιαίως κατὰ τῆς ὠραίας κεφαλῆς τοῦ Ἀνατολίτου...

Μία κραυγὴ φρίκης ἀντήχησε πανταχόθεν, καὶ κάποιος ἀνεφώνησεν :

— Αὐτὸ δὲν εἶνε πάλη, εἶνε δολοφονία !

Ὁ ἀναφωνήσας ταῦτα ἦτο ὁ νεαρὸς διπλωμάτης Γεώργιος Ἀντωνιάδης, ὅστις πηδήσας ταυτοχρόνως ἀπὸ τὰ καθίσματα του, ὤρμησε πρὸς τοὺς δύο ἀντιπάλους.

Τὸ αὐτὸ δ' ἔπραξαν ταυτοχρόνως καὶ οἱ δύο ἐπόπται τοῦ Ἀμφιθεάτρου καὶ οἱ τρεῖς βοηθοὶ τοῦ ἀνατολίτου ἀθλητοῦ.

Θὰ ἐπρολάβαναν ὅμως τὴν κατάπτωσιν τοῦ μπαλντᾶ τοῦ Γαοῦχο κατὰ κεφαλῆς τοῦ Παναῆ ; Ἄδηλον !

Ἐδυνχώσ, τὴν ἐπρόλαβεν αὐτὸς ὁ ἴδιος.

Δι' ἀστραπιαίας κινήσεως τοῦ δεξιοῦ του βραχίονος, ὁ Παναγῆς κατώρθωσε νὰ συγκρατήσῃ μετέωρον τὸν ὀπλισμένον βραχίονα τοῦ ἀγριανθρώπου, καθ' ἣν στιγμήν ὁ πέλεκυς προσέθιγε σχεδὸν τὰ κατσαρά του μαλλιά...

Τοῦ συνέστριψε δὲ τὸ χέρι τόσον βίαια, ὥστε ὁ Γαοῦχο ἀνέπεμψε γοερὰν κραυγὴν πόνου, καὶ ὁ μπαλντᾶς κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους...

Ἄλαλλαγμοὶ χαρᾶς καὶ θοιάμβου διεδέχθησαν τὴν προηγουμένην ἰαχὴν τῆς φοβικῆς.

Μόνον ὁ Ἄλόνσο ἔκαμε μορφασμὸν δυσφορίας, χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν.

— Τρομερὰ δυνατὸς αὐτὸς ὁ Ἀνατολίτης! ἐτόνισεν ὁ Ρεντές.

— Ἀληθινὰ; ἐπεκύρωσαν μετὰ θαυμασμοῦ ἡ Ἐσμεράλδα καὶ ἡ Ροζαλία.

Φευγαλέον, τρομερὸ βλέμμα τοῦ Ἄλόνσο, τὰς περιέβαλεν ἀμφοτέρως καὶ ἡ στυχομυθία ἐπερατώθη, διότι ἦδη ὅλων τὴν προσοχὴν εἶχε προσελκύσει ἡ νέα τροπὴ ποῦ ἐλάμβανεν ἡ πάλῃ τῶν δύο γιγάντων.

Ὁ Γαοῦχο, ἀπωλέσας τὴν χρῆσιν τῆς δεξιᾶς του χειρὸς, — προσωρινῶς τοῦλάχιστον, — προσεπάθει τώρα παντὶ σθένει νὰ ἀπαλλαγῇ τοῦ ἀντιπάλου του πηδῶν ὡς ἄγριος ἵππος καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις...

Ἄλλ' ὁ Ἀνατολίτης εἶχε τὴν ἀντοχὴν γρανιτώδους βράχου, καὶ ἐλάχιστα μετεκινεῖτο ἀπὸ τὴν θέσιν ὅπου εἶχε ριζωθῆ, καρδοκῶν τὴν κατάλληλον στιγμήν διὰ νὰ ξεμπερδεύῃ μὲ τὸν πρωτότυπον ἐκεῖνον παλαιστὴν τῆς ἐρήμου, ὅστις, διπλάσιος σχεδὸν κατὰ τὸ ἀνάστημα, τὸν ἐστενοχώρει ὑπερβολικὰ μὲ τοὺς διαρκεῖς του πιναγμοὺς καὶ τὰ παρδάλια ἄλλατα...

Ἡ στιγμή, ἐντούτοις, δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐπέλθῃ, καὶ καθὼς ὁ Γαοῦχο εἶχεν ἔξιφνα κάμψῃ τὸ ἐλαστικένιον τοῦ σώματός πρὸς τὰ ὀπίσω διὰ νὰ ἐπιχειρήσῃ νέαν, ὀρητικωτέραν ἀντεπίθεσιν, ὁ Παναγῆς, ὑπεράνθρωπον καταβαλὼν προσπάθειαν, καθὼς τὸν ἐκράτει γανιζωμένον ἀπὸ τῆς ζώνης, τὸν ἀνύψωσεν ἀποιόμως ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς του καὶ τὸν ἐξετίναξε μὲ ἀπίστευτον ὀρηκὴν πρὸς τὰ ἔμπροσθ...

Ὁ Γαοῦχο, μετωρισθεὶς πρὸς στιγμήν ὡς πελωρία ἀράχνη, ἐπῆγες νὰ καταπέσῃ ἐπὶ τὰ ἢ ὀκτὼ βήματα μακρύτερα ἐπὶ τοῦ

ιδίου του λόγου τὸ ὁποῖον, σταματήσαν ἐκεῖ, παρηκολούθει, ἔλεγε κανεῖς, τὴν ἐξέλιξιν τῆς πάλης, ἀναπέμπον τρομακτικούς χρεμετισμούς.

Ὁ Γαοῦχο, ζαλισθεὶς ἐν ἀρχῇ ἀπὸ τὸ ἀπότομον τῆς πτώσεως καὶ τὴν ἀγρίαν βοήν τοῦ ἐπευφημοῦντος ἀκροατηρίου, συνῆλθεν ἐν τούτους, αὐτοστιγμαί. Ἐνῶ δὲ ὁ ἵππος τοῦ ἔγλυφε τώρα στοργικὰ τὴν ἀναιμιζομένην του κόμην, καὶ οἱ βοηθοὶ καὶ οἱ ἐπόπται ἔτρεχον πρὸς αὐτόν, ἠνωρθώθη ἀποτόμως καὶ ἐφάνη ἔτοιμος νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐπίθεσιν.

Ἄλλ' οἱ Ἑλλανοδίκαι ἐπενέβησαν τώρα.

— Δὲν ἔχεις δικαίωμα ἐπαναλήψεως, τοῦ εἶπον ὀητῶς. Ἐνικήθης !... Ὅφείλεις νὰ τὸ ὁμολογήσης καὶ ν' ἀποσυρθῆς !.

— Ἐγώ ; ἔκαμεν ὁ Κένταυρος σχεδὸν διὰ βρυχηθμοῦ ἀγρίας λύσεως .. Τρεῖς ἡμερονύκτια ἀκόμη μπορῶ νὰ παλαίσω χωρὶς νὰ κουρασθῶ, καὶ σεῖς μοῦ λέτε πῶς ἐνικήθηκα ;

— Αὐτὸς εἶνε ὁ κανὼν τῆς πάλης. Δὲν εἴμπορεῖ νὰ γίνῃ διαφορετικὰ...

Μία ἀγρία ἀστραπὴ ἐξετοξεύθη ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Κενταύρου.

Ἐστράφη πρὸς τὸν ἵππον του, χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν, ἐπήδησεν, ἐπ' αὐτοῦ καὶ ὤρμησε πρὸς τὴν ἔξοδον τοῦ στίβου.

Ὅλοι ἐνόμισαν ὅτι τὸ ἀγώνισμα εἶχε περατωθῆ καὶ ὅτι ὁ Γαοῦχο θὰ ὑπεχώρῃ πραγματικῶς.

Ἄλλ' ὁ υἱὸς αὐτὸς τοῦ τρόμου ἐθεώρει προσβλητικὸν νὰ ἀποσυρθῆ ἠττημένος, χωρὶς τοῦλάχιστον νὰ ἐκδικηθῆ...

— Ὅποιος δὲν ξέρει νὰ ἵππεύῃ ἀλογο ἀσέλοτο, δὲν εἶνε ἄξιος νὰ μετρηθῆ μαζί μου ! ἀνεκραύγασε.

Καὶ προτοῦ κανεῖς ἀντιληφθῆ τὸ παραμικρόν, ἔσυρε τὸ φοβερό του λάσσο καὶ τὸ ἐσφενδόνισεν ἐναντίον τοῦ Ἀνατολίτου ἀθλητοῦ, μὲ προφανῆ σκοπὸν νὰ τὸν συλλάβῃ ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ καὶ νὰ τὸν πνίξῃ, ἢ νὰ τοῦ περιβάλλῃ τὸν κορμὸν καὶ νὰ τὸν σύρῃ μαζί του ἔξω τοῦ στίβου, ὅπως ὁ Ἀχιλλεὺς τὸν Πάριον γύρω στὰ τείχη τῆς Τροάδος.

Θαῦμα μόνον θὰ ἔσωζε τώρα τὸν ἀνύποπτον ἀθλητήν.

Καὶ τὸ θαῦμα ἔγινε.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Γαοῦχο ἐξετινάσσετο ἐπὶ τοῦ ἀλόγου του, ἐκ τοῦ τρανταγμοῦ ἐκείνου εἶχεν ἀποσπασθῆ ἐκ τῆς ζώνης του

καὶ καταπέσει ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἢ φοβερὰ του κυνηγετικῆ ξιφομάχαιρα...

Ὁ παρὼν ἐκεῖ νεαρὸς Αἰγύπτιος διπλωμάτης, τὴν εἶχεν ἀντιληφθῆ ἀπὸ τὴν λάμπριν, πού ἀφῆκε, καθὼς κατέπεσεν ἐκφυγοῦσα ἀπὸ τὴν θήκην της.

Ἐν ριθῆ λοιπὸν ὀφθαλμοῦ τῶρα ἔκυψε, τὴν ἤρπασε, καὶ μὲ ἓνα δυνατὸ κτύπημα, ἔκοψε τὸ λάσσο καθὼς μετεωρίζετο γύρω ἀπὸ τὸν Παναῆ...

Ἐνας βρουχηθμὸς λύσεως ἀπήντησεν ἐκ μέρους τοῦ Γαοῦχο, ἵππος δὲ καὶ ἄνθρωπος ἐξηφανίσθησαν. Ἐξω τοῦ στίβου... Ὁ ἀτίθασσος παλαιστῆς ἔτρεχεν ἀκράτητος πρὸς τὴν ἔρημόν του, ὀρκιζόμενος καθ' ἑαυτὸν ποτὲ πλέον νὰ μὴ ξαναπατήσῃ σὲ «σφηκοφωλιὰ» πολιτισμένων ἀνθρώπων, — ὅπως οἱ Γαοῦχο ὀνομάζουσι τὰς ἀμερικανικὰς πόλεις.

* *
*

Ὁλόκληρον ἤδη τὸ Ἀμφιθέατρον ἀντήχει ἀπὸ ἀλαλαγμοῦς θριάμβου, ἐνῶ ὁ Παναῆς ἐπανήρχετο εἰς τὴν ἐξέδραν διὰ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν τρομερὰν του κόπωσιν.

— Μά, καὶ μὲ ἀληθινὸ ἀγρίμι ἂν εἶχα νὰ κάμω, δὲν θὰ ἔχανα τόσην ὥρα ! ἔλεγε πρὸς τοὺς παρεστῶτας... Σ' εὐχαριστῶ, φίλτατέ μου, κύριε Ἀντωνιάδη. Ἡ ἐπέμβασίς σου μ' ἔσωσεν ἀπὸ τὸν τελευταῖον δόλον αὐτοῦ τοῦ ἀγρίου...

— Εὐλόγει τὸ μαχαῖρι, Παναῆ, ἀπήντησε γελῶν ὁ Αἰγύπτιος, πού εὐρέθη τόσον ἐπίκαιρα μπροστά μου...

Ἡ συνομιλία των διεκόπη αἰφνης ἐκ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ γνωστοῦ μας Ταυρομάχου Ροντές δὲ Βίλλα, ὅστις, προυχώρησε πρὸς τὸν Ἀνατολίτην ἀθλητὴν, ἔχαιρέτησε δι' ὑποκλίσεως καὶ τοῦ παρέδωκε κάποιον σημεῖωμα... Μεθ' ὃ ἔσταμάτησε, περιμένων.

Ὁ Παναῆς τὸ ἠνοιξεν, ἔρριψε ταχὺ βλέμμα ἐπ' αὐτοῦ, ἐξήτασε τὴν ὑπογραφὴν, συνωφρυνώθη, συνέσπασε τὰ χεῖλη, κα ἠρώτησεν :

— «Ἀλόνοσ ἢ Φέρορα», δὲν τὸν γνωρίζω τὸν κύριον αὐτόν... Πιὸς ἐφιλοτιμήθη νὰ μοῦ γράψῃ αὐτὰ τὰ λόγια ;

— Εἶνε ὁ ἀρχιταυρομάχος τοῦ Ἀμφιθεάτρου μας, ἀπήντησεν ὁ Ροντές.

Ἡ τίγρις ἐβύθισε τοὺς ὀνυχὰς της εἰς τὰς σάρκας τοῦ κουταλιανοῦ.

Ὁ Κουταλιανός.

φυλ. 5

— Καί, σεις, εἰσθε ἀντιπρόσωπός του ;

— Μάλιστα, Σενόρ.

Ἐο Παναῆς ἐστράφη πρὸς τὸν Ἀντωνιάδην.

— Ὅριζω λοιπὸν κ' ἐγὼ ἀντιπρόσωπόν μου τὸν κύριον ἀπ' ἐδῶ, ὥστε νὰ ἔχετε μὲ ποῖον νὰ συνηνοθηῖτε.

Καὶ ἐνεχείρισεν εἰς τὸν Αἰγύπτιον διπλωμάτην τὴν ἀπρόοπτον πρόκλησιν τοῦ Ταυρομάχου.

— Διάβασε, φίλε μου, καὶ κρῖνε μὲ τι ἀνθρώπους ἔχουμε νὰ κάνουμε, τοῦ εἶπεν ἑλληνιστί.

Ἐο Ἀντωνιάδης ἐξεδίπλωσε τὸ σημεῖωμα καὶ ἀνέγνωσε τὰ ἐξῆς μεγαλοφώνως :

«Σενόρ Παναῆ,

«Ὅσας ἐπιτυχίας μᾶς ἐπέδειξες ἕως τότε, ἡμεῖς οἱ Ταυρομάχοι τῆς θεωρῶμεν μηδαμινὰς καὶ οφειλομένας κυρίως εἰς τὴν μακράν σου ἐξάσκησιν τὴν γυμναστικὴν, τὴν τέχνην καὶ τὴν πείραν.

«Ἄν δὲν σὲ ἴδωμεν παλαίοντα καὶ νικῶντα ταῦρον ἐξηγριωμένον δὲν θὰ δεχθῶμεν ποτὲ ὅτι εἶσαι ὁ δυνατώτερος ἀνθρώπος τῆς Γῆς, ὅπως ἰσχυρίζεσαι καὶ σὺ καὶ οἱ διασημισταὶ σου.

«Σοῦ τὸ προτείνω λοιπὸν. Τὸ δέχεσαι, Σενόρ ;

«Δύνασαι νὰ συνηνοθηῖς καὶ νὰ μοῦ ἀπαντήσης διὰ τοῦχομιστοῦ, συναδέλφου μου, Σενέο Ρόντες δὲ Βίλλα.

Πρόθυμος

Ἄλόνσο ἡ Φέρρα».

Ἐο Ἀντωνιάδης, ἅμα περατώσας, ἐν καταφανεῖ ἐκπλήξει τὴν ἀνάγνωσιν τῶν προκλητικῶν αὐτῶν φράσεων, ἔρριψε βλέμμα ἐρωτηματικὸν πρῶτον ἐπὶ τοῦ ἀπεσταλμένου τοῦ Ταυρομάχου καὶ ἔπειτα ἐπὶ τοῦ Παναῆ, τὸν ὁποῖον καὶ ἠρώτησεν ;

— Ἡ δική μου συνενόησις θὰ ἐξαρτηθῆ ἀπὸ τὴν σχετικὴν δῆλωσίν σου. Δέχεσαι νὰ παλαίσῃς μὲ ταῦρον ;

— Γιατί ὄχι ; ἀπήνησε χαμογελῶν ὁ Γίγας.

— Ἄσπλος ὅμως, διηυκρίτισεν ὁ Ρόντες.

— Ἐννοεῖται...

— Τότε, εἴμεθα σύμφωνοι.

Ἐο Ἀντωνιάδης παρνεβῆ ἐκ νέου.

— Ὁ Σενόρ Ἀλόνσο ἢ Φέρορα, προτείνει, Σενόρ, κανένα στοιχείημα ;

— Δὲν μοῦ ὠμίλησε περὶ στοιχήματος, ἀπεκρίθη ὁ Ροντές.

— Πρόκειται, καταφανῶς, περὶ ἀπλοῦ φθόνου, ἐπιθύρσειεν ὁ διπλωμάτης ἑλληνιστί, στραφεὶς πρὸς τὸν ἀθλητὴν.

— Ἀδιαφορῶ, εἶπεν οὗτος.

— Ἔχεις, φίλε μου, καμμίαν ἐπιφύλαξιν ;

— Μίαν μόνον.

— Ποίαν ;

— Ἡ πάλη μου μὲ τὸν ταῦρον νὰ διεξαχθῇ μετὰ τρεῖς ἡμέρες, διὰ νὰ μᾶς δοθῇ καιρὸς νὰ διαφημίσωμεν, ἐν τῷ μεταξύ, τὸ ἔκτακτον γεγονός... Ἐννοεῖτε, ὑποθέτω, ὅλοι, ὅτι ἡ συρροὴ τοῦ πλήθους θὰ εἶνε πολὺ μεγαλειότερα εἰς μίαν τοιαύτην περιστάσιν καὶ θὰ ἦτο ἄδικον νὰ μὴ αὐξηθοῦν αἱ εἰσπράξεις τοῦ Ἀμφιθεάτρου...

— Ἄ, ἄ ! διέκρινεν ὁ Ἀντωνιάδης. Μοῦ γεννάς μίαν ἰδέαν, ἀγαπητὲ Παναῆ. Ἄφες με νὰ διαπραγματευθῶ ἐγὼ τὸ ζήτημα μὲ τὸν Σενόρ διευθυντὴν τοῦ Ἀμφιθεάτρου...

— Κάμε ὅπως κρίνεις...

Μετὰ δύο λεπτά ὁ Διευθυντής, ἕνας χονδρὸς Ἀργεντινὸς μὲ ψαρὰν γενειάδα καὶ λάμποντα κατάμαυρα μάτια, ἦτο παρὼν.

Ἀπήστραψε δὲ ἐκ χαρᾶς ὅταν ἤκουσε τι ἐπρόκειτο νὰ λάβῃ χώραν.

— Ἄ ! ἔκαμεν ἐνθουσιῶν εἰς ἕνα τέτοιο θέαμα θὰ συρρέουσι βέβαια ὀλόκληρη ἡ Ἀργεντινὰ καὶ ἡ Οὐρουγουάη μαζί... Θὰ γίνουσι δουλειᾶς χροσές...

— Ναί, εἶπε μειδιῶν ὁ Ἀντωνιάδης, ἀλλ' ἀπ' αὐτὲς τῆς χροσῆς δουλειᾶς πρέπει νὰ καρδίση καὶ ὁ ἀθλητής, ποὺ θὰ τῆς προκαλέσῃ...

Ὁ Διευθυντής τοῦ Ἀμφιθεάτρου, ἐσκυθρόπησεν ἀποτόμως, ἔξισε μὲ τὸ νῦχι τοῦ μικροῦ του δακτύλου τὸ πλάγι τῆς μύτης του, καὶ εἶπεν.

— Πιστεύω πῶς θὰ τὰ φιάξουμε.

Πράγματι ὁ Ἀντωνιάδης καὶ ὁ Διευθυντής τοῦ ἀμφιθεάτρου δὲν ἐβράδυναν νὰ συγενοηθοῦν. Ἡ διεύθυνσις τῶν ἀγῶνων ἐδέχετο νὰ μετρηθοῦν εἰς τὸν Παναῆ, ἀν ἐνίκα τὸν ταῦρον, τὰ δύο πέμπτα ἐκ τῶν ἐπὶ πλέον εἰσπράξεων, καὶ ὅτι ὁ

ἀγὼν θὰ διεξήγετο μετὰ τρεῖς ἡμέρας, διὰ νὰ προλάβουν νὰ γίνων αἱ κατάλληλοι διαφημίσεις. Τὸν κατάλληλον ταῦρον θὰ ἐξέλεγεν ὁ ἴδιος ὁ διευθυντής, τῇ συμπράξει τὸν εἰδικῶν δαμαστών τοῦ ἀμφιθεάτρου.

Ἡ συμφωνία ἐγένετο ἐγγράφως εἰς διπλοῦν, ὑπεγράφη δὲ παρὰ τοῦ διευθυντοῦ, τοῦ Ἀντωνιάδου καὶ τοῦ Ροντές, μεθ' ὃ πάντες ἀπεσύρθησαν.

V

"Ὅπου τὸ μῖσος μεταβάλλεται εἰς τίγριν

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἐπομένης ὁ ταυρομάχος ἐξῆλθε μόνος ἐκ τῆς ἐν Ροζάρω οἰκίας του, ἐπέβη τοῦ διὰ Μπουένος Ἀύρες ἀποπλέοντος τὴν ὄραν ἐκείνην ποταμοπλοίου, χωρὶς νὰ εἶπη εἰς κανένα τίποτε καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν Ἀργεντινὴν πρωτεύουσαν. Μόλις δὲ ἀποβιβάσθεις ἐκεῖ, ἔσπευσεν εἰς τὸ ἀμφιθέατρον τῶν Ταυρομαχιῶν.

Μὲ τὸ πρόσχημα ὅτι ἐξετέλει ἐπιθεώρησιν τῶν διαφόρων ζῶων τοῦ ἀγωνιστηρίου, ἐπεσκέφθη καὶ τὸ διαμερίσμα τῶν μεγάλων κλωβῶν, ὅπου ἐφυλάσσοντο θηρία ἀγριώτερα τῶν ταύρων, λέοντες, πάνθηρες, καγούαροι, τίγρεις κ.τ.λ.

Ἀποταθεις εἰς ἓνα ἐκ τῶν φυλάκων τοῦ διαμερίσματος, ἠρώτησεν :

— Ὁ Μπάμπο εἶν' ἐδῶ :

— Τώρα δὰ τὸν εἶδα, Σενόρ, ἀπήντησεν ὁ ἐρωτηθεὶς. Στὸ διάδρομο θὰ εἶνε...

— Φώναξέ τον !

Μετὰ μικρὸν ὁ ζητηθεὶς παρουσιάζετο καὶ ἐχαιρέτα ταπεινῶς τὸν Ταυρομάχον.

Ἦτο ἓνας τύπος μελαφοῦ Κρεωλοῦ μὲ σγουρὰ κατάμαυρα μαλλιά, γένεια καὶ μουστάκια ἀτιμέλητα, μάτια κατάμαυρα, γουρλωτὰ καὶ ἀπαστράπτοντα, μὲ σχεδὸν ἀγρίαν λάμπιν, μὲ τὰ νύχια μακρὰ καὶ ἀκάθαρτα, μὲ τὰ δόντια ἀφρικανικῆς κατασκευῆς καὶ μὲ τὰ νεῦρα τῶν γυμνῶν του μπράτσων καὶ κνημῶν προσεξέχοντα σὰν φουσκωμένα... Ἐνα σωστὸ ἀνθρωπόμορφο περίλου ἀγρίμ...

— Μπάλμπο, έλα μαζί μου ! διέταξεν ὁ Ἄλόνσο.

Ἐὐαγγέλιος ἐγρύλισε σάν σκύλος πού τόν ἀνηνοχοῦν αἰφνιδίως, καί, σάν σκύλος πειθήνιος, ἠκολούθησε τόν προῖστάμενόν του.

Ἐὐαγγέλιος ἐβάδιζεν ἔμπρός σιωπηλός καί σκεπτικός. Ὅταν δὲ ἐξῆλθον τοῦ ἀμφιθεάτρου, ἐβάδισε πρὸς τὴν παραλίαν, εἰσῆλθεν εἰς κάποιαν στενωπὸν καί προουχώρησε πρὸς τὰ δεξιά. ὅπου ὑπῆρχον πολυπληθεῖ μικροναυπηγεῖα λέμβων καί σχεδιῶν.

Μαγαζάκια γύρω βρωμερὰ ἐπλασιάζον ἓνα δρομίσκον λασπώδη καί πολὺ βρωμερώτερον ἀπὸ αὐτά.

Ἐὐαγγέλιος οὐ προουχώρησε περὶ τὰ ἑκατὸ βήματα ἐντὸς τοῦ βορβόρου ἐκείνου, πού ἐμύριζε κατράμι καί κνίσσαν, ἔκαμψεν ἀριστερῶ καί εἰσῆλθεν εἰς ἓνα σκοτεινὸ, πνιγηρὸ καί ἀκάθαρτο καπηλεῖον, ὅπου τέσσαρες-πέντε μισόγγυμοι χαμάληδες τοῦ λιμένους ἐκουτσόπιναν σὲ μιὰ γωνιά.

Προουχώρησε πρὸς τὴν ἀντίθετον γωνίαν, ἐκάθησε πρὸ ἑνὸς χονδροειδοῦς καί ἐπίσης ρυπαροῦ τραπεζιοῦ, χρονονογουμένου ἀσφαλῶς ἀπὸ τοῦ πρώτου ἀποικισμοῦ τῆς Ἄργεντινῆς ὑπὸ τῶν Ἰσπανῶν, καί τότε μόνον ἔστρεψε πρὸς τὰ ὀπισθεν τὰ βλέμματα του.

Ἐὐαγγέλιος εἶχε σταματήσει σιωπῶν δύο βήματα περαιτέρω.

— Κάθησ' ἐδῶ, πλάι μου, τοῦ εἶπεν ὁ Ἄλόνσο.

Τὸ κτήνος ὑπήκουσεν ὡς μηχανή.

Διέταξε τότε ὁ Ταυρομάχος νὰ τοὺς φέρουν μία μπουκάλα κρασί, ὅταν δὲ ὁ κάπελας ἀπεσύρθη, ἐγέμισε τὰ δύο ποτήρια, συνέκρουσε μὲ τὸν Μουλάρην, ἐξεκένωσαν τὰ ποτήρια, καί ἔπειτα εἶπε :

— Ἄκουσε τώρα προσεκτικά, Μπάλμπο, ὅσα ἔχω νὰ σοῦ εἰπῶ καί ριζώσέ τα βαθειὰ στὸ κεφάλι σου.

Ἐὐαγγέλιος, κατένευσε διὰ τῆς κεφαλῆς εἰς ἔνδειξιν, ὅτι ἦτο ἔτοιμος νὰ ἐκτελέσῃ τυφλά πᾶν ὅ,τι θὰ διατάσσεται.

Ἐὐαγγέλιος ἐξηκολούθησεν :

— Ὁ πατέρας σου ἦταν κακοῦργος. Θυμᾶσαι πόσες ληστεῖες εἶχε κάμει στὴν Κούβα, καί πῶς τὸν ἐπῆρα μαζί μου, γιὰ διήσθεν βοηθὸ μου καί τὸν ἔσωσα ἀπὸ σήγουρη κρεμάλα ;

— Τὸ θυμᾶμαι, ἐγρύλλισεν ὁ Μπάλμπο.

— Ὁ πατέρας σου ἦταν Ἰσπανός, δραπέτης τῶν κατέργων

τῆς Σαραγόσσας. Ἡ μάνα σου Μουλάρρα, ἀπὸ πατέρα μαῦρον καὶ μητέρα Ἰνδὴν... ἐγεννήθηκες ἐσύ, ἕνας μέγας τὸ σῶμα καὶ ἕνας ἀνισόρροπος στὸ μυαλό. Γι' αὐτὸ ἡ ροπή σου ἦταν πῶς νὰ μοιάσης καὶ νὰ ξεπεράσης μάλιστα, τὸν πατέρα σου. Ὁ πατέρας σου ἐσκοτώθηκε ἀπὸ τοὺς βαρκάρηδες τῆς Σάντα Κρούζ, στὸ Μεξικό, ὅταν ἔβαλε φωτιά στὴ βάρλα ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, διὰ κλέψη τὸ φορτίον της...

— Δὲν τὸ λησμονῶ ποτέ! ἐπεκύρωσεν ὁ Μπάμπο.

Ὁ Ἀλόνσο ἐπανελάβε :

— Ἡ μάνα σου εἶχε πεθάνει στὴ φυλακὴ τοῦ Σαντάγιο τῆς Κούβας διότι εἶχε στραγγάλισαι ἕνα παιδί, ποὺ εἶχε ἀποκτήσει ἐκ κλεψιγαμίας... Τὸ θυμᾶσαι κ' αὐτό;

— Τὸ θυμᾶμαι!

— Ἔτσι ἔμεινες ἐσὺ μονάχος. στὰ χέρια μου, ὅταν ἦτο καὶ δὲν ἦσο δεκαοκτῶ ἐτῶν...

— Ἀκριβῶς! ἐπεβεβαίωσεν ὁ Μπάμπο.

— Εἴμεθα τότε εἰς τὸ Κουερετάρο. Ἐγὼ μὲ τὸ θηριοτροφεῖο τοῦ Μονχάιντ, τοῦ Νεοῦρκέζου, ἐσὺ μαζί μου, ὡς βοηθὸς καὶ ὑπηρέτης... Στὸ Κουαρτέρο ἔγινε κάποια ἐπανάστασις Συνθησιαμένα πράγματα τοῦ Μεξικοῦ. Ἐμπλεξες καὶ σὺ καὶ ἐδολοφόνησες τὸν ταγματάρχη Λούη Μαρκές γιὰ δεκαπέντε δολλάρια...

— Τὸ θυμᾶμαι! Τὸ θυμᾶμαι!... ἐτόνισεν ὁ Μπάμπο, τὸν ὁποῖον ἤρχισαν νὰ στενοχωροῦν αἱ ἀναμνήσεις ἐκεῖναι τοῦ προστάτου του...

Ὁ Ἀλόνσο, ἐντούτοις, ἐπανελάβε :

— Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦσο στὰ σήγουρα χαμένος. Σ' ἐπερίμενε ἄφενκτα τὸ μουςκέτο, ἂν δὲν κατώρθωνα νὰ σὲ παρουσιάσω ὡς καινούργιο μου παληάτσο καὶ νὰ φύγουμε μαζί γιὰ τὸ Καράκας τῆς Βενεζουέλας... Δὲν τὸ λησμονήσες βέβαια;

— Ὅχι, Σενὸρ Ἀλόνσο...

— Θέλεις τώρα νὰ μάθης γιαι σοῦ τὰ ὑπενθύμια ὅλα αὐτά;

Ὁ κτηνάνθρωπος ἐσήκωσε τὰ φλογισμένα του μάτια πρὸς τὸν σωτήρᾶ του καὶ ἀπεκρίθη :

— Ναί, τὸ θέλω...

— Γιατί ἔχω κ' ἐγὼ τώρα ἕναν ἐχθρὸ καὶ ἐπιθυμῶ τὴν ἐξόντωσίν του! εἶπεν ὁ Ταυρομάχος,

Ὁ Μπάλμπο ἔκαμε ἓνα κίνημα διὰ τῆς δεξιᾶς συμβολίζον τὸ μαχαίρωμα ἀνθρώπου, ὡς νὰ ἔλεγε : «Θέλεις ; Τὸν μαχαίρωνώ !...» Ἄλλ' ὁ Ἀλόνσο τὴν ἐσταμάτησε διὰ νεύματος.

— Ὅχι, εἶπε. Δὲν πρέπει νὰ γίνῃ ἔτσι. Δὲν πρέπει νὰ ὑποπτύσῃ κανεὶς ὅτι ὁ ἐχθρὸς μου ἐδολοφονήθη. Θὰ γίνῃ ὅπως θὰ σοῦ πῶ. Ἄκουσε !

Ἐσκέφθη ἐπ' ὀλίγον καὶ ἐπανέλαβε :

— Τὸν ἀθλητὴ, τὸν Ἀνατολίτη, πὺ παίζει αὐτὲς τῆς ἡμέρας στὸ ἀμφιθέατρο, τὸν γνωρίζεις βέβαια ;

— Τὸ Σενόρ Παναῆ... Τὸν γνωρίζω.

— Αὐτὸς εἶν' ὁ ἐχθρὸς μου !

Ὁ κτηνάνθρωπος ἀνετινάχθη.

Ἐκύτταξε καλὰ στὰ μάτια τὸν προστάτη του, καὶ ἐψιθύρισεν :

— Ἐχεις δίκη, ἀφέντη, νὰ λὲς πῶς δὲν πρέπει νὰ δολοφονηθῇ. Μήπως εἶνε κ' εὐκόλο ;... Ἐνα τέτοιο θηρίο...

— Θὰ τὸ σπαράξῃ ἄλλο θηρίο !...συνεπλήρωσεν ὁ Ταυρομάχος. Μ' ἐνόησες ;

— Ὅχι !

— Θὰ μ' ἐννοήσῃς. Ἄκουσε !

Καὶ τοῦ ἐξηγήθη ὡς ἐξῆς :

— Εἶσαι τώρα φύλακας τῶν δύο κλουβιῶν, τοῦ λεονταριοῦ καὶ τῆς τίγρεως.

— Ναί...

— Μεθαύριο λοιπόν, ὁ ἐχθρὸς μου αὐτὸς πρόκειται νὰ παλαίσῃ στὸ ἀμφιθέατρο μὲ ἓναν ταῦρο...Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἔχω πεποιθήσιν ὅτι θὰ μπορέσῃ ὁ ταῦρος νὰ τὸν σπαράξῃ...

Ὁ Μπάλμπο ἐκούνησε τὸ κεφάλι.

— Ἄμ' δὲ θὰ μπορέσῃ ! ἔκαμε.

— Γι' αὐτὸ λοιπόν πρέπει νὰ γίνῃ κἀτι ἄλλο. Πρέπει νὰ τὸν ξεσχίσῃ δυνατώτερό του θηρίο... Αὐτὴ τὴν ὑπηρεσίαν τὴν θέλω ἀπὸ σένα...Μὲ καταλαμβάνεις τώρα ;

— Ναί, ἀπήντησε σκεπτικὸς κἀπως ὁ Μπάλμπο. Μόλις τὸν ἰδῶ νὰ βγαίῃ στὸ στίβο...

— Ν' ἀπολυθῇ ὅμως πρῶτα ὁ ταῦρος,... παρατήρησεν ὁ Ἀλόνσο.

— Μάλιστα. Μόλις λοιπόν εἴρεθῇ ὁ ἀνθρώπος ἀντικρουσμένος μὲ τὸν ταῦρο, ἀνοίγω ἐγὼ κρυφὰ τὸ κλουβὶ τῆς τίγρεως,—

αὐτῆς θ' ἀνοίξω. Εἶνε πειὸ σήγουρη γιὰ τέτοια δουλειά,—τὸν βουτάει ἀπὸ πίσω καί...καλὴ ἀντάμωση στὸν Κάτου Κόσμο!

— Μ' ἐννόησες, εἶπεν εὐχαριστηθεῖς ὁ Ταυρομάχος. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν θὰ δικαιολογῆται τὸ ὅτι ἀνοίχθη σὲ μιὰ τέτοια στιγμή τὸ κλουβὶ τῆς τίγρεως, πρέπει νὰ μεθύσης προηγήτερα, μαζί μάλιστα μὲ κανέναν ἄλλο συνάδελφό σου, διὰ νὰ ἐξηγηῆται ὅτι ἔκαμες τὴν ἐνέργειαν αὐτήν, ἢ ἐσὺ ἢ ἄλλος, χωρὶς νὰ καταλαβαίνετε τί κάνετε... Τὰ ἐννόησες ὅλα;

Ἐταυρομάχος τοῦ ἐπέταξεν ἐπὶ τῆς τραπέζης πέντε δολλάρια, ἐκεῖ καὶ τὰ ἐτσέπωσεν ἐν βίᾳ.

— Πᾶμε τώρα. ἐπανέλαβεν ὁ Ἀλόσσο. Ἄλλο τίποτα δὲν ἔχουμε νὰ ποῦμε. Ἄμα πετύχη αὐτὸ ποῦ σοῦ ζητῶ, θὰ ἔχῃς ἄλλα δέκα δολλάρια...

— Ὅσο καὶ γιὰ τὸν ταγματάρχη στὸ Κουρετάρο, εἶπεν ὁ Μπάμπο...

— Ἐνας Ἀνατολίτης παλαιστῆς δὲν ἀξίζει βέβαια ὅσα ἕνας Μεξικάνος ταγματάρχης, ἀντεῖπεν ὁ Ἀλόσσο. Ἄλλὰ δὲν πειράζει. Μεταξὺ μας δὲν θὰ κάνουμε τέτοια παζάρια...

Καὶ οἱ δύο συνένοχοι ἀπῆλθον τοῦ καταγωγίου τῶν βαρκάρηδων, ἀποφασισμένοι νὰ ἐκτελέσουν κατὰ γράμμα τὰς ἀναληφθείσας πρὸς ἀλλήλους ὑποχρεώσεις.

Εἰς τὰ χεῖλη δὲ τοῦ ταυρομάχου ἀπήνθη ἕνα τρομερὸν μείδιμα...

* *

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, ὁ Ἀθλητῆς Παναῆς, διέθεσε τὰς ἡμέρας του εἰς ἀνάπαυσιν καὶ ἐκδρομὰς ἀναψυχῆς πρὸς τὰ περὶχωρὰ τῆς πρωτεύουσας, συνοδείᾳ τοῦ φίλου του Ἀντωνιάδου, ἐνῶ ἡ ὑπηρεσία τοῦ ἀμφιθεάτρου ὠργιάζε κυριολεκτικῶς εἰς τὸ ρεκλαμάρισμα τοῦ μοναδικοῦ γεγονότος τῆς μελλούσης μονομαχίας ἐνὸς ἀνδρὸς ἀόπλου μεθ' ἐνὸς ἐκ τῶν ἀγριωτέρων ταύρων τῆς Ἑταιρείας.

Ἦλθε τέλος ἡ ἡμέρα τοῦ πρωτοτύπου ἀγωνίσματος, καὶ ὁ συνήθης τυμπανισμὸς ἔδωκε τὸ σύνθημα τῆς ἐναρξέως τῆς πάλης.

Ὅπως εἶχον προῖδει ὅλοι, οὕτω καὶ συνέβη.

•Ο ταυρομάχος προέτεινεν εις την νοσοκόμον νά ρίψη
δηλητήριον εις τὸ νερόν τοῦ Κουταλιανοῦ.

Τὸ ἀμφιθέατρον, κατὰ τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο, εἶχεν διπλάσιον τοῦλάχιστον ἀριθμὸν θεατῶν, καὶ ὁ παχύδερμος Διευθυντὴς τὸ ὑπελόγησε παχυτέρας ἑαυτοῦ τὰς εἰσπράξεις, λυπούμενος μόνον διότι εἶχεν ἀναλάβει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ μετρήσῃ τὸ τρίτον τῶν ἐπὶ πλεόν εἰς τὸν Παναῆ.

Εἶχεν ὁμως ἐνδομύχως, βάσιμον ὀπωσδήποτε τὴν ἐλπίδα διὰ τὸ Ἄνατολίτης Πειρατῆς δὲν θὰ κατώρθωνε νὰ καταβάλῃ τὸν ταῦρον.

Τὸ μεγαλείτερον λοιπὸν ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ἔκβασιν τῆς πάλης τὸ εἶχεν ὁ διευθυντὴς τοῦ Τσίρκου κατὰ τὸ ἀποσήμερον ἐκεῖνο, κατὰ τὸ ὅποιον ὄχι μόνον καμία θέσις δὲν εἶχε μείνει κενὴ, ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ θεαταὶ ἐξηκολούθουν νὰ συρρέουν καθ' ἑκατοντάδας καὶ μετὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ ἀγωνίσματος, προτοῦ ἢ ὀρχήστρα περατώσῃ τὸ προκαταρκτικὸν τῆς μέρας, πολλοὶ εἶχον ἐκχυθῆ καὶ εἰς τοὺς διαδρόμους τοῦ ἀμφιθέατρου καὶ ἄλλοι ἐκρέμαντο ἀπὸ τὸ περιφερικὸν κυκλίδωμα τοῦ ἀπεράντου στίβου...

* *

Ἄμα ἀντήχησεν ὁ τυμπανισμὸς, ὁ Ἄνατολίτης ἀθλητὴς κατήλθε τοῦ θεωρείου του, ὅπου ἐκάθητο πρὸ ἀρκετῆς ὥρας, μετὰ τοῦ φίλου τοῦ Καίρινοῦ ἀπεσταλμένου τῆς Ἀγγλοαγυπτιακῆς Κυβερνήσεως Γεωργίου Ἀντωνιάδου, καὶ ἄλλων ἐγχωρίων γνωρίμων του, μελῶν ἰδίᾳ τῆς Ἑλληνικῆς παροικίας τοῦ Μπουένος Ἄγρες, καὶ προὐχώρησεν ἀπαθῶς μέχρι τοῦ μέσου τοῦ στίβου, ὅπου ἔσταμάτησεν ἀναμένων.

Εἶχε τοὺς βραχίονας ἐσταυρωμένους ἐπὶ τοῦ εὐρέος του στήθους καὶ τὰ μάτια προσηλωμένα πρὸς τὸ βάθος τοῦ περιβάλου, δπόθεν ἐπρόκειτο νὰ ἐξαπολυθῆ ἔναντιόν του ὁ μαινόμενος Ταῦρος.

Σιγὴ νεκρικὴ ἐπεκράτει ἀνὰ τὰς χιλιάδας τῶν θεατῶν, τόσον ἢ ἀδημονία τοῦ ἐκτάκτου θεάματος τοὺς εἶχεν ἀφαιρέσει πᾶσαν ἐπιθυμίαν πρὸς συνδιέλεξιν ἢ σχολιασμὸν τῶν ἐπικειμένων γεγονότων.

Ἀπάντων αἱ ψυχικαὶ δυνάμεις εἶχον συγκεντρωθῆ εἰς μόνην τὴν ὄρασιν, καὶ μυριάδες ὀφθαλμῶν ἐστρέφοντο πρὸς τὸν στίβον.

Ὁ ἄθλητής, ἐν τούτοις, δὲν ἠναγκάσθη νὰ περιμένῃ ἐπὶ πολύ.

Αἴφνης, εἰς τὸ βάθος τοῦ περιβόλου, μία βαρεῖα δρυὴν θύρα ἐσύρθη ἐπὶ τῶν σιδηρῶν τῆς τροχίσκων πρὸς τὸ πλάγι καὶ διάνοιγμα εὐρύτατον ἠνοίχθη.

Αὐτοστιγμῆ δὲ σχεδὸν μία τερατώδης κεφαλὴ ταύρου μὲ δύο πελώρια κέρατα ἐνεφανίσθη προβαλοῦσα ἀπὸ τὸ διάκειον

Ἐκράτουν πάντες τὴν ἀναπνοὴν των.

Τί ἄρα γε θὰ συνέβαινε τώρα, μὲ τὴν ὀρηκτικὴν ἐπίθεσιν τοῦ ἀδαμάστου ζῶου ;

Θὰ κατῶρθωνεν ἓνας ἄνθρωπος ἄοπλος καὶ ἄγνοῶν τοὺς κανόνας τῆς ταυρομαχίας ν' ἀντιστῆ κατὰ τῆς ὀρηκτικῆς τοῦ μαινομένου ἐκείνου μὲ τὰ χαλύβδινα μέλη τετροπόδου ;

Ψυχραιμότερος ὅλον, ἐν τούτοις, ἐφαίνετο ὁ παλαιστής.

Μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα πάντοτε, ἀνέμενε ἤρεμος τὴν ἐπίθεσιν.

Ὁ Ταῦρος ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν.

Κατόπιν τὴν κατεβίβασεν.

Ἵσφράνθη θορυβωδῶς τὸν ἀέρα τοῦ στίβου.

Ἄνέσκαψε βιαίως μὲ τὰ κέρατά του τὸ χῶμα.

Ἄνεπεμψε παροτεταμένον καὶ ὀργίλον βρυχηθμὸν καὶ ὄρηκτικὴν κατὰ τοῦ ἀντιπάλου του ὡς θύελλα ζωντανήν...

Ἐλυσε τοὺς βραχίονας τότε ὁ ἄθλητής χωρὶς ὅμως νὰ μετακινήθῃ οὔτε βῆμα ἀπὸ τὴν ἀρχικὴν του θέσιν.

Ἀνεμέτρησε τὸν ὄγκον τοῦ ἀντιπάλου του κτήνους, τὴν ὀρηκτικὴν μὲθ' ἧς ἐπήρχετο, τὴν μεταξὺ των ἀπόστασιν, τὸ διάνοιγμα τῶν φοβερῶν του τέλους κερμάτων, καὶ ἔτεινε πρὸς τὰ ἐμπρὸς διηνοιγμένους καὶ αὐτὸς τοὺς βραχίονας.

Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ὁ ἀδαμάστος Παναῆς προὔτιθετο ν' ἀρπάσῃ τὸν ταῦρον καὶ ἀπὸ τῶν δύο ταυροχρόνως κέρατα καὶ νὰ τὸν κρατήσῃ ἀκίνητον. Κατόπιν, θὰ ἐσκέπτετο τί θὰ ἔκαμνεν ὅπως τὸν καταστήσῃ ἀκίνδυνον καὶ τὸν καταβάλῃ.

Ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ ἄνθρωπος καὶ ταῦρος εὐρέθησαν εἰς ἀπόστασιν ἑνὸς μέτρου ἀπ' ἀλλήλων.

Ὁ ἄνθρωπος ὄρηκτικὸς τότε καὶ αὐτός, ὄχι ὀλιγότερον ἀπειλητικὸς ἀπὸ τὸν ταῦρον.

'Αλλά δὲν κατώρθωσε νὰ συλλάβῃ τὸ ζῷον, ἐξ ἀμφοτέρων τῶν κεράτων.

Εἶτε διότι εἶχε κακῶς ὑπολογίσει τὸ μεταξὺ τούτων διάνοιγμα, εἶτε διότι ὁ ταῦρος εἶχε λοξεύσει κατὰ τὰ τελευταῖα του βήματα, συνελήφθη μόνον ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ κέρατος διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς τοῦ ἀθλητοῦ, —πρᾶγμα τὸ ὁποῖον καθίστα πολὺ κρίσιμον τὴν θέσιν τοῦ ἀθλητοῦ, ἂν δὲν κατώρθωνε νὰ χρησιμοποίησῃ αὐτοστιγμὴν καὶ τὸν δεξιὸν του βραχίονα, ὥστε νὰ διαθέσῃ ὅλας του τὰς μυϊκὰς δυνάμεις ἐναντίον τοῦ λυσσῶντος τετραπόδου του ἀντιπάλου.

'Αλλ' ὁ Παναῆς δὲν ἐπρόλαβε νὰ κάμῃ τὴν παρμικρὰν νέαν κίνησιν.

'Εξαίφνης, ἐντελῶς ἀπροσδοκῆτως καὶ δι' ὅλους ἀνεξήγητον λόγον, ὁ ταῦρος ἐσύρθη βιαίως πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀπηλλάγη τῆς χειρὸς τοῦ παλαιστοῦ καὶ ἔσπευσε μὲ ταχύτητα ἀνέμου πρὸς τὴν κρύπτην του... Εὐρῶν δὲ κλειστὴν τὴν συρτὴν θύραν, συνεσπείρωθη ἐπὶ νῆς σανίδος αὐτῆς ὑπογυλλίζων θρηνωδῶς σχεδὸν καὶ τρέμων καταφόρως καθ' ὅλα του τὰ μέλη...

Τί εἶχε συμβῆ ;

Καθ' ἦν στιγμὴν ὁ Παναῆς προσεπάθει νὰ χρησιμοποίησῃ καὶ τὸν δεξιὸν του βραχίονα, συλλαμβάνων τὸν ταῦρον καὶ ἐκ τοῦ ἑτέρου του κέρατος, τρομακτικὸς βρυχηθμὸς εἶχεν ἀντηχήσει ὀπισθενῶν, ἐκ τῆς ἀντιθέτου πλευρᾶς τοῦ στίβου...

Τὸ ζῷον, καὶ ἐξ ὀρμεμφύτου καὶ διότι εἶχε πρὸς τὰ ἐκεῖ ἐστραμμένην τὴν κεφαλὴν, ἀντελήφθη περὶ τίνος ἐπρόκειτο, συνησθάνθη τὸ τρομερὸν τοῦ κινδύνου, καὶ ὑπὸ τὸ πανίσχυρον αἰσθημα τῆς αὐτοσυντηρήσεως, ἀπηλλάγη βιαίως τοῦ ἀντιπάλου του καὶ ἐτράπη πρὸς τὴν κρύπτην του.

Ὁ ἀθλητὴς, εἶχεν ἀκούσει καὶ αὐτὸς τὸν φοβερὸν βρυχηθμὸν, ἀλλὰ μὴ δυνάμενος νὰ ἴδῃ πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἔχων πρὸς τὸν ταῦρον ἐστραμμένην ἐμμόνως τὴν προσοχὴν του, ἐνόμισεν ὅτι ἦτο βρυχηθμὸς ἀπὸ τοὺς συνήθεις ἀντηχοῦντας εἰς τὰ θηριοτροφεῖα, ἔσωθεν τῶν κλωβῶν τῶν κρατουμένων θηρίων.

Ποῦ νὰ φαντασθῆ ὁ ἀτυχὴς τί τὸν ἐπερίμενε !

Ὁ Κρεωλὸς Μπάλμπο, πιστὸς ἐκτελεστὴς τῶν διαταγῶν τοῦ κυρίου καὶ προστάτου του ταυρομάχου 'Αλόνσο ντὲ Φέρρα, ἐκαρδόκει τὴν κατάλληλον στιγμὴν, μόνος ἐνώπιον τοῦ κλωβοῦ

τῆς τίγρεως, ἐνῶ ὁ σύντροφός του κατέκειτο παράμερα μεθυ-
σμένος.

Μόλις δὲ εἶδε τὸν ταῦρον ὀρμώντα ἐναντίον τοῦ ἀθλητοῦ,
ἤγνουξε τὸ κλουβὶ τῆς τίγρεως, μεθ' ὃ κατέπεσε καὶ αὐτὸς φου-
σκωμένος ἀπὸ τὸ ποτὸ εἰς τὸ πλευρὸ τοῦ συμμεθύσου του.

Τὸ ἔγγλημα εἶχε συντελεσθῆ.

Ἡ τίγρις, ἀφοῦ ὠσφράνθη ἀπλήτως τὸν ἄνεμον ἔξω τοῦ
κλωβοῦ της τινάσσουσα τὰ ναρκωμένα της μέλη.

Ἦτο τελείως ἐξηγριωμένη, διότι ἦτο καὶ νηστική μέχρι τῆς
ὄρας ἐκείνης.

Ὁ Μπάμπο, ὑπερβάλλον κάθε ἐντολὴν τοῦ ἀφέντη του
'Αλόνσο, εἶχε σκεφθῆ νὰ μὴ τῆς δώσῃ τροφὴν κατὰ τὴν ἡμέραν
ἐκείνην, μέχρι τῆς ὄρας καθ' ἣν θὰ τῆς ἀνοιγῆ τὸν κλωβόν...

Τὸ θηρίον λοιπὸν ὤρμησε πρὸς τὰ ἔξω ἐξακολουθοῦν νὰ
ὀσφραίνεται τὸν ὀρίζοντα, ὡς ν' ἀνεζήτηί θήραμα πρὸς χορ-
τασμόν...

'Αλαλαγμὸς φορικής συνεκλόνησε τότε ὀλόκληρον τὸ ἀμφιθέ-
ατρον μὲ τὰς μυριάδας τῶν θεατῶν...

— Ἐνα θηρίο !... Φοβερό ! ἐφώναζαν οἱ μὲν.

— Θὰ μᾶς ξεσχίση τὸν ἀθλητή ! ἀνεβόουν οἱ δέ.

— Τὸν δολοφόνο ! ἀνεκραύγαζον ἄλλοι.

Καὶ μία φωνή, καλύψασα τὰς ἄλλας, προσέθετε στενωρῶς.

— Εἶνε αἰσχος αὐτὸ ποὺ γίνεται !... Ἄδύνατον τὸ θηρίον νὰ
ἔσπασε τὸ κλουβὶ του... Σκιδτώστέ το... Καὶ θὰ ζητήσωμεν λό-
γον ἀπὸ τοὺς δολοφόνους !...

Ἦτο ὁ νεαρὸς Αἰγύπτιος Ἄντωνιάδης, ὅστις, ἔξαλλος ἐκ τῆς
ὀργῆς, εἶχε πηδήσει ἀπὸ τοῦ θεωρείου του ἐντὸς τοῦ στίβου.
Ἄοπλος ὅμως ὦν τίποτε δὲν ἠδύνατο νὰ κάμῃ ἐναντίον τοῦ
μαινομένου θηρίου.

— Δυστυχία ! ἀνεκραύγασε τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἡ Ἐσμεράλδα.
Εἶνε τρομερό !

* *

Καθισμένη εἰς τὸ θεωρεῖον της ἡ Ἐσμεράλδα συνεζήτηί ἐπὶ
τῶν γεγονότων τοῦ ἀμφιθεάτρου, ἐξαίρουσα τὴν τέχνην καὶ τὴν
ἀπίστευτον ρωμαλαιότητα τοῦ Ἀνατολίτου ἀθλητοῦ.

— 'Αλλά, Ροζαλία μου, εἶπεν ἔξαφνα χαμηλωφώνως, παρετήρησες μὲ πόσην ἐχθροπάθειαν ὠμίλει περὶ τοῦ Παναῆ ὁ 'Αλόνησο ;... 'Ενόμιζε κανεὶς ὅτι ἦσαν παλαιοὶ ἐχθροί... Φαίνεται ὅτι πολὺ τὸν μισεῖ αὐτὸν τὸν ἀθλητὴν ὁ 'Αλόνησο... 'Αλλά, γιατί ἄραγε ; 'Απλῆ ἀντιζηλία δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἶνε, διότι ἄλλος ὁ κλάδος τοῦ ἐνὸς καὶ ἄλλος τοῦ ἄλλου... Καί, ἔπειτα, αὐτὸς εἶνε ἕνας ἄνθρωπος περαστικός... Αὔριο θὰ φύγη ἀπὸ τὴν 'Αμερικὴ καὶ ἴσως δὲν θὰ τὸν ξαναδοῦμε ποτὲ πλέον. . Σὲ βεβαιῶ ὅτι δὲν εἰμποοῶ νὰ καταλάβω τίποτε ἀπὸ τὴν ἀλόκοιη αὐτῆ συμπεριφορὰ τοῦ 'Αλόνησο...

— Οὔτε καὶ ἐγὼ εἶπεν ἡ Ροζαλία. Καί, τόσο λιγώτερο καταλαμβάνω, ὅταν συλλογίζωμαι πόσον τοῦ ἐκακοφάνη ὅταν ὁ ξένος δηλωμάτων ἐκοψε τὸν βρόχο τοῦ Γαοῦχο...

— 'Αλήθεια ;... εἶδες πόσον ἐπειράχθη ;... ὡς νὰ ἤθελε νὰ τὸν ἐπνιγεν ὁ Γαοῦχος... Περίεργο, πολὺ περίεργο μῖσος... Καί, τὸν ξεύρω καλά, ὁ 'Αλόνησο δὲν εἶνε μισάνθρωπος οὔτε καὶ φθονερός...

— Μήπως τὸν ἠρέθισεν ἡ παρέμβασίς τοῦ... ἄλλου !

— Τοῦ Αἰγυπτίου διπλωμάτου ;

— Ναί !...

— Ἴσως ! εἶπε μὲ ἀόριστον τόνον ἡ 'Εσμεράλδα...

Καὶ προσέθηκεν, ὡς νὰ ὠνειροπόλει :

— Παρατήρησες, ἀλήθεια, τί εὐγένεια ψυχῆς, καὶ τί θάρρος κρίβεται μέσα εἰς τὸν ὠραῖον αὐτὸν ξένον ;

'Η Ροζαλία ἐκύτταξε τὴν φίλην τῆς κατάματα, καὶ τῆς ἀπήντησε μὲ τόνον πικρίας :

— "Ε, ἀγάπη μου, ὠραῖος σὰν 'Απόλλων, βέβαια... Μά, ξένος κ' αὐτός... Θὰ φύγη γὰ πάντα αὔριο κ' αὐτός, ὅπως θὰ φύγη καὶ ὁ ἀθλητής, καὶ θὰ μᾶς μείνη ἡ ἀνάμνησίς του μόνον καὶ τὸ ἀδικαιολόγητο μῖσος τοῦ φίλου σου ἐναντίον των...

Καί, ὡς νὰ ἤθελε ν' ἀλλάξῃ θέμα ὁμίλιας :

— Καὶ τώρα, τί φρονεῖς ; Θὰ τὰ καταφέρῃ μὲ τὸν ταῦρο ;

— Αὐτὸς ὁ βράχος, εἶπε γελῶσα ἡ 'Εσμεράλδα, δὲν ἔμπορεῖ νὰ ξερριζωθῇ μὲ τὰ κέρατα ἐνὸς ταύρου... "Εχω τὴν ἰδέαν, ὅτι θὰ τὸν ξαναχειροκροτήσουμε... 'Αλλά ξεύρεις ὅτι τὸ χθεσινὸ γράμμα τὸ ἔχασα ;

— Τῆς Σενόρας Μάρθας ;

— 'Ακριβῶς !

— Δὲν ἀμφιβάλλω, εἶπεν ἡ Ροζαρία, ὅτι θὰ σοῦ ἐξέφυγς στὸ νυκτερινό σου χορό... Τί ἤθελες νὰ κουρδισθῆς καὶ νὰ χορεύῃς ; 'Αλλά, ὅπωςδὴποτε, δὲν μοῦ φαίνεται σοβαρὸ τὸ πρᾶγμα, ἀφ' οὗ δὲν ἔχει ὀνόματα...

— Ἔχει τὸ δικό μου, καί, ἂν τυχὸν ἔπεςε στὰ χέρια τοῦ.. καταλαβαίνεις ;

— Σοῦτ ! ἔκαμεν ἡ Ροζαρία. Πῶς θὰ ἔπεφτε στὰ χέρια του μέσο σ' ἐκείνη τὴν κοσμοφουρτούνα πού εἴχαμε χθὲς στὸ καμπαρέ ; Ποῦ, ἀδύνατον ! Κἀποιο ἄλλος ἢ κἀποιο γκαρσόνι θὰ τὸ πῆρε. Μὰ Ροζαλίς καὶ Μάρθες καὶ 'Εσμαράλδες ὑπάρχουν τόσες στὴν 'Αργεντίνα ὅσες καὶ πορτοκαλιές... 'Επώνυμα δὲν εἶχε καὶ ἡ κουβέντες, πού ἔλεγεν, ἦσαν τόσον ἀόριστες !...

'Ἡ 'Εσμαράλδα ἐφάνη κἀπως καθησυχασθεῖσα, ἂν καὶ παρήμενεν ὅπωςδὴποτε σκεπτικῆ. Καὶ ἔπειτα ἀφωσιώθη εἰς τὸ νὰ παρακολουθεῖ τὸν ἀγῶνα πρὸς τὸν ταῦρον, ὅταν εἰσώρμησεν εἰς τὸν στίβον ἢ τίγρις, ἐναντίον τῆς ὁποίας ὤρμησεν ἄοπλος ὁ 'Αντωνιάδης.

Καὶ ἡ 'Εσμαράλδα ἀφῆκε φωνὴν τρόμου πού ἔκαμε τὸν 'Αλόνοσο νὰ καταληφθῆ ἀπὸ λύσσαν.

— "Α ! ἐσκέφθη ἀγρίως μηδιῶν. 'Ανησυεῖ.. Τόσο τὸ χειρότερο.

VI

'Ἡ φρικτὴ πάλη.

Τὸ θέατρο ἀνεστατώθη. Κρααγαὶ φρίκης, ἐκφωνήματα τρόμου, φωνοὶ ἀπογνώσεως ἀντήχουν ἀπὸ πάσης πλευρᾶς τοῦ θεάτρου.

'Ἡ τίγρις, ἕνας ζωντανὸς κίνδυνος ἐξαπέστελλε τὴν ἀπειλὴν ἐνὸς φρικτοῦ σπαραγμοῦ πρὸς κἀθε κατεύθυνσιν.

'Ο ἄστυνόμενος τοῦ ἀμφιθεάτρου καὶ πέντε βοηθοὶ τοῦ 'Αλουαζίλοι, ὤρμησαν ταυτοχρόνως καὶ αὐτοὶ ἐντὸς τοῦ τραγικοῦ περιβάλλου μὲ τὰ περιστροφὰ στὰ χέρια καὶ προσεπάθησαν νὰ κυκλώσουν τὸ θηρίον...

Χαμένα ὄλα !

Νὰ τὸ πυροκολήσουν ἐκ τῶν ὕπισθεν ἦτο ἀδύνατον, διότι ὑπῆρχε προφανῆς ὁ κίνδυνος νὰ σκοτώσουν ἀντ' αὐτοῦ τὸν ἀθλητὴν.

Μία δὲ σφαῖρα τοῦ Ἀστυνόμου, ριφθεῖσα ἐκ τοῦ πλαγίου καὶ τραυματίσασα τὸ κτῆνος εἰς τὸν πόδα, τὸ ἐξηγγρίωσεν ἀκόμη περισσότερο ἀντὶ νὰ τὸ ἐκφοβίσῃ...

Ὁ Παναῆς ἤδη, μόλις ἀπαλλαγεῖς τοῦ ταύρου τόσο ἀπροσδοκῆτως, εἶχε στραφῆ πρὸς τὰ ὀπίσω ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν τοῦ τρομεροῦ βρυχηθμοῦ ποὺ εἶχεν ἀκούσει καὶ τῶν ἐπακολουθησάντων ἀλαλαγμῶν τοῦ πλήθους...

Καί, ἐν μέσῳ ὀφθαλμοῦ, ἀντελήφθη τὸν φοβερὸν κίνδυνον ποὺ διέτρεχε, ἐξηγγήσας τότε καὶ τὸν αἰφνίδιον τρόμον καὶ τὴν φυγὴν τοῦ ταύρου.

Ἄοπλοι ὅμως ἄν, δὲν ἦτο δυνατὸν ν' ἀντικρούσῃ ἐξ ἀποστάσεως τὴν τίγριν.

Ἐπρεπε νὰ παλαίσῃ πρὸς αὐτὴν σῶμα πρὸς σῶμα...

Ἄλλ' ἡ τίγρις τὸν εἶχε προλάβει εἰς τὴν ἐπίθεσιν.

Μόλις τραυματισθεῖσα εἰς τὸν πόδα ἀπὸ τὴν σφαῖραν τοῦ Ἀστυνόμου τοῦ ἀμφιθεάτρου, καὶ ἐξαγριωθεῖσα ἔτι μᾶλλον, εἶχε συσπειρωθῆ κατὰ γῆς καὶ φέρει τὴν κεφαλὴν μεταξὺ τῶν δύο ἐμπροσθίων ποδῶν της, ὅπως ἀκριβῶς κάμνει ἡ γάτα προκειμένου νὰ ὀρμήσῃ ἐναντίον ποντικοῦ.

Ἀμέσως δὲ κατόπιν, ὀσφρανθεῖσα τὸν ὀρίζοντα, καὶ ἐπιδείξασα τοὺς τρομεροὺς της ὀδόντας, ἀνέπεμψε ἠχηρὸν βρυχηθμόν, καί, δι' ἑνὸς πελωρίου ἄλματος εὐρέθη στηριγμένη ἐπὶ τῆς ράχεως τοῦ Παναῆ...

Ἡ στιγμή ἦτο ἐκτάκτου κρίσιμος διὰ τὸν παλαιστήν.

Φρίκη καὶ τρόμος συνεῖχε τοὺς θεατὰς ὄλους.

Ἄν ἔσυχεν ἡ τίγρις πρὸς τὰ κάτω τοὺς ὄνυχάς της, θὰ τὸν κατεξέσχίζε τὸ γιγαντώσωμον ἀθλητὴν,

Ἄν ἐπρολάβει νὰ χρησιμοποιήσῃ ἐναντίον του τοὺς ὀδόντας της ἦτο κυριολεκτικῶς χαμένος...

Ἐντὸς δευτερολέπτων θὰ ἐρροκάνιζε τὰς σάρκας καὶ τὰ ὀστέα του, φονευομένη βεβαίως τότε, ἀλλὰ πίπτουσα νεκρὰ ἐπὶ τοῦ πτώματος πλέον τοῦ ἀτυχοῦς Παναῆ.

Ἐδτυχῶς, ὁ ἀθλητὴς δὲν εἶχε χάσει οὔτε ψυχεῖον ἀπὸ τὴν ἀδάμαστον ψυχραιμίαν του.

Ὁ θηριωδαστής ἐπερίμενε ν' ἀνοίξη τὸ κλουβί.
Ὁ Κουταλιανός.

φυλ 7.

Μόλις ἐστράφη πρὸς τὸν κίνδυνον, ἠσθάνθη τοὺς ὄνυχας τῆς τίγρεως ἀνασκάπτοντας τὴν ράχιν του.

Ἐκλινε τότε βιαστικά πρὸς τ' ἀριστερά, καί, ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ, ἤρπασε τὸν ἀπειλητικὸν πόδα τοῦ θηρίου καὶ τὸν συνέσφιγξε τόσοσ δυνατὰ ὑπὸ τὴν ἀριστεράν του μασχάλην, ὥστε τὸν ἐκράτησεν ἀκίνητον.

Ταυτοχρόνως, διὰ τοῦ δεξιοῦ του ποδός, ἐπάτησε τὸν ἀριστερὸν πόδα τῆς τίγρεως καὶ τὴν ἐβίασε τοιουτοτρόπως εἰς σχεδὸν τελείαν ἀκινήσιαν.

Ἄλλ' ἡ ἐλαστικότης τοῦ ἐλουροειδοῦς εἶνε τόσοσ, ὡς γνωστόν, τεραστία, ὥστε ἦτο βέβαια ὅτι ἡ ἀκινήσια του αὐτῆ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ παραταθῆ ἐπὶ πολὺ.

Ὁ Παναῆς ἐνόησεν ὅτι ἔπρεπεν, ὀπωσδήποτε, καὶ μὲ κάθε κίνδυνον, νὰ τελειώνη μαζί της τὸ ταχύτερον.

Πολὺ δὲ μᾶλλον, διότι, κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ τίγρις, προσπαθοῦσα συνάμα νὰ τὸν κτυπήσῃ μὲ τοὺς φοβεροὺς ὄνυχας τοῦ ἐλευθέρου ποδός της, διήνοιγε τὰς τεραστίας της σιαγῶνας κατέναντι τῆς μορφῆς του καὶ τοῦ ἐπιδείκνυε περιζῶμα ἀπὸ τρομεροῦς ὀδόντας, ἀρκετὸν διὰ νὰ περικλείσῃ ὀλόκληρον τὴν κεφαλὴν του..

Ὁ ἀθλητῆς δὲν ἔχασεν οὔτε στιγμὴν.

Ἄνευ τοῦ παραμικροῦ δισταγμοῦ ἢ τρόμου, ἐβύθισεν αἰφνιδίως ὁ Ἡρακλῆς ἀμφοτέρω τὰ χέρια του ἐντὸς τοῦ χαίνοντος στόματος τοῦ θηρίου...

Καταβαλὼν δὲ ὑπεράνθρωπον δύναμιν,—παρ' ὅλον τὸ ξέσχισμα τῆς ράχεώς του καὶ τῆς ἀριστερᾶς του κνήμης, ἀπὸ τῶν ὀποίων ἔρρεεν ἤδη ἐξαντληματικῶς τὸ αἷμα,—εἰτάνισε πρὸς τὰ ἔξω τοὺς σιδηροὺς του μυῶνας χουφτώσας δυνατὰ καὶ τὰ δύο μαζί σαγόνια τῆς τίγρεως. ὥστε προτοῦ κανεὶς ν' ἀντιληφθῆ θεατῶν τῆς ἀπιστεύτου μονομαχίας κατορθώσῃ ν' ἀντιληφθῆ τίποτε, ἐξέσχισε τὸ στόμα τοῦ θηρίου, διανοίξας καὶ ἐξαρώσας τὰ σαγόνια του μέχρι τῶν ὠτων.

Τὸ θηρίον ἀνέπνευεν ὑπόκωπον βραχνὸν βρυχηθμὸν καὶ ἐδοκίμασε νὰ ριφθῆ πρὸς τὰ ὀπίσω.

Ἄλλ' ὁ Παναῆς ἐκυριάρχει αὐτοῦ.

Ἐκνυψεν ἀστραπιαίως, τὸ συνέλαβεν ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν

δπισθίων του ποδῶν, και τὸ ἔξεσφενδόνισε μακράν, πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶχε συσσωρευθῆ τρέμων σύσσωμος ὁ ταῦρος...

Ἡ τίγρις κατέπεσε βιαίως ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, σφραδίζουσα ἥδη καθ' ὅλα της τὰ μέλη και χύνουσα αιματώδεις ἀφροὺς ἀπὸ τὸ ξεκλείδωτο και ἄχρηστο πλέον σῶμά της.

Ἐντὸς δευτερολέπτων τὴν ἐπλησίασαν τότε οἱ Ἀλγουαζίλοι τοῦ στίβου και τὴν ἀπετελείωσαν διὰ βολῶν περιστροφῶν.

Οἱ λοιποὶ ἔσπευσαν πρὸς τὸν ἐπίσης τραυματίαν ἀθλητὴν, ὅστις, μόνον διὰ τῆς ἀδαμάστου θελήσεώς του κατώρθωνεν ἀκόμη νὰ κρατῆτε ὄρθιος.

Τὸν ἐβοήθησαν δὲ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ἀποδυτήριον τοῦ Κίρκου, τοῦ παρέσχον τὰς πρώτας προχειροὺς περιποιήσεις, και, ἐπιβιβάσαντες ἀμέσως κατόπιν αὐτὸν ἀμάξης, τὸν μετέφερον ἐν πάσῃ σπουδῇ εἰς τὸ πλησιέστερον Νοσοκομεῖον, ὅπως ὑποβληθῆ εἰς τακτικὴν θεραπείαν, καθ' ἣν ὄραν ὀλόκληρον τὸ ἀμφιθέατρον ἐσεῖετο ἀπὸ κραυγῶν ἀποθεώσεως και διαμαρτυριῶν τοῦ κοινῶν διὰ τὰ λαβόντα χώραν.

Κανεὶς δὲν ἐφαντάσθη ὅτι τὸ γεγονός ἦτο τυχαῖον.

Εἶχον πάντες, εὐθύς ἐξ ἀρχῆς, σχηματίσει τὴν πεποίθησιν ὅτι ὁ κλωβὸς τῆς τίγριος εἶχεν ἀνοιχθῆ ἐπίτηδες ἀπὸ χεῖρα κακοῦργον διὰ νὰ κατασπαραχθῆ ὁ ξένος ἀθλητής...

Ἄλλ' ἀπὸ ποῖον και διὰ ποίους λόγους ;

Ἦτο πασίγνωστον ὅτι ὁ Παναῆς δὲν εἶχεν ἐχθροὺς προσωπικοὺς εἰς τὴν χώραν, οὔτε δὲ και ἀντιζήλους ἀθλητάς... Ποῖος λοιπὸν τὸν ἠχθρεύετο μέχρι τοῦ σημείου ὥστε νὰ ἐπιζητήσῃ τὸν θάνατόν του κατὰ τρόπον τόσον κακοῦργον και ἐπονείδιστον ;

Ἦτο πραγματικὰ μυστήριον...

Ὁ Αἰγύπτιος ἐμπορικὸς ἀπεσταλμένος τῆς κυβερνήσεως τοῦ Καίρου εἶχε πλησιάσει, ἐν τῷ μεταξῷ, τὸν διευθυντὴν τοῦ ἀμφιθεάτρου τῶν Ταυρομαχιῶν, και τοῦ ἐδήλωσε ρητῶς :

— Σενόρ διευθυντά, ἀπαιτῶ νὰ μοῦ καταρτίσετε πλήρη κατάλογον τοῦ προσωπικοῦ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Κίρκου. Θὰ καταγγείλω τὰ λαβόντα χώραν ἐπισήμως εἰς τὴν Ἀργεντινὴν κυβέρνησιν και θὰ ζητήσω τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ἐνόχου ἢ τῶν ἐνόχων τοῦ κακούργηματος και τὴν πραγματικὴν αὐτῶν τιμωρίαν... Ἐν ἀνάγκῃ, θὰ προσφύγω και εἰς τὴν Ἀγγλικὴν Πρεσβείαν

ζητῶν, καθ' ὃ ἔχω δικαίωμα, τὴν ἄμεσον παρέμβασίν της...Μ, ἐννοεῖτε ;

— Σενὸρ Ἀντωνιάδη, ἀπεκρίθη ἐν ἄκρῳ ταραχῇ ὁ Ἰσπανὸς θεατρῶνης, νὰ εἰσθε βέβαιος, ὅτι ἐντὸς τῆς ἐσπέρας ὁ κατάλογος, τὸν ὁποῖον μοῦ ζητεῖτε, θὰ ἔχει καταρτισθῆ καὶ θὰ ἔχη ἀποσταλῆ πρὸς ὑμᾶς εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν σας...Μὴ ἀμφιβάλ-
λετε ὅτι ἐνδιαφέρει ἐπίσης καὶ ἐμὲ τὰ μέγιστα ἢ ἐξακριβώσεις πρὸς ζητεῖτε, διότι τοιαῦτα γεγονότα δὲν δυσφημοῦν ἀπλῶς ἀλλὰ ἐξευτελίζουν αὐτόχρομα τὴν ἐπιχείρησίν μου...

— Σᾶς εὐχαριστῶ, ἀπήντησεν ὁ Ἐμπορικὸς ἀκόλουθος. Τώρα δέ, προτοῦ μεταβῶ εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ παθόντος συμπατριώτου μου ἀθλητοῦ εἰς τὸ Νοσοκομεῖον, παρακαλῶ νὰ μοῦ κανονίσετε τὸν ἀποψινόν του λογαριασμόν, σύμφωνα πρὸς τοὺς ὅρους τῆς προχθεσινῆς μας συμφωνίας.

— Εὐχαριστως, εἶπεν ὁ θεατρῶνης. Ὁ Ταμίας μας θὰ ἔχη ἤδη καταρτίσει τὸν πίνακά του...

Μετέβησαν μαζὶ εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ ἀμφιθεάτρου, ὅπου εὐ-
ρῆκαν πραγματικῶς καταρτισμένον τὸν λογαριασμόν τῶν εἰσπρά-
ξεων τῆς βραδείας ἐκείνης.

Αἱ εἰσπράξεις αὗται εἶχον ἀνέλθει εἰς δεκάσπυρα χιλιάδας πεσέτας περίπου. Συνεπῶς, ἀφαιρουμένων πεντέμισθι χιλιάδων διὰ τὰς κανονικὰς τοιαύτας, ὑπελείφθησαν ἔνδεκα χιλιάδες καὶ πεντακόσαιο πεσέται ἐ π ἰ π λ έ ο ν.

Ἐκ τούτων, τὸ ἔν τρίτον, ἦτοι τρεῖς χιλιάδες ὀκτακόσαιοι τριάκοντα τρεῖς πεσέται, ἐμετρήθησαν ἄμέσως εἰς τὸν Ἀντωνιάδην διὰ λογαριασμόν τοῦ ἀθλητοῦ Παναῆ, καὶ χίλια δὲ ἐπὶ πλέον πεσέται διὰ προκαταβολὴν ἐκ μέρους τοῦ ἀμφιθεάτρου εἰς τὸ νοσοκομεῖον χάριν τῆς νοσηλείας αὐτοῦ, τῆς ὁποίας τὸ βάρος, ὡς ἐδήλωσεν ὁ θεατρῶνης, ἐθεώρει ὑποχρέωσίν του ν' ἀναλάβῃ ὀλόκληρον ἢ ἐπιχείρησις.

Ἐν τῷ μεταξύ, σκυθρωπὸς καὶ σιωπηλὸς ὁ Ταυρομάχος Ἀλόνσο ἢ Φέρρα εἶχεν ἐξέλθει τοῦ ἀμφιθεάτρου ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ φίλου καὶ συναδέλφου του Ροντιὲς δὲ Βίλλα, μετὰ τοῦ ὁποίου καὶ ἐστάθμευσεν εἰς τὸ πρῶτον ζυθοπωλεῖον. πρὸς συνήγτησαν.

Ὁ Ἀλόνσο εὐρίσκατο εἰς προφανῆ ταραχὴν καὶ ἐδάγκανε διαρκῶς τὰ χεῖλη καὶ τὰ παχιά του μουστάκια.

— Διάβολε, ἐψιθύρισεν, αὐτὴ ἡ νίκη τοῦ Ἀνατολίτη ἦταν ἐντελῶς ἀπίστευτη!... Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ σχίσῃ μὲ τὰ χέρια του τὸ στόμα τῆς τίγρος!...

— Βλέπεις λοιπὸν ὅτι εἶνε πράγματι ὁ δυνατώτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, παρετήρησεν ὁ Ροντές.

— Τώρα τὸ βλέπω καὶ ματανοῶ διότι τὸν ἐπροκάλεσα νὰ τὸ ἀποδείξῃ...

— Τί σκέπτεσαι διὰ τὰς ἀνακρίσεις, ποὺ θὰ ἐνεργηθοῦν;

— Τίποτε! εἶπεν ἀπαθῶς ὁ ταυρομάχος. Ἄν τὸ γεγονός δὲν ἀποδειχθῇ ἐντελῶς τυχαῖον, θ' ἀποδειχθῇ ὅμως σχετικῶς τοιοῦτο...

— Δὲν σ' ἐννοῶ...

— Καὶ ὅμως τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀπλούστατον. Κἄποιος φύλακας τῶν κλουβιῶν τῶν θηρίων θὰ ἦτο μεθυσμένος καὶ ἄνοιξε τὸ κλουβί, χωρὶς νὰ ἐννοῇ τί ἔκαμνε...Θ' ἀνακαλυφθῇ ἴσως, θὰ τὸν τιμωρήσουν, θὰ τὸν διώξουν πιθανῶς καὶ τὸ ἐπεισόδιον θὰ λησμονηθῇ...

Καὶ ἠρώτησε ἐν σπουδῇ:

— Ἦκουσες τίποτε, Ροντές, διὰ τὴν κατάστασιν τοῦ τραυματίου;

— Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ τὸν συνάδευσαι εἰς τὸ νοσοκομεῖον, τοῦ κυρίου Ριβέρα ὁ ὁποῖος ἐπέστρεψε τὴν στιγμήν, ποῦ ἐφεύγαμεν ἀπὸ τὸν Τσίρκο, ἤκουσα νὰ λέγῃ ὅτι, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ ἱατροῦ, ποὺ τὸν ἐξήτησε προχείρως, δὲν διατρέχει κίνδυνον θανάτου...Ἡ νοσηλεία του ὅμως θὰ παραταθῇ ἐπὶ πολὺ...

Ὁ Ἀλόνσο δὲν ἀπεκρίθη. Ἐψιθύρισεν ὅμως χωρὶς ν' ἀκουσθῇ.

— Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε... Ἄν ἦταν δυνατώτερος ἀπὸ μίαν τίγριν, θὰ ἰδοῦμε ἂν εἶναι πιὸ δυνατὸς καὶ ἀπὸ τὸ δηλητήριον..

Καὶ μεγαλοφώνως ἠρώτησε.

— Στὸ νοσοκομεῖο Ριβέρα, δὲν ὑπηρετεῖ ὡς νοσοκόμος ἡ Λάουρα.

— Ναί...

Ὁ ταυρομάχος δὲν εἶπε τίποτε ἄλλο, ἀλλὰ τὰ μάτια του ἀνέλαμπον. Ἐκίνησε τὸ ποτήρι του, καί, ἐγερωθεὶς ἐβάδισε πρὸς τὴν παραλίαν, ὅπου ἔσπευσε νὰ ἐπιβιβασθῇ ἐπιστροφῶν εἰς τὸ

Ροζάριο, όπως συνήθως, χωρίς την φορὰν αὐτὴν νὰ παρατείνῃ τὴν ἐν Μπουένος Ἀϊρες παραμονὴν του.

— Ἡ Λάουρα ! ἔμυρμουρούρισε σφιγγὼν τὰ δόντια του. Μὰ τὴν πίστη μου ἡ Λάουρα δὲν θὰ φέρῃ οὔτε τὴν μικροτέραν ἀντίρρησην, εἶμαι βέβαιος...

Ἐν τῷ μεταξῷ, ἡ Ἐσμεράλδα τρέμουσα σύσσωμος, καὶ καταληφθεῖσα ἀπὸ νευρικὴν ταραχὴν, εἶχεν εἰδοποιήσῃ τὸν φίλον τῆς Ἀλόνσο ὅτι, κατ' ἀνάγκην, θὰ ἔμεινε τὸ βράδυ ἐκεῖνο εἰς τὸ ἀμφιθέατρον ἐν συντροφίᾳ τῆς φίλης τῆς Ροζαλίας, καὶ ὁ ταυρομάχος τὸ ἐδέχθη ἄνευ ἀντιρρήσεων.

Ἦτο φανερὸν ὅτι ὁ ἔνοχος εἶχεν ἀπόλυτον ἀνάγκην νὰ μείνῃ μόνος καὶ αὐτὸς ὅπως κατορθώσῃ νὰ καταστείλῃ τὴν ταραχὴν του καὶ νὰ μὴ φωραθῇ ἰδιαιτέρως ἐνδιαφερόμενος διὰ τὸ ζήτημα τοῦ θλιβεροῦ ἐπεισοδίου...

Ἐμείναν λοιπὸν χωρισμένοι οἱ δύο ἔραστοι κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην.

— Μονάχος διελογίσθη ὁ ταυρομάχος θὰ μπορῶ νὰ σκεφθῶ καὶ νὰ σχεδιάσω καλλιτέρα.

Ταυτοχρόνως, ὁ ἀστυνόμος τοῦ ἀμφιθεάτρου, ἐνεργῶν τυπικῶς προχείρους ἀνακρίσεις ἐν σχέσει πρὸς τὸ δραματικὸν ἐπεισόδιον, ἐπισκέφθη καὶ τοὺς κλωβοὺς τῶν θηρίων.

Εὗρηκε δὲ τὸν φρουρὸν τῆς τίγρεως Μπάλμπο κοιμώμενον βαθειὰ ἐκ τῆς μέθης του ἔξωθεν τοῦ κλωβοῦ τῆς τίγρεως, ὅστις ἦτο ἀνοικτός.

Τὸν ἀφύπνισε μὲ τῆς κλωτσιᾶς, καί, ἐπειδὴ ἐρωτώμενος οὗτος ἀπήντα ἀσυναρτήτως, διέταξε νὰ τὸν κλείσουν εἰς τὸ πλησιέστερον κρατητήριον ἕως οὗ συνέλθῃ.

Ὁ σύντροφός του φρουρός τοῦ κλωβοῦ τοῦ λέοντος εὗρέθη ἐπίσης μεθυμένος, ἀλλὰ χωρὶς αὐτὸς ν' ἀνοίξῃ τὸ δικό του κλωβί, διὸ καὶ ἀφέθη νὰ ξυπνήσῃ ἐπὶ τόπου, ὅταν θὰ τοῦ περνοῦσε τὸ μεθύσι, μεθ' ὃ διαταγῇ τοῦ νοσοκόμου, θ' ἀπεστέλλετο εἰς τὸ ἀναρρωτήριον.

* *

— «Μοῦ ξέφυγε κι' αὐτὴ τὴ φορὰ», διελογίζετο ὁ Ἀλόνσο ἃ Φέρρα ὅταν ἐκλείσθη μόνος εἰς τὸ δωμάτιόν του, «καὶ κατὰ

τρόπον μάλιστα ὥστε και νὰ δοξασθῆ και ν' ἀγαπηθῆ περισσό-
τερον ..'Αλλ' ὁπωσδήποτε δὲν θὰ μοῦ ξεφύγῃ διὰ παντός, ὁ
ἄνθρωπος ποὺ ἐδηλητηρίασε τὴν εὐτυχία μου !.. 'Οπουδήποτε
και ἂν πάῃ, θὰ τὸ παρακολουθήσῃ ἄβυστο τὸ μίσός μου, και,
μὰ μέρα, γρήγορα ἢ ἀργά, θὰ τὸν εὔρῃ ἢ ἐκδίκησίς μου...»

Τόσῃν ὁ ταυρομάχος εἶχε πεποιθῆναι ὅτι ὁ 'Ανατολίτης
ἀθλητὴς εἶχε κατακτήσει τὴν καρδιά τῆς 'Εσμεράλδας του, ὥστε,
παρὰ τὰς ἐπανειλημμένας και τόσον λογικὰς ἀντιρρήσεις τοῦ
συναδέλφου του Ροντές δὲ Βίλλα, νὰ τὸν θεωρῆ ἔνοχον τῆς
καταστροφῆς τῆς εὐτυχίας του.

— «'Αλλά, πρὸς τὸ παρόν», προσέθετεν ὁμιλῶν πρὸς ἑαυ-
τόν, «ἀνάγκη, Σενὸρ 'Αλόνσο, νὰ προσπαθήσῃς, παντὶ τρόπῳ, νὰ
σώσῃς ἀπὸ τὴν ἐξορία στὴ Γῆ τοῦ Πυρός, ἂν ὄχι ἀπὸ τὴν
κρεμάλα, τὸν ἔμπιστόν σου τὸν Μπάμπο...» Ἄν ἔλειπεν αὐτός,
δὲν θὰ εἴμποροῦσες οὔτε νὰ δοκιμάσῃς κἄν τὴν τελευταίαν σου
ἐκδίκησιν...»

Πολὺ δὲ μάλλον ἐφρούαζεν ὁ 'Αλόνσο, ὅταν ἐπληροφορήθη
τὴν ἐπιούσαν, ὅτι, μεταξὺ ἄλλων, και ἡ 'Εσμεράλδα εἶχε στείλει
τὴν ἀφωσιωμένην της φίλην και συνάδελφον Ροζαλίαν εἰς τὸ
νοσοκομεῖον διὰ νὰ ζητήσῃ πληροφορίας περὶ τῆς καταστάσεως
τοῦ τραυματιοῦ ἀθλητοῦ.

— Βλέπεις, ἔλεγε πρὸς τὸν φίλον του Ροντές. Βλέπεις ἐν-
διαφέρον ; Ἄν δὲν ὑπῆρχεν ἰδιαιτέρα συμπάθεια, θὰ ἔστειλε νὰ
μάθῃ περὶ τῆς ὑγείας του ;

— Δὲν ἠμπορῶ νὰ σὲ παρακολουθήσω εἰς τὰς σκέψεις
σου, ὅπως τὰς κάμνεις κατορθῶνων νὰ συνδιάζῃς τὰ πάντα
πρὸς ἐνδυνάμωσιν τῶν ὑποψιῶν σου, ἀπήντησεν ὁ Δὲ Βίλλα.
'Εγὼ ὅμως, φίλε μου, ἐξακολουθῶ και θὰ ἐξακολουθήσω νὰ
ἔχω ἀμφιβολίας, μέχρις ὅτου ἀποδειχθῆ ἡ πραγματικὴ ἀλή-
θεια...

— Ἔχε ὅσες θέλεις... Δι' ἐμὲ εἶνε ἔνοχος και τὸ μίσός μου
θὰ τὸν καταδιώκῃ διαρκῶς ἕως οὗ τὸν ἐξοντώσῃ...

— Μὴ δὰ ταράττεσαι τόσον, και, ὅπως λέγουν, ἅμα ἀναρ-
ρώσῃ ὁ ξένος, μᾶς φεύγει ἀπὸ τὴν Ἀργεντινὴν και ἴσως ἀπὸ
τὴν Ἀμερικὴν, ἐπιστρέφων εἰς τὴν πατρίδα του, τὴν Ἀνατο-
λήν. Ἔτσι, δὲν θὰ τὸν ξαναἰδοῦμε ποτὲ πλέον και ὅλα θὰ λη-
σμονηθοῦν...

— "Όχι ! άντεϊπε μετὰ πεισμονῆς ὁ 'Αλόνσο, δὲν θὰ λησμονήσω ἐγὼ ποτὲ τὸν ἄνθρωπον, ποῦ μὲ προσέβαλε στὴν καρδιά... Ἡ Γῆ εἶνε εὐτυχῶς μονοκόμματη καὶ ὁ καθένας μπορεῖ νὰ πάη εἰς ὅλα τῆς τὰ μέρη...

Ὁ Ροντὲς ἐκούνησε τὸ κεφάλι.

— Μπορεῖς νὰ σκέπτεσαι ὅπως σοῦ γουστάρη, εἶπεν. Δὲν μπορῶ νὰ σὲ πείσω. Ἄλλὰ τί θὰ γίνῃ μὲ τὸν ἀφωσιωμένο σου ὑπηρέτη τὸν Μπάλμπο ;

— Θὰ προσπαθήσωμεν νὰ τὸν σώσωμεν. Εἶνε φανερὸν ὅτι ἦταν τύφλα στὸ μεθῦσι...

— Ἀληθινά, ἀλλὰ πρόσεξε πολὺ. Τὸ ὑπερβολικὸ δι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον ἐνδιαφέρον σου, πιθανὸν νὰ σ' ἐνοχοποιήσῃ... Καί, τὸ κάτω κάτω, πρόκειται, ὅπως μοῦ ἔχεις διηγηθῆ, περὶ ἀνθρώπου τοῦ σχινοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ... Κατὰ διαόλου λοιπόν !

— "Όχι, Ροντὲς ! ἐπέμεινε ὁ Ταυρομάχος. Ἄνθρωποι σὰν αὐτόν, ποῦ δὲν λογαριάζουν τίποτε, ποῦ φθάνουν καὶ μέχρις ἐγκλήματος διὰ νὰ δεῖξουν τὴν ἀφοσίωσίν των, εἶνε ἄνθρωποι χρησιμότετοι, πολύτιμοι μάλιστα εἰς μερικὰς περιστάσεις...

Ὁ Ροντὲς ἐκούνησε καὶ πάλιν τὸ κεφάλι του χωρὶς ν' ἀποκριθῆ.

Διελογίσθη μόνον :

— «Αὐτὸς θὰ τὸν ἐχρησιμοποίησεν.

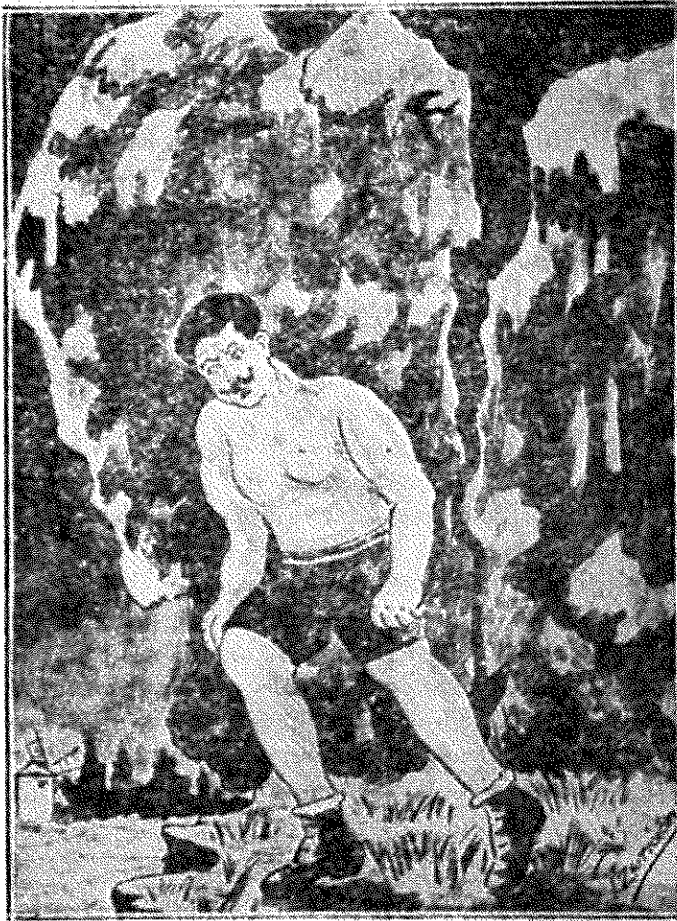
Αὐτὸν θὰ σκέπτεται νὰ ξαναχρησιμοποίησῃ. Ἄς βάλῃ ἡ Μαντίνα τῆς Βέρα Κρουζ τὸ χέρι τῆς νὰ μὴ φᾶνε καὶ οἱ δύο τὰ κεφάλια τους...»

Ὁ 'Αλόνσο ἀπεσύρθη μετ' ὀλίγον, ἀλλὰ διὰ νὰ προβῆ εἰς νέας ἐνεργείας, ὅχι διὰ ν' ἀκολουθήσῃ τὴν συμβολὴν τοῦ φίλου του.

Μαθὼν ὅτι οἱ ἰατροὶ ἦσαν τῆς γνώμης ὅτι ὁ Παναῆς δὲν διέτρεχε σοβαρὸν κίνδυνον, ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ καὶ ἓνα τελευταῖο κόλπο.

Εἰς τὸ νοσοκομεῖον ὑπηρετεῖ ὡς νοσοκόμος ἡ Λάουρα, μία Μιγάς Βραζιλιανή, καὶ αὐτὴν ἐσκέφθη νὰ χρησιμοποιήσῃ ὁ 'Αλόνσο. Τὴν ἐκάλεσεν εἰς ἰδιαιτέραν συνέντευξιν, τῆς ὑπεσχέθη πλουσίαν ἀμοιβὴν καὶ ἐκείνη ἐδέχθη νὰ τὸν ὑπηρετήσῃ. Τοῦ ἐξήγησε τὸ μῖσος του κατὰ τοῦ ἀθλητοῦ καὶ ἔπειτα ἀπήντησε.

— Εἶμαι ἔτοιμη νὰ τὸν ξεκάνω.

Με μίαν τρομεράν προσπάθειαν ὁ Κουταλιανὸς μετε-
κίνησε τὸν τεράστιον βράχον.

— Θα πάρης αὐτὸ τὸ σκονάκι, τῆς εἶπεν ὁ Ἀλόνσο καὶ τῆς ἐνεχείρισε κάποιαν κόνιν.—καὶ θὰ τὴν ρίψης μυστικὰ στὸ νερό, πού θὰ δώσης στὸν ἄρρωστο Ἀνατολίτη Ἀθλητῆ.

— Καὶ ὕστερα.

— Καὶ ὕστερα θὰ ἐκδηλωθῆ μία μόλυνσις καθολικῆ. Καὶ ἐντὸς ὀλίγου...

— Δὲν θὰ καταλάβουν οἱ γιατροὶ τὴν δηλητηρίασιν.

— Ἀδύνατον! Ὁ ἀσθενὴς θὰ παρουσιάσῃ καθαρὰ τὰ φαινόμενα γαγγραινῆς...

— Ἡσύχασε. Ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔχῃς ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὸν ἔχθρό σου...

Τὸ ἴδιο βράδυ ἐδίδετο τὸ τρομερὸν φάρμακον εἰς τὸν ἀσθενῆ τὸ ὅποιον, καθ' ὃν ἐγνώριζεν ὁ Ἀλόνσο, θὰ ἐπέφερε πρόσθετον δηλητηρίασιν καὶ θὰ εἶχεν ὡς συνέπειαν γάγγραιναν τοῦ τραύματός του ἀπὸ τὰ νύχια τῆς τίγρεως.

Πράγματι δὲ μετὰ μίαν ὥρα, ἀπὸ τῆς στιγμῆς πού ἔπαι τὸ φάρμακον ἢ κατάστασις τοῦ τραυματίου ἐχειροτέρευεν ἀποτόμως καὶ ἀκατανοήτως, ὃ δὲ διανυκτερεύων ἰατρὸς ἀπεφάνθη ὅτι ἐπρόκειτο περὶ δηλητηρίασεως ἐξ ἀγνώστου αἰτίας. Ἔσπευσε δὲ νὰ καλέσῃ τὸν διευθυντὴν τοῦ νοσοκομείου.

Ἐγένετο μακρὸν συμβούλιον, ὃ ἀσθενὴς ἐξητάσθη ἐπισταμένως, ἀνέλυσαν αἷμα καὶ οὔρα καὶ ἐπιστοποιήθη ὅτι εἶχεν ἀναπτυσθῆ μόλυνσις ἐπεκτηνομένη ραγδαίως καὶ κατὰ τρόπον παρὰδοξον καὶ ἀνεξήγητον. Καὶ οἱ ἰατροί, κυριολεκτικῶς ἔντρομοι ἔσπευσαν νὰ λάβουν τὰ μέτρα πού ἀπηγόρευεν ἡ ἐπιστήμη των.

Ἄλλὰ τὰ μέτρα ταῦτα θὰ ἐπετύγχαναν ἄρᾳ γε ;

* *

Ποῖος λοιπὸν ἦτο ὁ ἄνθρωπος αὐτός,—αὐτὸς ὁ Γίγας,—ὃ ἀνακηρυχθεὶς τόσον πανδήμως ὡς ὁ «δυνατώτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου» ;...

Αὐτὸ θὰ μάθωμεν τώρα καὶ μάλιστα μὲ λεπτομερείας πραγματικῶς ἀπιστεύτους.

VII

Ἡρακλῆς, Μίλων, Παναῆς.

Ὅσοι ἐταξείδευσαν εἰς Κωνσταντινούπολιν διὰ θαλάσσης γνωρίζουν, ὅτι μόλις τὸ ἀτμόπλοιον διαπλεύσῃ ὁλόκληρο τὸ ἀπέραντο στενὸ τῶν Δαρδανελλίων καὶ ἐγκαταλείψῃ ἀριστερᾷ τὴν Καλλίπολιν, στρέφεται ἐλαφρὰ πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ εἰσπλέει εἰς τὴν θάλασσαν τοῦ Μαρμαρᾶ, τὴν περίφημον ἀρχαίαν Προποντίδα, πὺν ἐνώνει τὴν Μαύρην θάλασσαν μετὰ τὸ Αἰγαῖον, διὰ Βοσπόρου καὶ Ἑλλησπόντου.

Μόλις δὲ τὸ ἀτμόπλοιον διανύσῃ δρόμον δεκαπέντε περίπου ναυτικῶν μιλίων, οἱ ἐπιβάται εἰμποροῦν γ' ἀποθαυμάσουν δεξιὰ τῶν ἑνα σύμπλεγμα ἀπὸ τρία μεγαλείτερα καὶ ἀρκετὰ μικρότερα χαριτωμένα νησάκια, ἐξηπλωμένα ἐπάνω στὸ γαλανὸ βελουδο τοῦ γιालοῦ, ὀλίγον μεσημβρινώτερα ἀπὸ τὸ μεγάλο νησί τοῦ Μαρμαρᾶ καὶ πολὺ πλησίον τῆς Χερσονήσου Ἀρτάκης.

Τὰ ὄρατα αὐτὰ νησάκια ὀνομάζονται Πασσᾶ Λιμάνι ἢ Ἀλώνη, τὸ μεγαλεῖρο, Ἀφσιὰ ἢ Ὀφιοῦσσα τὸ δεύτερο, καὶ Κούταλη τὸ μικρότερο.

Ἡ Κούταλη εἶνε τὸ πειρὸ γειτονικὸ γιὰ τὸ καράβι, πὺν ταξιδεύει γιὰ τὴν Πόλιν, διότι εἶνε τὸ δυτικώτερο ἀπ' ὅλα.

Αὐτὸ τὸ μικροσκοπικὸ νησάκι μετὰ τὸ μικροσκοπικώτερο λιμάνάκι του, αὐτὸ ἐγέννησε καὶ αὐτὸ εἶδε νὰ μεγαλῶνῃ σὲ ἀνδρεία καὶ σὲ δύναμιν τὸν περίφημον ἀθλητὴ Παναῆ, πὺν ἐγνωρίσαμεν εἰς τὸ Μπουένος Ἀῦρες ὑπὸ τὸσον τραγικῆς περιστάσεως.

Τὸ ἐπώνυμό του ἔμεινε ἀγνωστο, ἢ ἐλησημονήθη μετὰ τὰ χρόνια.

Ὁ Παναῆς, διὰ τοὺς συνησιωτῆς του, πὺν τὸν ἐθαύμαζαν, τὸν ἐλάτρευαν κυριολεκτικῶς καὶ τὸν εἶχαν καύχημά τους, ἦταν ἀπλῶς Παναῆς.

Ἐπειδὴ δὲ εἶχε γεννηθῆ στὴν Κούταλη καὶ ἔπρεπε νὰ πάρῃ ἕνα ἐπώνυμο γιὰ παντοτεινὴ διάκριση, τὸν ἐπωνόμασαν, ἢ ὀνομάσθη μόνος του, Π α ν α ῆ ς Κ ο υ τ α λ ι α ν ὸ ς.

Αὐτὸς ἦτο λοιπὸν ὁ ἀνακηρυχθεὶς εἰς τὴν Ἀργεντινὴν «δυνατώτερος ἄνθρωπος τοῦ Κόσμου», ὅπως, ἄλλως τε, θ' ἀποδει-

χθῆ και εἰς τὰς κατόπιν σελίδας μας μετὰ τὰ ὑπεράνθρωπα κατορθώματά του.

Ἄν ἐξαιρέσωμεν, πράγματι τὸν μυθικὸν Ἡρακλῆ, καὶ ἴσως τὸν Μίλωνα τὸν Κροτωνιάτην, κανένας ἀθλητῆς στὸν κόσμον δὲν ἐδοξάσθη ὅσον αὐτὸς καὶ δὲν ἐπέδειξε θαύματα σωματικῶν δυνάμεων ὅσα ὁ Παναῆς Κουταλιανός.

Ἔλεγαν περὶ αὐτοῦ, ὅτι, ἀπὸ μωρὸ παιδί, εἶχεν ἀποδείξει τί ἦτο προωρισμένος νὰ γίνῃ καὶ ποῦ νὰ φθάσῃ,—χωρὶς καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος νὰ ἔχη ἀντιληφθῆ τὴν ἀπίστευτη, τὴν ἀληθινή ὑπεράνθρωπη ρωμαλεότητά του.

Ἐνα ἐπεισόδιον τῆς παιδιᾶτικῆς ἡλικίας του—ἀποδεικνύει τί ἦτο προωρισμένος νὰ καταστῆ μιὰ μέρα ὁ μικρὸς ναυτᾶκος τῆς Κούταλης.

Δὲν ἦτο τότε παραπάνω ἀπὸ τεσσάρων χρονῶν παιδάκι, ὅταν ἔλαβε χώραν τὸ ἐπεισόδιον, ποῦ θὰ διηγηθῶμεν τώρα.

Τὸ σπίτι του, φτωχικὸ ψαράδικον σπιτάκι τῆς Κούταλης, συνέκειτο ἀπὸ ἓνα μονόροχιτον δωμάτιον, διηρημένον εἰς δύο μετὰ ἓνα πεζοῦλι, καὶ ἀπὸ μιὰ παράπλευρον παράγκα, ποῦ ἐχρησίμευεν ὡς ἀποθήκη μαζὶ, πλυσταριὸν καὶ κουζίνα διὰ τὰς ὑπηρεσίας τῆς μικρᾶς οἰκογενείας.

Ἐνα πρωτὶ ἀνοιξιάτικον, ὁ πατέρας τοῦ Παναῆ εἶχε φύγει γιὰ τὴν Ἀρτάκη, χάριν ἐργασιῶν,

Ἐπήγαινε νὰ ἐπιδιορθώσῃ κάποιον δίχτυον του καὶ νὰ προμηθευθῆ μερικὰ ἐξαρτήματα τῆς μασούνας του.

Ἡ μητέρα τοῦ μικροῦ Παναῆ ἐμαγείρευε στὴ γωνία τῆς παραγάκας καὶ ἦτο ἀφωσιωμένη στὸ τηγάνι της.

Ὁ μικρὸς ἐκοιμάτο ἀκόμη στὴν κούνια του μετὰ τὰ ξύλινα κάγκελά της, ποῦ τὴν εἶχε φιλοτεχνήσει ὁ ἴδιος ὁ πατέρας του.

Τὰ κάγκελα ἐξεῖχον ἀπὸ τὸ στρώμα τοῦ μικροῦ, ἐπ' αὐτῶν δὲ ἡ μητέρα εἶχεν ἀπλώσει ἓνα ἀραχνούφαντον ὕφασμα διὰ νὰ τὸ προφυλάττῃ ἀπὸ τῆς μυίγας.

Τὸ κρεββατάκι ἦταν τοποθετημένον στὸ μέσον, δωματίου καὶ παραγάκας, ἓνας δὲ γείτονάς των μᾶστορος κατεγίνετο νὰ στερεώσῃ μερικὰ μαδέρια τῆς παραγάκας καὶ νὰ προσθέσῃ ἓνα νέο ὑπερβολικὰ χονδρὸν διὰ νὰ συγκρατῆται καλλίτερα ἢ σκεπή της.

Τὸ μαδέρει αὐτό, ἀκατέργαστον παλῆδον κατάρτι καραβιοῦ πά-

χους τριάκοντα πόντων και μάκρους πέντε μέτρων σχεδόν, θα ξυύγιζεν ἔως τριάκοντα οκάδες.

Ὁ μαραγκὸς τὸ εἶχε στηλώσει ἐπὶ τοῦ σανιδώματος, εἰς τὸ πλευρὸ τῆς κούνιας τοῦ μικροῦ, ἔως ὅτου θὰ ἐτακτοποιούσε τὰ λοιπὰ ξύλα τῆς σκεπῆς διὰ νὰ τὸ τοποθετήσῃ.

Ἐξαφνα ὁμως τὸ χονδρὸ μαδέρι ἐξεγλύστρησε ἀπὸ τὴ θέση του και κατέπεσε πλαγίως ἐπὶ τῆς κούνιας τοῦ Παναῆ, τὴν ὁποῖαν ἐσκέπασε ὀλόκληρη...

Εὐτυχῶς ὁμως τὰ κάγκελά της ἦσαν ἀρκετὰ ὑψηλὰ και στερεά, ὥστε δὲν ἐκτυπήθη ὁ μικρός.

Ἡ μυτέρα του δὲν ἀντελήφθη τίποτε, διότι, τὴν ἰδίαν ἐκείνην στιγμήν, εἶχε βγάλει ἀπὸ τὴ φωτιά τὸ τιγάνι της, εἶχε πάρει μία στάμνα και εἶχε μεταβῆ εἰς τὸ μακρὸν τοῦ σπιτιοῦ των πηγάδι διὰ νὰ πάρῃ νερό.

Ὁ μαραγκὸς ἐπίσης, ἀνεβασμένος εἰς τὴν σκεπὴ τῆς παράγκας, δὲν ἀντελήφθη ὅτι τὸ χονδρὸ καδρόνι εἶχε πέσει ἐπὶ τῆς κούνιας τοῦ μικροῦ.

Ἔτσι, ἦσαν ὅλοι ἥσυχοι, και μόνον ὁ Παναῆς ἐξαφνίσθη και ἀνετινάχθη μέσ' τὴν κούνια του, ἀφήσας ἓνα ξεφωνητὸ ἐκπλήξεως μᾶλλον παρὰ φόβου.

Τὸ μαδέρι τὸν εἶχεν ἀποκλείσει ἐξ ὀλοκλήρου μέσα στὴν κούνια του, ὥστε, διὰ νὰ ἔβγῃ ἀπ' αὐτήν, ἔπρεπε νὰ τὸ σηκώσουν πρῶτα ἀπὸ πάνω του.

Ὁ μικρὸς οὔτε τῆς φωνῆς ἔβγαλε, οὔτε ἄρχισε τὰ κλάματα.

Ἐσήκωσε τὰ μικρά του ἀλλὰ σιδερένια χερᾶκιο και ἐψηλάφησε τὸν ξύλινον ἐχθρὸ του, ὡς νὰ ἤθελε νὰ κατανοήσῃ κατὰ πόσον ἦτο ἐπικίνδυνος.

Ἄνεσηκώθη κατόπιν, και, μὲ χέρια και πόδια μαζί, ἤρχισε νὰ σπρώχνῃ πρὸς τὰ ἔξω τὸ καδρόνι.

Ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ, και ὡσανεὶ ἀληθινὸς ἄνδρας ἀνασήκωνε τὰ βάρος ἐκεῖνο μὲ τὴν ῥάχιν του, ὁ πελώριος κορμὸς ἀνυψώθη κατὰ μισὸ μέτρο και ἔπειτα ἐκλύσθη σιγὰ σιγὰ πρὸς τὸ πλάι και ἐσωριάσθη ἐπὶ τοῦ γυμνοῦ ἐδάφους τῆς παράγκας χωρὶς νὰ θίξῃ τὸ παιδάκι, τὸ ὁποῖον ἤρχισε τότε νὰ φωνάζῃ :

— Μάννα, μάννα ! ἓνα κατάρτι ἦρθε νὰ μὲ σκοτώσῃ, ἀλλὰ τὸ τίναξα κάτω !...

Τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ἐκείνην ἡ μητέρα του εἰσήρχετο εἰς τὸ σπίτι μὲ τὴν στάμναν τῆς στὸν ὄμο καὶ ἐδοκίμασε τρομερὰν κατάπληξιν ἀπὸ ὅτι εἶδε καὶ διηγῆθη ὁ μικρός.

Τὴν ἰδίαν δὲ κατάπληξιν ἐνεποίησε τὸ γεγονός καὶ εἰς τὸν πατέρα του, ὅταν τὸ βράδυ ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὴν Ἄρτάκη στὸ σπίτι του, καθὼς καὶ εἰς ὀλόκληρο τὸ χωριό, ὅπου δὲν ἐβράδυνε νὰ κοινολογηθῆ τὸ ἀπίστευτον κατώρθωμα τοῦ μικροσκοπικοῦ ἀθλητοῦ.

Τοιαῦτα, ἐννοεῖται, ἐπεισόδια, εἶχε κατόπιν ἄπειρα ὁ Παναῆς.

Καθ' ὅσον δὲ ἐμεγάλωνε, κατὰ τοσοῦτον ἐξεδηλοῦντο αἱ πραγματικῶς ὑπερφυσικαὶ του δυνάμεις.

Μαθητᾶκος στὸ γραμματοδιδασκαλεῖο τῆς Κούταλης, κατώρθωνε νὰ καταβάλλῃ τρεῖς καὶ τέσσερες καὶ πέντε μαζὶ συμμαθητᾶς του, ἂν καὶ ἦσαν ὅλα ρωμαλέα ναυτόπουλα.

Κατὰ βάθος ὅμως, αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Παναῆς δὲν εἶχε κατανοήσει εἰς ποῖον ἀκριβῶς ἀπίστευτον βαθμὸν ἦσαν ἀνεπτυγμένων αἱ μυϊκαὶ του δυνάμεις.

Ἔπρεπε νὰ παρουσιασθῆ μία περίστασις ἐξαιρετικῆ, μιὰ εὐκαιρία ἀπρόοπτος διὰ νὰ καταλάβῃ τι ἄξιζαν τὰ χαλύβδινα νεῦρά του.

Καὶ ἡ εὐκαιρία αὐτὴ δὲν ἄργησε νὰ παρουσιασθῆ.

Ἄλλὰ, ὡς τὸν παρακολουθήσωμεν καλλίτερα ἀπ' ἀρχῆς τῆς σταδιοδρομίας του, διὰ νὰ παραστῶμεν εἰς τὸν ἀθλητικὴν του ἐξέλιξιν.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ

I

Ἐνα ζευγάρι ἀτσαλένια μπράτσα.

Θά ἦτο, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἕως δεκαοκτῶ ἐτῶν ὁ Παναῆς.

Καὶ ὅλοι οἱ νησιῶται ἐγνώριζαν ὅτι ἦτο τὸ δυνατώτερο παλληκάρι τῆς Κούταλης.

Ἦσυχος ὅμως καὶ φύσει ἀγαθός, ἀπέφυγε κάθε ἔριδα, μισῶν τοὺς καυγάδες καὶ τῆς κουτσαβάκιες ἐπιδείξεις παλληκαρισμοῦ. Καὶ ἔτσι, χωρὶς νὰ τὸν φοβῆται κανεὶς, ὅλοι τὸν ἐσέβοντο καὶ τὸν ἀγαποῦσαν διότι τὸν ἔκριναν ἀνώτερόν των.

Ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ Πάσχα τοῦ ἔτους ἐκείνου τρεῖς προὔχοντες ἀπὸ τ' ἀντικρυνὰ Γανόχωρα τῆς Θράκης εἶχαν ἐπισκεφθῆ τὸ νησι τῆς Κούταλης.

Ἦσαν ἀπεσταλμένοι τῆς ἀμπελοφύτου ἐκείνης περιφερείας ἐντεταλμένοι νὰ προμηθευθοῦν σκληρὸς πέτρες δ' ἀγκωνάρια καὶ παλῆνὰ ναυτικὴ ξυλεία, καϊάρτια κυρίως καὶ δοῦγες ἀπὸ μαοῦνες, πὸν διατηροῦν τὴν στερεότητα καὶ τὴν ἐλαστικότητά του καὶ ὅταν ἀκόμη καταστοῦν ἄχρηστα ὑλικά διὰ τὸν κύριον προορισμόν τους.

Εἰς τὸ Μυριόφυτο, ἕνα ἀπὸ τὰ ὀμορφότερα Γαννόχωρα, ἐπρόκειτο νὰ κτισθῆ μία μεγάλη Ἐκκλησία, καὶ ἡ Ἐπιτροπὴ πὸν εἶχεν ἀναλάβει τὸ ἔργον εἶχε σκεφθῆ νὰ προμηθευθῆ τὰ τοιαῦτα ὑλικά ἀπὸ τὴν Κούταλη ὡς στερεώτερα καὶ ἀφθονοῦντα ἐκεῖ.

Οἱ τρεῖς λοιπὸν προὔχοντες Γαννοχωρῖται ἀπετάθησαν πρὸς τοὺς προεστοὺς τοῦ νησιοῦ, καὶ οὗτοι ἀνέλαβον προθύμως νὰ

τοῖς προμηθεύσουν τὰ ζητούμενα. Ἐζήτησαν ὁμοῦ προθεσμίαν ἀρκετῶν ἡμερῶν διὰ νὰ δοθῆ καιρὸς νὰ ἐξευρεθῆ ἡ ἀχρηστος ξυλεία καὶ νὰ καλοπελεκηθοῦν τ' ἀγκωνάρια.

᾿Ωρίσθη, συνεπῶς, ὅτι θὰ τὰ παρελάμβανον τὴν δευτέραν ἑβδομάδα μετὰ τὸ Πάσχα, διότι κατὰ τὴν προηγουμένην οἱ νησιῶται δὲν εἰργάζοντο, λόγῳ τῶν θρησκευτικῶν ἑορτῶν.

Θὰ τὰ ἐφόρτωναν ὅλα εἰς δύο ἢ τρεῖς μαοῦνες καὶ θὰ τὰ παρῆδιδαν εἰς τοὺς ἀγοραστὰς εἰς τὴν παραλίαν τοῦ Γάννου.

Οἱ τρεῖς ἀπεσταλμένοι τὰ ἐσυμφώνησαν ὅλα, ἐπλήρωσαν τὸ ἓνα τρίτον τῆς τιμῆς τῶν προκαταβολικῶς καὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὰ χωριά τους.

Ὅταν τέλος ἦλθεν ἡ ἡμέρα τῆς φορτώσεως, οἱ Κουταλιῶτες ἤρχισαν νὰ στιβάζουν τὰ δοκάρια καὶ τῆς ἀγκωνόπετρος εἰς τῆς μαοῦνες τους πρὸς μεταφορὰν εἰς τὴν ἀντικρινὴν ἀκτὴν τῆς Προποντίδος.

Ὁ πατέρας τοῦ Παναῆ ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς κυριωτέρους παληῆς ξυλείας, διότι, ἀπὸ μακρῶν χρόνων, συνεσώρευε τοιαύτην εἰς κάποιαν μεγάλην ἀποθήκην, ἀγοράζοντας αὐτὴν εἰς τιμὰς εὐκαιρίας, διὰ νὰ τὴν μεταπωλήσῃ κατόπιν μὲ δυνατὸ κέρδος.

Ἡ δικὴ του λοιπὸν μαούνα, τὴν ὁποίαν διηύθυνε τώρα μόνος του ὁ Παναῆς ἐφορτώθη ἀποκλειστικῶς μὲ τοιαύτην ξυλείαν καὶ ἦτο ἐτοίμη ν' ἀποπλεύσῃ ἀπὸ τὸ λιμανάκι τοῦ νησιοῦ, μόλις θὰ ἦσαν ἔτοιμες πρὸς ἀπόπλουν καὶ ἡ φορτωμένες μὲ τ' ἀγκωνάρια ἄλλες μαοῦνες τοῦ νησιοῦ.

Ὁ Παναῆς, ξαπλωμένος ἐπὶ τοῦ φορτίου τῆς μαούνας του, ἐλικνίζετο ἑλαφρὰ ἑλαφρὰ ἐπὶ τοῦ μόλις κυμενομένου ὀριμσκου, μὲ τὰ μάτια βυθισμένα εἰς τὸν ὄριζοντα, ὅταν ξηνητευμένος ναύτης ἀεροπολῶν τὴ μακρυνή του πατρίδα.

Κάπου δὲ κάπου ἤκουετο νὰ ἀναπέμπεται ἀπὸ τὰ χεῖλη του ὁ μελωδικὸς ἤχος κάποιου θαλασσινοῦ τραγουδιοῦ, πού ἐτραγουδεῖτο τότε εἰς ὅλα τὰ γύρω νησιά καὶ τὰ παράλια τῆς ἀντικρινῆς Μικρασίας.

Ἐξαφνα, μιὰ φωνὴ τοῦ χάλασε τὸ ρεμβασμό.

— Ἐ, ρὲ Παναῆ! ... Ἐσὺ ποῦχεις γερά μπράτσα, δὲν ξερχεσαι κατὰ ὄρωθε νὰ βάλῃς καὶ σὺ ἓνα χέρι : ..

‘Ο Κουταλιανός ήρπασε τὸ λεωφορεῖον ποῦ εἶχε γλυ-
στρίση πρὸς τὸν κρημνὸν καὶ τὸ συνεκράτησε μεταίωρον.

Ὁ Κουταλιανὸς ἐστράφη πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐπικλήσεως.

Τὸν ἐφώνησαν ἀπὸ τὸ ἀκρογιάλι, ποῦ εἶχαν σύρει τῆς μαοῦνες καὶ τῆς ἐφόρτωναν μὲ τὰ καλοπελεκημένα ἀγκωνάρια.

Βαρηὰ βαρηὰ ἡ μαοῦνες ἐσπρόχωντο πρὸς τ' ἀνοικτά, καθὼς ἐφορτώνετο μία μία, κ' ἐγλυστρουῖσε σιγὰ σιγὰ καὶ βραδυκίνητη ἀπάνω στὴ σιγοκυματοῦσα μπουνάτσα τοῦ λιμανιοῦ.

Μία ὅμως ἀπ' αὐτῆς, — εἶτε διότι τὴν εἶχαν ὑπερβολικὰ φορτώσει, εἶτε διότι τὴν εἶχαν ἴσως παρατραβήξει ἔξω στὴν ἀμμουδιά, εἶτε καὶ διότι πιθανὸν τὸ μέρος ἐκεῖνο νὰ εἶχε τὸν πυθμένα λασπώδη, — μὰ ἀπ' αὐτῆς ὅταν ἀποφορτώθη καὶ ἐπρόκειτο νὰ σπρωχθῆ πρὸς τὰ ἔξω τοῦ ὀρμίσκου, ἐκόλλησε τόσο βαθειὰ στὴν ἀμμόλασπη τῆς παραλίας, ὥστε δώδεκα ναῦτες ματαίως ἐπροσπαθοῦσαν νὰ τὴν ξεκολλήσουν.

Τότε, ἓνας ἀπ' αὐτοὺς ἐσκέφθη νὰ ζητήσῃ καὶ τοῦ Παναῆ τὴν συνδρομὴν καὶ τὸν προσεφώνησεν ὅπως εἶδαμε.

— Τί πάθατε, ρε παιδιὰ ; ἠρώτησεν εἰς ἀπάντησιν ὁ Κουταλιανός.

— Νά, κόλλησε ἡ χελώνα τὸ καβοῦκι τῆς στὴ λασπουριά καὶ δὲ θέλει νὰ ξεκολλήσῃ.

— Σταθῆτε κ' ἔφρασα !...

Ὁ Παναῆς ἐπήδησεν ἔξω τῆς μαούνας του, καί, μετὰ τέσσερες πέντε γρήγορες δρασκελιές, κατέφθασεν εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐκαλεῖτο.

— Γιὰ παραμερίστε νὰ ἰδῶ, εἶπεν.

Οἱ ναῦται παρεμέρισαν, καὶ ὁ Παναῆς, μὲ ἓνα κουπί κατεμέτρησε τὸ βάθος μέχρι τοῦ ὁποίου εἶχε παραχωθῆ ἡ καρένα τῆς ὀγκώδους μαούνας.

Εἶχε βυθισθῆ κατὰ ἓνα σχεδὸν μέτρο ἐντὸς τῆς ἀμμόλασπης τοῦ πυθμένου, καθὼς δὲ ἦτο καὶ παραφορτωμένη τώρα, θὰ ἐξύγιζε περισσότερο ἀπὸ δεκαπέντε τόννους.

Ὁ Κουταλιανός, ἀφ' οὗ ἐβεβαιώθη περὶ τοῦ βυθίσματος τοῦ σκάφους καὶ ἔκαμιν ἐκ τοῦ προχείρου τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ βάρους καὶ τῆς ἀποστάσεως μέχρι τῆς ὁποίας ἔπρεπε νὰ σπρωχθῆ ἡ μαούνα διὰ νὰ ἐπιπλεύσῃ, εἶπε πρὸς τοὺς ἄλλους.

— Σὲ τέτοιες δυσκολίες οἱ πολλοὶ δὲν πιάνουν μπάχα. Χρει-

άζεται όχι μονάχα δύναμη ἀλλὰ και τέχνη. Σὰ νὰ μοῦ φαίνεται ὅτι μονάχος μου θὰ κάνω καλλίτερη δουλειά...

— Μονάχος σου ! εἶπε κάποιος μὲ μορφασμόν δυσπιστίας... ἔλα δά, σιγὰ σιγὰ θὰ μᾶς πῆς ὅτι μπορεῖς νὰ σηκώσης και ὀλόκληρο βουνό...

Ἐὸ Κουταλιανὸς ὕψωσεν ἀπλῶς τοὺς ὄμους.

Ἐφ' οὗ δὲ ἐστερέωσε τὰ γυμνά του πόδια ἐντὸς τοῦ πυθμένου, ἐστήριξε τὴν ράχιν του ἐπὶ τῆς πρύμνης τῆς πελωρίας μαούνας, τὴν ἐνηγκαλίσθη ἐκ τῶν ὀπισθεν μὲ ἀμφοτέρω τὰ μπράτσα του, και τὴν ὤθησε πρὸς τὰ ὀπίσω μὲ ὄλην τὴν δύναμιν ὀλοκλήρου τοῦ μυϊκοῦ του συστήματος.

Οἱ ἄλλοι ναῦται, παραμερίσαντες ἑκατέρωθεν αὐτοῦ, παρηκολούθουν μὲ ἀδημονίαν και περιέργειαν τὸ πρωτότυπον ἀθλητικὸν ἀγώνισμα τοῦ συναδέλφου των.

Μὲ τὴν πρώτην ὤθησιν ἡ μαούνα ἔτριξε και διεσείσθη ἐλαφρῶς, χωρὶς ὅμως νὰ ξεκολλήσῃ ἀπὸ τὸ στρῶμα τῆς ἀμμόλασπης.

Μὲ τὴν δευτέραν ὅμως προσπάθειαν τοῦ ἀτσαλόκορμου παλληκαριοῦ, ἐλικνίσθη δεξιὰ και ἀριστερά, ἀπηλλάγη τοῦ λασπώδους βυθοῦ ἀνυψώθη σιγὰ σιγὰ και ἐκαλύσθη πρὸς τὰ ἔξω μὲ τόσην ὀρημνῆν, ὥστε παρ' ὀλίγον νὰ ἐπιπέσῃ ἐπὶ ἄλλης φορτωμένης μαούνας ποῦ εὑρίσκετο ὀπισθεν τῆς.

Ἐὸ Παναῆς μόλις ἐπρόλαβε νὰ συγκρατηθῆ ἰστὰ πόδια διὰ νὰ μὴν ἀναποδογυρισθῆ τ' ἀνάσκελα ἐκ τῆς ἰδίας του ὀρημῆς, ἐνῶ οἱ ναῦται ἐγελοῦσαν μιζί, ἐχειροκρότουν και ἐπευφήμουν τὸν ἀθλητικὸν των συναδέλφον.

Ἐἡ παραφορτωμένη μαούνα ἐχοροπηδοῦσε ἤδη ἐλαφρὰ ἐπὶ τῶν ὕδατων, ἔως οὗ εὑρῆκε τὴν κανονικὴν τῆς ἰσορροπίαν και ἐσταμάτησε ἀκίνητήσασα.

Ἐὐτῆ ἤτο ἡ πρώτη εὐκαιρία, κατὰ τὴν ὀποίαν και αὐτὸς ὀ ἴδιος ὀ Κουταλιανὸς κατενόησε τὴν ἔκτακτον δύναμιν μὲ τὴν ὀποίαν τὸν εἶχε προκίσει ἡ φύσις.

Ἐὸ Κουταλιανὸς δὲν ἔπινε κανένα μεθυστικὸ ποτόν· ποτὲ στῆ ζωῆ του δὲν τὸν εἶδε κανεὶς ὄχι νὰ μεθύσῃ, ἀλλ' οὔτε νὰ κάμῃ κᾶν χρῆσιν κρασιοῦ ἢ ἄλλου πισοτοῦ.

ἘἘτρωγε πάντοτε γερὰ, σὴν δυὸ σὴν τρεῖς. ἘἘτρωγε κατὰ

κόρον κάποτε. Ἄλλὰ δὲν ἦπαι τίποτα ποτέ του. Καὶ ὁ καφές του ἀκόμα ἦτο ἀραιὸς καὶ μισὸ φλιτζάνι.

Ὅσο παρήχορο ὁ κοιρός, ἡ φήμη τοῦ ὑπερβολικὰ δυνατοῦ ναυτικοῦ διεδίδετο πανταχοῦ.

Καὶ ἀπὸ παντοῦ τοῦ προσεφέροντο ἐργασίαι καὶ θέσεις μὲ γερὰς ἀμοιβές.

Ἄλλ' ὁ Παναῆς ἀγαποῦσε τὸ νησάκι του, ἀγαποῦσε τὸ ἐπάγγελμα πού εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ τὸν πατέρα του, ἀγαποῦσε τὸ δικό του χωριό, τῆς δικῆς του μαοῦνες, τὴ δική του θάλασσα.

Γιὰ νὰ φύγη ἀπὸ τὴν Κούταλη ἢ καμμιά μεγάλη τύχη θὰ τὸν εἴλκυε νὰ τὸ κάμη.—μεγάλο δηλαδὴ συμφέρον.—ἢ θὰ ἔπρεπε ν' ἀλλάξῃ ἐπάγγελμα.

Ἄλλὰ τί ἐπάγγελμα ν' ἀλλάξῃ;

Τὸ μόνο πού εἰμποροῦσε νὰ κάμη ἦτο ν' ἀποφασίσῃ νὰ γίνῃ ἀθλητὴς ἐξ ἐπαγγέλματος.

Αὐτὸ ὅμως ἔπρεπε νὰ τῷ φερνεῖ ἡ τύχη.

Ἄλλὰ κυρίως, μιὰ νὰ ἐπιτύχῃ εἰς ἓνα τέτοιο στάδιον, ἔπρεπε προηγουμένως ν' ἀποκτήσῃ καὶ ἀρκετὰς τεχνικὰς γνώσεις, διότι ὁ ἀθλητισμὸς εἶνε κατὰ τὸ ἥμισυ δύναμις καὶ ἀντοχὴ καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ τέχνη.

Ποῦ ὅμως νὰ ἐξασκηθῇ;

Αὐτὸ ἦτο τὸ πρόβλημα, πού ἐβασάνιζε τὸν φιλόδοξον νοῦν τοῦ Κουταλιανοῦ, καὶ τὸ ὁποῖον ἐπρόκειτο τώρα νὰ λύσῃ ἢ τύχῃ κατόπιν ἑνὸς ἐπεισοδίου ἐντελῶς τυχαίου.

Μιὰ μέρα τοῦ φθινοπώρου τοῦ 1873 ἢ 74 ὁ Παναῆς ἔτυχε νὰ βρισκῆται στὴν Ἀρτάκη, ὅπου εἶχε μεταφέρει κάποιον φορτίον καὶ ἐπρόκειτο νὰ παραλάβῃ ἄλλο.

Κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας εὗρισκετο στὴν Ἀρτάκη ἓνα μικρὸ Ἑγγλέζικο ἀτμόπλοιον, πού ἐξετέλει πλόας ἀπὸ τοῦ λιμένος αὐτοῦ εἰς τὴν νῆσον τοῦ Μαρμαρᾶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ στὴ Ρεδεστό, στὴ Σουλῆβρια καὶ στὴν Πόλη.

Ὁ κυβερνήτης τοῦ Ἑγγλέζικου καραβιοῦ, πού μετέφερεν ἐμπορεύματα καὶ ἐπιβάτας εἰς τοὺς διαφόρους αὐτοὺς λιμένας τῆς Προποντίδος ἦτο Ἕλλην ἀπὸ τὸ Σκούταρι τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καί, ὡς Ἕλλην, ἠθέλησε νὰ γνωρίσῃ προσωπικῶς τὸν τόσον φημιζόμενον διὰ τὴν ἠράκλειον δύναμιν του Κουταλιανόν.

Ἡ σύμπτωσης ἦτο καλή.

Ὁ Καπετὰν Λάμπρος, — ἔτσι ἐλέγετο ὁ κυβερνήτης τοῦ ἀγγλικοῦ ἀτμοπλοίου — καὶ ὁ Παναῆς ἐγνωρίσθησαν εὐκολότατα καὶ ἔγειναν καλλοὶ φίλοι κατὰ τὰς τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας, κατὰ τὰς ὁποίας ὁ Κουταλιανὸς ἔμεινε στὴν Ἀρτάκη διὰ τὴν ξεφορτώσῃ.

Τὴν παραμονὴ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἐπρόκειτο νὰ χωρισθοῦν οἱ δύο καινοῦργοι φίλοι, ὁ Καπετὰν Λάμπρος παρεκάλεσε τὸν Παναῆ νὰ φᾶνε μαζί εἰς κάποιον παραλιακὸν κατάστημα.

Ὁ Παναῆς ἐδέχθη εὐχαρίστως.

Ἀφοῦ δὲ ἐτελείωσε τὴν φόρτωσιν καὶ ἐτακτοποίησε τὰ πάντα ἐπὶ τοῦ πλοίου του, ἀφῆκε τοὺς δύο του ναῦτες φρουροὺς τοῦ φορτίου καὶ αὐτὸς μετέβη εἰς συνάντησιν τοῦ Καπετάνιου.

Μόλις ὅμως εἶχε πλησιάσει εἰς τὸ κατάστημα, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ συμφύγουν, ἤκουσε θόρυβον, φωνὰς ἀγρίας, βλασφημίας καὶ ἀπειλὰς εἰς ἑλληνικὴν καὶ τουρκικὴν γλῶσσαν.

Προφανῶς κάτι τὸ σοβαρὸν συνέβαινε μέσα εἰς τὸ ἐστιατόριον.

Ὁ Κουταλιανὸς ἐτάχυνε τὸ βῆμα ὑποπτευθεὶς μήπως ἐκινδύνευεν ὁ φίλος του.

Καὶ δὲν εἶχεν ἄδικον.

Κάποιος ἀπὸ τοὺς Τούρκους ναύτας τοῦ Ἑγγλέζικου βαποριοῦ χασισοπότης, εὑρεθεὶς εἰς τὸ ἐστιατόριον καθ' ἣν στιγμὴν εἰσῆρχετο ὁ Καπετάνιος του, ἐδέχθη παρὰ τούτου δρυμείας παρατηρήσεις διὰ τὴν κατάστασιν εἰς ἣν εὗρισκετο καὶ ἠπειλήθη δι' ἀποπομπῆς ἀπὸ τὸ καράβι ἂν ἐξηκολούθει νὰ χασισοποτῇ.

Ὁ ἀρχεῖος, ἀντὶ νὰ μαζευθῇ καὶ νὰ σπεύσῃ ν' ἀποσύρθῃ, ἐξέβρισε σκαιότατα τὸν Καπετάνιο του, ὁ ὁποῖος ἠναγκάσθη νὰ τὸν ραπίσῃ ἐπανειλημμένως.

Ἄλλ' ὁ ραπισθεὶς ἦτο, ὡς εἴπομεν, Τούρκος.

Τοῦτο δὲ ἐξηρέθισε τοὺς ἔξωθεν τοῦ καταστήματος εὐρεθέντας τυχαίως Ὀθωμανοὺς χαμάληδες, ἐκφορτωτὰς τοῦ λιμένος.

Ἦσαν τέσσαρες.

Καὶ οἱ τέσσαρες δὲ ὁμοῦ ἐπετέθησαν ἐξηγριωμένοι ἐναντίον τοῦ πλοίαρχου, ὁ ὁποῖος προσεπάθει ν' ἀποφύγῃ τὰ κτυπήματά

των, ἀρπάσας μίαν καρτέλαν και συστρέφων αὐτὴν ἐνώπιον τῶν ἀντιπάλων του.

Ἄλλ' ἦτο φανερόν ὅτι, ἐν τέλει, δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ τὰ βγάλη πέρα μὲ τόσους λυσοῶντας ἐναντίον του ἐχθρούς. Ὁ δὲ κατασηματάρχης, ποὺ ἐδοκίμασε νὰ ἐπέμβῃ μαζί μὲ ἓνα ὑπάλληλόν του, ἐδέχθησαν ἀπὸ ἓνα φοβερόν γρόνθον, ὃ μὲν κατάστηθα, ὃ δὲ κατάμουτρα, ὥστε ἠναγκάσθησαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὸν ἐκλεκτόν τους πελάτην εἰς τὸ ἔλεος τῶν λυσοασμένων χαμάληδων.

Ἀκριβῶς ὁμοῦς τὴν στιγμὴν ἐκείνην κατέφθασε και ὁ Κουταλιανός.

Μὲ μιὰ ματιὰ ὁ Παναῆς ἀντελήφθη περὶ τίνοσ ἐπρόκειτο.

᾽Ωρμησε τότε ἀκράτητος εἰς βοήθειαν τοῦ κινδυνεύοντος Καπετὰν Λάμπρου...

— Κουράγιο! ἐφώνησεν. Εἶμαι ἐδῶ!...Θὰ νετάρουμε γρηγορα!...

Ἦρπασε δὲ ἓνα κἀθισμα και τὸ περιέστρεψε τόσον ὀρμητικὰ ἐπάνω ἀπὸ τὰ τέσσερα κεφάλια τῶν χαμάληδων, ὥστε τὰ ἔσπασε ταυτοχρόνως και τὰ τέσσερα, ἀπὸ δὲ τὸ κἀθισμα τοῦ ἔμεινε στὸ χέρι ἓνα μόνον πόδι,—τὸ πόδι, ἀπὸ τὸ ὁποῖον τὸ κρατοῦσε...

Χωρὶς δὲ νὰ περιμένῃ νὰ φύγουν οἱ χαμάληδες, τοὺς ἐγράπωσε μαζί και τοὺς τέσσερες σπρώχνοντας τοὺς δύο ἐπὶ τῶν ἄλλων δύο, συμπαρασύρας δὲ και τὸν χασισοπότην ναύτην τοῦ Ἑγγλέζικου καραβιοῦ, τοὺς ἐτίναξεν ἔξω ἀπὸ τὸ ἐστιατόριον, και, ἔπειτα, μὲ μιὰ μονάχα τρομερὴ κλωτσιὰ τοὺς ἐξετίναξε μέσα στη θάλασσα,—τέσσερα ἢ πέντε μέτρα πακρὰ ἀπὸ ἐκεῖ...

— Τὸ ἀρμυρὸ νερὸ γιατρεύει τὴς λαβωματιές, παλλικαράδες μου! ἐφώνησε γελῶν ὁ Παναῆς.

Και ἔσπευσε νὰ ἐπιστρέψῃ πλησίον τοῦ Καπετὰν Λάμπρου, ὅστις χάρις εἰς τὴν ἔγκαιρον παρέμβασιν τοῦ γίγαντος, δὲν εἶχε λάβει τὴν παραμικρὰν πληγὴν.

Οἱ θαμῶνες και οἱ περίσικοι τοῦ Καταστήματος εἶχον, ἐν τῷ μεταξύ, συρρέουσι θαναμάζοντας και ψιθυρίζοντας μεταξύ των.

— Ὁ Κουταλιανός! ὁ Κουταλιανός!...Μωρ' αὐτὸς εἶνε θεορίο, δὲν εἶν' ἄνθρωπος!

* *

Μετὰ τὸ δεῖπνον, ὁ Καπετὰν Λάμπρος προσεκάλεσε τὸν

Παναή να πάρουν μαζί τὸν καφέ τους ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου του, διότι, ὅπως τὸν προειδοποίησεν, «εἶχε νὰ τοῦ μιλήσῃ γιὰ ζήτημα πολὺ σπουδαῖο καὶ ποὺ πολὺ τὸν ἐνδιέφερε καὶ αὐτὸν τὸν ἴδιον».

Ὁ Παναγῆς ἐδέχθη προθύμως, καὶ μετ' ὀλίγον, οἱ δύο κακούργοι φίλοι εὐρίσκοντο καθισμένη ἀπέναντι ἀλλήλων ἐπὶ τῆς γεφύρας τοῦ ὠραίου μικροῦ σκάφους, ροφῶντες δὲ τὸν καφέ τους καὶ συνομιλοῦντες μετ' ἄκρας σοβαρότητος.

— Καῦσένε Παναή, τοῦ ἔλεγεν ὁ Καπετὰν Λάμπρος, δὲν ξεύρεις πόσον λυποῦμαι ὅταν συλλογίζωμαι ὅτι πᾶς χαμένος εἰς αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ μικρομαουνιέρη...

— Καὶ τί καλλίτερο μπορῶ νὰ κάμω, Καπετάνιε ; εἶπεν ὁ Κουταλιανὸς ὑψώσας ἐλαφρὰ τοὺς ὤμους.

Ὁ Καπετὰν Λάμπρος ἐπανέλαβε :

— Ξεύρεις, ὅτι μποροῦσες νὰ γίνῃς ἕνας ἀπὸ τοὺς διασημοτέρους ἀθλητὰς του κόσμου ;

— Πιθανόν, ἀλλὰ μὲ ποιὸν τρόπο ;

— Ξεύρεις, ἐσυνέχισεν ὁ πλοίαρχος, ὅτι μαζί μὲ τὸν πλοῦτον τῶν κερδῶν ἔρχεται καὶ ἡ δόξα εἰς ἕνα τέτοιον στάδιον ;... Ξεύρεις, ὅτι, ἐπειδὴ εἶσαι Ἕλληνας, —κυρίως γι' αὐτό,— θ' ἀναζητήσουν στὸ πρόσωπό σου ὁ Ἡρακλῆς, καὶ ὁ Θησεύς καὶ ὁ Μύλων καὶ ὁ Αἴας καὶ τόσοι ἄλλοι ἥρωες τῆς ἑλληνικῆς μας ἀρχαιότητος ;... Ξεύρεις, ὅτι, μαζί μὲ τὸ δικό σου ὄνομα, θὰ δοξασθῇ καὶ τὸ ὄνομα τῆς αἰωνίας πατρίδος μας ;... Ξεύρεις, ὅτι ἡ δόξα αὐτῆ τοῦ ἀθλητοῦ θὰ σὲ ὀδηγήσῃ εἰς τὰ ἀνώτερα κοινωνικὰ στρώματα, καὶ ὅτι θὰ φᾶς καὶ θὰ διασκεδάσῃς μαζί μὲ ὑπουργούς, πρεσβευτὰς, στρατηγούς, πρίγκηπας καὶ ἡγεμόνας, ὡς ἴσος πρὸς ἴσους ;...

Ὁ Κουταλιανὸς τὸν ἤκουσε σιωπηλὸς καὶ προσεκτικὰ, μεθ' ὃ τὸν ἠρώτησεν :

— Ὅλα αὐτὰ ὠραῖα καὶ σωστά, Καπετάνιε μου... Τὰ φαντάζομαι, ἀν δὲν τὰ ξεύρω... Ἀλλά, πῶς θὰ τὰ πετύχω ; Διὰ νὰ φθάσω ἐκεῖ ποὺ σκέπτεσαι, πρέπει ν' ἀποκτήσω ποιοηγουμένως γυμναστικὰς γνώσεις, νὰ ἐξασκηθῶ...

— Βεβαίωτατα !

— Ἔ, μὰ αὐτὰ πῶς θὰ γίνουν ;

— Θέλεις νάρθης μαζί μου; εἶπεν ἀποτόμως ὁ Καπετὰν Λάμπρος.

Ὁ Πηναῖς τὸν ἐκύτταζε κατάμματα καὶ ἠρώτησεν ἀπορῶν :

— Δὲν εἰμπορῶ νὰ νοιώσω τὴν σκέψιν σου. Τί θές νὰ πῆς; Πῶς δηλαδὴ θάρθω μαζί σου;

— Ἀπλούστατα! ἀπήντησεν ὁ ἀγαθὸς πλοίαρχος. Θὰ ξεκάμης μαοῦνες καὶ κολοκύθια. Θὰ κρατήσης, ἂν θέλῃς, τὸ φτωχικό σου μονάχα στὴν Κούταλη, γιὰ ἐνθύμηση τῆς πατρίδας καὶ τῶν γονέων σου, καὶ θ' ἀναλάβης ὑπηρεσίαν στὸ καράβι μου. Στὴν ἀρχή, θὰ σὲ πάρω ἀπλὸ βοηθό μου, ἀργότερα θὰ σὲ κάμω δεύτερο ... Καὶ μὲ τὸν καιρὸ, βλέπουμε.

— Ἔστω, ἔκαμεν ὁ Παναῖς, μ' αὐτὰ καὶ μ' αὐτὰ ὅμως δὲν καταλαμβάνω πῶς θὰ φθάσω ν' ἀλλάξω ἐπάγγελμα καὶ νὰ γίνω σωστὸς ἀθλητής...

— Θὰ τὸ καταλάβης ἀμέσως. Ἄρκει νὰ σοῦ 'πῶ, ὅτι στὴν Πόλη ὑπάρχει Ἀθλητικὸς Σύλλογος πρώτης τάξεως, τοῦ ὁποῦ μὲλος εἶμαι κα' ἐγώ ... Τὸ καράβι μου, κάθε δυὸ ἢ κάθε τρεῖς ἡμέρες, στὴν Πόλη βρίσκεται ... Θὰ σὲ γράψω λοιπὸν κα' ἐσένα στὸ Σύλλογό μας, καὶ ἔτσι βγάζοντας ἀπὸ τὴ ναυτικὴ τέχνη τὸ ψωμί σου, θαῦρης συγχρόνως τὴν εὐκαιρίαν καὶ τὴν εὐκολίαν νὰ γυμνασθῆς καὶ νὰ προπαρασκευασθῆς καθ' ὅλα διὰ τὸ νέον σου Στάδιον. διότι στὸ Σύλλογό μας τὰ διδάσκουν ὅλα ἀνθρώποι εἰδικοί στὰ ἀθλητικά, καθηγηταὶ τῆς γυμναστικῆς, γιατροὶ καὶ ἄλλοι ...

— Ἐνόησε τώρα;

— Βεβαίωτατα! ἐτόνισεν ὁ Κουταλιανός. Θὰ πάω νὰ κανονίσω τῆς δουλειᾶς μου στὴν πατρίδα καὶ σ' ἓνα μῆνα θάειμι ἔτοιμος.

— Θάρθω! νὰ σὲ πάρω σ' ἓνα μῆνα.

Πρώτη του δουλειὰ μόλις ἐπέστρεψεν εἰς Κούταλην ἦτο νὰ φροντίσῃ νὰ εὕρῃ ἄλλην ἐργασίαν γιὰ τοὺς δύο βοηθούς του ναῦτες.

Ἀπώλησε κατόπιν ὅ,τι ἀχρηστο πλέον ἢ ἐμπορεύσιμον ὑπῆρχε στῆς ἀποθηκῆς του γι' αὐτόν, καὶ μαζί μ' αὐτὰ, τὴ μεγάλην του μαοῦναν καὶ τῆς δυὸ του βάρκας.

Ἀπὸ ὅλα αὐτὰ κατώρθωσε νὰ περισυλλέξῃ ἕως δέκα χιλιάδες δραχμῆς.

Ἡ Ἐσμεράλδα τὸν ἐπροκάλει διαρκῶς.

Ἐκράτησεν ὁμως τὸ σπιτάκι του μαζί με τὸ μπαξέ και τὴ μικρὴ του καλλισογγημένη περιοχὴ, ὅπου ἐγκατέστησε τὴ γοργὰ του μάννα, και τῆς ἀφῆκε και τὰ μισὰ ἀπὸ τὴ μικρὴ του χρηματικὴ περιουσία...

Πρὸς τὸ παρόν, ἄλλως τε, δὲν ἐπρόκειτο νὰ χωρισθοῦν γιὰ πολὺν καιρὸ. Κάθε δεκαπέντε, ἢ, τὸ πολὺ, κάθε μῆνα ὁ Παναγῆς θὰ ἐπανεπλεεν εἰς τὸ λιμᾶει τῆς Ἀρτάκης, ἀπ' ἐκεῖ δὲ θὰ πετάγονταν και ἴσαμε τὴν Κούταλη διὰ νὰ βλέπῃ τὴ μάννα του...

Ἔτσι ἐπέρασαν ἐπ' ἀρκετὸν καιρὸν τὰ πράγματα, ἐνῶ ὁ Καπετὰν Λάμπρος ἐκαρᾶδοκει τὴν κατάλληλον στιγμὴν ὅπως εἰσαγάγῃ τὸν εὐνοούμενόν του Παναῆν εἰς τὸν ἀθλητικὸν Σύνδεσμον τῶν Κωνσταντινουπολιτῶν ὁμογενῶν.

Πρὸς τοῦτο ἔπρεπε νὰ παραμείνῃ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας εἰς τὴν Τουρκικὴν πρωτεύουσαν, πρᾶγμα ποῦ δὲν ἦτο εὐκόλον νὰ τὸ κάμῃ ὁπόταν ἤθελεν, ἀλλ' ὅταν θὰ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ σταθμεύσῃ ἐπ' ἀρκετὸν χρόνον εἰς τὸν Κεράτιον.

Δὲν ἐβράδυνεν, ἐν τούτοις, νὰ ἔλθῃ και ἡ ἡμέρα αὐτῆ.

Τὸ πλοῖον τοῦ Καπετὰν Λάμπρου ἔτυχε, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, νὰ μισθωθῆ ὀλόκληρον ἀπὸ ἕνα ὄμιλον ἐκ τεσσαράκοντα Ἀγγλων και Ἀγγλίδων περιηγητῶν, ἐπιθυμούντων δι' αὐτοῦ νὰ ἐπισκεφθοῦν ὅλους τοὺς λιμένας τῆς Προποντίδος μέχρι τῆς ἐξόδου τοῦ Ἑλλησπόντου εἰς τὸ Αἰγαῖον. Θὰ διήρκει δύο μῆνας λόγῳ τῶν μακροχρονίων σταθμῶν του.

Τῆς εὐκαιρίας ταύτης ἐσκέφθη νὰ ἐπωφεληθῆ ὁ Καπετὰν Λάμπρος πρὸς χάριν τοῦ προστατευομένου του ἀθλητοῦ και ἐπρότεινε νὰ μείνῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν, διότι δὲν ἐχρειάζετο λουσιτρόμος κατὰ τὸ ταξίδι αὐτὸ και δὲν θὰ εἶχε ταχύτητα ὄχι μεγαλητέραν χελώνης.

Τὴν ἐπιούσαν ὁ Καπετὰν Λάμπρος, προειδοποιήσας τὸν Πρόεδρον τοῦ ἀθλητικοῦ Συνδέσμου, μετέβη εἰς ἐπίσκεψίν του, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Παναῆ.

Ὁ Πρόεδρος, ἕνας τῶν διασημοτέρων ἰατρῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, κατενθουσιάσθη, ὅταν τοῦ συνεστήθη ὁ ἀθλητῆς και ἔμαθεν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Καπετὰν Λάμπρου περὶ ποίων προσόντων ἀνθρώπου ἐπρόκειτο.

— Μαζί σας, Καπετὰν Παναῆ, ἀνεφώνησε, θὰ κατακτήσω-

μεν ἀσφαλῶς τὸν κόσμον, δοξάζοντες τὴν ἀθάνατον παράδοσιν τοῦ παναρχαίου ἑλληνικοῦ ἀθλητισμοῦ !...

Καὶ τοῦ ἔθλιψε δυνατὰ ἀμφοτέρω τὰ χέρια.

— Θὰ κάμω τ' ἀδύνατα δυνατὰ διὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω καὶ νὰ σᾶς ἱκανοποιήσω, κύριε Πρόεδρε, ἀπήντησε συγκεκινημένος ὁ ὑποψήφιος πρωταθλητὴς τοῦ κόσμου.

Τὴν ἰδίαν δὲ ἡμέραν εἰσήγετο εἰς τὸν Σύνδεσμον καὶ ἐγνωρίζετο μὲ τὰ μᾶλλον σημαίνοντα ἐκ τῶν μελῶν αὐτοῦ, οἱ ὅποιοι ὄλοι ἀνήκον εἰς τὴν ἀφρόκρεμα τῆς κοινωνίας τοῦ Πέραν, καθὼς καὶ μὲ τοὺς τρεῖς καθηγητὰς γυμναστικῆς τοῦ Συνδέσμου, οἱ ὅποιοι ὁμοφώνως τὸν ἔκριναν ἀμέσως ὡς «τὴν καταλληλοτέραν φυσικὴν διάπλασιν πρὸς καταρτισμὸν ἀπαραμίλλου ἀθλητοῦ».

— Ἐν ἀρχῇ, τοῦ εἶπεν ὁ ἐπὶ τῆς ἄρσεως βαρῶν γυμναστῆς, θὰ δεχθῆτε, Καπετῆν Παναῆ, νὰ ὑποστῆτε μερικὰς δοκιμασίας, διὰ ν' ἀντιληφθῶμεν εἰς ποῖα στάδια τοῦ ἀθλητισμοῦ θὰ εὐδοκιμήσετε εὐκολώτερα.

— Δέχομαι ὅ,τι καὶ ἂν μοῦ ζητήσετε.

Τὸν ὠδήγησαν εἰς τὸ Γυμναστήριον τοῦ Συνδέσμου, ὅπου παρίσταντο ἄρκετὰ ἐκ τῶν μελῶν αὐτοῦ καὶ τέσσαρες πέντε νέοι, ἐκ τῶν προπονουμένων μαθητῶν τοῦ Σωματείου.

— Πάντες ἀπεθαύμασαν τὸ ἐπιβλητικὸν παρόστημα τοῦ Κουταλιανοῦ.

— Ἀληθινὸς Ἡρακλῆς ! ἐπιθύρουν μεταξύ των οἱ μαθητεύομενοι ἀθληταί. Ποῦ νὰ πιάσουμε μπάζα ἐμεῖς μαζί του !...

Τὸν ὠδήγησαν εἰς τὸ διαμέρισμα τοῦ Γυμναστηρίου, ὅπου ἦσαν ἀποτεθημένα τὰ σχετικὰ πρὸς τὸ ἀγώνισμα τῆς ἄρσεως βαρῶν ἀντικείμενα.

Ὁ Παναῆς ἔρριπεν ἕνα βλέμμα ἐπ' αὐτῶν, ἐχαμογέλασε καὶ ἠρώτησε :

— Πόσο ζυγίζουν αὐτὰ τὰ παιγνίδια ;

— Ἡ βαρύτερα μας σφαῖρα ζυγίζει ἕκατὸ ὀκάδας, ἀπεκρίθη ὁ καθηγητῆς. Ἴλοιπαί, ὅπως καὶ αἱ σιδηραῖ μας ράβδοι, ἀπὸ εἴκοσι ἕως πενήντα ὀκάδας ... Τὰ χρησιμοποιοῦμεν διαδοχικῶς, ἀπὸ τοῦ ἐλαφροτέρου εἰς τὸ βαρύτερον, οὕτως ὥστε νὰ ἐξοικειοῦνται οἱ γυμναζόμενοι. Θὰ δοκιμάσετε ;

— Βεβαίως, εἶπεν ὁ Κουταλιανός.

Ἐπλησίασε δὲ ἀμέσως πρὸς τὴν σιδηρὰν σφαῖραν τῶν ἑκατὸ ὀκτάδων.

— Ἐχει χέρι ἀπὸ τὸ ὁποῖον νὰ πιάνεται ; ἠρώτησεν.

— Ἐχει ...

Ἐὸ ἀθλητῆς ἔκνυψε.

Συνέστρεψε τὴν ὀγκώδη σφαῖραν, διὰ νὰ εὔρη τὸ χεροῦλί της. Ἐπειτα δὲ τὴν ἐχούφτωσεν ἀπ' αὐτὸ διὰ μόνης τῆς δεξιᾶς χειρὸς καὶ τὴν ἀνύψωσεν ὑψηλὰ μὲ μίαν ἀπλουστάτην κίνησιν, χωρὶς νὰ ἐνεργήσῃ καμμίαν κάμψιν, ὡς νὰ ἀνήγειρεν ἀπὸ τοῦ ἐδάφους καταπεσὸν τοῦβλο ...

ἽΟλοι τὸν ἐκύταξαν μὲ θαυμασμόν.

Νὰ σηκώσῃ ἑκατὸ ὀκτάδες μὲ τὸ ἕνα μόνον χέρι ἕνας Πόντιος μόνος τὸ εἶχε κατορθώσει ἕως τότε.

Ἄλλὰ καὶ αὐτὸς κατόπιν μακρὰς ἐκγυμνάσεως καὶ ἀφοῦ ἐσήκωσε διαδοχικῶς, διὰ τῶν σχετικῶν κάμψεων, ὅλα τὰ ἐλαφρότερα βάρη.

Αὐτὸ, ποῦ ἔκαμνε λοιπὸν τώρα ὁ Παναῆς, μὲ μόνην τὴν φυσικὴν του δύναμιν, ἦτο πραγματικὸν θαῦμα διὰ τοὺς θεατὰς του.

— Πρόκειται περὶ ἐκτάκτου φαινομένου μυϊκῆς δυνάμεως, τοῖς ἐξήγησεν ὁ γυμναστής. Ἐὸ νέος μας φίλος, ἐκγυμναζόμενος καταλλήλως, θὰ φθάσῃ ἀσφαλῶς καὶ εἰς διπλάσια, ἴσως δὲ καὶ εἰς τριπλάσια βάρη ...

— Δὲν μᾶς προειδοποιούσατε, κύριε Καθηγητά, εἶπε κάποιος ἐκ τῶν μαθητευομένων, ὅτι θὰ μᾶς ἐφέροντε ἐδῶ ὄχι ἄνθρωπον ἀλλὰ ... γερανὸν τοῦ λιμένος ;

Ἐγέλασαν ὅλοι, ἐνῶ ὁ Κουταλιανὸς ἠρώτα ὅν τοῦ ἐπέτρεπον νὰ συνεχίσῃ τὰς δοκιμαστικὰς του ἄρσεις.

— Πολὺ εὐχαρίστως ! ἀπήντησεν ὁ γυμναστής.

Εἰς μίαν γωνίαν τοῦ γυμναστηρίου ὑπῆρχε μία στερεωτὴ τράπεζα μὲ χυλὺβδινον σκέπασμα, χρησιμοποιουμένη διὰ τὸ σφυροκόπημα τῶν ὑφισταμένων τυχὸν βλάβας γυμναστικῶν ἐργαλείων.

Ἐὸ Παναῆς συνεσώρευσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης αὐτῆς ὅλα τὰ κατὰ γῆς κείμενα βάρη, τὰ προσέδεσεν ὅπου ἠδυνήθη στερεώτερα διὰ μιᾶς μακρᾶς ἀλυσίδας ποῦ τοῦ προσέφεραν, καὶ κατόπιν ἠρώτησε :

— Μήπως εἶνε ριζομένο στὸ ἔδαφος τὸ τραπέζι :

— "Οχι.

— "Ὅστε, μετακινεῖται ;

— Μαζὶ μὲ ὅλα αὐτὰ τὰ βάρη ; ἠρώτησεν ἑκπληκτος ὁ γυμναστής.

— "Ἄς εἶναι καὶ χωρὶς τὰ βάρη ...

— Μετακινεῖται βέβαια.

Ὁ Κουταλιανὸς ἔκνυε, κάμψας ἀμφοτέρω τὰ γόνατα,

Ἄφου δὲ ἀνεμέτρησε προσεκτικὰ τὰς διαστάσεις, τὸν ὄγκον καὶ τὴν κατὰσκυρῆν τῆς τραπέζης, ἐδράξατο αὐτῆς ἀπὸ τῶν δύο ἀντικριζομένων χιαστῶν ποδῶν τῆς καί, μὲ μίαν ἑλαφρὰν καὶ βραδείαν κλίσιν τοῦ σώματός του πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐτέντωσε πάλιν τοὺς πόδας του καὶ ἀνύψωσεν ὀλόκληρον τὸ φορτίον ἐκεῖνο ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς του, μετ' ἄκρας ὁμως προσοχῆς διὰ νὰ μὴ κατακλύσῃ κανένα βάρος καὶ τοῦ τραυμαίσῃ τοὺς πόδας ...

Οἱ παρῆστοι ἐτέντωσαν μᾶτια καὶ στόματα κατάπληκτοι, καταλήξαντες εἰς παταγώδη χειροκροτήματα.

— Θαῦμα ἀπίστευτον ; ἀνεφώνησε κάποιος. Αὐτὰ ὅλα ὑπερβαίνουν τῆς τριακασίας δακάδες !

— Πράγμα φυσικόν, ἀφου τὸ βλέπομεν, εἶπεν ὁ Πρόεδρος ἰατρός. Ἡ φυσιολογία τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος δὲν ἀρνεῖται τοιαῦτα θαυμάσια φαινόμενα. Ἄνευ αὐτῶν ἡ ἱστορία δὲν θὰ εἶχε νὰ ἐξυμνήσῃ οὔτε Θησεῖς, οὔτε Ἡρακλεῖς, οὔτε Μίλωνας Κροτωνιάτας .. Δὲν εἶνε λοιπὸν παράδοξον οὐ εὐρισκόμεθα καὶ τώρα ἐνώπιον ὁμοίου, ἢ ἀναλόγου τουλάχιστον, φυσικοῦ φαινομένου.

Ἐστράφη πρὸς τὸν εἰδικὸν γυμναστήν καὶ προσέθεσε :

— Φρονῶ, κύριε Καθηγητά, ὅτι δὲν ἔχετε πλέον νὰ κάμετε τίποτε ἄλλο μὲ τὸν ἐπίλεκτον αὐτὸν μαθητὴν σας, παρὰ νὰ τοῦ διδάξετε τοὺς τεχνικοὺς κανόνας τῶν γυμναστικῶν κινήσεων, ἀφίνοντες εἰς τὴν ἐκτίμησιν τοῦ ἰδίου τὸν ὄγκον τοῦ βάρους τὸ ὁποῖον θὰ χρησιμοποιῆ ἑκάστοτε . . . Οὕτω πῶς, ὑποθέτω, ὅτι, ἐντὸς δέκα ἢ δεκαπέντε ἡμερῶν, θὰ ἔχωμεν νὰ ἐπιδείξωμεν ἕνα τῶν ἀρίστων ἀθλητῶν τοῦ κόσμου...

— Τὸν ἀριστον μᾶλλον, ἐτόνισεν ὁ γυμναστής.

Καί, στραφεὶς πρὸς τὸν ἀθλητὴν.

— Καπετὰν Παναῆ, προσέθεσε, θὰ μοῦ κάμετε τὴν τιμὴν νὰ εἰσθε διαρκῶς μαζί μου κατὰ τὸ διάστημα αὐτό ...

— Εἰς τὰς διαταγὰς σας ! ἀπὴντησε προθύμως ὁ ἀθλητὴς.

Ὁ Καπετὰν Λάμπρος, παριστάμενος εἰς ὅλην τὴν ἐξέλιξιν τῶν δοκιμαστικῶν ἀθλημάτων τοῦ προστατευομένου του, ἐχαμογελοῦσε μὲ τὰς ἐκπλήξεις τῶν φιλάθλων τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ὅταν δὲ ἤκουσε τώρα τὴν πρὸς τὸν εὐνοούμενόν του πρότασιν τοῦ γυμναστοῦ, παρενέβη :

— Ὁ φίλος μας, εἶπε, θὰ μείνῃ στὴν Πόλιν καὶ ἓνα μῆνα καὶ δυό, ἐν ἀνάγκῃ. Εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ πλοίου μου θὰ τὸν ἀντικαταστήσω ἐγώ, ὥστε θὰ λαμβάνῃ καὶ τὸν μισθόν του τακτικά. Μετὰ δύο μῆνας θὰ ταξειδεύσωμεν ἴσως καὶ πάλιν μαζί, ἕως οὐ εὐρεθῇ ὁ τρόπος τῆς μονίμου τοῦ ἀφοσιώσεως εἰς τὸ ἀθλητικὸν ἐπάγγελμα.

— Ἄριστα ! εἶπεν ὁ καθηγητὴς. Τοιουτοτρόπως μᾶς δίδεται καιρὸς νὰ σᾶς ἐξασκήσωμεν καὶ εἰς διάφορα ἄλλα σχετικὰ ἀγωνίσματα καὶ νὰ συμπληρώσωμεν τὴν φυσικὴν ἐλαστικότητα τῶν μελῶν σας ... Ποῦ κατελύσατε ; ἠρώτησε τέλος.

— Εἰς ξενοδοχεῖον.

— Θὰ προτιμοῦσα νὰ ἐμένατε πλησίον μου.

— Εἶνε δυνατόν ; ἠρώτησεν ὁ Παναῆς.

— Εὐκολώτατον ! Εἰς τὸ σπίτι μου ὑπάρχει ἓνα δωμάτιον διαθέσιμον. Σᾶς τὸ παραχωρῶ εὐχαρίστως. Οὕτω πῶς δὲν θὰ χάσωμεν οὔτε ὥραν ἀπὸ τὸν χρόνον τῆς ἐν τῇ πόλει μας διαμονῆς σας πρὸς συμπλήρωσιν τῆς γενικῆς σας ἐξασκήσεως.

Καὶ προσέθηκε χομογελῶν.

— Ναυτικὰ γυμνάσματα δὲν θὰ σᾶς διδάξωμεν, βέβαια, κοπιηλασίαν δηλαδὴ, κολύμβησιν, ἀναρρίχσιν εἰς ἰστούς καὶ τὰ ὅμοια...Θὰ τὰ γνωρίζετε καλλίτερα ἀπὸ μᾶς...

— Δὲν ξέρω ἂν τὰ γνωρίζω καλλίτερα, εἶπε μετριοφρόνως ὁ Κουταλιανός, ἀλλὰ εἶνε, βέβαια, μέσα στὸ ἐπάγγελμά μου. Ὅπωςδὴποτε ὁμως δὲν θὰ τὰ γνωρίζω καὶ τεχνικώτερα ἀπὸ σᾶς...

— Θὰ δοκιμασθῆτε λοιπὸν καὶ εἰς αὐτά, δεδομένου μάλιστα ὅτι θὰ ἔχωμεν, μετὰ ἓνα μῆνα μεγάλους ναυτικοὺς ἀγῶνες εἰς τὸν Κεράτιον, ὅπου θὰ σᾶς παρακαλέσωμεν νὰ λάβετε μέρος.

— Πρόκειται περὶ τῶν ἀγῶνων, ποὺ διοργανώνει ἡ Ἀγγλικὴ

Λέσχη με τὸν Σύνδεσμόν μας ; ἤρώτησεν ὁ Καπετὰν Λάμπρος.

— Ἀκριβῶς...

— Ἔ, καὶ εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ λάβῃ μέρος ὁ Παναῆς ;

— Προθυμότητα ! ἐτόνισεν ὁ ἦρωσ μας.

Ἀπὸ τῆς ἐπιούσης λοιπὸν τῶν συνενοήσεων τούτων, ὁ ἀθλη-
τῆς τῆς Κούταλης ἐγκατεστάθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ διδασκάλου
του τῆς γυναστικῆς, ἐνῶ ὁ Καπετὰν Λάμπρος παρεσκευάζετο
διὰ τὸ δέμηνον ἀνὰ τὴν Προποντίδα ταξειδί του, θὰ συνηντῶντο
δὲ καὶ πάλιν οἱ δύο ναυτικοί, ὅταν θὰ ἔλγῃ τὸ ταξειδί τοῦτο.

III

Γενικὸς νικητῆς τῶν ἀγῶνων.

Ἐν διαστήματι δεκαπέντε ἡμερῶν μεθ' ὅσα περιγράψαμεν
εἰς τὸ προηγούμενον κεφάλαιον, ὁ Καπετὰν Παναῆς εἶχεν ἐκμά-
θει τελείως ὅλας τὰς κεκανονισμένας γυμναστικὰς κινήσεις, τὰς
ὁποίας ἕνας ἀθλητῆς εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ ἐφαρμόζῃ εἰς ἐπι-
σήμους ἀγῶνας.

Ἐπλησίαζον ἤδη αἱ τρεῖς ἡμέραι, καθ' ἃς ἐπρόκειτο νὰ δια-
κέσουν οἱ προμνησθέντες Ναυτικοὶ ἀγῶνες τοῦ Κερατίου κόλπου.

Ὁ προπονητῆς τοῦ Παναῆ τὸν ἤρώτησεν ἂν ἔκρινε καλὸν
ν' ἀρχίσουν δοκιμαστικὸς ἀγῶνας προκειμένου νὰ λάβῃ μέρος
εἰς αὐτούς.

— Μοῦ φαίνεται περιττὴ κάθε προπόνησις, ἀπήντησεν ὁ
Κουταλιανός. Παλεύω τώρα εἰκοσιοχτὼ χρόνια μὲ τὴ θάλασσα...
Τί θὰ προσθέσω σὲ λίγες ἡμέρες ;

— Εἶμαι σύμφωνος, ἀπήντησεν ὁ γυμναστής. Ἐν τοιαύτῃ
δὲ περιπτώσει, φρονῶ ὅτι καλλίτερον εἶνε νὰ διακόψωμεν καὶ
τὰ ἄλλα σας γυμνάσματα, διὰ νὰ λάβετε καιρὸν ν' ἀναπαυθῆτε
ἐν τῷ μεταξύ.

— Πάει καλά !

Τοιοτοτρόπως, ὁ Κουταλιανός, κατηνάλωσε τὸν ἐν τῷ με-
ταξὺ χρόνον του εἰς ἀπολαυστικὰς ἐκδρομὰς ἀνὰ τὰ γραφικὰ
περίχωρα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, συνοδευόμενος, ὡς ἐπὶ τὸ
πλεῖστον, ὑπὸ τοῦ γυμναστοῦ του, ἄλλοτε δὲ ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ
Προέδρου τοῦ Συνδέσμου ἢ ὑπὸ ἄλλων μελῶν αὐτοῦ.

Μίαν βραδειάν, πού ὁ Κουταλιανός συνέφαγε μετὰ τοῦ ἱατροῦ Προέδρου εἰς ἓνα ἐστιατόριον τῶν Θεραπειῶν, ὁ ἱατρός ἐνόμισεν ὅτι τοῦ ἐπεβάλλετο νὰ τοῦ κάμη κάποια παρατηρήσεις, σχετικῶς πρὸς τὸ ποσὸν τῆς τροφῆς, τὴν ὁποίαν κατηγάλισκεν ὁ προστατευόμενός του.

— Μά, Καπετάν Παναῆ, εἶπε, μοῦ φαίνεται πῶς τρώγεις κάπως ὑπερβολικά. Πέντε μερίδες φαγητοῦ καὶ τυρὶ καὶ φρουῦτα, εἶνε μεγάλη ποσότης δι' ἓνα ἄνθρωπον!

— Ἄ, γιατρέ μου, ἀπήντησε γελῶν ὁ Κουταλιανός. Αὐτὸ εἶνε δουλειὰ τοῦ στομάχου μου...Σὲ βεβαιῶνω μάλιστα, ὅτι ἂν ἐσταμάτησα ἕως ἐδῶ, δὲν τὸ ἔκαμα διότι ἐχόρτασα, ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ με παρεξηγήσης!

'Εγέλασε καὶ ὁ ἱατρός.

— Μὰ τόσο τρῶς πάντοτε,

— Καὶ κάποτε τὸ διπλό!

— Δὲν πίνεις ὅμως τίποτε. Παρατηρῶ ὅτι μόλις ἐδοκίμασες τὸ κρασί...

— Τὸ ἴδιο θὰ ἔκαμμι καὶ διὰ κάθε ἄλλο ποτόν. Πίνο μόνον καθαρὸ νερό. Τίποτε ἄλλο. Δὲν ξεύρω ἂν αὐτὸ μοῦ διατηρεῖ τὰς δυνάμεις, ἀλλὰ εἶνε παλιὰ μου, παιδική, συνήθεια, τὴν ὁποίαν δὲν βλέπω λόγον ν' ἀλλάξω...ὑποθέτω, ἄλλως τε, ὅτι ἂν ἀποφασίσω νὰ πιῶ, θὰ χάσω ἴσως τὴν ὄρεξιν τοῦ φαγητοῦ...

— Ἀσφαλῶς! ἀπήντησεν ὁ ἱατρός.

— Αὐτὸ ὅμως δὲν με συμφέρει καθόλου, εἶπεν εὐθύμως ὁ ἀθλητής, Τέσσερα—πέντε κοττόπουλα ἤξιμισ ὀαρόνι ψητὸ μὲ τὰ ἀνάλογο μακαρόνια, σὰς βεβαιῶ ὅτι ἀποτελοῦν τὴν τελείαν ἀπόλαυσιν...

— Δὲν ἔχεις ἄδικο, θηρίο μου, ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶνε κανεῖς προικισμένος μὲ τὸν χωνευτήριον φουῖρνον τοῦ δικοῦ σου στομάχου διὰ νὰ τὸ κατορθώση.

* *

* *

Ἦλθε τέλος τὸ τριήμερον τῶν Ἀγγλοελληνικῶν Ἀγώνων, καὶ ὁ Ἀθλητικὸς Σύνδεσμος ὤρισε τρεῖς ἀθλητάς του διὰ τὰ τρία ἀγωνίσματα: κολυμβήσεως, κωπηλασίας καὶ ἀναρριχίσεως ἐπὶ ἱστοῦ, ἓνα δι' ἕκαστον. Ὄρισε δὲ καὶ τὸν νεοφώτιστον Καπετάν Παναῆν καὶ διὰ τὰ τρία ὁμοῦ.

— 'Ο ασνὸρ Παναῆς κινδυνεύει, εἶπεν ὁ ἰατρός εἰς
τὴν Ἑσμεράλδα.

Ἡ Ἀγγλικὴ Λέσχη ὥρισε καὶ αὐτὴ τρεῖς ἀναλόγους ἀθλητάς, ἀλλὰ δὲν διέθετε τέταρτον διὰ τὸ σύνολον τοῦ τριάθλου.

Προσηλθε τότε κάποιος ἐρασιτέχνης Μαυροθαλασσίτης ναυτικός, ζητήσας νὰ γίνῃ δεκτὸς ὅπως συναγωνισθῇ μὲ τὸν Κουταλιανόν.

Ἐγένετο σύσκεψις μεταξὺ τῶν δύο ἐπιτροπῶν, Ἑλληνικῆς καὶ Ἀγγλικῆς, ἠρωτήθη καὶ ὁ Καπετὰν Παναῆς, καὶ ἡ πρότασις τοῦ Μαυροθαλασσίτου ἐγένετο δεκτὴ.

Ὁ Γυμναστής τοῦ Παναῆ, ἂν καὶ εἶχεν ἀμέριστον ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν δεινότητα τοῦ μαθητοῦ του, ἐφοβεῖτο οὐχ ἦττον ὅτι, λόγῳ τοῦ ἀθλητικοῦ του ὄγκου, θὰ ἐφαίνετο κατώτερος τὴν συναγωνιστῶν του εἰς τὴν ἀναρρίχῃσιν.

Τοῦ ἀνεκοίνωσε δὲ τοὺς φόβους του αὐτοῦς.

— Μὴ σκοτιζοῦθε, ἀπήντησεν ὁ Κουταλιανός. Εἰς ἓνα δέντρο σκαρφαλώνει καὶ μιὰ γατίτσα, ὅπως καὶ μιὰ πελώρια τίγρις τῆς Βεγγάλης... Ἀρχεῖ νᾶχη κανεὶς νύχια!

Ἦρχισαν οἱ ἀγῶνες ἐντὸς τοῦ Κερατίου, ἐνῶ ἑκατέροθεν, ἐπὶ τῶν προκυμαιῶν εἶχε συναθροισθῆ ἄπειρον πλήθος, ἐπαίνιζον ὀρχηστραὶ πάσης φύσεως καὶ πρόχειρα καὶ μὴ παραπήγματα προσέφερον εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας ἀναψυκτικά. φαγητά, ποτὰ καὶ καφέν.

Τὴν πρώτην ἡμέραν ἐπρόκειτο νὰ ἐκτελεσθῶσι τὰ ἀγωνίσματα τῆς ἀναρρίχσεως καὶ τῆς κωπηλασίας.

Τὴν δευτέραν ἡμέραν θὰ ἐξετελεῖτο διπλοῦν τὸ ἀγώνισμα τῆς κολυμβήσεως : ταχύτητος καὶ ἀντοχῆς.

Τὴν δὲ τρίτην ἡμέραν, οἱ δύο προκρινόμενοι ὡς ἀνώτεροι ἐκ τῶν συναγωνιστῶν, θὰ συνηγωνίζοντο μεταξὺ των καὶ εἰς τὰ τρία διαδοχικῶς ἀγωνίσματα.

Ἄλλ' ἐπρόκειτο νὰ καταπλαγοῦν καὶ οἱ ἀθληταί, καὶ αἱ ἐπιτροπαὶ καὶ οἱ θεαταὶ τῶν ὡραίων ἐσθῶν.

Διὰ τὴν ἀναρρίχῃσιν εἶχε κρατηθῆ ἐπ' ἀγκύραις εἰς τὸ μέσον τοῦ Κερατίου κόλπου μέγα τριῖστιον τοῦ Βοσπόρου, ἐπρόκειτο δὲ ἡ ἀναρρίχῃσις νὰ ἐκτελεσθῇ ἐπὶ τοῦ μεγαλητέρου του, μεσαίου ἰστοῦ, ἔχοντος ὕψος εἰκοσιπέντε μέτρων.

Κατὰ σειρὰν μόλις ἐδόθη τὸ σύνθημα, ἀνὰ ἓνας ἀντιπρόσωπος τοῦ ἀθλητικοῦ Συνδέσμου καὶ τῆς Ἀγγλικῆς Λέσχης ἐξετέλεσε τὸ ἀγώνισμα.

Οἱ Ἄγγλοι ἀθληταὶ ἐνίκησαν, θαυμασθείσης τῆς εὐστροφίας των. Ἡ διαφορὰ των ὅμως ἀπὸ τοὺς ἀθλητὰς τοῦ Ἀθητικοῦ Συνδέσμου ὑπῆρξεν ἐλαχίστη.

Προσῆλθε κατόπιν καὶ ὁ Μαυροθαλασσίτης ἐρασιτέχνης.

Ἐνίκησε δὲ καὶ Ἄγγλους καὶ Ἑλληνας ὑπερβάς τὸν πρῶτον νικητὴν κατὰ τρία μέτρα εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον.

Τελευταῖος ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ τριῦστίου ὁ Καπετὰν Παναῆς.

Ἡ φήμη εἶχε προηγηθῆ αὐτοῦ, καὶ ὁ κόσμος ἐξέσπασεν εἰς χειροκροτήματα, ἂν καὶ τὸ ὀγκῶδες τον παράστημα ἔδιδεν ὑπονοίας ὅτι δὲν θὰ κατόρθωνε μεγάλα πράγματα.

— Ἄς μὴ μᾶς ντροπιᾶσῃ τοῦλάχιστον ! ἐπιθύριζε τὸ πλῆθος τῶν ἀκροατῶν.

Ὁ Κουταλιανός, ἐν τούτοις, ἀδιαφορῶν διὰ τὰς σκέψεις καὶ τοὺς φόβους ἀθλητῶν καὶ θεατῶν, ἐπλησίασε τὸν μέγαν ἱστόν, τὸν ἐνηγκαλίσθη, ἐξετέλεσεν ἐλαφρὰν κάμψιν τῶν κάτω ἀκρων του, καί, ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ, εὐρέθη εἰς τὴν κορυφὴν αὐτοῦ, ἀναρριχηθεὶς ὄχι ὡς αἴλουρος, κατὰ τὴν κοινὴν ἔκφρασιν, ἀλλὰ ὡς πραγματικὸ φεῖδι..,

Εἶπεν ὑπερβῆ τὸν Μαυροθαλασσίτην κατὰ πέντε μέτρα εἰς τὸν ἴδιον χρόνον, εἶπε προσπεράσει δηλαδὴ τὸν πρὸ αὐτοῦ Ἄγγλον κατὰ ὀκτὼ ὀλόκληρα μέτρα !

Ἀνεβόησαν οἱ πάντες πρὸ τοῦ ἀπιστεύτου κατορθώματος τοῦ τόσο ἐλαστικένιου ἐκείνου σώματα, ποὺ κανεὶς δὲν ἐπερίμενεν ἀπὸ ἓνα ὄγκον τόσοσιν συμπαγῆ.

Καὶ ἤρχισαν τότε τὰ στοιχήματα διὰ τὰ κατόπιν ἀγωνίσματα.

— Ἐγὼ λέγω ὅτι ὁ Καπετὰν Παναῆς θὰ τὰ κερδίσῃ ὅσα !

— Ὅχι δά ! ... Ὁ Μαυράθαλασσίτης εἶνε πολὺ δυνατὸς ἀντίπαλος,

— Ἄς εἶνε ... Ἡ τρίτη ἡμέρα θὰ τὸ δείξῃ.

— Πέντε λίρες !

— Δέκα λίρες !

— Εἴκοσι λίρες !

Εἶπε γέινει διακοπὴ διὰ τὰ ἐπακολουθήσῃ τὸ ἀγώνισμα τῆς κωπηλασίας, καὶ αἱ πείσμονες αὐταὶ δηλώσεις στοιχημάτων ἐφθασαν εἰς τὰ ὦτα τοῦ Κουταλιανοῦ.

Ἐπλησίασε τότε τὸν Πρόεδρον τοῦ Ἀθητικοῦ Συνδέσμου, καὶ τοῦ εἶπε :

— Γιατρέ μου, άκούω ότι άρχισαν νά βάζουν στοιχήματα...

— Ναί, κ' έγώ τό ήκουσα.

— Μά έδω δέν είναι Ίπποδρόμιο ... Όπως έχω άκουστά, γιά τά άλογα κερδίζουν τά στοιχήματα οί άνθρωποι. Έμεις όμως δέν είμαστε άλογα ...

— "Ε, και λοιπόν, τί προτείεις ; Νά τούς τό άπαγορεύσωμεν ;

— "Οχι βέβια, δέν θά ήτο δυνατόν αυτό. 'Αλλ' από τό ποσόν τών στοιχημάτων όλων, τά μισά νά δοθοῦν εἰς τόν 'Αθλητήν πού θά κερδίση όλους τούς άλλους ...

— Δικαιότιτον αυτό ! έτόνισεν ό Πρόεδρος γελών. Καπετάν Παναή, είμαι βέβαιος ότι θά φουσκώσει τό κεμέρι σου από λίρες.

Συνενοήθη δέ άμέσως με τόν Πρόεδρον τής 'Αγγλικής Λέσχης, άνεκοίνωσαν τήν σκέψιν των εἰς τόν λαόν, ό κόσμος έδέχθη ένθουσιωδώς και κατηρίσθη τότε ειδική επιτροπή εκ τών δύο συναγωνιζομένων Όμίλων και του λαού, εἰς τήν όποιαν θά κατετίθεντο τά ποσά τών στοιχημάτων.

'Αλλ' ώρίσθη ότι θά επρόκειτο περί μόνος του τελικού νικητού όλων τών συναγωνιζομένων και εἰς όλα τά άγωνίσματα.

Προτού δέ δοθῆ τó σύνθημα τής έναρξεως του άγωνίσματος τής κωπηλασίας, τά κατατεθέντα στοιχήματα είχαν υπερβῆ τās χιλίας πεντακοσίας λίρας, και έξηκολούθουν άκόμη μετά τήν έναρξιν.

'Αφ' έτέρου, μεταξύ τών αντιπροσώπων τών δύο Συλλόγων συνεφωνήθη νά μη λάβουν πλέον μέρος εἰς τούς άγῶνας οί δύο πρωταθληταί Μαυροθαλασσίτης και Κουταλιανός, κηρυχθέντες «εκτός συναγωνισμού», αλλά ν' άγωνισθώσι τέλος μεταξύ των μόνων κατά τήν ώρισμένην προς τούτο τρίτην ήμέραν τών άγώνων.

Τοιουτοτρόπως, ό συναγωνισμός έπαυσε νά έχη τó προηγούμενον ενδιαφέρον διά τās χιλιάδας τών θεατών, και πολλοί τούτων ήρχισαν ν' αποσύρονται, αναβάλλογτες και τά στοιχήματα των διά τόν τελικόν άγῶνα ...

Μίαν ώραν βραδύτερον, έν μέσφ δαιμονιωδών έπευφημιών του πλήθους, έπερατώθη και τó άγώνισμα τής κωπηλασίας διά τριών όμοίων φαλαινίδων.

Πρώτος ἦλθεν ἕνας νεαρός κωπηλάτης Ἕλλην ἀπὸ τὸ Σκούταρι, ὑπερβὰς τὸν κατοπιν τοῦ ἐλθόντα Ἄγγλον κατὰ τέσσαρας ὄργυιās ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ χρόνου.

Τὴν δευτέραν ἡμέραν ἡ ἰδία συγκέντρωσις, ἀλλὰ μικρότερον τὸ ἐνδιαφέρον.

Ἐπρόκειτο νὰ ἐκτελεσθῇ τὸ ἀγώνισμα κολυμβήσεως ταχύτητος καὶ κολυμβήσεως ἀντοχῆς.

Τὸ πρῶτον ὄρισθη εἰς χιλίας ὄργυιās καὶ ἦλθεν εἰς αὐτὸ πρῶτος κάποιος Ἕλλην τοῦ Συνδέσμου, ἡλικίας δεκαεπτὰ μόλις δεκαεπτὰ μόλις ἐτῶν, καταγόμενος ἀπὸ τὴν Χάλκιν τῆς Πριγκηπονήσου.

— Πῶς σᾶς ἐφάνη ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἀθλητοῦ μας; ἠρώτησεν ὁ καθηγητὴς τῆς κολυμβητικῆς τοῦ Συνδέσμου τὸν Καπετὰν Παναῆ.

— Ἀρίστη, ἀπήντησεν ὁ Κουταλιανός, ἀλλ' ὄχι καὶ ὑπερβολικῆ. Ἐχω πεποιθήσιν ὅτι θὰ τὸν ὑπερβῶ.

Εἰς τὸ ἀγώνισμα ἀντοχῆς, ὀρισθὲν εἰς ἑξακισχιλίας ὄργυιās, ἐπρώτευσεν Ἄγγλος κολυμβητῆς, διαπλεύσας ὁλόκληρον τὸ διάστημα χωρὶς καταφανῆ κόπασιν, ἐνῶ ὁ μετ' αὐτὸν ἐλθὼν Ἕλλην διέκοψε τὴν κολύμβησιν εἰς ἀπόστασιν 5840 ὄργυιῶν ἀπὸ τῆς ἀφετηρίας.

Ὁ Παναῆς, ἐρωτηθεὶς σχετικῶς, ἀπεκρίθη :

— Νίκη καλὴ. Δὲν λέγεται ὅμως ἀντοχὴ αὐτῆ. Ἡ ὁ Μαυροθαλασσίτης, ἢ ἐγὼ θὰ τὴν καταρτίσωμεν ἀσφαλῶς.

Ἐπῆλθεν ἤδη ἡ τρίτη καὶ τελευταία ἡμέρα τῶν ἀγώνων, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἐξετελοῦντο καὶ τὰ τρία ἀγωνίσματα, ἀλλὰ μόνον μεταξὺ Μαυροθαλασσίτη καὶ Κουταλιανοῦ.

Ἐν τούτοις, ὁμοφώνῳ γνώμῃ τῆς Ἀγγλοελληνικῆς Ἐπιτροπῆς ἀπεφασίσθη νὰ μὴ ἐπαναληφθῇ τὸ ἀγώνισμα τῆς ἀναρχίσεως, διότι δὲν κατέστη δυνατόν νὰ εὑρεθῇ ἐν τῷ λιμένι ὑψηλότερος ἴστος τοῦ ἤδη χρησιμοποιηθέντος. Ἐμεινε λοιπὸν ὡς πρὸς τοῦτο νικητῆς ὁ Καπετὰν Παναῆς, ἂν καὶ ὁ Μαυροθαλασσίτης ναυτικὸς διεμαρτύρητο ζητῶν ἐπανάληψιν τοῦ ἀγώνος.

Ἐπηκολούθησε, συνεπῶς, τὸ δεύτερον ἀγώνισμα : τῆς κωπηλασίας.

— Ἐχετε νὰ παρατηρήσετε τίποτε σχετικῶς; ἠρώτησε τοὺς δύο ἀντιπάλους.

— Θα ήθελα νὰ χρησιμοποιήσωμεν βαρύτερες βάρκες, ἀπήνητησεν ὁ Μαυροθαλασσίτης.

— Ἐγὼ θὰ ἐπρότεινα ν' ἀφήσετε τὴν ἐκλογὴν τῆς βάρκας εἰς τὸν καθένα ἀπὸ τοὺς δύο μας, προσέθεσεν ὁ Κουταλιανός. Ἄς κάμῃ ἀρχὴν ὁ ἀνταγωνιστὴς μου.

Ἐμειναν ὅλοι σύμφωνοι, καὶ ὁ Μαυροθαλασσίτης ἐδιάλεξε μιὰ μαούνα, ἀπὸ τὰς συνήθεις συρομένας μὲ ἕξ κουπιὰ, ὅσαις δὲν σύρονται μὲ σχοινιά διὰ μέσου στενοκόλπων, ὅπως ὁ Κερατίος, ἢ ὅσαις δὲν ρυμουλκοῦνται ἀπὸ μικρὰ ἀτμόπλοια.

Ἡ ἀπόστασις ὄρισθη εἰς χιλίας πεντακοσίας ὀργυιάς.

Ὁ Μαυροθαλασσίτης, χρησιμοποήσας δύο κουπιὰ, ἐφθάσεν εἰς τὸ τέρμα μὲ ἄκραν εὐκολίαν, ὥς νὰ ὠδηγοῦσε τὴν ἐλαφρότερη βάρκα τοῦ λιμένος, καὶ τοῦτο εἰς διάστημα ἐνὸς τεταύτου τῆς ὥρας...

Πάντες ἐχειροκρότησαν καὶ ἐσχηματίσθη ἤδη ἡ πεποίθησις ὅτι θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸν ὑπερβῇ ὁ Ἀθλητὴς τῆς Κούταλης.

Ἄλλ' ὁ Παναῆς, ἀπαθὴς ὅπως πάντοτε καὶ χαμογελῶν ἀφελῶς, ἀφοῦ παρέλαβε τὴν τεραστίαν λέμβον, ἀπεκάθη πρὸς τὸ μέλη τῆς Ἑλληνοδίκου Ἐπιτροπῆς.

Καί, πρὸς κατάπληξιν πάντων, εἶπε :

— Διατάξατε, παρακαλῶ, νὰ φορτωθῇ ἡ μαούνα μὲ ὅσους τόννους βάρους παίρνει. Κατόπιν θὰ τὴν ὠδηγήσω στὸ τέρμα της..

Δὲν εἶνε ἀνάγκη ν' ἀναλάβῃς τόσον ἐπικίνδυνον ὑποχρέωσιν, παρετήρησεν ὁ Ἄγγλος Πρόεδρος. Τὰ ὄργανα τοῦ συναγωνισμοῦ ἀρκεῖ νὰ εἶνε ἴσα..

— Ἐχετε δίκην, ἀντεῖπεν ὁ Κουταλιανός, ἀλλὰ μοῦ χρεώζεται βάρους γερὸ διὰ νὰ δείξω τὶ εἰμπορῶ νὰ ἐπιτύχω.

Ἐδέησε νὰ υποχωρήσουν πρὸ τῆς ἐπιμονῆς τοῦ ἀθλητοῦ ἐνῶ δὲ ὁ Μαυροθαλασσίτης ἐχαμογελοῦσε, θεωρῶν τοιουτοτρόπως ἀσφαλῆ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ ἀντιπάλου του, ἡ μαούνα ἐγεμίσθη μὲ σαβοῦραν βάρους ὀκτῶ τόννων,—ὄση δηλαδὴ ἦτο καὶ ἡ ἀντοχὴ τῆς λέμβου.

Ἔτσι φορτωμένη ἡ μαούνα, μόλις ἄφηνεν εἰς τὸ κέντρον θέσιν νὰ καθήσῃ ὁ κοπηλάτης καὶ νὰ τὴν διευσθύνῃ.

Ὁ Καπετὰν Παναῆς ἐκάθησε στερεὰ ἐπὶ τοῦ μεσαίου διαζώματος, ἤρπασε τὰ κουπιὰ καὶ ἤρχισε νὰ ραπίξῃ δι' αὐτῆς τὰ νερὰ τοῦ Κερατίου.

Ἡ φορτωμένη μαούνα ἐκινήθη στὴν ἀρχὴ βραδέως καὶ ὄλοι ἐφαντάσθησαν ὅτι θὰ τὴν ἔβλεπαν νὰ προχωρῇ σὰν ἀδέσποτον κορμὸ πεταγμένον εἰς τὰ νερά...

Ἄλλὰ δὲν παρήλθον δύο λεπτά καὶ ἡ βαρυσφορτωμένη μαούνα ἐξώρμησε μὲ τόσῃν ταχύτητι πρὸς τὰ ἔμπρός, ὥστε οἱ θεαταί, κατάπληκτοι, ἤρχισαν νὰ τρίβουν τὰ μάτια τους.

Πολὺ δὲ περισσότερον κατεπλάγησαν, ὅταν ἀντελήφθησαν τὴν μαούναν ἐξαφανιζομένην μακρὰν, καὶ τέλος φθάνουσαν ὀρμητικῶς εἰς τὸ τέρμα τῆς, καί, ἐν τῇ κεκτημένη ὀρμῇ τῆς, ὑπερβαίνουσαν μάλιστα τὸ τέρμα...

Ὑπελογίσθη τότε ὁ χρόνος, καὶ εὐρέθη ὅτι ὁ Καπετὰν Παναῆς εἶχε φθάσει, ὑπὸ τόσον ἄλλοκότους συνθήκας, πέραν τοῦ τέματός του, εἰς διάστημα δώδεκα μόνον λεπτῶν τῆς ὥρας...

— Αὐτὸ εἶνε ὑπεράνθρωπον! Ὁμολογῶ ὅτι ἐνίκηθηκα, εἶπεν ὁ Μαυροθαλασσίτης ναυτικός.

— Θὰ καταστῇ ἀνυπέροβλητος ὁ ἀθλητῆς σας, εἶπεν ὁ Ἄγγελος Πρόεδρος πρὸς τὰ μέλη τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἐξὼ ὁ κόσμος ἠλάλαζεν ἐξ ἐνθουσιασμοῦ καὶ τὰ στοιχίματα διεκόπτοντο, διότι οὐδεὶς πλέον ἐτόλμα νὰ στοιχηματίσῃ ὑπὲρ ἄλλον ἐκτὸς τοῦ Κουταλιανοῦ.

Ἐπηκολούθησε τὸ ἀγώνισμα τῆς κολυμβήσεως ταχύτητος καὶ ἀντοχῆς.

Εἰς τὸ πρῶτον, ὀρισθὲν εἰς ἀπόστασιν χιλίων ὀργυῶν, ὁ Παναῆς ὑπερέβη τὸν ἀντίπαλόν του κατὰ τριάκοντα πέντε ὀργυιάς, ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ χρονικοῦ διαστήματος.

Εἰς τὸ δεύτερον, ὀρισθὲν εἰς ὀκτάμισχιλιάς ὀργυιάς, ὁ Παναγῆς, ἀφοῦ συνεκολύμβησε μὲ τὸν Μαυροθαλασσίτην ἐπὶ 7600 ὀργυιάς, ἔμεινε κατόπιν μόνος, τοῦ ἀντιπάλου του σταματήσαντος, διὰ νὰ προχωρήσῃ ἀπαθέστατα ἐπὶ χιλίας ἀκόμη ὀργυιάς, δηλαδή ἐπὶ τετρακοσίας ἐπὶ πλέον τοῦ ὀρισμένου πρὸς κολύμβησιν ὀλικοῦ διαστήματος... Καὶ εἰς ἐκεῖνο δὲ ἀκόμη τὸ τέρμα, τὸν ἐσταμάτησαν οἱ Ἑλλανοδίκοι, δηλώσαντες ὅτι ἤτο περιττὸν νὰ συνεχίσῃ ἐξαντλῶν τὰς δυνάμεις του ἀσκόπως. ἀφοῦ εἶχεν ὑπερβῆ κατὰ χιλίας σχεδὸν ὀργυιάς κάθε προηγούμενον κολυμβητικὸν ρεκόρ τοῦ κόσμου.

Τὸ τελικὸν ἀποτέλεσμα τῶν ἀγώνων ὑπῆρξε ν' ἀποθεωθῇ ὑπὸ τοῦ πλήθους ὁ πρωτοφανὴς ἀθλητῆς, ν' ἀνακηρυχθῇ δὲ

«Σύγχρονος Ἡρακλῆς» και νὰ λάβῃ ἐκ τοῦ ὀλικοῦ ποσοῦ τῶν κατατεθέντων στοιχημάτων, ὡς νομίμως κερδηθὲν μερίδιόν του, χιλίας τριακοσίας ἑβδομήκοντα λίρας !..

Ὁ Καπετὰν Παναῆς τόσον ἀπροσδοκῆτως ἀντιλήφθη τὸν εὐκόλον πλουτισμὸν ἐκ τῶν ἀθλητικῶν ἐπιτυχιῶν.

— "Ἐτσι κάνεις μπορεῖ νὰ γίνῃ γογγόρα πλουσιώτερος κι' ἀπὸ τὸ Ζάππα !" εἶπε γελῶν...Μά, θὰ βρῖσκω πάντα κόσμο πρόθυμο γιὰ γενναῖα στοιχήματα :

Ἡ Ἀγγλικὴ Δέσχη, ὁ Ἀθλητικὸς Σύνδεσμος, ἡ Ἑλληνικὴ Κοινότης, ἀλλὰ και αὐτοὶ οἱ Τοῦρκοὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐπεδαψήλευσαν μυριάς τιμὰς εἰς τὸν ἕκτακτον νικητὴν, δῶρα δὲ ἄπειρα και πλουσιώτατα τοῦ ἀπεστάλησαν πανταχόθεν.

IV

Κατακτήσεις και ἐπιτυχίαι.

Ἀρκετὰς βραδύτερον ἡμέρας τὸ μικρὸν ἀτμόπλοιον τοῦ Καπετὰν Λάμπρου ἐπανέπλεεν εἰς τὸν Κεράτιον.

Ὁ διάπλους τῆς Προποντίδος εἶχε τελειώσει ταχύτερον τοῦ προῦπολογισθέντος διμήνου διαστήματος, και οἱ ναυλωταὶ τοῦ σκάφους προσεκάλεσαν τὸν Καπετάνιο νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸν ὑπόλοιπον χρόνον του εἰς διάπλουν τῆς ἀκτῆς τῆς Μαύρης θαλάσσης μέχρι Βάρνας.

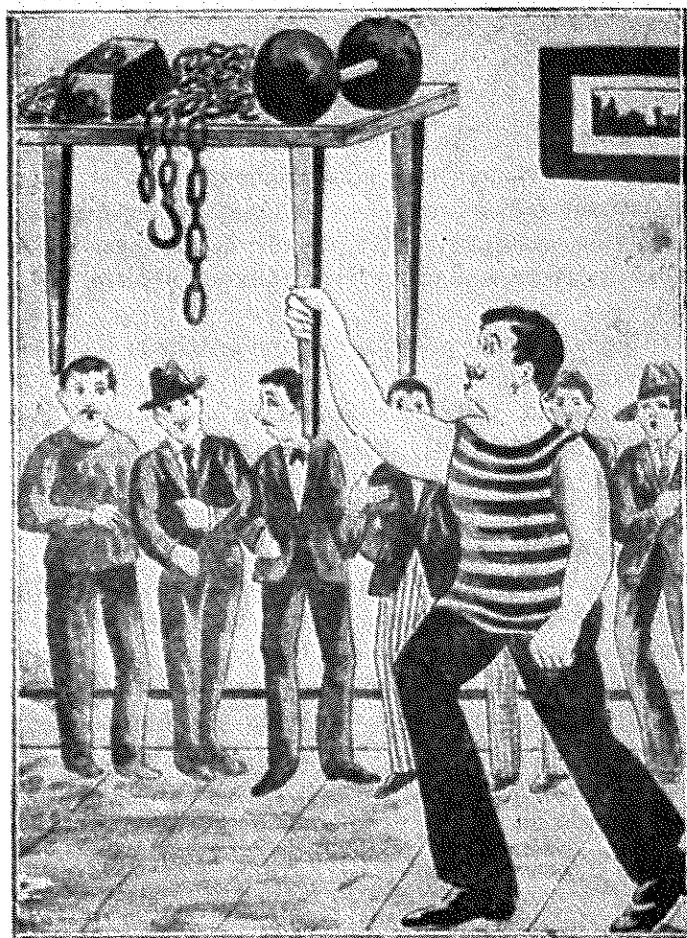
Τὴν φορὰν δὲ αὐτὴν θὰ ἐπέβαινε τοῦ ἀτμοπλοίου και ὁ Καπετὰν Παναῆς.

— Εἶχαμε κατορθώματα, μαθαίνω, τοῦ εἶπεν ὁ Καπετὰν Λάμπρος, μόλις συνητήθησαν.

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Κουταλιανὸς γελῶν. Ἐδείξαμε μερικὸς ψευτοπαλληκαράδες ντόπιους και ξένους ...

— Κἄποιος Μαυροθαλασσίτης ὅμως, ὅπως μοῦ εἶπαν, ἐφάνη ἀρκετὰ δυνατός ...

— Πολὺ δυνατός ! ἐτόνισεν ὁ Παναῆς. Ἐσύστησα μάλιστα εἰς τὸν Πρόεδρο και στὸν καθηγητὴ τῆς Γυμναστικῆς νὰ τὸν

Ἔπιασε τὸ πόδι τοῦ τραπεζιοῦ, ἐπάνω εἰς τὸ ὅποιον εἶχον τοποθετηθῆ πλῆθος βαρέων ἀντικειμένων καὶ τὸ ὕψωσε ὡς παιγνιδάκι.

πάρουν στὸ Σύνδεσμο. Θὰ κάμη λαμπρὰ φιγούρα. Εἶναι δὲ καὶ νέος μὲ καλὴ καρδιά ...

* *
*

Ὁ Κουταλιανὸς ἦτο ἄνδρας ὠραῖος, ἀσχέτως πρὸς τὸ ἐπιβλητικὸν τοῦ ἀθλητικοῦ του παραστήματος.

Ὅσοι τὸν ἐνθυμοῦνται, δὲν θὰ ἐλησμόνησαν ὅτι ὁμοίαιε πολὺ μὲ τὸν πρωταμάρτυρα Ρήγαν τὸν Φεραῖον, καὶ ὅτι ἡ ἔκφρασις τῆς φυσιογνωμίας του ἦτο ἐκτάκτως γλυκεῖα καὶ ἔλκυστική.

Τὰ προσόντα του ταῦτα τὸν ἔφεραν πολλάκις εἰς δύσκολον θέσιν ἐνώσιον γυναικῶν.

Ὁ θαυμασμὸς τῶν τελευταίων τούτων πρὸς τὴν ἀθλητικὴν του δεινότητα ἠῤῥάνετο ἔτι μᾶλλον ὅταν τὸν ἐγνώριζαν ἐκ τοῦ πλησίον καὶ τὰς ἐγοήτευεν ἡ γλυκύτης τῆς μορφῆς του καὶ τὸ θωπευτικὸν τοῦ βλέμματός του.

Τοῦτο συνέβη τὴν ὥρην καὶ εἰς τὴν Καίτην Γκαίηστον, μίαν ὠραίαν νεαρὰν Ἀγγλίδα ἐκ τῶν συναποτελουσῶν τὸν ὄμιλον τῶν περιηγητῶν καὶ περιηγητριῶν, ποὺ εἶχαν ναυλώσει τὸ ἀτμόπλοιο τοῦ Καπετὰν Λάμπρου.

Ἡ νεαρὰ ρωμαντικὴ, ποὺ εἶχεν ἀποστηθίσει τὰ ἡρωικὰ ἀριστοτεχνήματα τοῦ Ὀσσιαν, — τοῦ Ὀμήρου δηλαδὴ τῆς παιδείδος της, — καὶ ὄλας τὰς συλλογὰς τῶν παλαιωτάτων Γαλλικῶν ποιημάτων, εἶχεν ἀνακαλύψει εἰς τὴν μορφὴν τοῦ Καπετὰν Παναῆ ἓνα ἐκ τῶν ἀμιμήτων ἐκείνων ἡρώων τοῦ «Φίγγαλ», καὶ δὲν εἴμποροῦσε νὰ ξεκολλήσῃ τὰ μάτια της ἀπ' ἐπάνω του.

Πλουσιωτάτῃ αὐτῇ Σκωτίς, μὲ ἀπέραντα κτήματα πέριξ τοῦ Ἰνβερνες, ἐταξείδευε συνοδευομένη ἀπὸ τὴν γηραιάν της θαλαμηπόλον μαζὶ καὶ διδασκάλισσαν ξένων γλωσσῶν Μις Ἰμαν Φλάικ, περιφιμον διὰ τὴν πολυμαθειάν της Νορβηγίδα ἀγγλικῆς καταγωγῆς, τὴν ὁποίαν ἡ ἐνορήτατα χηρεύσασα μητέρα της Καίτης εἶχε προσλάβει ἀπὸ νεαρῆς ἡλικίας εἰς τὴν οἰκίαν της πρὸς καλλιτέραν ἀνατροφὴν καὶ μόρφωσιν τῶν ὄρφανῶν της παιδιῶν.

— Γιὰ πρόσεξέ τον, ἔλεγεν ἡ Καίτη πρὸς τὴν Ἰομαν, ἐπι-

δεικνύουσα τὸν ἀθλητὴν. Ἄν ἦτο ξανθός, δὲν θὰ ἦτο ἀπαράλλακτος μὲ τοὺς ἀθανάτους ἥρωας τοῦ φίγγαλ ;

— Ναί, ἀπῆντα ἡ Ἰαμα. Ἄλλὰ μήπως τώρα, ποὺ δὲν εἶνε ξανθός, δὲν εἶνε ἀπαράλλακτος μὲ τοὺς περισσότερον ἀθανάτους ἥρωας τῆς «Ἰλιάδος», τῶν ὁποίων εἶναι μάλιστα καὶ γνήσιος ἀπόγονος ;

— Ἀλήθεια . . .

Καί, ρεμβώδης ἡ νεαρὰ Καίτη καὶ ταπεινοῦσα τὴν φωνήν, ἐψιθύριζε :

— Πῶς νὰ μὴ συγκινηθῇ μιὰ εὐαίσθητη ψυχὴ ἐμπρὸς στὴ μορφὴ καὶ στὸ παράστημα ἑνὸς συγχρόνου Ἀχιλλέως ;

— Προσοχὴ, Καίτη μου, ἀπῆντησεν εἰς τὸν ἴδιον τόνον ἡ γηραῖά Ἰριαν. Εἶναι πασίγνωστον ὅτι τῶν ἡρώων ἡ καρδιὰς δὲν συγκινοῦνται ἀπὸ τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἡρωϊκὰ κατορθώματα . . . Εἶναι ἄτρωτοι ἀπὸ ἄλλης φύσεως βέλη. Ἀλλοίμονον σ' ἐκεῖνες τῆς εὐαίσθητες ψυχῆς ποὺ θ' ἀφωσιοῦντο εἰς τοιούτους ἄνδρας ... Θὰ ἐθυσιαζόντο εἰς μάτην ... Ὁἴκαιαν τὰ φτερά τους ὅπως ἡ πεταλοῦδες στὴ φλόγα τῆς λάμπας... Πᾶρ' τον γιὰ διαβάτη ποὺ περνᾷ καὶ φεύγει καὶ μᾶς ἀφίνει τὴν ἀνάμνησιν ὥραϊας φανταστικῆς εἰκόνας, ποὺ τὴν ἐξαλείφει ἡ ἀπόστασις ...

Ἡ νεαρὰ ρομαντικὴ ἔρριπεν ἓνα παρατεταμένον βλέμμα ἐπὶ τοῦ Κατετᾶν Παναῆ, ἐστέναξεν ἐλαφρῶς καὶ ἐψιθύρισεν :

— Ὀπτασία !

Διελογίσθη δέ :

— «Κ' ἐγὼ τί εἶμαι ; Μία ξένη ταξειδιώτις, τυχαίως εὐρεθεῖσα στὸ δρόμο του. Αὔριον φεύγω. Ἐπιστρέφω στὴς ὀμίχλες τῆς Σκωτίας. Πότε θὰ τὸν ἐπανίδω ; Ἴσως ποτέ . . . Εἰς τὸ σημειωματάριον μόνον τῶν ἀναμνήσεων καὶ τῶν ἐντυπώσεών μου θὰ κατέχη εὐρεῖαν θέσιν ...»

Ἐκάθησεν ἐπὶ ναυτικοῦ καθίσματος, ἀνέσυχεν ἀπὸ τὸν ταξειδιωτικὸν τῆς σάκκον τὸ Λεύκωμα τῆς ζωγραφικῆς ποὺ δὲν ἀπεχωρίζετο ποτέ, καί, εἰς ὀλίγα λεπτά, ἐγέμισε μίαν του σελίδα μὲ ἓνα ὥραϊο σκίτσο τῆς μορφῆς τοῦ Κουταλιανοῦ, ἐνῶ εἰς δευτέραν σελίδα ἐσχεδίαζεν ὁλόσωμον τὸν ἀθλητικὸν ναύτην τῆς Κούταλης..

Ἔτσι θ' ἀπεθανάτιζε μίαν ἀπὸ τὰς συγκινητικώτερας καὶ

γλυκυτέρας αναμνήσεις της από τὸ ταξίδι της εἰς τὴν Ἄνα-
τολήν.

Καὶ ἔτσι ἀπέθανε τὸ μόλις γεννηθὲν αἴσθημά της, παραμει-
ναν ὡς «εἰκονικὴ» ἀνάμνησις μέσα εἰς τὸ καλλιτεχνικὸν λεύ-
κωμά της ..

Ἐπέτυχε δὲ τοῦτο κυρίως ἡ νεαρὰ Καίτη ὅταν, μετ' ὀλίγον
δὲν ἔδυσκολεύθη ν' ἀντιληφθῆ, ὅτι ὁ μόνος ἔρωσ, τὸν ὅποιον θὰ
ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ καὶ νὰ αἰσθανθῆ ὁ Καπετὰν Παναῆς ἦτο
ὁ ἔρωσ πρὸς τὸν ἀθλητισμὸν ...

Ἐπληροφορήθη δ' ἀφ' ἑτέρου ὅτι ὁ ἀκατάβλητος ἀθλητὴς
ἦτο ἀρραβωνισμένος εἰς τὴν πατρίδα του Κουταλήν καὶ ὅτι,
μόλις ἐπερατοῦτο τὸ ταξίδι τῶν Ἄγγλων περιηγητῶν, μετὴν
πρώτην πρὸς Ἀργάκη διαδρομὴν τοῦ Καπετὰν Λάμπρου, θὰ
μετεβαίνεν εἰς τὸ ὠραῖο του νησάκι διὰ νὰ τελέσῃ τοὺς γάμους
του.

*
* *

— Ἐλπίζω, εἶπε μίαν στιγμὴν ὁ Καπετὰν Λάμπρος πρὸς
τὸν Παναῆν, ὅταν ἔτυχε νὰ μείνουν μόνοι, ὅτι θὰ σὲ ἔφθασεν ὁ
μισθὸς σου διὰ τὰ ἔξοδά σου στὴν Πόλη.

— Καὶ ὁ μισὸς μου μισθὸς ἐπερίσσεψεν, ἀπήντησεν ὁ ἀθλη-
τὴς, χάρις εἰς τὰς περιποιήσεις τῶν μελῶν τοῦ «Ἀθλητικοῦ
Συνδέσμου» καὶ πλούσιος ἔγινα σχεδὸν ἀπὸ τὰ στοιχήματα τῶν
θεατῶν τῶν ναυτικῶν μας ἀγώνων.

— Καὶ θὰ γίνῃς ἀκόμη πλουσιώτερος τώρα ...

— Μὲ ποιὸν τρόπο;

— Οἱ εὐγενεῖς μας ἐπιβάται ἐπληροφορήθησαν τὰ κατὰ σὲ
καὶ μοῦ ἐξεδήλωσαν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ κάμῃς ἐνώπιόν των μίαν
σου ἀθλητικὴν ἐπίδειξιν. Ἡ ἀνταμοιβή, εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ
εἶνε ἡγεμονικὴ.

— Νὰ κάμω, εἶπεν ὁ Κουταλιανός, ἀλλὰ ἐδῶ δὲν ἔχω τὰ-
ναγκαῖα ὄργανα καὶ βάρη ... Θὰ προσπαθῆσω ὅμως νὰ ἐξοικο-
νομήσω τὰ πράγματα ὅπως ὅπως, μετ' ὅ,τι κατάλληλο ἴβρεθῆ ...
Ποῦ θὰ κάμουμε πρῶτο σταθμὸ;

— Στὴ Μήδεια.

— Πάει καλά, Κάτι θὰ γίνῃ.

Ὁ ἀθλητὴς εἶχεν ἤδη καταρτίσει ἐνδιαθέτως τὸ πρόχειρον σχέδιόν του.

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸν λιμενίσκον τῆς Μηδείας καὶ ἠγκυροβόλησαν, οἱ Ἄγγλοι περιηγηταὶ ἐξῆλθον ἀθρόοι εἰς τὴν κωμόπολιν συνοδευόμενοι καὶ ἀπὸ τὸν Καπετὰν Λάμπρον μετὰ τοῦ Παναῆ.

Τὸ μεσημέρι παρεκάλεσαν τοὺς δύο Καπετανέους νὰ συμφάγουν εἰς τὸ κοινὸ των τραπέζι.

Διὰ νὰ χωρέσουν, ἐτοποθέτησαν τρία μεγάλα τραπέζια κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου τοῦ περιβολιοῦ τοῦ Καταστήματος, εἰς τρόπον ὥστε νὰ καθήσουν μερικοὶ καὶ πρὸς τὸν τοίχον.

Εἰς τὸ μεσαῖον ἐκ τῶν τριῶν τραπεζιῶν, ἀπὸ τὰ μακρὰ καὶ βαρεῖα ἐκεῖνα ποὺ χρησιμοποιοῦν ἢ ταβέρνες, ἐπρόκειτο νὰ παρακαθήσῃ καὶ ὁ Κουταλιανός. Τοῦ ἐδόθη δὲ θέσις πρὸς τὸν τοίχον.

Ἄλλ' ὁ σωματικὸς ὄγκος τοῦ ἀθλητοῦ του δὲν ἐπέτρεπε νὰ χωρέσῃ εἰς τὸν στενὸν χῶρον, ποῦ ἔμενε μεταξὺ τραπεζιοῦ καὶ τοίχου.

Ὁ ἀθλητὴς εἰσῆλθεν εἰς τὸ στένωμα καὶ ἐσταμάτησεν ὄρθιος, προσπαθῶν νὰ τοποθετηθῆ. Τὸ τραπέζι ἦτο ἤδη κατάφορτον ἀπὸ σκεύη, φαγητὰ καὶ ποτὰ.

Ἀπελπισθεὶς ὁ Παναῆς διὰ τὰ κατώρθωνε νὰ τοποθετηθῆ, παρεκάλεσε τοὺς παρακαθήσαντας νὰ σηκωθοῦν πρὸς στιγμὴν, ἔπιασε δὲ κατόπιν τὸ πελώριο τραπέζι μὲ τὰ δύο του μόνον δάκτυλα ἀπὸ τὸ μέσον τοῦ ἐξέχοντος καπακιοῦ του, τὸ ἐσήκωσεν, ὅπως θὰ ἐσήκωνεν ἓνα πιᾶτο, καὶ τὸ ἐτοποθέτησεν ὀλίγον μακρύτερα, ὥστε νὰ εὐρυνθῆ ὁ στενὸς χῶρος ...

Ὁ Καπετὰν Λάμπρος ἐχαμογελοῦσεν, ἐνῶ οἱ Ἑγγλέζοι καὶ οἱ ὑπάλληλοι τοῦ καταστήματος ἐκύτταζαν μὲ τεντωμένα μάτια τὸν γίγαντα, ποῦ εἶχε κατορθώσει νὰ σηκώσῃ μὲ τὰ δύο του δάκτυλα βάρος ἑκατὸ τοῦλάχιστον ὀκάδων, ποῦ τὸ ἐτριπλοῦσεν ὁ ὄγκος τοῦ τραπεζιοῦ καὶ ὁ τρόπος, κατὰ τὸν ὁποῖον τὸ εἶχε σηκώσει,

Οἱ Ἄγγλοι ἐπευφήμησαν καὶ ἐχειροκρότησαν.

Εἰς τὸ διάστημα τοῦ γυύματος παρηκολούθουν τὸν ἀθλητὴν περίεργοι.

Ἐξεπλάγησαν δὲ ὅταν τὸν εἶδον νὰ μὴ πῆ οὔτε σταγόνα κρασιοῦ, νὰ φάγη ὅμως ὅσο ποσὸν θὰ ἐχόρταινε πέντε ἄνδρας πεινασμένους ! ...

Τοῖς ἐπεφιλάσσετο ὅμως καὶ ἄλλη ἔκπληξις.

Ὅταν ἐτελείωσε τὸ γεῦμα, οἱ περιηγηταὶ ἐζήτησαν λικέρ.

Τοὺς ἔφεραν φιάλας βουλωμένας καὶ σφραγισμένας διὰ ἰσπανικοῦ κηροῦ.

Οἱ περιηγηταὶ ἐζήτησαν τῖρ-μπουσὸν διὰ νὰ τὰς ξεβιλώσουν.

— Εἶναι περιττόν ! εἶπεν ὁ Κουταλιανὸς ἐγεσθείς.

Καί, μὲ τὰ δύο του δάκτυλα, ἀπέκοψε, τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον, τοὺς λαιμοὺς ὅλον τῶν φυαλῶν μὲ τὰ λυκὰρ ὑπὸ τὰ χειροκροτήματα τῶν ὁμοτραπέζων καὶ τὴν κατάπληξιν τῶν ὑπαλλήλων τοῦ καταστήματος.

Ἡ μεγαλειτέρα ὅμως ἔκπληξις τοὺς ἀνέμενεν ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου, ὅπου ἐπανήλθον κατὰ τὰς ἀπογευματινὰς ὥρας διὰ νὰ συνεχίσουν τὸ ταξεῖδί των.

Ὁ «ἀργάτης» τοῦ σκάφους πρὸς ἀνέλκυσιν τῆς ἀγκύρας ἦτο ἤδη ἕτοιμος καὶ δύο ναῦται ἀνέμενον διαταγὰς διὰ ν' ἀρχίσουν νὰ γυρίζουν τὰς ἀκτίνας του πρὸς περιτύλιξιν τῆς ἀλυσίδας.

— Σταθῆτε ! εἶπεν αἴφνης μία φωνή.

Καὶ ὁ Κουταλιανὸς προὐχώρησε πρὸς τὴ μοτοκαπόρτα δι' ἧς ἐκρέματο ἡ ἀλυσίδα τῆς βαρεῖας ἀγκύρας.

Ἦρπασε δὲ τὴν ἀλυσίδα, καί, ὡς νὰ ἐξετίλισσε κουβριστραν, τὴν ἐπέταξε λίγη λίγη ἐπὶ τοῦ καταστρώματος καὶ ἀνέσχε μέρος του τὴν πελωρίαν ἀγκυραν τοῦ ἀτμοπλοίου ὑποκαταστήσας δι' ἑαυτοῦ τὸν «ἀργάτην» !

Δύο Ἄγγλοι, οἱ ὁποῖοι ἐξετέλουν χρῆσιν ἀρχηγῶν τῆς ἐκδρομῆς ἐπλησίασαν τότε τὸν κυβερνήτην τοῦ σκάφους :

— Μίστερ Λάμπρος, εἶπον, σὰς παρεκάλεσα ἑμεῖς νὰ κάμῃ ὁ μίστερ Παναῆ ἀτλητικὸ ἐπίδειξη, νὰ ἰδοῦμε τὸ δύναμιν του... Ἄλλὰ, ὕστερο ἀπὸ ὅσα ἔκαμε, εἶνε περιττὸ τὸ ἐπίδειξη !...

Τὸ δεῖλι, καθὼς ἐκάθητο πάντες ἐπὶ τοῦ καταστρώματος συνομιλοῦντες, παίζοντες ἢ καπνίζοντες, μία χαριτωμένη μῆς ἀπὸ τὸ Ὁξφορντ, κατ' ἐντολὴν τῶν ἐκδρομέων, ἐπλησίασε τὸν Κουταλιανὸν καὶ τοῦ προσέφερεν ὠραιότατην τεχνητὴν ἀνθοδέσμη.

Ὁ ἀθλητὴς τὴν ἐπῆρεν, ἠὺχαρίστησε τὴν παιδίσκην καὶ ἀπε-

αύρθη εἰς τὴν καμπίνα του διὰ νὰ τοποθετήσῃ τὸ ὄραϊό της δῶρον.

Ἄλλά, καθὼς προσεπάθει νὰ τὸ στηρίξῃ ἐντὸς ὄρειχαλκίνου δοχείου, ἡ ἀνθοδέσμη ἔκλινε πρὸς τὸ πλάγι καὶ κατὶ ἐκύλισεν ἀπὸ τὰ σπλάχνα της.

Ἦτο ἓνα δεματάκι, πού ἐφαίνετο ἀρκετὰ βαρύ.

Ὁ Παναῆς τὸ ἐσήκωσε, τὸ περιειργάσθη, τὸ ἤνοιξε καὶ ἐξέσπασεν εἰς ἠχηροὺς γέλωτας.

Τὸ δεματάκι ἐκεῖνο ἀπετελεῖτο ἀπὸ μίαν δερματίνην θήκην, μέσα εἰς τὴν ὅποیان ὑπῆρχον σαράντα μικροσκοπικαὶ φωτογραφία ὄλων τῶν μελῶν τῆς ἐκδρομῆς, καί, μαζὶ μὲ αὐτάς, σαράντα ἀγγλικά ἴσρια, — ἰσάριθμοι δηλαδὴ μὲ τοὺς ἐκδρομεῖς...

Ἔτσι ἀντήμειψαν οἱ Ἄγγλοι τὰ ἀθλητικὰ κατορθώματα τοῦ Καπετὰν Παναῆ, τὰ ὅποια διεδέχοντο ἄλληλα μὲ ταχύτητα κινηματογραφικὴν. Διότι εἰς κάθε στιγμὴν ἐπετελεῖ καὶ νέον ἄθλον καὶ τοὺς σπουδαιότερους ἐξ αὐτῶν θ' ἀφηγηθῶμεν πρὶν ἐπανέλθωμεν διὰ νὰ τὸν ἀνεύρωμεν εἰς τὴν κλίνην του ὅπου ἔπαιξε μὲ τὸν θάνατον, δηλητηριασθεὶς ἀπὸ τὸ μίσος τοῦ ταυρομάχου.

V

Τὰ θαύματα τῆς Βάρνας.

Εἰς τὸν λιμένα τῆς Βάρνας, ὅπου ἔφθασαν τὸ πρῶτὸ τῆς ἐπιούσης, ποτε δὲν ἐχρησιμοποιοῦντο πιλότοι διὰ τὴν ὁδηγίαν τῶν καταπλεόντων σκαφῶν ἐντὸς αὐτοῦ, διότι ὁ εἰσπλους ἦτο εὐκολώτατος.

Παραδόξως ὁμως, τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ Καπετὰν Λάμπρος διέκρινε μικρὰν ἰστιοφόρον λέμβον νὰ πλησιάζῃ τὸ πλοῖόν του ἔξω τοῦ λιμένος καὶ νὰ τοῦ κάμνη σήματα ν' ἀνακόψῃ τὴν πορείαν του.

Ἡ λέμβος ἔφερε τουρκικὴν σημαίαν, διότι ἡ Βάρνα, μεθ' ὀλοκλήρου τῆς Βουλγαρίας, ἐτουροκρατεῖτο κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἐπὶ δὲ τῆς ἀκρας τοῦ καταρτιοῦ της ἐπισημαίνοντα (μπαρνερόλα) φέροντα τὸ σῆμα τῆς λιμενικῆς ὑπηρεσίας.

— Τί νὰ σημαίνῃ τοῦτο; εἶπεν ὁ Καπετὰν Λάμπρος πρὸς

τὸν ἔγγυς του ἱστάμενον Παναῆν, γιατί νὰ μᾶς προὔπαντᾶ ἡ βάρκα τοῦ Λιμεναρχείου :

— Καρνανίνα δὲν εἶνε, ἀπεκρίθη ὁ ἀθλητής, καὶ τὰ λιμάνια ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐρχόμεθα εἶνε καθαρὰ... Ἄς ἰδοῦμε...

Ἐλάττωσαν εἰς τὸ τελευταῖον ὄριον τὴν ταχύτητά του καὶ ἀνεκώχευσαν, ὅποτε τοὺς ἐπλησίασεν ἡ λέμβος.

— Τί τρέχει ; ἠρώτησεν ὁ Καπετὰν Λάμπρος.

Ἐκ τὴν λέμβον τῆς ὑπηρεσίας μία φωνὴ ἀπήντησεν ἑλληνιστί :

— Κἄποιοι ὀγκόλιθοι ἔχουν κρημισθῆ στὴν μπούκα τοῦ λιμένος καὶ εἶνε ἐπικίνδυνος ὁ εἶσπλος. Ἐρχόμεθα νὰ σᾶς ὀδηγήσουμε...

Ὁ ἐπιβαίνων τῆς λεμβου Ἕλλην ὑπάλληλος τοῦ Λιμεναρχείου ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ Ἀγγλικοῦ ἀτμοπλοίου τότε καὶ καθώρισεν τὴν γραμμὴν τῆς κατευθύνσεώς του.

— Ποῦ ἔχουν πέσει οἱ ὀγκόλιθοι ; ἠρώτησεν ὁ Καπετὰν Λάμπρος.

— Στὴ μπούκα ἀκριβῶς τῶν δύο νέων βραχιόνων τῆς προκυμίας ποῦ φράττουν τὴν εἴσοδον τοῦ λιμανιοῦ.

— Ἔπεσαν πολλοί ;

— Δύο ἢ τρεῖς.

— Πρὸ πολλοῦ ;

— Πρὸ τριῶν ἡμερῶν.

— Καὶ δὲν τοὺς ἀνεσύρατε ἀκόμη ;

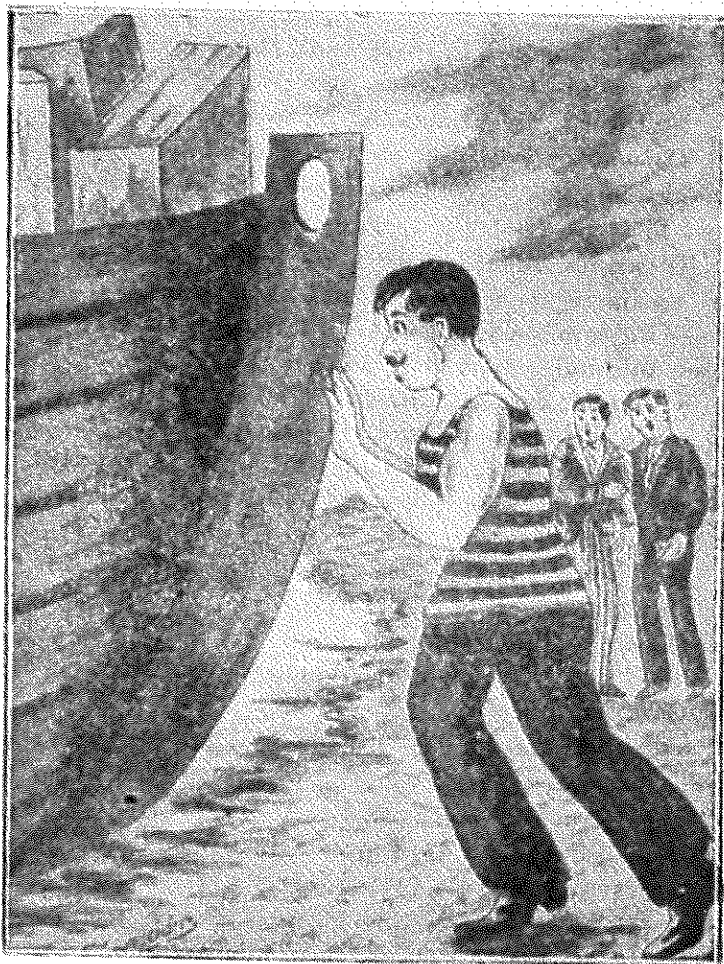
— Μᾶς λείπει τὸ κατάλληλο βαροῦλκο. Εἰδοποιήσαμε τὴν κεντρικὴν ὑπηρεσίαν τῆς Σταμπούλ, καὶ περιμένουμε νὰ μᾶς στείλουν βαροῦλκο καὶ εἰδικούς τεχνίτας ἀπὸ τὸ Ναύσταθμο.

Ὁ Κουταλιανὸς ἤκουσεν ὀλόκληρον τὴν συνομιλίαν αὐτὴν χωρὶς νὰ εἴπη λέξιν.

Μόνον δὲ ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ στόμιον τοῦ λιμένος ἐξήτησε νὰ μάθῃ εἰς ποῖον ἀκριβῶς σημεῖον εἶχον καταπέσει καὶ βυθισθῆ οἱ ἀποσπασθέντες ἀπὸ τὸν κυματοθραύστην ὀγκόλιθοι.

— Νά, ἐκεῖ περίπου, ἀπεκρίθη ὁ λιμενικὸς ὑπάλληλος, ὑποδείξας διὰ τῆς χειρὸς τὸ μέρος. Τὸ βάρος των δὲν θὰ τοὺς ἐπέτρπε νὰ κυλισθοῦν μακρύτερα...

Ὁ Καπετὰν Παναῆς ἔκυψεν, ἐβολιδοσκοπήσεν διὰ τοῦ βλέματος τὴν ὑποδειχθεῖσαν θέσιν ὑπὸ τοῦ πλοηγοῦ, καὶ εἶπεν :

Ὁ Κουταλιανός, μόνος αὐτός, ὤθη·ε τὴν βαρυφορτω-
μένην μαοῦναν.

— 'Εντὸς τῆς ἡμέρας θ' ἀνασύρωμεν ἑμεῖς τῆς μολό-
πέτρης.

— Σεῖς ἔκαμεν ὁ λιμενικὸς ὑπάλληλος. Ἔχετε λοιπὸν στὸ
πλοῖόν σας τὰ μέσα ποῦ ἀπαιτοῦνται ;

Τάχουμε δὲν τάχουμε, θὰ τῆς ἀνασύρωμε.

Ἐὸ λιμενικὸς ὑπάλληλος τὸν ἐκύριταξεν ἀπορῶν καὶ μὴ δυ-
νάμενος νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὴν ἔννοϊαν τῆς ἀορίστου ἀπαντή-
σεώς του.

Ἐὸ καπετὰν Λάμπρος ὁμῶς κατενόησεν ἀμέσως τὴν σκέψιν
τοῦ προστατευομένου του, ἔχαμογέλασε, καὶ εἶπε :

— Τὰ ἐργαλεῖα τὰ φριάνουν οἱ ἄνθρωποι, εἶπε. Γιατὶ τάχα
νὰ μὴ τὰ ἀναπληρῶνουν ὅταν λείψουν ;

— Δὲν σᾶς ἔννοῶ, ἐπανέλαβεν ὁ ὑπάλληλος τοῦ λιμένος.

— Θὰ μᾶς ἔννοήσετε ἐντὸς τῆς ἡμέρας.

Καὶ ἡ συνδιάλεξις ἐτεροματίσθη διότι εἶχον φθάσει πλέον εἰς
ὄν πρὸς ὃν ὄρον, εἶχον ρίψει τὰς ἀγκύρας καὶ ἠτοιμάζοντο νὰ
κατεβάσουν τὰς ἀγκύρας.

Μετ' ὀλίγον ἐπιβάται—περιηγῆται ἤρχισαν νὰ ἐξέρχονται
εἰς τὸν λιμένα, ὁπότε οἱ δύο Ἄγγλοι ἀρχηγοὶ τῆς ἐκδρομῆς
ἐπλησίασαν τὸν πλοίαρχον.

— Τί συμβαίνει, καπετὰν Λάμπρο ; ἠρώτησαν. Τὸ διατί
ἔστειλαν πλοηγό ;

Ἐὸ καπετὰν Λάμπρος τοῦ ἐξήγησε τοὺς λόγους, ποῦ εἶχον
καταστήσει ἀναγκαίαν τὴν ἀποστολὴν ὁδηγοῦ πρὸς εἴσπλουν
εἰς τὸν λιμένα, μεθ' ὃ προσίθηκε :

Θὰ κάμουμε καὶ Τούρκους καὶ Βουλγάρους τῆς Βάρνας
νὰ τὰ χάσουν, μιλόρδοι.

— Μὲ ποῖον τρόπον ;

— Μά, θὰ τοὺς ἀνασύρωμ' ἑμεῖς τοὺς ὀγκολίθους.

— Πῶς ;... Ἄλλὰ, μὲ ποῖον μηχανήμα ;

Οἱ δύο Ἄγγλοι ἐγέλασαν παταγωδῶς καὶ ἐκρότησαν τὰς
χεῖρας.

— Γιές, γιές, θὰ εἶνε τὸ ὠραιότερο ἀθλητικὸ ἐπίδειξις !...

Ἐὸ, γιές !... Θὰ σαστίσῃ ὅλο τὸ πόλις !...

Γενικὴ συζήτησις εἰς τὸν μικρὸν ἀκόμη τότε λιμένα τῆς
Βάρνας ἦτο τὸ ἀτύχημα αὐτὸ τοῦ νεοτεύκτου κυματοθραύστου

του οποίου, ως φαίνεται, θά εβράδυνεν ἡ ἐπισκευὴ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας.

— Αὐτὸ δὲν μᾶς ζαλίζει, ἔλεγεν ἓνας παλαιὸς ναυτικός. Καὶ προτοῦ νὰ κισθοῦν οἱ νέοι βραχίονες ἐμπαίναμεν εὐκόλα στὸ λιμάνι. Ἄς ἐπισκευασθοῦν λοιπὸν ὅποτε θέλουν. Πρὸς τὸ παρὸν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἀποτραβηθοῦν ἀπὸ τὴ μπούκα ἡ μυλόπετρες, ἀλλὰ μὲ τὴ τουρκικὴ ὑπηρεσία, ποὺ προχωρεῖ σὰν τὴ χελώνα, διατρέχουμε τὸν κίνδυνον νὰ φᾶμε ἄκαρπα ὀλόκληρον τὸ μῆνα.

— Κάτι θὰ γίνῃ, ἀπήντησε ὁ συνομιλητὴς του μεθ' οὗ ἔπινε τὸν καφέ του εἰς ἓνα παραλιακὸ καφενεῖον. Ἀπὸ τὸ Ἑγγλέζικο ποὺ ἔφρασε πρὸ ὀλίγου ἔμιथा ὅτι ἐδήλωσαν πῶς θὰ βγάλουν αὐτοὶ τῆς μυλόπετρες...

— Αὐτοὶ οἱ Ἑγγλέζοι εἶνε διαβολάνθρωποι, εἶπεν ὁ παλαιὸς θαλασσομάχος. Τοὺς ἐγνώρισα καλὰ ἐγώ. Ἔστω καὶ ἂν εἶνε βαπόρι διὰ ταξιδάκια διασκεδάσεως, δὲν εἶνε ἀπίθανον νὰ εἶνε ἐφοδιασμένο μὲ ὄλων τῶν εἰδῶν τὰ μηχανήματα.

— Ὅχι, δὲν ἔχουν οὔτε δυνατὸν ἀργάτη, οὔτε βαροῦλκο, οὔτε γερανό...

— Μὰ, τότε, πῶς θὰ γείνη; Μὲ τὰ χέρια; Δὲ μᾶς παραίτῃς; λέω γὼ μὲ τὸ παραμῦθι ποὺ ἐσκάρωσες πρῶτὶ πρῶτὶ !...

* *
*

Ὅταν, μετὰ μίαν ὥραν, οἱ ἐπιβάται εἶχον ἀποβιβασθῆ τοῦ σκάφους καὶ τὸ πλήρωμα κατεγίνετο εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του, ὁ Κουταλιανὸς ἐπλησίασε τὸν κυβερνήτην.

— Καπετὰν Λάμπρο, εἶπε. Θὰ γελάσουμε ἀρκετὰ σήμερον. Εἶνε ὅμως ἀνάγκη νὰ μοῦ προμηθεύσης ἀρκετὰ μακρούα, ἀλλὰ ὄχι πολὺ χονδρὴ ἄλυσίδα, μὲ τὴν ὁποίαν νὰ μπορέσω νὰ δέσω τῆς μυλόπετρες.

— Ὅ, τι γυρεύεις, παιδί μου, ἀπήντησεν ὁ Καπετὰν Λάμπρος, θὰ τοῦβρης ἄφθονο εἰς τὸ ἀμπάρι. Ἔχω ἐκεῖ πολλὰς ἄλυσίδες, ποὺ συνήθως τὰς χρησιμοποιοῦ γιὰ σαβοῦρα.

— Πάει καλά ... Ἡ δουλειά μας εἶνε σήγουρη...

— Καὶ ἡ ἐπιτυχία ἐπίσης;

— Βεβαίωτατα...

— Σοῦ τὸ εὐχουμαι, ὅπως καὶ τὸ πιστεύω.

Μετὰ δέκα λεπτά ὁ ἀθλητὴς μας εὐρίσκειτο εἰς τὸ ἀμπάρι τοῦ μικροῦ κομποῦ σκάφους ἀναμοχλεύων τὰ ἐκεῖ ἀπεριμμένα διάφορα ἀντικείμενα, τὰ χρησιμοποιούμενα συνήθως ὡς σαβούρα τοῦ πλοίου.

Δὲν ἐβράδυνε δὲ νὰ εὕρη ὅ,τι ἐζητοῦσε.

Κουλουριασμένες σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνιά εὐρίσκοντο, ἐν σωρείᾳ, διάφορες παληὲς ἀλυσσίδες

Τῆς ἐξετίληξεν ἐν τάχει καὶ ἐξεχώρισεν ἀπ' αὐτὲς τὰς πειὸ λεπτὲς ἀλλὰ καὶ πειὸ καλλίτερα διατηρημένες, — τῆς ἀσκούριαστες.

Ἦσαν δὲ ἀρκεταί.

Ὅταν ἐφώνηξε δυὸ ναῦτες καὶ τῆς ἀνέβασαν εἰς τὸ κανάστρωμα, ἀπετέλεσαν, καθὼς τῆς ἐσίβασαν ἐκεῖ προχείρως, σωρὸν ὕψους μισοῦ ἀνδρικοῦ ἀναστήματος καὶ πλάτους ἀρκετοῦ διὰ νὰ καθήσουν ἐπὶ τοῦ ὄγκου των πέντε ἀνθρώποι.

Ὁ Καπετὰν Παναῆς προσέδωσε τότε εἰς τὸ ἄκρον μακροῦ σχοινίου χονδρὸν τεμίχιον σιδήρου, διὰ νὰ σχηματίσῃ πρόχειρον βολίδα βυθομετρήσεως, καὶ κατεμέτρησε δι' αὐτῆς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης πλησίον τοῦ νέου κυματοθραύστου.

Δὲν ὑπερέβαινε τὰς δώδεκα ὄργυιās.

— Καλὰ εἶνε, ἐπιθύρουν. Ἔχω ἀλυσίδες δυὸ καὶ τρεῖς φορὲς τόσες.

Διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον ὅμως, κατεμέτρησε καὶ τῆς ἀλυσίδες καὶ ἦνωσε τρεῖς ἐξ αὐτῶν.

Ἀπετελέσθη οὕτω συνεχῆς ἀλυσὶς γερωῶν κρίκων μήκους εἴκοσι τεσσάρων ὄργυιῶν.

— Καὶ μιὰ γι' ἀπανωγόμι, εἶπε γελῶν.

Καὶ ἐχώρισεν ἄλλην μιάν τεσσάρων ἢ πέντε ὄργυιῶν, τὴν ὁποίαν ἐτοποθέτησε κατὰ μέρος.

Κατόπιν ἐφώνηξεν ἕνα ναύτην.

— Στὰς διαταγὰς σας, Καπετάνε.

— Πὲς τοῦ μπάραμα — Θύμιου νᾶρθη ἐδῶ...

Ὁ ναύτης ἀπεσύρθη ἀμέσως.

Μετ' ὀλίγον δὲ εὐρίσκειτο ἐνώπιον τοῦ Κουταλιανοῦ ὁ ναύκληρος τοῦ σκάφους, ἕνας γηραλέος σχεδὸν ναύτης ἀπὸ τὴν Κά-

λυμνο, παλῆρος θαλασσομάχος, ποὺ ἐγνώριζε τὴ ναυτικὴ τέχνη ἀπ' ὄλες τῆς τῆς μορφές.

— Τί μὲ θέλει ὁ Καπετάνιος ; ἠρώτησεν ὁ ναύκληρος.

— Δὲ μούχες πεῖ κάψτε, μπάριμπα-Θύμιο, ἂν θυμάμαι καλά, ὅτι, στὰ νηῶτά σου, ἦσο σφουγγαράς ;

— Ναί, Καπετὰν Παναῆ. Καὶ βουτηχτῆς ἀπ' τοὺς πρώτους...

— "Ἄν σοῦ ξανατύχαινε νὰ κάμη αὐτὴ τὴ δουλειά, ἔστω καὶ γιὰ λίγες ὥρες, θὰ τὰ κατάφερονες ;

— 'Ἀκοῦς ἐκεῖ ! "Ὁρες ; ἔκαμ' ὁ γερωναύτης. Καὶ μέρες ἀκόμα !

— "Ὁραῖα ! 'Ἀλλά, μοῦ χρειάζονται δύο σὰν ἐσένα. "Ἐνας δὲ φτάνει γιὰ τὴ δουλειά, ποὺ θέλω,

— "Ἐχουμε κι' ἄλλον, ἀπήνησεν ὁ μπάριμπα-Θύμιος,

— 'Ἐδῶ μέσα ;

— Ναί. Στὸ καράβι μας.

— Ποιὸν ἔχουμε ;

— Τὸν ἀνηφό μου, τὸ Λαμπρῆ. Τὸν εἶχα μαζί μου ἀπὸ παιδάκι, καὶ ὕστερα πάλι μαζί μου τὸν πῆρα σὰν ἀνέλαβα ἐργασία στὸ καράβι ἐνὸς Δαρδανελλιώτη στὴν ἀρχὴ καὶ στοῦ Καπετὰν Λάμπρου μας κατόπιν. Εἶνε καὶ τόρα κοντά μου καὶ εἶν' ἓνας ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους ναυτῆς μας ἐδῶ, ὅπως ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους βουτηχτάδες μας ἄλλοτες, ἐκεῖ κάτου στὴ Βεγγάζη καὶ στὴν Τρίπολη τῆς Βερβεριᾶς.

— "Ἄ ! βλέπω ὅτι τὰ πράγματα πᾶνε θαυμάσια ! εἶπεν ὁ Κουταλιανὸς ἐνθουσιασθεῖς. Φώναξε λοιπὸν τὸν ἀνηφό σου καὶ θὰ σᾶς ἐξηγήσω τί περιμένω ἀπὸ σᾶς.

Μετὰ πέντε στιγμὰς ὁ ναύτης Λαμπρῆς ἦτο καὶ αὐτὸς παρών.

"Ἐνας νέος ἕως εἴκοσι πέντε χρόνων, γερός σὰν λύκος καὶ μὲ βλέμμα ἀγαθὸ καὶ γλυκὸ σὰν ἀφωσιωμένου σκύλλου.

— "Ὅ,τι κι' ἂν θέλετε ἀπὸ μένα θὰ γίνῃ, Καπετὰν Παναῆ εἶπε μὲ ἄκραν προθυμίαν, ὅταν ἔμαθεν ὅτι θὰ ἐδοκιμάζετο καὶ πάλιν ἡ καταδυτικὴ του ἱκανότης καὶ ἐμπειρία.

'Ὁ Κουταλιανὸς ἐξηγήθη τότε.

— 'Ἐδῶ, στὴ μπούκα τοῦ λιμανιοῦ, ἐγλύστησαν καὶ ἔπασαν παραμέρα ἀπὸ τὸ νέο κυματοθραύστη ἢ δυὸ ἢ τρεῖς μεγάλες τετράγωνες πέτρες. Θὰ τ' ἀκούσητε καὶ σεῖς...

— Βέβαια, ἀπήνησεν ὁ γηραιὸς ναύκληρος. Γιὰ δαῦτο δὲν ἦρθε στ' ἀνοιχτὰ τὸ καΐκι τοῦ πιλότου νὰ μᾶς μπάση στὸ λιμάνι ;

— Ἄκριβῶς.

— Τὸ λοιπὸν, ἀπὸ μᾶς τί θέλει ὁ Καπετάνιος.

— Νὰ μοῦ δέστε γερὰ μὲ ἀλυσίδες αὐτὲς τῆς μυλόπετρας μαζί, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ τραβηθοῦν ἀπὸ κεῖ, ποῦ ἔπεσαν, χωρὶς νὰ ξανασκορπίσουν...

— Τὸ εὐκολώτερον πρῆγμα τοῦ κόσμου, εἶπεν ὁ στιβαρὸς Λαμπρῆς. Ἄρκει νὰ μὴν εἶνε μακρὰ ἢ μὴ ἀπὸ τὴν ἄλλη...

— Ἄν εἶνε μακρὰ, θὰ τῆς δέστε μία μία χωριστά...

— Πάει καλά, Πρέπει ὅμως καὶ ἡ ἀλυσίδες μας ν'ἀνε γερές...

— Ἐχω !

Καὶ ὁ Καπετὰν Παναῆς τοῦ ἐπέδειξε τὰς ἀλυσίδες, ποῦ εἶχεν ἐκλέξει.

Ὁ γηραιὸς ναύκληρος τοὺς ἐξήτασε προσεκτικὰ.

— Καλὲς εἶνε, ἀπεφάνθη μὲ τόνον ἐμπειρογνώμονος. Γίνεται ἡ δουλειὰ μας...

— Πότε θὰ βουτήξουμε ; ἠρώτησεν ὁ Λαμπρῆς.

— Ἄμα σᾶς εἰδοποιήσω. Θὰ συνενοηθῶ πρῶτα μὲ τὸν Καπετὰν Λάμπρο.

— Πάει καλά... Καὶ θὰ τραβήξουμε τῆς μυλόπετρας πέρα ἀπὸ τὴ μπουκα ;

— Ναί. Ἄλλὰ ὄχι βέβαια σεῖς...

— Τὸ καταλαβαίνω, εἶπε χαμογελῶν ὁ μάρμα — Θύμιος θὰ τῆς τραβήξῃ ὁ «ἀργάτης», ὅπως τὴν ἄγκουρα...

— Ποιὸς ἀργάτης, μάρμα ; Θὲς νὰ σπάσῃ ;

— Μά, τότε, ποιὸς λοιπὸν ;.. Τὸ ἴδιο τὸ κικράβι ;

— Οὔτε !... Θὰ τῆς τσιβήξουν αὐτὰ ἐδῶ τὰ μπράτσα...

Καὶ ὁ Κουταλιανὸς ἐπληξε διὰ τῶν παλαμῶν τοὺς σταυρωμένους του βραχίονας.

— Ἐλα, Χριστὲ καὶ Παναγιὰ ! ἔκαμεν ὁ ναύκληρος.

Ὅταν δὲ ἀπεμακρίνθη μετὰ τοῦ ἀνιψιοῦ του.

— Βράχος εἶν' αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ! προσέθεσε μετὰ θαυμασμοῦ

— Ριζοβῶνι ! συνεπλήρωσεν ὁ νεαρὸς Λαμπρῆς...Εἶδα δυ-

νατούς, μὰ τίτοιο ζωντανὸ ἀτσάλι δὲν εἶδα ποτές μου! Τι λές καὶ σὺ, μπάρομα;

— Ἔτσι εἶνε... Θὰ τὰ καταφέρῃ! ἐτόνισε μὲ πεποίθησιν ὁ γέρο — ναύκληρος.

Ἐλάχιστον βραδύτερον ὁ Παναῆς συνηγαῖτο μὲ τὸν Καπετὰν Λάμπρον, τοῦ ἐξηγοῦσε τὰ μέτρα ποὺ εἶχε λάβει καὶ ἤρχετο εἰς πλήρη συνονόησιν περὶ τοῦ ἐπιχειρήματος.

— Θὰ χάσουν τὸ μπούσουλα οἱ Βαρνιῶται! εἶπεν ὁ Λάμπρος.

— Λοιπόν;

— Πάω ἀμέσως νὰ συνηνοηθῶ μὲ τὸν Λιμενάρχη, καὶ τὸ κόλπο θὰ γίνῃ κατὰ τῆς τρεῖς — τέσσαρες τὸ ἀπόγευμα.

— Σὺμφωνοί.

— Οἱ δύο ναυτικοὶ ἀπεχωρίσθησαν.

*
**

Στὰς δύο μετὰ μεσημβρίαν οἱ δύο δῦται Καλυμνοὶ εἶχον βυθισθῆ εἰς τὸ ὑποδειχθὲν ὑπὸ τοῦ Καπετὰν Παναῆ μέρος, ὅστις, ἰστάμενος ἐπὶ τοῦ χείλους τοῦ καταρρεύσαντος κυματοθραύστου, διηυθέτει τὰς ἀλύσεις τοῦ ἀναμένων τὸ ἀποτελέσμα τῆς ἐρευνῆς τοῦ βυθοῦ.

Μετ' ὀλίγον οἱ δύο δῦται ἀνῆλθον καὶ πάλιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.

— Λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ ἀθλητής.

— Ἡ δύο πέτρες βρῖσκονται μαζί, ἀπήντησεν ὁ Λαμπρῆς. Ἡ τρίτη εἶνε κυλισμένη πολὺ παράμερ' ἀπὸ τῆς πρώτης.

— Πάει καλά. Θὰ μοῦ δέστε λοιπὸν πρῶτα τὴ μοναχὴ μολόπτρα. Ὑστερα τῆς ἄλλης δυὸ μαζί... Θὰ δεθοῦν καλά;

— Ὅπως εἶνε πεσμένες, δένονται στερεώτατα. Ἡ ἀντίστασις τοῦ νεροῦ δὲν τῆς ἄφησε νὰ βυθισθοῦν πολὺ βαθειὰ καὶ μ' ἓνα λαστὸ θ' ἀνασηκωθοῦν εὐκόλα ὅσο χρειάζεται... Μά, ἐπειδὴ δὲν ἔχουμε σκάφαντρο, θὰ κάνουμε πολλὰς βουτηξές, ὡς ποῦ νὰ τὰ καταφέρουμε..

— Ἀδιάφορο! Ἀρχίστε ἀμέσως. Ἐγὼ σὰς εἶχνω τὴν ἀλυοίδα. Θὰ φτάσουν εἴκοσι τρεῖς ἢ εἴκοσι τέσσαρες ὄργιες;

— Θὰ περσέψουν.

— Ἐμπρὸς λοιπόν!

Οἱ δύο δὺται ἐβυθίσθησαν καὶ πάλιν, ἐνῶ ὁ ἀθλητὴς ἐξετύλισεν ἄνωθέν του τὴν ἄλυσίδα, τῆς ὁποίας ἐκράτει τὸ ἄκρον περιτυλιγμένο στὸ ἀριστερό του μπράτσο.

Πλήθος περιέργων ἤρχισε νὰ συρρέῃ πανταχόθεν ἐπὶ τῆς παραλίας.

Ἄλλοι εἶχον ἐπιβῆ λέμβων καὶ πλοιαρίων, διὰ νὰ ἴδουν καλύτερα καὶ ἄλλοι τέλος εἶχον ἀνέλθει ἐπὶ τοῦ κυματοθραύστου διὰ νὰ παρακολουθήσουν ἀπὸ τοῦ πλησίον τὸ ἀπίστευτον δι' αὐτοὺς πείραμα.

Ἐνας ἄνθρωπος ἐπρόκειτο νὰ ἐκτελέσῃ χρῆνὴ τοῦ δυνατωτέρου γερανοῦ!

Δὲν ἦταν ἄστεϊο...

Μὲ τρεῖς καταβυθίσεις τῶν δύο Καλυμνίων, ἡ μοναχὴ μυλόπετρα εἶχε δεθῆ στερεά.

— Μπορεῖς νὰ τραβήξῃς, καπετὰν Παναῆ, εἶπεν ὁ μπαρ-μα-Θύμιος.

Ὁ Κουταλιανὸς ἐξηπλώθη τότε μὲ τὴν κοιλίαν ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου κυματοθραύστου, ἐξέτεινεν ἔξω τοῦ χεῖλους του τοὺς βραχίονάς του καὶ ἤρχισε ν' ἀνασύρῃ καὶ νὰ τυλίσῃ τὴν ἄλυσίδα γύρω εἰς τὸ ἀριστερό του μπράτσο ἕως οὗ ἐτέντωσε γερά.

Σημεῖον ὅτι δὲν ἀπέμεινε παρὰ ἡ ἀνέλκυσις τοῦ ὀγκολίθου.

Ἐστράφη τότε πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἔπρεπε νὰ τὸν σύρῃ διὰ νὰ ἀπαλλάξῃ τὴ μπουκά τοῦ λιμένος ἀπὸ τὸ φραγμά του.

Ἐδοκίμασε τὸ βάρος, τὴν ἀντοχὴν τῆς ἀλύσεως καὶ τὴν ἀντίστασιν τῆς πέτρας.

Κατόπιν, σιγὰ, σιγὰ, ἀνείλκυσε τὸν ὀγκόλιθον μέχρι τοῦ ἡμίσεως τοῦ βάθους εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε καταπέσει.

Ἐστράφη ἔπειτα περισσότερον πρὸς τὸ πλάγι τῆς ἐξωτερικῆς πλευρᾶς τοῦ κυματοθραύστου.

Τότε δὲ, μὲ ἕνα τιναγμὸν, ποῦ ὑπενθύμιζεν εἰς τοὺς εἰδότας τὸ κίναγμα τῆς οὐρᾶς πληγωθείσης φαλαίνης, ἀνέλκυσε βιαίως τὸν ὀγκόλιθον ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης καὶ τὸν ἐσφενδόνισε κατὰ πέντε ἢ ἕξ ὀργυιάς μακρότερα, ὅπως θὰ ἐξεσφενδιζε τὸ δολωμένο ἀγκίστρι ψαράδικης πετονιάς.

Ὁ κόσμος ἐχειροκρότει καὶ ἐξεφόνιζε σὰν τρελλός.

Ἐν τῷ μεταξὺ, οἱ δύο δὺται εἶχον ἐρευνήσει καὶ πάλιν τῆς δυοῦ μυλόπετρας, ποῦ εἶχαν πέσει σωριαστὲς στὸ ἴδιο σημεῖον,

Ἀπεφασίσθη νὰ καλέσουν τὸν ἀγριάνθρωπον ἐκεῖνον
νὰ παλαίση μὲ τὸν Κουταλιανόν.

ἐνῶ ὁ Κουταλιανὸς ἠγείρετο, ὑπὸ τὰ χειροκροτήματα τοῦ κόσμου, καὶ ἐτακτοποιεῖ τὴν ἀλυσίδα του, ἡ ὁποία, μὲ τὸ τίναγμα τοῦ ὀγκολίθου, εἶχε γλυστρήσει ἀπ' αὐτοῦ καὶ εἶχεν ἀπομείνει ἐλεύθερη στὰ χέρια του.

Τὴν ἐβύθισε τότε, καθ' ὅμοιον καὶ προτιήτερα τρόπον, εἰς ὁ μέρος τοῦ ὑπέδειξαν οἱ δῦται.

Ἐοθεῖος καὶ ὁ ἀνεπιὸς προσέδεσαν στερεὰ μαζί τους τοὺς δύο ὀγκῶδεις λίθους, καὶ ἀνέδυσαν αἷται ἐπὶ τοῦ κυματοθραύστου.

— Ἡ δύο τους εἶνε ὅμοιες μὲ τὴν πρώτη; ἠρώτησεν ὁ Κουταλιανός, θέλων προφανῶς νὰ προῦπολογίσῃ τὸ βάρος, τὸ ὁποῖον ἐκαλεῖτο νὰ ὑπερνικήσῃ.

— Ἡ μιὰ εἶνε ὅμοια, ἡ δεύτερη μικρότερη ἀπ' τῆς ἄλλης.

— Πολὺ μικρότερη;

— Ἄν εἶν' ἡ κάθε μιὰ τους διακόσες ὀκάδες, αὐτὴ θὰ νᾶν ὡς ἑκατὸν εἴκοσι.

— Πάει καλά...

Ἐο Κουταλιανὸς ἐφήρμοσε καὶ πάλιν τὴν ἰδίαν μέθοδον, ποὺ εἶχεν ἐφαρμόσει καὶ τὴν πρώτην φοράν, ἀλλὰ μὲ περισσοτέρας προφυλάξεως καὶ κατόπιν προσεκτικωτέρου πειραματισμοῦ.

Ἐζύγισεν ἐπανειλημμένως καὶ μετὰ προσοχῆς τὴν ἀντίστασιν τοῦ ὀγκῶδους ἐχθροῦ του, καί, κατόπιν, διὰ τῶν αὐτῶν κινήσεων, ἐπελήφθη τοῦ ἔργου του.

Ἐο κόσμος ἔχασκεν ἢ ἐκρατοῦσε τὴν ἀναπνοὴν του, ἀναμένων.

Καί, ὁμολογουμένως, οἱ περισσότεροι, — οἱ μεταξὺ τοῦ πλήθους Βούλγαροι κυρίως, — ἀνέμενον καὶ ἠῦχοντο ἀποτυχίαν.

Ἄλλ' αἰφνης ἕνας τεράστιος διπλοῦς λίθινος ὄγκος ἀνεπήδησεν, ὡς ἐξηγησιωμένον θαλάσσιον θηρίον, ἀπὸ τὰ ἀφρίσαντα ἀποτόμως νερά, καὶ ἐξεσφενδονίσθη μακρὰν, ὅπως καὶ ὁ πρῶτος, ὁ μοναχός, ὀγκόλιθος!

Ἐο ἦρος εἶχεν ἐκτελέσει τὴν ὑποσχασίαν του, μὲ ἐλαφροὺς μόναν μῶλωπας εἰς τὸ δεξιό του χέρι, καὶ ὁ λημὴν τῆς Βάρνας εἶχεν ἀπαλλαγῆ τοῦ φραγμοῦ του, χωρὶς ν' ἀναμένεται πλέον ἢ ἀπὸ τὸν Τόπ Χανὲ ἀφιξῆς γεράνων καὶ εἰδικῶν χειριστῶν των.

Ἐο κόσμος ἐχειροκροτεῖ καὶ ἀνεβόα ὡς παραφρονήσας ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμόν του, ἰδίως δὲ οἱ Ἑλληνες τῆς Βίγνας.

Ἐολίγον δὲ κατόπιν, τὸ Ἀγγλικὸν ἀτμόπλοιο, ὅπου εἶχεν ἐπανέλθει ὁ Κουταλιανὸς ἐπλημμυρεῖτο ἀπὸ κόσμον, καὶ ὁ ἀθλη-

τῆς δὲν ἐπρολάμβανε, ν' ἀνταποδίδῃ σφίξιμο χειρῶν καὶ συγκαρητήρια.

Ὁ Λιμενάρχης Βάρνας, συνεννοηθεὶς μετὰ τοῦ Ἑγγλοῦ ἀρχηγοῦ τῶν περιηγητῶν, ἐπρότεινε τότε νὰ διενεργηθῇ μεταξὺ τῶν παρεστώτων πρόχειρος χρηματικὸς ἔρανος ὑπὲρ τοῦ ἀθλητοῦ.

Ὁ Ἑγγλὸς ἐδέχθη ἀσυζητεῖ, ὅλοι ἐφάνησαν πρόθυμοι, καὶ ἐν ὀλίγαις στιγμαῖς, συνελέγησαν ἄνω τῶν ἑκατὸ λιρῶν.

Ὅταν ὅμως ὁ Λιμενάρχης μετὰ τοῦ Ἑγγλοῦ ἐπλησίασαν τὸν ἥρωα τῆς ἡμέρας διὰ νὰ τοῦ παραδώσουν τὸ ποσὸν τοῦ ἔρανου, ὁ Καπετὰν Παναῆς τοὺς εἶπεν :

— Τὰ λεπτά, κύριοι, δὲν ἀνῆκον εἰς ἐμέ, ἀλλὰ εἰς τὸν μάγισσα — Θύμιο καὶ τὸ λεβέντη Λαμπρῆ, τὸν ἀνηψὸ του... Χωρὶς αὐτούς, τίποτε δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ γίνῃ. Σὰς παρακαλῶ, μὴ ἐπιμείνετε, ἀλλὰ μοιρᾶστε τὰ τους !

Καί, τοιουτοτρόπως, χάρις εἰς τὴν γενναιοδωρίαν τοῦ ἀθλητοῦ, θεῖος καὶ ἀνεψιός, ναύκληρος καὶ ναύτης, — καὶ οἱ δύο πτωχοί, — εὐρέθησαν πλούσιοι ἑξαφνικά, ἔστω καὶ γιὰ λίγες ἡμέρας... Ἐκατὸ λίρες μαζωμένες δὲν εἶχαν ἀνικηρῶσαι ποτὲ καὶ τὰ τέσσερα μάτια τοὺς μαζί ...

VI

Λύκοι ἐναντίον λέοντος

Τρεῖς ἀθληταὶ Βουλγαροὶ, ἓνας ἀπὸ τὰ βουνὰ τοῦ Ρίλου, ἄλλοτε κοπάνας, σωστὸ ἀγρίμι πελωρίων διαστάσεων, τὸν ὁποῖον οἱ συμπατριῶται του τὸν ὠνόμαζον τιμητικῶς «ἀρκοῦδα», — δευτέρου πρώην ναυτικὸς τοῦ Λουναβέως, νεώτερος τοῦ πρώτου, νευρώδης, μὲ σιδερένια μέλη, ἄλλοτε ἐκφορτωτῆς εἰς τὸ λιμάνι τοῦ Βιδδινίου, — καὶ τρίτος, Πομάκος αὐτὸς τῆς Ροδόπης, ἀπὸ τοὺς ὄρσειβίους ἐκείνους μὲ τῆς βραχώδεις πλάτες ποῦ ὑπενθυμίζουν τὸν Πολύφημον, ἀλλὰ μὲ δύο αὐτὸς μάτια, ποῦ ἀγριωπὰ ἀπὸ τὸ μονάκριβο δικό του, — ἔκαμναν θαύματα τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἰς τὴν Βάρναν.

Εἰς τὴν πάλιν κυρίως, τὰ τρία αὐτὰ θηρία ἐθεωροῦντο ἀκατάβλητα καὶ ὅσοι εἶχον τολμήσει νὰ μετρηθοῦν μαζί τους, — πε-

ραστικοί ξένοι, γείτονές των Ρουμάνοι, Σέρβοι και Τούρκοι είχαν εύκολώτατα κατανικηθῆ και δμολογήσει ὅτι ἦσαν κατώτεροί των.

Οἱ τρεῖς λοιπὸν αὐτοὶ τώρα, εὐρισκόμενοι ἐκ συμπτώσεως εἰς τὴν Βάρναν, εἶχον καταθορυβηθῆ ἀπὸ τὸ κατώρθωμα τοῦ Ἑλληνος ναυτικοῦ.

Συνεκινήθησαν δ' ἔτι μάλλον, ὅταν οἱ θαυμασταὶ των και οἱ συμπατριῶται των τοὺς ὑπέδειξαν ὅτι θὰ ἦτο ἐντροπὴ δι' αὐτοὺς νὰ ἀφήσουν ἀνεξευτέλιστον τὸν ξένον ἐκεῖνον, ποῦ εἶχεν ἀποθεώσει ἢ κοινωνία τῆς Βάρνας.

Ἄφοῦ λοιπὸν τοὺς ἐμπῆκαν ἀρκετὰ στὸ ρουθούνη οἱ συμπατριῶται των και τοὺς ἠρέθισαν μέχρι παροργισμοῦ ἐναντίον τοῦ Ἑλληνος ἀθλητοῦ, ὁ πρῶν ἱσοπᾶνος τοῦ Ρίλου εἶπε σκεπτικὸς ἀλλὰ και ἀποφασιστικά :

— Αὐτὸ, ποῦ κατώρθωσεν αὐτὸς ὁ καπετὰν Παναῆς εἶνε βέβαια πολὺ μεγάλο, ἀν και μπορεῖ νὰ ἐξηγηθῆ και ὡς ἀποτέλεσμα μακροχρονίου γυμναστικῆς στὸ εἶδος αὐτό. Ὅπως δὴ ποτε ὅμως, στὴν πάλῃ, ἔχω πεποιθήσει ὅτι δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μετρηθῆ μαζί μου.

— Και μ' ἐμᾶς τὸ ἴδιο! ἐτόνισαν φιλοτίμως οἱ δύο του σύντροφοί.

— Ἄρκει νὰ θελήσῃ μονάχα νὰ δοκιμάσῃ νὰ παλαίψῃ μαζί μας ὑπέλαβεν ὁ Πομάκος.

— Θὰ τὸν προκαλέσουμε! ἐτόνισεν ὁ πρῶν ποταμοναῦτης.

Τὴν ἴδια ἡμέρα, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ θεάτρου, εἰς τὸ ὁποῖον οἱ τρεῖς ἀθληταὶ ἔδιδαν τὰς παραστάσεις των, ἐζήτησε συνέντευξιν μετὰ τὸν κυβερνήτην τοῦ Ἀγγλικοῦ ἀτμοπλοίου καπετὰν Λάμπρου και τοῦ ἀνεκοίωσε τὰς σκέψεις τῶν Βουλγάρων ἀθλητῶν και τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ κοινοῦ.

— Νὰ τοῦ τὸ πῶ και νὰ τὸν παρακινήσω μάλιστα νὰ δεχθῆ, ἀπήντησεν ὁ πλοίαρχος. Πρέπει ὅμως ἢ πάλῃ νὰ γίνῃ τὸ πολὺ πολὺ ἐντὸς τῆς αὔριον, διότι μεθαύριον σαλπάρουμε χαράματα.

Οἱ Ἀγγλοὶ ἐκδρομεῖς πράγματι εἰδοποίησαν τὸν καπετὰν Λάμπρον, ὅτι τὴν μετεποιοῦσαν θὰ ἐπεθύμουν ἵνὰ πλεύσουν εἰς τὸν λιμένα τοῦ Σουλινᾶ, ὅπου θὰ ἔλγην ἢ ναύλωσις τοῦ σκά-

κους, καθ' ὅσον, ἐκεῖθεν θὰ ἔπλεον μέχρι Βουδαπέστης, παίρνοντας κατόπιν ἀπ' ἐκεῖ τὸν σιδηρόδρομον διὰ Βιέννην, Μόναχον, Στρασβούργον, Λίλλην, Καλαϊ, ἵνα διαπεραιωθοῦν θαλασσίως ἐκεῖθεν εἰς τὸ Λόβερ τῆς Ἀγγλίας καθ' ὅσον ἔληγε πλέον ἡ περιοδεία των, συμφώνως πρὸς ἀρχικὸν των πρόγραμμα.

— Ὑποθέτω ὅτι δὲν θὰ ὑπάρχη ἐμπόδιον νὰ γίνῃ καὶ αὐριοι ἢ πάλι, ἀπεκρίθη ὁ θεατρῶνης. Ἐξηγηθῆτε, παρακαλῶ, Καπετάνιε, καὶ εἰδοποιήσατέ με.

— Νὰ εἶσθε ἤσυχος, εἶπεν ὁ Καπετὰν Λάμπρος.

Καὶ ἀνεκοίνωσε πρῶτον τὴν πρότασιν πρὸς τοὺς Ἄγγλους ἐπιβάτας του, οἱ ὅποιοι κατενθουσιάσθησαν, προβλέποντες νέους θριάμβους τοῦ εὐνοουμένου των πλέον Ἑλληνοσ ἀθλητοῦ.

Κατόπιν, ἀνεκοίνωσε τὴν πρότασιν καὶ εἰς τὸν ἴδιον.

Ὁ Καπετὰν Παναῆς ὕψωσε τοὺς ὤμους ἀπαθῶς.

Καὶ ἀπέκρίθη χαμογελῶν:

— Ἀφ' οὗ τοὺς τρώει ἡ πλάτητος, γατι νὰ τοὺς χαλάσουμε τὸ χατῆρι; Κανονίστε τὴν ὥρα καὶ τὸν τόπο καὶ θὰ εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας καὶ εἰς τὰς διαταγὰς τους!

Ἔωρα ὠρίσθη ἡ 4η ἀπογευματινὴ τῆς ἐπιούσης, τόπος δὲ ἡ σκηνὴ τοῦ Θεάτρου εἰς τὸ ὁποῖον ἔκαμνον τὰς ἀθλητικὰς των ἐπιδείξεις οἱ Βούλγαροι παλαισταί.

Ἡ ἀρκετὰ εὐρύχωρος πλατεία τοῦ θεάτρου καὶ ὅλα τὰ πέριξ καταστήματα, οἱ δρόμοι καὶ αἱ πάροδοι, ποὺ κατέληγον εἰς τὴν πλατείαν, ἦσαν κατάμεστοι κόσμου ὅταν οἱ ἀθληταὶ ἐνεφανίσθησαν ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

Ἡ ἐπιτροπὴ, ποὺ θὰ παρηκολούθει καὶ θὰ ἔκρινε τοὺς ἀγωνὰς ἀπετελέσθη ἀπὸ τὸν Ἄγγλον ἀρχηγὸν τῶν ἐκδρομέων, τὸν θεατρῶνην καὶ τὸν Καπετὰν Λάμπρον.

Ὁ κόσμος ἦτο περίεργος νὰ ἴδῃ τί θὰ συνέβαινε, διότι, ὅπως πάντες ὡμολογοῦν οἱ τρεῖς ἐκεῖνοι Βούλγαροι ἀθληταί, καὶ ἰδίως ὁ πρῶην τσοπάνος τοῦ Ρίλου εἶχον ἐπιδείξει θαύματα τέχνης καὶ δυνάμεως.

Καὶ ἀπεθαύμαζον τότε πάντες τὸ παράστημά των καὶ τὰς ἀθλητικότητας διαστάσεις των, ὅποτε ἐνεφανίσθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ ὁ Καπετὰν Παναῆς φέρων ἀθλητικὴν ἐνδυμασίαν, ἐχαίρετσε δὲ πρῶτον τοὺς θεατὰς, κατόπιν τοὺς ἀντιπάλους του καὶ τὴν Ἐπιτροπὴν καὶ ἐσταμάτησεν εἰς τὸ μέσον τῆς σκηνῆς ἀδιά-

φορος πρὸς τὰς ἐπευφημίας τοῦ πλήθους καὶ σταυρώσας τὰ γυμνά του μπράτσα.

Μὲ μιὰ ματιὰ ὁ κόσμος κατεμέτρησε καὶ παρέβαλε τὰ ἀναστήματα καὶ τὰς διαστάσεις τῶν τεσσάρων ἀθλητῶν.

Ὁ Κουταλιανὸς ὑπέρει πολὺ, ἰδίως τοῦ πρωταθλητοῦ τῆς παρέας τῶν Βουλγάρων, ὁ ὁποῖος κατ' ἀνάστημα ἦτο ὑψηλότερός του κατὰ εἴκοσι τουλάχιστον πόντους... Ἄλλὰ καὶ τὰ στήθη καὶ τὴν ράχην εἶχε καταφανῆς εὐρύτερα. Καὶ γενικῶς τὸ παράστημά του ἔδειχνεν ὅτι ἀσφαλῶς θὰ ἦτο ρωμαλαιότερος τοῦ Ἑλληνος ναυτικοῦ.

Μόνον λοιπὸν τὸ προηγούμενον κατόρθωμα τοῦ Παναῆ τὸν ἐνέβαλεν εἰς ἀμφιβολίας περὶ τῆς τελικῆς νίκης τοῦ Ριλιώτη σοπάνου.

Ἐν τέλει ἡ Ἐπιτροπὴ τῶν Ἑλληνοδικῶν ἐξήγησεν εἰς τοὺς τέσσαρας ἀθλητάς, ὅτι ἡ πάλη θὰ διεξήγαστο μεταξὺ τοῦ Ἑλληνος καί, κατὰ σειράν, μετ' ἑνὸς ἐκάστου ἐκ τῶν τριῶν τοῦ ἀντιπάλου : πρῶτον μετὰ τοῦ πρόην ποιμένος τοῦ Ρίλου, δευτέρον μὲ τὸν Πομάκον καὶ τρίτον μὲ τὸν ναυτικὸν τοῦ Δουνάβεως.

Θὰ κατέληγε δὲ εἰς τέταρτον ἀγῶνα μεταξὺ τῶν μελλόντων νὰ ἐπικρατήσουσι δύο.

Μόλις ἐδόθη τὸ σύνθημα τῆς ἐνάρξεως τῆς πάλης, ὁ Βούλγορος ἐφόρησε μὲ μανίαν ἐχθροῦ ἐναντίον τοῦ Καπετὰν Παναῆ, ὅστις ἤνοιξε τοὺς ἐσταυρωμένους βραχιονιάς του ἵνα τὸν δεχθῆ εἰς τὰς στιβαράς του ἀγκάλας.

Καὶ ὁ ἀγὼν βεβαίως θὰ ἐτεσματίζετο ἀμέσως, ἂν ἐπρολάμβανε νὰ τὸν ἐναγκαλισθῆ.

Ἄλλ' ὁ Βούλγαρος, ἐπωφεληθεὶς τοῦ ἀναστήματός του, κατόρθωσε νὰ περιβάλῃ διὰ τοῦ δεξιοῦ του βραχιόνος τὴν κεφαλὴν τοῦ Παναῆ καὶ νὰ τὴν συσφίξῃ τόσον δυνατὰ ὑπὸ τὴν μασχάλην του, ὥστε εὐθὺς ἀμέσως ὁ Ἡρακλῆς τῆς Κούταλης νὰ κατανοήσῃ ὅτι εἶχε νὰ κάμῃ μὲ πολὺ ἰσχυρὸν καὶ ὑπερβολικὰ τεχνίτην ἀντίπαλον.

Δὲν τὰ ἔχασεν ὁμως.

Προσεποιήθη πρὸς στιγμήν, ὅτι προσελάθει ν' ἀποσπᾷ τὴν κεφαλὴν του ἀπὸ τὴν σιδηρᾶν περισφυγίαν τοῦ ἀντιπάλου του, καθ' ἣν δὲ στιγμήν τὸ πλῆθος ἦτο ἔτοιμον νὰ χειροκροτήσῃ τὸν Βούλγαρον, ὁ Παναῆς ἐγονάτησεν ἀποτόμως... Ἡ κεφαλὴ του

ἤλευθερώθη τοιουτοτρόπως, δι' ἀστραπιαίας δὲ τότε κινήσεως ἐνηγαλίσθη τὸν Βούλγαρον περὶ τὰ γόνατα, ὥστε νὰ τοῦ παραλύσῃ καθ' ὁσοῦν κίνησιν' ἐστήριξεν αἰφνιδιαστικῶς τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτοῦ, τὸν ἀνύψωσεν, ἀβλαβῆ πλέον καὶ δι' ἑνὸς βιαιοτάτου τιναγμοῦ ὄλων του τῶν μυῶνων, τὸν ἐξήπλωσεν ὑπτιον κατὰ γῆς, ὑπὸ τὰ χειροκροτήματα, τὰς ἐπευφημίας καὶ τοὺς γέλωτας ὁμοῦ τῶν πολυπληθῶν θεατῶν των...

Ὁ Βούλγαρος εἶχε τελείως ἠττηθῆ. Ἐξελίσθη ἐκ τῆς βιαίας του πτώσεως, καί, ὅταν τὸν ἀνήγειραν ἐφορώθη ἡ ράχης του μαυρισμένη ἀπὸ τὸ κτύπημα καὶ ἡ κεφαλὴ του ἐλαφρῶς αἰμτωμένη...

Ἦλθεν ἡ σειρά τοῦ δευτέρου

Ἀφοῦ καὶ ὁ Πομάκος αὐτὸς καὶ ὁ συντροφός του ναύτης τοῦ Δουνάβεως ἐδήλωσαν, ὅτι, κατόπιν τῆς ἡττης τοῦ συναδέλφου των, τὸν ὅποιον ἐθεώρουν ἀνώτερόν των, παρητούτο τῆς πάλης καὶ ἐδέχοντο νικητὴν τὸν Καπετὰν Παναή!

Οἱ Ἑλλανοῦται ἦσαν ἤδη ἔτοιμοι νὰ κηρύξουν περαιωμένον ἀγῶνα μὲ νικητὴν τὸν Ἑλληνα ναυτικόν, ὁπότε αἴφνης, ὁ πρῶτος παλαιστής, συνελθὼν ἀπὸ τὴν ἀρχικὴν του σκοτιδίνην, ἐστράφη πρὸς τοὺς συντρόφους του καὶ ἐφώνησε βουλγαριστί:

— Εἶνε ντροπὴ μας, ὦρέ, τρία θηρία ἔμεῖς, ἀναγνωρισμένοι εἰς ὅλα τὰ Βύλκानια, νὰ νικηθοῦμε ἀπὸ ἕνα τιποτένιο θαλασσινὸ Ρωμῆο... Ἐγώ, δὲν ἐνίκηθηκα, ὄχι... τώρα θὰ ἰδῆτε!

Καί, προτοῦ προλάβουν νὰ παραμβουν τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς, ὁ τσαπάνος ἀθλητὴς ἐπρότεινε τοὺς δύο τρομεροὺς του γρόνθους καὶ ὤρθησεν ἀκράτητος ἐναντίον τοῦ ἡρώος μας.

Χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ εἰς τὸ πρόγραμμα, ὁ ἀγὼν ἀπὸ ἀγῶνα Πάλης, μετετρέπετο ἀπροόπτως εἰς ἀγῶνα... Παγμαχίας!

Ὁ Κουταλιανὸς δὲν ἦτο πηγμαχός, — ἡ τοῦλάχιστον δὲν εἶχεν ἀσκηθῆ ἀκόμη εἰς τὸ εἶδος αὐτοῦ τοῦ ἀθλητισμοῦ.

Ὁ Ἄγγλος Ἑλλανοδίκης ὅπως καὶ ὁ Θεατρῶνης τῆς Βάρνας ἠγνῶον τοῦτο.

Τὸ ἐγνώριζεν ὁμοῦ ὁ Καπετὰν Λάμπρος.

Μὲ ἕνα ἄλμα εὐρέθη μεταξὺ τῶν δύο ἀντιπάλων.

— Ἄλτ! εἶπε πρὸς τὸν Βούλγαρον.

Ἀπαγορεύεται ἀγώνισμα, ἂν δὲν τὸ δεχθοῦν καὶ οἱ δύο ἀντί-

παλοι ! Ποῖος σὲ βεβαιώνει ὅτι ὁ ἀντίπαλός σου γνωρίζει τοὺς κανόνες τῆς πυγμαχίας ;

Ὁ Βούλγαρος ἐμόρφασεν ἀγρίως ἀλλὰ συνεκρατήθη κατ' ἀνάγκην ἐνώπιον τῆς ὀργῆς τοῦ πλοιάρχου καὶ τῶν ἀποδοκιμασιῶν τοῦ κόσμου.

Ἄλλ' ὁ Κουταλιανὸς ἐχαμογέλασεν ἀφελῶς, καὶ ἀπεκρίθη.

— Ἀφῆστέ τον νὰ μᾶς δείξη καὶ πάλιν τὸ μπόϊ του... Ἄν δὲν γνωρίζω τοὺς κανόνες τῆς πυγμαχίας, θὰ τὸν πάρω δάσκαλό μου... Μὴ λησιμονεῖς ὅμως Καπετὰν Λάμπρο, τὸ ἐπεισόδιον τοῦ ἐστατορίου τῆς Ἀρτάκης... Παραμέρισε καὶ τὰ βρισκομε !..

Ὁ Καπετὰν Λάμπρος, ἀναμνησθεὶς ἀστραλαιῶς πῶς ἄλλοτε στὴν ἀρχὴ τοῦ σταδίου του, ὁ Κουταλιανός, εἶχεν ἐκσφενδονίσει στὴ θάλασσα τέσσαρας μαζὶ ἀντιπάλους, ἀνεκάγχασε καὶ παρεμέρισεν.

— Εἶσθε ἐλεύθεροι, εἶπεν ἀπλῶς.

Ὁ Βούλγαρος ἐφόρμησε τότε μετὰ μεγαλητέρας μανίας.

Ἄλλ' ὁ Καπετὰν Παναῆς δὲν ἦτο εὐκόλον νὰ γροθοκοπηθῆ ὅπως ἐφραντάσθη ὁ ἀντίπαλός του.

Ἐν ριπῇ ὕφθαλμοῦ, κύψας πρὸς τὰ ἐμπρός, ἤρασεν ἀφοτέρας τὰς χεῖρας τοῦ Βουλγάρου ἀπὸ τοῦ καρποῦ..

Μετέτρεψε τοιοῦτοτρόπως καὶ αὐθις εἰς πάλιν τὸ ἀγώνισμα, ἀλλὰ, μὴ ἐπιθυμῶν νὰ παραταθῆ ἐπὶ πολὺ ἢ κωμωδία ἐκείνη, συνέστρεψε ταυτοχρόνως τὰ δύο χεῖρα τοῦ ἀντιπάλου του τόσον βιαίως, ὥστε ὁ Βούλγαρος, παρὰ τὴν ἀγρίαν του θέλησιν καὶ ἀντοχήν, ἐδάγκασε τὰ χεῖλη ἀπὸ τὸν πόνον καὶ ἀνέπεμψεν ὑπόκωφος κραυγὴν...

Τὸ ἀκροατήριον τότε τοῦ θεάτρου τῆς Βόρνας παρέστη ἐνώπιον τοῦ πλέον ἀπροόπτου ἀγῶνος.

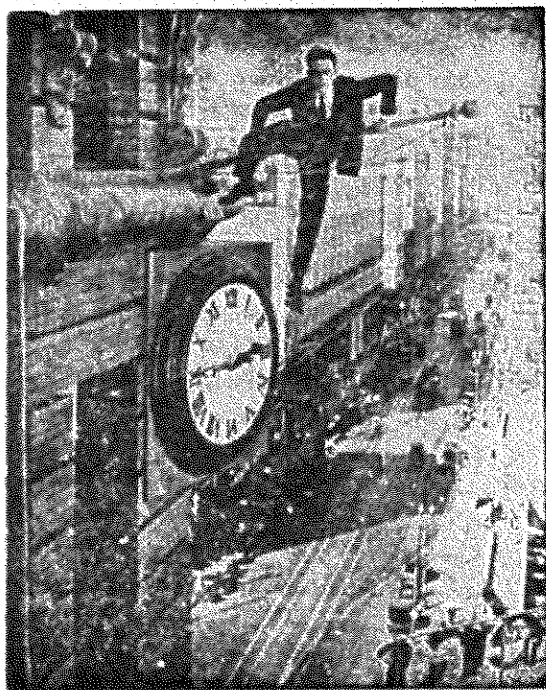
Ἀντιληφθέντες τὸ πάθημα τοῦ συντρόφου των οἱ δύο ἄλλοι Βούλγαροι ἀθληταί, ἐφόρμησαν καὶ αὐτοὶ ταυτοχρόνως ἐναντίον τοῦ Καπετὰν Παναῆ.

Οἱ Ἑλληνοδίκαι ἦσαν ἐτοιμοὶ νὰ παρέμβουν.

Ἄλλὰ δὲν ἐπρόλαβαν.

Πρὸ τοῦ κινδύνου ἐκείνου, ὁ Κουταλιανὸς κατελήφθη ἀπὸ μανιώδη ὀργὴν διὰ τὴν παρασπονδίαν καὶ αἱ δυνάμεις του ἐδεκαπλασιάσθησαν.

Ἀπώθησε τὸν πρῶτόν του ἀντίπαλον, ὑπεχώρησε κατὰ δύο

**Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἐξετέλει διαφόρους παραδόξους
ἄθλους.**

βήματα και ήρπασεν αμφοτέρους τούς δύο από τὰς δερματίνας ζώνας, πού περιέβαλον τὰς ὀσφύς των.

Καθὼς δὲ ὁ πρῶτος ἀντίπαλός του ἐπανήροχετο ἤδη ἐκ τρίτου ἐναντίον του, καὶ γνωρίζων ὅτι τοῦ εἶχε σχεδὸν διαστρεβλώσει τὰ χέρια, διὰ κινήσεως ἀστραπιαίας, τὸν συνέσφιξε μεταξὺ τῶν δύο ἄλλων ἀθλητῶν, πού ἐκράτει ἀπὸ τῆς ζώνης, τὸν συνέσφιξε τόσον δυνατὰ, ὥστε οἱ τρεῖς μαζί νὰ ἀποτελέσουν μίαν ὀγκώδη μάζαν, ὅπως τὴν προηγουμένην οἱ δύο ὀγκόλιθοι τοῦ λιμενοβραχίονος, καὶ διὰ μιᾶς ἀποτόμου ὠθήσεως, εἰς ἦν κατέβαλεν ἀπίστευτον μυϊκὴν δύναμιν, τοὺς ἐξέτιναξε μαζί καὶ τοὺς τρεῖς κάτω τῆς σκηνῆς, ὥστε νὰ κυλισθοῦν πέντε ἢ ἕξ μέτρα περαιτέρω ἐπὶ τῶν καθισμάτων τῆς πλατείας τὰ ὁποῖα ὀθεαταὶ ἐξεκένωσαν βιαίως, ἰδόντες τὸν ὄγκον ἐκεῖνον νὰ ἐκσφενδονίζεται κατὰ τῶν κεφαλῶν των!

Ἔτσι ἐτελείωσεν ὁ παράδοξος ἀγών.

Ὁ καπετὰν Παναῆς εἶχε νικήσει πέρα ὡς πέρα.

Οἱ τρεῖς ἀντίπαλοί του, περισυλλεγόντες, μετεφέρθησαν κακῶς ἔχοντες εἰς τὸ νοσοκομεῖον ὅπου ἐδέχθη νὰ παραμείνουν ἐπὶ ἑβδομάδα ὀλόκληρον διὰ νὰ συνέλθουν ἀπὸ τὸ φοβερὸν πάθημά των.

Τὶ ἔγεινε δὲ κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ ἐκσφενδονισμοῦ των ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ θεάτρου εἶνε περιττὸν νὰ περιγράψωμεν, διότι καὶ εὐνόητον εἶνε καὶ δύσκολος θὰ ἦτο ἡ περιγραφὴ τοῦ μαινομένου ἐκεῖνου ἐνθουσιασμοῦ.

VII

Εἰς τὰ Σουλινᾶ.

Εἰς τὸν ποταμολιμένα τοῦτον οἱ Ἄγγλοι περιηγηταὶ δὲν ἐπρόκειτο νὰ παραμείνουν ἐπὶ πολὺ, ὡς προείπομεν, ἐπειγόμενοι τώρα νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν Ἀγγλίαν καθ' ὅσον εἶχε λήξει πλέον τὸ πρόγραμμα τοῦ ταξιδίου των ἀνὰ τὴν Ἀνατολήν.

Ἦναγκάσθησαν ὁμως νὰ ἀναβάλουν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας τὴν ἀναχώρησίν των διὰ τοῦ σιδηροδρόμου ἕνεκα νέων, ἀπροόπτων,

ἀθλητικῶν ἐπεισοδίων τοῦ φίλου των Καπετᾶν Παναῆ.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἕνας Τρανσυλβανὸς—Ρουμᾶνος ἀθλητῆς, ὁ Γιάσο Τουτλανέσκο ἔκαμνε θαύματα εἰς τὴν Βραίλαν.

Ἄφοῦ εἶχε μονομαχήσει νικηφόρος μὲ ὄλους τοὺς ἀθλητὰς τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης καὶ τοὺς εἶχεν ἀποκτήσει ὑπὲρ τὰ δέκα βραβεῖα καὶ ἄπειρα πλοῦτη, εἶχε καταλήξει τέλος εἰς τὴν παριόδα του μὲ τὴν ἀπόφασιν ν' ἀναπαυθῆ ἐπὶ ἑνα χρόνον.

Ἄλλ' ἢ ἐπιθυμία τῶν συμπατριωτῶν του ν' ἀπολαύσουν καὶ αὐτοὶ τῆς πεφημισμένης του τέχνης, δὲν ἀφῆκε καὶ ἐκεῖ ἥτυχον τὸν Τουτλανέσκο.

Ἦναγκάσθη λοιπὸν νὰ κάμῃ μακρὰν ἀθλητικὴν περιοδεῖαν ἀνὰ τὰς ρουμανικὰς πόλεις, καταλήξας ἤδη εἰς τὴν Βραίλαν ἀπὸ τῆς ὁποίας κατήγετο ἡ μητέρα του.

Εὐρίσκετο ἤδη εἰς τὴν ἀκμὴν τῶν δυνάμεών του, μόλις συμπληρώσας τὸ τριακοστὸν ἔτος, καὶ ἐλέγετο περὶ αὐτοῦ, ὅτι ὁ Γιάσο, ὅπως ὁ ἀρχαῖος Κυνέγειρος, κατώρθωνε νὰ κρατῆ μὲ τὸ ἕνα χεῖρι φορτωμένα πλοῖα ἐπὶ τοῦ Δουνόβεως κινούμενα δι' ἀτμοῦ ἢ κωπηλατούμενα ἀπὸ τέσσαρες ἢ ἕξ νευρώδεις κωπηλάτας.

Ἀπροόπτως, κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας, προτοῦ ἀκόμη καταπλεύσῃ εἰς τὸν λιμένα Σουλινᾶ τὸ Ἀγγλικὸν ἐπιβατικὸν τοῦ Καπετᾶν Λάμπρου, ἡ φήμη, ποὺ δὲν φυλάττει ποτὲ τὰ μυστικά εἶχε φθάσει καὶ εἶχε διαδώσει, ὅτι ἐπὶ τοῦ σκάφους ἐκείνου ὑπῆρχε καὶ κάποιος Ἑλλην ναυτικός ἀπὸ τὴν Προποντίδα, τοῦ ὁποίου οἱ μυικαὶ δυνάμεις ἦσαν ἀσύγκριτοι.

Ἄμα ἡ φήμη αὐτὴ ἔφθασεν εἰς τὰ αὐτιά τῶν ἐνδιαφερομένων διὰ τὸν ἀθλητὴν των Ρουμᾶνον, ἐσκέφθησαν οὗτοι ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἀφεθῆ ἀνεξευτέλιστος καὶ ὁ ταξειδιώτης αὐτὸς ἀνδρῶνιμος.

Ὁ Παναῆς ἔπρεπε νὰ ἠττηθῆ καὶ αὐτὸς διὰ νὰ μείνῃ ἄθικτον τὸ ἀθλητικὸν ρεκόρ καὶ ἡ παγκόσμιος δόξα τοῦ Τουτλανέσκο.

Καὶ ἔσπευσαν νὰ ἀνακοινώσουν τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν Ρουμανοτρανσυλβανὸν παλαιστήν.

Ὁ Γιάσο ὑψωσεν ἀδιαφόρως τοὺς εὐρεῖς του ὤμους.

— Ἐπάλαισα μὲ τόσους καὶ τόσους, ἔως τώρα, εἶπε, καὶ δὲν

ἐνικήθην. Ἐλπίζω ὅτι θὰ τὰ καταφέρω καὶ πάλιν. Δὲν θὰ ἐδε-
χόμην ὅμως ν' ἀντιπαραταχθῶ μὲ ἄνθρωπον, ποῦ δὲν γνωρίζε-
ϊσως τοὺς γυμναστικούς κανόνας τῆς πάλης. Μὲ ἐρασιτέχνην δὲν
δύναμαι νὰ παλαίσω, ἐκτὸς ἂν τὸ ζητήσῃ καὶ δεχθῇ ὁ ἴδιος.

Αἱ προκλήσεις ὅπως καὶ αἱ φιλότιμο αὐταὶ σκέψεις τοῦ Ρου-
μάνου ἀθλητοῦ ἀνεκοινώθησαν εἰς τὸν πλοίαρχον Καπετὰν Λάμ-
προν, μόλις τὸ σκάφος ἠγκυροβόλησεν εἰς τὸ Σουλιναῖ.

Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Παναῆς δὲν ἦτο πλέον ἀπλοῦς ἐρασιτέχνης,
ἀλλ' εἶχεν ἀρκετά, ὡς εἶδομεν, διδαχθῆ εἰς τὴν Κωνσταντινου-
πολιν, δὲν ἠρηγήθῃ νὰ δεχθῇ τὴν πρόκλησιν καὶ νὰ δηλώσῃ ὅτι
πολὺ εὐχαρίστως καὶ φιλικώτατα θ' ἀντιμετώπιζε τὸν εὐγενῆ
Ρουμᾶννον συνάδελφον, — ἂν καὶ αὐτὸς ἦτο ἀκόμη μᾶλλον ναυ-
τικός παρὰ ἀθλητής.

Ἐτηλεγραφήθη λοιπὸν πρὸς τὸν Γιάσο, ὅτι ἠδύνατο νὰ κα-
τέλθῃ εἰς τὸ Σουλιναῖ, ἐπειδὴ τὸ Ἀγγλικὸν ἀτμόπλοιο ὀλίγας
θὰ παρέμεν ἡμέρας, ἐπαναπλέον εἰς τὸν Βόσπορον καὶ τὴν Προ-
ποντίδα.

Ὁ Ρουμᾶνος ἐδέχθη καί, τὴν ἐπιούσαν ἀκριβῶς, εὐρίσκειτο
εἰς τὸ Σουλιναῖ.

Ἄλλ' εἰς τὸν ποταμολιμένα ἐκείνον δὲν ὑπῆρχε κατάλληλον
μέρος διὰ στῖβον ἀθλητικῶν ἀγώνων.

Ἀπεφασίσθη, συν-πῶς, ὅτι ἡ πάλη θὰ διηξήγετο τὸ ἀπό-
γευμα τῆς ἐπιούσης ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ Ἀγγλικοῦ σκά-
φους, ἐπὶ παρουσίᾳ ἐπιτροπῆς ἐξ ἀναμίκτων Ἑλλανοδικῶν. Εἰς
τοιούτοι δὲ ἐξελέγησαν ὁ Ρουμᾶνος Λιμενάρχης, ὁ Ἀγγλος ἀρ-
χηγὸς τῶν ἐκδρομέων καὶ ὁ πλοίαρχος Καπετὰν Λάμπρος.

Οἱ δύο ἀντίπαλοι ἐγνωρίσθησαν τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς ἀφί-
ξεως τοῦ Γιάσο εἰς τὸ παραλιακὸν ἐστιατόριον ὅπου συνεδείπνη-
σαν μετ' ἄλλων, καὶ ἀνεμέτρησαν ἀλλήλους.

Εἰς τὸν Γιάσο ἔκαμεν ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν ἡ ὑπερβολικὴ κα-
τανάλωσις τροφίμων ἐκ μέρους τοῦ Ἑλληνος ναυτικοῦ, ἐνῶ αὐ-
τὸς ἔτρωγεν ὅπως ὅλοι οἱ γεροὶ ἄνδρες τῆς ἡλικίας του.

Μεγαλυτέραν ὅμως ἐντύπωσιν τοῦ ἔκαμεν ἡ ἐντελής ἀποχὴ
τοῦ Κουταλιανοῦ ἀπὸ τὰ ποτά.

Ἐνῶ ὁ Τουιλανέσκο ἐκένωνεν ἀλλεπαλλήλως τὰ ποτήρια τῆς
σαμπάνιας καὶ τῆς μύρας, παρετήρησεν ὅτι ὁ Καπετὰν Παναῆς
μόλις εἶχεν ἀλείψαι τὰ χεῖλη του εἰς τὸ πρῶτό του ποτηρίου...

— Μά, δὲν πίνετε πραγματικά ; ἠρώτησεν ὁ Ρουμᾶνος, ἢ θεωρεῖτε ὡς ἀναγκαίαν προπόνησιν τὴν ἀποχὴν τοῦ ποτοῦ ;

— Ὅχι, φίλε μου, ἀπήντησεν ὁ Ἕλλην. Δὲν πίνω ποτὲ τίποτε, ἐκτὸς ἀπὸ ἓνα ποτῆρι γάλα τὸ πρωτὶ, καὶ κάποτε ἓναν καφέ τὴν ἡμέρα... εἶνε παιδική μου συνήθεια αὐτῇ, τὴν ὅποιαν δὲν μετέβαλα ποτὲ μου. Δὲν ἀποφεύγω τὸ ποιοτὸ ὡς ἀθλητῆς, ἀλλὰ ὡς ἄνθρωπος πού δὲν τὸ ἐσυνήθισε καὶ δὲν τὸ θέλει...

— Μπράβο ! ἔκαμεν ὁ Γιάσο... Καπνίζετε, τοῦλάχιστον ;

— Σπανιώτατα ! Καί, τότε, μόλις δοκιμάζω ..

Ὁ Ρουμᾶνος τοῦ προσέφερεν εἰς τὰ ἐπιδόρπια εὐῶδες πούρο. Ὁ Ἕλλην τὸ ἤναψεν, ἐρρόφησε δύο ἢ τρεῖς φορές καὶ τὸ ἀπέθνηκεν εἰς τὸ πιατελάκι τοῦ τραπεζιοῦ, ὅπου ἐσβέσθη ἀφ' ἑαυτοῦ, χωρὶς νὰ τὸ ἐγγίση πλέον.

— Ὁφελεῖ αὐτῇ ἡ ἀποχὴ στὴν ὑγεία ; ἠρώτησεν ὁ Γιάσο κάποιον παρακαθήμενόν του Ρουμᾶνον, ὡς νὰ ἠρώτα ἰατρόν.

— Ἄν ὑπάρχουν μερικοὶ ὀργανισμοί, ἀπήντησεν οὗτος, τοὺς ὁποίους δὲν βλάπτει ἡ χρῆσις ποτῶν καὶ καπνοῦ, κανένα ὁμως δὲν ὠφελεῖ, Ἡ δὲ κατάχρησις, εἶνε βεβαιωμένον, ὅτι βλάπτει ὅλους τοὺς ὀργανισμούς, ἐκνευρίζουσα αὐτοὺς μὲ τὸ πέρασμα τῶν χρόνων, διότι πάντοτε, σοβαρὰν ἢ ὄχι, ἀποτελεῖ διλητηρίασιν ὀπωσδήποτε...

Ὁ Τουτλανέσκο ἦτο ἄνδρας ὑψηλοτέρου ἀναστήματος ἀπὸ τὸν Παναῆ, ἀθλητικώτερας δὲ διαπλάσεως καὶ ἐφαίνετο ἀσυγκρίτως νευρωδέστερος ἀπὸ τὸν Ἕλληνα ναυτικόν.

Συνέκρουσαν τέλος καὶ τὸ τελευταῖον ποτῆρι, χωρὶς καὶ πάλιν νὰ τὸ κενώσῃ ὁ Κουταλιανός, καὶ ὄρισαν ὄραν ἀθλητικῆς τῶν συναντήσεως ἐπὶ τοῦ Ἀγγλικοῦ σκάφους τὴν 4ην ἀπογευματινὴν τῆς ἐπιούσης.

Τὸ πρωτὶ τῆς ἰδίας ἡμέρας, κάποιος ἔμπορος ξυλείας ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὸν πλοίαρχον Λάμπρου.

— Τί ἐπιθυμεῖτε, φίλε μου ; ἠρώτησεν οὗτος.

— Ἐπειδὴ ἄλλο πλοῖο δὲν φεύγει γρηγορώτερα ἀπὸ τὸ δικό σας ἐκ τοῦ λιμένος μας, ἀπεκρίθη ὁ ξυλέμπορος, θὰ σᾶς παρακάλουν, ἂν καὶ κυβερνᾶτε ἀτμόπλοιον ἐπιβατικόν, νὰ παραλαμβάνετε, εἰ δυνατόν, μικρὸν φορτίον ἀπὸ δένδρα κατάλληλα διὰ κατάρτια...

— Διὰ ποῖον μέρος ; ἠρώτησεν ὁ Καπετὰν Λάμπρος.

- Διὰ τὸν Ναγαράν.
- Εἶνε πολλά τὰ κατάρτια ;
- Ἔως ἑκατό, εἴκοσι. Τὰ ἔχομεν συσκευασμένα εἰς δέματα ἀνὰ πέντε.
- Θὰ τὰ παραλάβω.
- Πότε ἐπιθυμεῖτε νὰ τὰ φέρω μὲ τῆς μαουνης ;
- Ἀμέσως μετὰ τὴν πάλην τῶν δύο μας ἀθλητῶν.
- Σύμφωνοι....

Καὶ ὁ ξυλέμπορος, ἐνθουσιασμένος διότι διευκολύνετο τοι-
ουτροτρόπως ἡ δουλειά του, ἀπεσύρθη εὐχαριστήσας θερμῶς τὸν
εὐγενῆ πλοίαρχον.

* *
*

Ἄλιγον πρὸ τῆς 4ης ἀπογευματινῆς ὁ λιμὴν ἦτο κατάμεστος
κόσμον, λέμβοι, πολυπληθεῖς διέσχίζον τὰ ἤρεμα νερά του καὶ
πολυάριθμοι ἐπίσης θεαταὶ εἶχον ἐπιτύχει τὴν ἄδειαν νὰ παρα-
στῶσιν εἰς τὴν πάλην ἐπιβαίνοντες τοῦ Ἀγγλικοῦ σκάφους.

Οἱ δύο ἀντίπαλοι εὗρισκοντο ἤδη ἐπὶ τόπου, συνομιλοῦντες
φυλικώτατα εἰς τὴν καμπίνα ταῦ Καπετὰν Λάμπρου, ὁπότε, 4
ἀκριβῶς, ἐκλήθησαν ἀπὸ τὴν Ἑλληνοδικοῦ ἐπιτροπὴν ν' ἀνέλ-
θουν εἰς τὸ κατὰστρομα.

Τὸ πλῆθος τοὺς ὑπεδέχθη μὲ χειροκροτήματα καὶ βροντώ-
δεις ἐπευφημίας.

Οἱ Ρουμᾶνοι εἶχον ἀκράδαντον πεποίθησιν εἰς τὴν νίκην τοῦ
Γιάσο. Ὁ Καπετὰν Λάμπρος καὶ ὁ Ἄγγλος ἀρχηγὸς τῶν ἐκ-
δρομῶν ἐχαμογελοῦσαν ἀνταλλάσσοντες εὐγλωττα βλέμματα.

Ἐδόθη τὸ σύνθημα καὶ οἱ δύο ἀντίπαλοι ἐρίφθησαν ἐναν-
τίον ἀλλήλων, ἀλλ' εὐγενῶς, μὲ ὅλους τοὺς κανόνας τῆς τέχνης,
ὅπως δύο φίλοι δοκιμάζοντες ἀπλῶς τὰς δυνάμεις των.

- Μετὰ τὰς δύο πρώτους γύρους ἐσταμάτησαν.
- Ἰσόπαλοι ! εἶπεν ὁ Ρουμᾶνος Λιμεναρχῆς.
- Ἀκόμη ἓνα γυῖρο ! ἐτόνισε γελῶν ὁ Ἄγγλος Ἑλληνο-
δικῆς.
- Δεκτός ! εἶπεν ὁ Καπετὰν Λάμπρος.
- Ἡ πάλην ἐπανελήφθη.
- Ὁ Καπετὰν Παναῆς ἔριψε γύρω του ταχὺ βλέμμα ὡς κἄτι

ν' ανεζήτει. Παρατηρήσας δέ, δέκα βήματα ἔμπρὸς του, κάποιον σωρὸ ἀπὸ χονδρὰ σχοινιά, —στριφτὰ παλαμάρια τοῦ καραβιοῦ,— ἐφάνη εὐχαριστηθεῖς.

Ἐχαμήλωσε τότε τὸ σῶμα, κάμψας τὸ ἀριστερὸν γόνο, καί, διὰ μιᾶς ὀρμητικῆς πρὸς τὰ ἔμπρὸς κινήσεως, ἐνηγκαλίσθη τοῦ Γιάσο ἀπὸ τοῦ κορμοῦ, τὸν ἀνύψωσε καὶ τὸν ἔρριψεν ἀνάσκελα ἐπὶ τὸν σωρὸν τῶν σχοινιῶν...

Ὁ Ρουμάνος εἶχεν ἠττηθῆ.

— "Ἄν ἐπρόκειτο περὶ ἀντιπάλου βαρβάρου, εἶπε μειδιῶν ὁ Παναῆς, θὰ τὸν ἐπετοῦσα στὴ θάλασσα, ἀλλ' ἐδῶ παλαίω μὲ ἄνθρωπον εὐγενῆ, τὸν ὁποῖον ἐπιθυμῶ βέβαια νὰ νικήσω, ἀλλ' οὔτε νὰ τραυματίσω, οὔτε νὰ προσβάλω...

Χειροκροτήματα ὑπεδέχθησαν τοὺς λόγους τοῦ Ἑλληνος ἀθλητοῦ, τὰ ὁποῖα μετεβλήθησαν εἰς θύελλαν ἐπευφημιῶν, ὅταν ὁ Τουτλανέσκο, ἀνεγερθεὶς σχεδὸν ἀμέσως, ἔσφιξε ζωηρὰ τὸ χεῖρ τοῦ ἀντιπάλου του, τὸν ἐνηγκαλίσθη καὶ τὸν ἐφίλησεν εἰς τὸ μέτωπον.

— Τιμὴ μου, εἶπε, διότι ἐνικήθην ἀπὸ ἀνδρα γενναῖον καὶ ἀνήκοντα εἰς λαόν, τοῦ ὁποίου τὸ μέγα παρελθὸν παρουσιάζει ἀμίμητον τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἀθλητισμοῦ. Χαίρω δὲ εὐλικρινῶς διότι καὶ ἡ νέα των γενεὰ βλέπω ὅτι ἔχει νὰ ἐπιδείξη τέκνα τόσον ἀντάξια τῶν προγόνων των...

Πολλὰ μάτια ἐδάκρυσαν ἀπὸ τὴν συγκίνησιν. Ὅλοι ἐχειροκρότων. Αἱ νεαραὶ καὶ μὴ Ἀγγλίδες τοῦ ὀμίλου τῶν ἐκδρομέων προσέφεραν ἀνθοδέσμας καὶ ἄλλα ἐνθύμια εἰς τοὺς δύο Ἀθλητάς, τοὺς ὁποίους ὁ Ἀγγλος Ἀρχηγὸς τῆς ἐκδρομῆς προσεκάλει εἰς ἐπίσημον ἀποχαιρεστήριον δεῖπνον διὰ τὸ ἴδιον ἐκεῖνο βράδυ.

Τὴν νύκτα θὰ ἀπέπλεε τὸ σκάφος διὰ τὴν Προποντίδα, τὸ πρῶτ' δὲ τῆς ἐπιούσης θ' ανεχώρουν σιδηροδρομικῶς καὶ οἱ Ἀγγλοὶ ἐκδρομεῖς,

* *
*

Καθ' ἣν ὥραν τὸ Ἀγγλικὸν σκάφος ἐξεκνεοῦτο ἀπὸ τοὺς θεατὰς τῆς πάλης, πέντε λέμβοι σύρνουσαι ὀπισθὲν των σχεδιάς ἐθεάθησαν πλησιάζουσαι τὸ πλοῖον.

Ἐπὶ τῶν σχεδιῶν ἦσαν φορτωμένοι πελώρια δέσμαι ἀπὸ τεράστια κατειργασμένα ξύλα ὀλόσωμα δένδρων, προωρισμένα, ὡς ἦτο φανερόν, διὰ κατάρτια. Εἷς δὲ κύριος παρουσιάετο ἐνώπιον τοῦ πλοίαρχου.

Ἦτο ὁ ἔμπορος τῆς ξυλείας, πὺ συνηγήσαμεν ἤδη.

Οἱ δύο ἀθληταί, μετὰ τοῦ Ἄγγλου ἀρχηγοῦ τῶν ἐκδρομῶν, κατήρχοντο τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὴν κλίμακα τοῦ ἀτμοπλοίου.

Ὁ Ἄγγλος ἐμειδίασεν, ὡς κάτι νὰ εἶχε σκεφθῆ αἰφνιδίως ἔφερε δὲ τὴν δεξιὰν ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Καπετὰν Παναῆ, ἐπέδειξεν εἰς τοὺς ἀθλητὰς τὰ φορτία τῶν καταρτιῶν, καὶ εἶπε :

— Ἔνα ἀκόμα ἀγῶνα, θὰ ἦτο ἄσκημο ;

Οἱ δύο γίγαντες ἐνόησαν.

— Διατί ὄχι ; εἶπεν ὁ Κουταλιανός.

— Γίνεται ! προσέθηκεν ὁ Γιάσο.

Ἄνεκινώθη τὸ πρῶγμα εἰς τὸν Καπετὰν Λάμπρον, καὶ ὁ πλοίαρχος συγκατένευσε νὰ φορτώσουν τὰ κατάρτια εἰς τὸ πλοῖο οἱ δύο ἀθληταί κατὰ ἴδιον σύστημα, καταργοῦν τὴν χρησιμοποίησιν τοῦ βαρούλικου.

Οἱ δύο ἀθληταί συνεννοήθησαν ἀμέσως, καὶ ὁ Καπετὰν Παναῆς διέταξε νὰ κενωθῆ τὸ ἀντικρῦζον τὰς λέμβους μέρος τοῦ καταστρώματος.

Μεθ' ὃ κατήλθον ἀμφοτέρω τὴν κλίμακα, καὶ ἐπήδησαν ἐπὶ τῶν φορτωμένων σχεδιῶν.

Ἡ μέθοδος, πὺ εἶχον συμφωνήσει νὰ ἐφαρμόσουν ἦτο δ... ἀκοντισμός.

Δηλαδή, μίαν μίαν δέσμην ἀπὸ τέσσαρα πελώρια κατάρτια συνδεδεμένα με στριφτὰ συματένια σχοινιά, θὰ τὴν ἐσφενδόνιζαν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἀκριβῶς ὅπως οἱ ἀθληταί τοῦ ἀκοντίου σφενδονίζον τὸ δόρυ τους !...

Ὁ κόσμος ἐσταμάτησε περίεργος.

Ἄν ἦτο πρῶτότυπον, δὲν ἦτο ὅμως διόλου ἀστείον ἐκεῖνο, πὺ ἐπρόκειτο νὰ ἐπιχειρηθῆ.

Οἱ δύο γίγαντες ἤρχισαν τὸ παιγνίδι.

Ἄνὰ πέντε λεπτά, ἀπὸ δυὸ δέσμαι τῶν θηριωδῶν ἐκείνων ξύλων, ἐξεσφενδονίζοντο ἐπὶ τοῦ κενωθέντος καταστρώματος, ἐξ ἀποστάσεως εἴκοσι μέτρα καὶ ἐξηπλώνοντο παραπλεύρως ἀλλή-

‘Ο ταυρομάχος διηύθυνε τὰ βλέμματά του πρὸς ἐκεῖ.
Εἶδεν, ἐξεπλάγη, ἐθύμωσε ...

λων, ὥς νὰ τὰς ἐτοποθέτει κανονικὰ τελείως γυμνασμένο χέρι.

Μετά τινα χρόνον ἔμειναν μόνον ὀκτὼ δέσμαι ἐπὶ τῶν σχεδιῶν.

Ὁ Τουτλανέσκο τότε ἀπετάθη πρὸς τὸν ἔμπορον τῆς ξυλείας.

— Καὶ σὺ βιάζεσαι, εἶπε, καὶ ἡμεῖς. Δέσε μου λοιπὸν τρεῖς δέσμες μαζί νὰ τελειώσουμε!

Αἱ τρεῖς δέσμαι ἔγιναν μία, καί, ὁ Τρανσυλβανὸς γίγας, ἀνεγῆρας αὐτάς, τὰς ἐσφενδόνισε πρὸς τὸ σκάφος. Τὸ μέγα τῶν ὄμων βάρος δὲν τοῦ ἐπέτρεψε νὰ τὰς κατευθύνῃ ὅπως τὰς προηγουμένας καὶ ἀναποδογυρίσθησαν πρὸ τοῦ χείλους τοῦ σκάφους καταπεσοῦσαι καθέτας πρὸς τὰς προηγουμένας.

— Δὲν εἶσθε ναύτης, τοῦ εἶπεν ὁ Κουταλιανὸς γελῶν, καὶ σ' ἐπιρροεάζει τὸ κούνημα τῆς βάρκας...

— Ἴσως! ἔκαμεν ὁ Γιάσο, χωρὶς νὰ πειραχθῆ. Θὰ κάμετε καὶ σεῖς τὸ ἴδιον;

— Ἐλπίζω! εἶπεν ὁ Καπετὰν Παναῆς.

Ἔκαμε δὲ νεῦμα εἰς τὸν ξυλέμπορον νὰ δεθοῦν μαζί ὅλα αἱ ὑπολειπόμεναί πέντε δέσμαι, δηλαδὴ εἴκοσι κατάρτια μαζί!

Ὁ Ἄγγλος τότε παρενέβη:

— Μὰ τοῦτο εἶνε τρέλλας!... εἶπε. Καπετὰν Παναῆς, μὴ καλᾶτε τὸ μέση σας!...

— Μὴ ἀνησυχεῖτε, μίστερ, ἀπήντησε χαμογελῶν ὁ ἀθλητής. Ὑπάρχουν πολλοὶ τρόποι, ποὺ φθάνουν εἰς τὸ ἴδιον ἀποτέλεσμα.

Μετά πρωτοφανοῦς ἀγῶνος, ἀνύψωσε κατόπιν τὴν πελωρίαν δέσμην καὶ τὴν ἐφορτώθη ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ τοῦ ὤμου. Ὑπέδειξε δὲ νὰ πλησιάσουν κατὰ τι τὴν σχεδιὰν πρὸς τὸ σκάφος, διότι αἱ λεπταὶ ἄκραι τῶν καταρτιῶν ἐλύγιζον πρὸς τὰ κάτω καὶ ὑπῆρχε φόβος νὰ προσκρούσουν εἰς τὰ πλευρὰ τοῦ ἀτμοπλοίου. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ μὴ τὸν χωρίξῃ πολὺ μεγάλη ἀπόστασις ἀπὸ τὸ σημεῖον ὅπου θὰ ἐξεσφενδόνιζε τὸ φορτίον του.

Ἡ σχεδιά ἐσύρθη μέχρι πέντε ὄργυιων ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τοῦ πλοίου. Τότε δὲ ὁ Κουταλιανός, καταβαλὼν ὑπεράνθρωπον ἀγῶνα, συνήνωσε τὰς δυνάμεις ὤμου, ὀσφύος καὶ βραχιόνων, ἐτέντωσεν ἀνοικτὰς τὰς δύο του κνήμας καὶ ἐξστίναξε τὸν πελώριον ὄγκον ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ὑπὸ τὰ φρενιτιώδη χειροκροτήματα τοῦ χάσκοντος καὶ θαυμάζοντος πλήθους.

Ἀσθμαίνων δὲ τότε ἀπὸ τὸν καταβληθέντα ὑπεράνθρωπον

ἄγωνα, ἔστράφη πρὸς τὸν Γιάσο, ἔσφιξε μαζί καὶ τὰ δύο του χέρια, καί :

— Σὲ θεωρῶ ἰσόπαλόν μου ! τοῦ εἶπε.

* *
*

Τὸ βδράδυ, μετὰ τὸ τιμητικὸν δεῖπνον, ἡ ὠραία ἐκείνη Ἄγγλις κόρη, ποὺ τὸν εἶχε ζωγραφῆσει ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου, ἐπλησίασε τὸν Καπετὰν Παναῆ, τοῦ προσέφερε φιλοφρόνως τὴν εἰκόνα του ἐντὸς ὠραίου φακέλλου, καὶ τοῦ εἶπεν :

— Πᾶρτέ το αὐτὸ εἰς ἀνάμνησίν μου... Ἐκράτησα κι' ἐγὼ ἀντίγραφον... Πᾶρτε μαζί καὶ τὴ δική μου εἰκόνα, καὶ μὴ λησμονεῖτε ὅτι κάποτε, εἰς τὰ ὠραῖα νερὰ τῆς Ἀνατολῆς, κάποιον μάτι μᾶς κόρης τῆς Δύσεως ἐδάκρυσεν ὅταν σᾶς προτοεῖδε !...

VIII

Ἄρχὴ νέας ζωῆς

Ὁ ἀναγνώστης θὰ ἀδημονῆ βεβαίως νὰ μάθῃ ποῖον ὑπῆρξε τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐν Ἀργεντινῇ ἐπεισοδίου τῆς τίγρης καὶ τοῦ τυφλοῦ μίσους τοῦ Ταυρομάχου Ἀλόνσο ὁ Φέρρα.

Τὰς λεπτομερείας ὅμως τῆς συνεχειᾶς τῆς ἐν Ἀργεντινῇ δράσεώς του καὶ τῶν σχετικῶν του περιπετειῶν, ἃς μᾶς ἐπιτρέψῃ ὁ ἀναγνώστης ν' ἀναβάλωμεν ἀκόμη νὰ τοῦ περιγράψωμεν. Εἶνε ἀνάγκη ἱστορικὴ καὶ ἀνάγκη χρονολογιακῆς σειρᾶς νὰ παρακολουθῆσωμεν τὸν ἥρωά μας ἀπὸ τῶν πρώτων του ἐπιτυχιῶν εἰς τὸν Ἀθλητισμόν, τὰς ὁποίας περιεγράψαμεν ἀνωτέρω, μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν τὸν ἀφήκαμεν κινδυνεύοντα εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τοῦ Μπουένος Ἀῦρες. Ὑπομονὴ λοιπόν... Ἐχομεν, ἄλλως τε, τόσα ἀκόμη νὰ μάθωμεν καὶ εἰς τόσα κοτορθώματά του νὰ παραστῶμεν, ὥστε δὲν θὰ μᾶς λείψουν οὔτε ἀπολαύσεις οὔτε συγκινήσεις.

*
* *

Τὸ ἀγγλικὸν ἀτμόπλοιο τοῦ Καπετὰν Λάμπρου, ἐπαναπλέον

ἐκ Σουλινᾶ εἰς τὴν Προποντίδα, ἔπλευσε κατ' εὐθείαν εἰς τὸν Ναγαρά τῶν Δαρδανελλίων, τὸν περίφημον δηλαδὴ Τουρκικὸν Ναύσταθμον, ὅπου ἐξεφόρτωσε τὰς δέσμας τῶν πελωρίων καταρτιῶν, τὰ ὅποια εἶχε παραλάβει ἀπὸ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Δουνάβεως.

Ἐκεῖθεν, παραλαβὼν καὶ τινὰς ἐπιβάτας ἐπανέπλευσεν εἰς Προποντίδα, ἐστάθμευσεν εἰς Καλλίπολιν καὶ κατέληξεν εἰς τὴν ἀρχικὴν τοῦ ἀφστῆριαν, — τὴν Ἀρτάκην.

Ἐκεῖ θὰ παρέμενεν ἐπ' ὀλίγας ἡμέρας, ἐπωφελούμενος δὲ τούτου ὁ Καπετὰν Παναῆς θὰ μετέβαινεν εἰς τὴν ἰδιαιτέραν του πατρίδα Κούταλην, ὅχι μόνον διὰ νὰ ἴδῃ τὴν γηραιάν του μητέρα, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ τελέσῃ τοὺς γάμους του.

Τοῦτο παρέτεινεν ἐπὶ πολὺ τὴν ἐκεῖ διαμονὴν του, ὥστε εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου θέσιν του ἐπανῆλθε μετὰ τεσσαράκοντα ἡμερῶν ἀπουσίαν, ὁπότε καὶ πάλιν τὸ σκάφος εἶχε καταπλεύσει εἰς Ἀρτάκην.

Ἄλλὰ τότε εἶχεν ἄλλας πλέον σκέψεις ὁ αὐτοσχέδιος Ἀθλητής...

Εἶχεν ἀποφασίσει νὰ καταστῆ ἕξ ἐπαγγέλματος τοιοῦτος, παραιτούμενος διὰ παντὸς πλέον τοῦ ναυτικοῦ του σταδίου.

Ταῦτα καὶ ἀνεκοίνωσεν ἤδη εἰς τὸν πλοίαρχόν του.

— Καπετὰν Λάμπρο, εἶπε, μὲ ὄλην τὴν λύπην πὸν αἰσθάνομαι ὅτι θ' ἀποχωρισθῶ ἀπὸ τὴν πατρικὴ σου συντροφιά, ἀναγκάζομαι, ἐν τούτοις, νὰ τὸ κάμω, διότι καταλαβαίνω ὅτι ὁ προορισμὸς καὶ τὸ μέλλον μου δὲν εὐρίσκονται στὴ θάλασσα ἀλλὰ στὸ στάδιο τοῦ ἀθλητισμοῦ.

Ὁ Καπετὰν Λάμπρος ἐπληξε φιλικῶς τὸν ὄμον τοῦ γίγαντος καὶ ἀπεκρίθη μὲ ἄκραν γλυκύτητα :

— Ὅ,τι μοῦ λές, Παναῆ, τὸ προέβλεπα ἀπὸ τὴν ἐποχὴν, πὸν ἐπροπονήθης στὴν Πόλη. Δὲν ἀντικρούω τὴν σκέψιν σου. Αὐτὴ μάλιστα ἦτο, ἀπὸ τότε, καὶ ἡ δική μου ἰδέα καὶ ὅλων τῶν φιλάθλων φίλων μας τῆς Πόλης. Ἕνας ἄνθρωπος ὅταν ἐσένα δὲν ἔπρεπε νὰ πάῃ χαμένος παραμένων στὴ ναυτικὴ ὑπηρεσία, ἀφ' οὗ φυσικὸς του προορισμὸς εἶνε νὰ δοξασθῆ καὶ νὰ δοξάσῃ τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα στὸν ἀθλητισμό. Σὲ συγχαίρω λοιπὸν διὰ τὴν ἀπόφασίν σου καὶ σὲ βεβαιῶ, ὅτι θὰ σοῦ παράσχω προθύμως κάθε ὑποστήριξιν πὸν περνᾷ ἀπὸ τὸ χέρι μου.

Μετά την δήλωσίν του αὐτῆν, ὁ Καπετὰν Λάμπρος ἠρώτησε

— Καὶ πῶς σκέπτεσαι ν' ἀρχίσης, Παναῆ ;

— Νομίζω, εἶπεν ὁ ἀθλητῆς, ὅτι λογικότερον εἶνε νὰ γνωρισθῶ πρῶτα μὲ τὸν Ἑλληνικὸν κόσμον, προτοῦ ἀποφασίσω νὰ γνωρίσω καὶ τοὺς ἄλλους λαοὺς.

— Λογικὴ ἢ σκέψις σου, Λοιπὸν ;

— Ἡ γειτονικωτέρα μας χώρα, ὅπου ἀκμάζει ὁ Ἑλληνισμός, νομίζω ὅτι εἶνε ἡ Αἴγυπτος.

— Ἀκριβῶς.

— Τὴν Αἴγυπτον λοιπὸν σκοπεύω νὰ ἐπισκεφθῶ πρώτην, ἐπανέλαβεν ὁ Κουταλιανός, καὶ νὰ ἐπιδείξω εἰς τὰς ἐκεῖ ὁμογενεῖς μας τὰ ἀθλητικά μου προσόντα. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ἐνδιαφεροῦν δι' ἐμέ. Ἐπειδὴ δέ, ὡς γνωρίζεις Καπετὰν Λάμπρο, οἱ Αἰγύπτιοι Ἑλληνές μας εἶνε κοσμοπολίται, ποὺς ξέρει ἂν δὲν μοῦ διευκολυνθῇ δι' αὐτῶν ἡ γνωριμία μὲ τὸν ἀλλόφυλον κόσμον... Νομίζω ὅτι δὲν πέφτω ἔξω.

— Κάθε ἄλλο ! εἶπεν ὁ πλοίαρχος. Καὶ σκέπτομαι μάλιστα πῶς νὰ σὲ διευκαλίνω.

— Δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος, εἶπεν ὁ Παναῆς. Θὰ πᾶμε μαζὶ στὴν Πόλη. Ἀπ' ἐκεῖ θὰ εὔρω πλοῖον διὰ τὸ Πόρτ Σάιτ ἢ τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Χρήματα, εὐτυχῶς, ἔχω... Ἄς εἶνε καλὰ τὰ στιχίματα ! προσέθεσε γελῶν.

— Λογικώτατα ! εἶπεν ὁ Καπετὰν Λάμπρος. Δὲν ἔχω λοιπὸν παρὰ νὰ γράψω ἐκεῖ κάτω εἰς γνωστά μου ἐξέχοντα πρόσωπα νὰ σοῦ ἔχουν ἐτοιμὴν ὑποδοχὴν...

— ὦ ! ἔκαμεν ὁ Παναῆς. Τί μοῦ χροιάζονται τὰ φούμαρα, καλέ μου Καπετὰν Λάμπρο ;

— Δὲν πρόκειται γιὰ φούμαρα, ἐπανέλαβεν ὁ ἀγαθὸς πλοίαρχος. Ἀλλὰ στὴν Ἀλεξάνδρα ὑπάρχει Ἑλληνικὸς Ἀθλητικὸς Σύλλογος. Ὁ Σύλλογός μας λοιπὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως θὰ εἰδοποιήσῃ ἐκείνους, ὅτι μεταβαίνεις εἰς Αἴγυπτον διὰ ν' ἀρχίσης τὴν νέαν σου σταδιοδρομίαν. Αὐτὸ ἀρκεῖ διὰ νὰ εὔρης ἐτοιμὴν κάθε εὐκολία. Εἶμαι βέβαιος, ἄλλως τε, ὅτι ἡ φήμη σου θὰ ἔχη φθάσει ἤδη ἔως ἐκεῖ...

— Φαντάζεσαι, Καπετὰν Λάμπρο ;

— Εἶμαι βέβαιος !... Στὴν Πόλη σὲ γνωρίζουν. Σ' ἐγγώρισαν καὶ στὴ Βουλγαρία καὶ στὴ Ρουμανία. Ἀπ' ἐκεῖ φεύγουν

κάθε μέρα βαπόρια για τὰ λιμάνια τῆς Αἰγύπτου. Εἶνε ἀδύνατον ταξειδιῶται νὰ μὴν ἔκαμαν λόγον ἐκεῖ κάτω δι' ὅσα κατορθώματα σου εἶδαν στὴν Πόλη, στὴ Βάρνα καὶ στὸ Σουλινᾶ... Δὲν μοῦ μένει λοιπὸν παρὰ νὰ σοῦ εὐχηθῶ μὲ ὄλη μου τὴν καρδιά, εὐτυχίαν, δόξαν καὶ πλούτη!

— Ἄς γίνῃ ὅ,τι εἶνε γραμμένο, εἶπεν ὁ Κουταλιανὸς ὑψώσας ἀδιαφόρως τοὺς ὤμους. Πάντα, ἀπὸ τῆ θάλασσα, καλλίτερα θὰ εἶνε. Καὶ ἔπειτα, καθέννας μὲ τὴ μοῖρα του...

— Μὴ νομίζεις ὅτι δὲν ἔχει καὶ κινδύνους τὸ νέον σου στάδιον, προσέθεσεν ὁ πλοίαρχος. Ἀντιζηλείαι, μῖσοι, ἐχθροπάθειαι. Θὰ παρακολουθοῦν πανταχοῦ τὰς βεβαίας σας ἐπιτυχίας. Ἄλλ' ἔσο ἀξιοπρεπὴς πάντοτε καὶ περιφρόνει τοὺς ποταποῦς σου ἀντιζήλους...

Ἐπὸ τὰς συνθήκας ταύτας, ὁ Καπετὰν Παναῆς ἀπεβιβάζετο εἰς Ἀλεξάνδρειαν δύο μῆνας βραδύτερον.

Καὶ πράγματι δὲ ἐκεῖ ἐτύχαιεν ὑποδοχῆς τὴν ὁποίαν οὐδέποτε ἐπερίμενεν.

Εἰς τὴν ἀποβάθραν τοῦ τελωνείου τῆς Αἰγυπτιακῆς Σκάλας τὸν ὑπεδέχθη ἐπιτροπὴ ἐκ πέντε ἐγκρίτων ὁμογενῶν τῆς πόλεως, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ τρεῖς ἦσαν μέλη τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀθλητικοῦ Συλλόγου, δύο δὲ προὔχοντες τῆς μεγάλης Ἑλληνικῆς Ἀλεξανδρινῆς παρουσίας.

Ὁ Καπετὰν Λάμπρος εἶχε δίκαιον.

Ἡ φήμη τοῦ Ἀθλητοῦ εἶχε προηγηθῆ ἤδη, ἢ δὲ ἀνακοίνωσις τοῦ Ἀθλητικοῦ Συνδέσμου Κωνσταντινουπόλεως, πρὸς τὸν Σύλλογον τῆς Ἀλεξανδρείας ἐχρησίμεισε μόνον διὰ νὰ μάθουν οἱ ἐκεῖ ἀμειώτερον ἐνδιαφερόμενοι πότε θὰ κατέπλεεν εἰς τὸν λιμένα των τὸ φέρον τὸν Ἀθλητὴν ἀιμόπλοιο.

*
**

Μεταξὺ τῶν ὁμογενῶν ποὺ ὑπεδέχθησαν τὸν διάσημον πλέον Ἀθλητὴν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἦτο καὶ ἕνας πλουσιώτατος προὔχων, Ἀντωνιάδης τὸ ἐπώνυμον, τὸν ὁποῖον συνάδευεν ὁ νεαρώτατος καὶ ἐκτάκτου καλλονῆς υἱὸς του Γεωργίου.

Ὁ Κουταλιανὸς ἐχαιρέτησεν ὅλους καὶ ἐχαῖδεψε τὸν χαριτωμένο Γεωργάκη, ὁ ὁποῖος ἐκόλλησε κοντὰ του καὶ ἐκύτταξε μετὰ θαυμασμοῦ τὸν γίγαντα.

— Σ' ἀρέσει νὰ γίνης καὶ σὺ παλαιστῆς σὰν ἐμένα ; τὸν ἠρώτησεν ὁ Παναῆς.

— Μ' ἀρέσει, ἀπήντησεν ὁ μικρός, ἀλλὰ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχα καὶ τὰ δικὰ σας μπράτσα !

Ἐγέλασαν ὅλοι, ἐνῶ ὁ πατέρας τοῦ μικροῦ συνεπλήρωνε τὴν σκέψιν τοῦ υἱοῦ του :

— Ὑπάρχουν καὶ ἄλλα στάδια Ἀθλητισμοῦ, Καπετὰν Παναῆ. Τὸν μικρόν μου τὸν προορίζω διὰ τὸ διπλωματικὸν στάδιον...

— Θαυμάσια ! εἶπεν ὁ Παναῆς. Ποιὸς τὸ ξέρει ἂν καμμιὰ μέρα δὲν τὸν συναντήσω στὸ δρόμο μου καὶ δὲν ζητήσω τὴν ὑποστήριξίν του...

Δὲν ἦτο σφαλερὰ ἡ σκέψις τοῦ Κουταλιανοῦ.

Αὐτὸς ἦτο ὁ νεαρὸς διπλωμάτης Γεώργιος Ἀντωνιάδης, τὸν ὁποῖον συνήντησε πράγματι, ὕστερ' ἀπὸ χρόνια, στὸ Μπουένος Ἀϊρες τῆς Ἀργεντινῆς, ὅπου τὸν εἶδαμε παρεμβαίοντα κατὰ τὸν τρομερὸν τραυματισμὸν τοῦ Ἀθλητοῦ ἀπὸ τὴν τίγριν τοῦ Ἰπποδρομίου.

Ὁ Κουταλιανός, ἐφ' ὅσον θὰ ἔμενεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, θὰ ἐφιλοξενεῖτο ἀπὸ τὰ μέλη τοῦ Ἀθλητικοῦ Συνδέσμου τῶν ὁμογενῶν.

Ἐννοεῖται ὅτι κάθε συνομιλία, ποὺ ἐγένετο μὲ τὸν Καπετὰν Παναῆ, ὡς θέμα τῆς εἶχε τὸν Ἀθλητισμὸν καὶ τὰς ἐπιτυχίας τοῦ τέως ναυτικοῦ εἰς τόσας περιστάσεις, αἱ ὁποῖαι ἦσαν ὅλα γνωσταὶ εἰς τοὺς φιλάθλους τῆς Αἰγύπτου.

Εἰς μίαν τοιαύτην συζήτησιν, ἓνα βράδυ, στὴν Ἑλληνικὴ Λέσχη, κάποιος Ἑλλὴν ταξειδιώτης, νοσελθὼν ἀπὸ τὴν Ἀβησσυνίαν, εἶπεν ἔξαφνα :

— Ἐκεῖ κάτω, στοὺς μελαψοὺς κατοίκους τῆς χώρας τῶν Ράς, οἱ καλοὶ Ἀθληταὶ λατρεύονται κυριολεκτικῶς, θεωρούμενοι ὡς ἀπολαμβάνοντες τῆς ἰδιαιτέρας εὐνοίας τοῦ Θεοῦ...

— Φημίζεται κανένας τώρα ; ἠρώτησεν ὁ Κουταλιανός.

— Ναί, βέβαια, κάποιος Ἀχμε Μάσδα, ἂν ἐνθυμοῦμαι καλά, ἀπὸ τὸ Ἀδράρ... Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος θεωρεῖται ἀδάμαστος.

— Τὸν εἶδατε σεῖς ; ἠρώτησε κάποιος.

— Ἐγὼ ὄχι. Ἀλλὰ διηγοῦνται τόσα περὶ τοῦ γίγαντος αὐτοῦ, ποὺ ἀμφιβάλλει κανεὶς ἂν πρέπει νὰ τὸ πιστεύσῃ.

— Δηλαδή, ἔκαμεν ὁ Παναῆς, σὺν τί λέγουν ;

Ἐο ταξειδιώτης ἐπανάλαβε :

— Στὸ κέντρον σχεδὸν τῆς Ἀθησσυρίας ὑπάρχει μίᾳ μεγάλῃ λίμνῃ, ποῦ τρέφει φοβεροὺς κροκοδείλους... Λέγουν λοιπὸν ὅτι ὁ Μάσδα αὐτὸς κολυμπᾷ ξένοιαστα μέσα σ' αὐτὴ τῇ λίμνῃ, καί, ἂν τοῦ ἐπιτεθῇ κροκοδείλος, τὸν ἀρπάζει καὶ τὸν σφίξει...

— Διάβολε ! ἔκαμεν ὁ Ἀντωνιάδης. Αὐτὸ εἶνε πράγματι ἀπίστευτον. Ὁ κροκοδείλος εἶνε τρομερὸ ζῶον...

Οἱ λοιποὶ δὲν ὠμίλουν. Οὔτε καὶ ὁ Κουταλιανός.

Ἐο ταξειδιώτης ἐπανάλαβε :

— Κάποτε πάλιν, ὅπως διηγοῦνται, εἶχε γείνει ἐπιδρομὴ ἀγρίων Γάλας εἰς τὰ μεσημβρινὰ τῆς χώρας. Ὁ Μάσδα ἔτυχε νὰ βρισκῆται ἐκεῖ καὶ ἔπρην εἰς παγίδα στηθεῖσαν ἀπὸ καμμιὰ πενηνταριά ἀπ' αὐτούς... Λέγουν λοιπὸν ὅτι ὁ τρομερὸς αὐτὸς ἄνθρωπος κατῴρθωσε νὰ τοὺς νικήσῃ ὅλους, νὰ τοὺς τρέψῃ εἰς φυγὴν καὶ νὰ τοὺς κατατσακίσῃ μεταχειρισθεὶς ὡς ὄπλα του πελώριες πέτρες, τὰς ὁποίας ἀπέσπα ἀπὸ τοὺς γύρω βράχους μὲ τὰ χέρια του...

Ἐπηκολούθησε βραχεῖα σιωπὴ, μεθ' ἧν ὁ Κουταλιανὸς ἠρώτησεν :

— Ἄλλο τίποτε σπουδαιότερον ἀκόμη ;

— Πολλά, ἀπήνησεν ὁ ταξειδιώτης. Ἄλλ' αὐτὰ τὰ δύο μοῦ ἐφάνησαν τὰ πειὸ ἀκατόρθωτα.

Ἐο Κουταλιανὸς ἔρριπεν ἓνα βλέμμα κύκλω εἰς τοὺς παρῶντας, καὶ εἶπεν, ὡς ν' ἀπηυθύνετο πρὸς ὅλους μαζί :

— Τί λέτε, κύριοι ; Τὸν προσκαλοῦμε στὴν Ἀλεξάνδρεια αὐτὸν τὸν Ἀθησσυνὸ ;

Οἱ πλεῖστοι ἐκύτταξαν τὸν Ἀθλητὴν ἀποροῦντες. Ὁ Ἀντωνιάδης ἠρώτησε :

— Δέχεσθε λοιπὸν νὰ παλαίσετε μὲ ἓνα τέτοιο θηρίον ;

Ἐο Καπετὰν Παναῆς ὕψωσε τοὺς ὤμους :

— Καὶ γιατί ὄχι ; εἶπε χαμογελῶν. Ἄν δὲν δοκιμάσῃ κανεὶς τὰς δυνάμεις του μὲ διωσήμευ παλαιστάς, πῶς θὰ καταλάβῃ ἂν ἀξίζει τίποτε ; Ἄλλὰ, φρονεῖτε ὅτι θὰ ἔλθῃ, ἂν τὸν καλέσωμεν ;

— Ἀσφαλῶς θὰ ἔλθῃ ! ἀπήνησεν ὁ ταξειδιώτης. Καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος θὰ θελήσῃ νὰ δεῖξῃ μίᾳ ἀκόμη φορὰ τὸ ἀδάμαστον τῶν δυνάμεῶν του, ἀλλὰ καὶ οἱ συμπατριῶταί του δὲν θὰ τοῦ ἐπέ-

τρεπαν νὰ μὴ δεχθῆ μίαν τοιαύτην πρόκλησιν, διότι θὰ ἦτο ὡς νὰ ὁμολογοῦσεν ὅτι φοβεῖται μήπως νικηθῆ...

— Νὰ τὸν καλέσωμεν λοιπόν, κύριοι, ἂν συμφωνεῖτε, ἐπανελάβεν ὁ Κουταλιανός.

- Ὁ Κουταλιανός πρέπει νὰ λείψῃ.
- Μὲ ποῖον τρόπον ;
- Μὲ τὸ στιλέτο ἢ τὸ δηλητήριο, ἀδιάφορο..

— Εἴμεθα σύμφωνοι...

Ὁ Καπετὰν Παναῆς ἐπανελάβε :

— Προηγουμένως ὅμως, ἢ μᾶλλον, ἐν τῷ μεταξύ, θὰ σᾶς παρακαλοῦσα νὰ μοῦ κάμετε μίαν ἄλλην χάριν.

— Προθυμότητα !.. Τί ἐπιθυμεῖτε ;

Ὁ Κουταλιανός

φυλ. 17

— 'Εδώ, ἢ εἰς τὰ περὶχωρα, εἰμποροῦμε καμμιὰ ἀγρίαν ἀγγελάδα ;

— Εὐκολώτατον ! εἶπεν ὁ 'Αντωνιάδης γνωρίζω καλὰ ὄσα, στό Φαγιόμ ἐν παραδείγματι, ὄλαι αἱ ἀγελάδες ζοῦν εἰς ἀγρίαν κατάστασιν μέσα εἰς τὰ δάση τῆς μεγάλης αὐτῆς δάσεως.

— Εἰμποροῦμε νὰ φέρωμεν ἐδῶ μίαν ;

— Εὐλόλον εἶνε. Ἔχω γνωριμίας ἐκεῖ πέρα μὲ τοὺς Φελλάχους, μὲ τοὺς ὁποίους συναλλάσσομαι ἐμπορικῶς χρόνια καὶ χρόνια τόρα.

— Νὰ φέρωμεν λοιπόν, κατέληξεν ὁ Κουταλιανός. Θέλω καὶ κάμω μαζί της γυμναστικὴν, προτοῦ μονομαχήσω μὲ τὸν Ἄβηρσινό σας...

Πέντε ἢ ἕξ ἡμέρας κατόπιν ἡ ἀγρία ἀγελάς τοῦ Φαγιόμ προσεκομίζετο ἀλυσόδετος εἰς τὴν Ἄλεξάνδρειαν.

'Εδιάλεξαν μίαν μεγάλην αὐλὴν περιμανδρωμένην μὲ ὑψηλὰν μάνδραν καὶ ὁμοιάζουσαν μὲ στῖβον Ἰποδρομίου. Ὁδήγησαν δὲ ἐκεῖ τὸ ζῶον καὶ τὸ ἀφήκαν γερὰ δεμένο ἀπὸ χονδρὸν σιδερένιον πάσσαλον, τὸν ὁποῖον ἐνέπηξαν εἰς τὸ μέσον τοῦ περιβόλου, ὑπὸ τὴν φρούρησιν τῶν δύο Φελλάχων πού τὸ εἶχον φέρει ἀπὸ τὸ Φαγιόμ.

Τὸ ζῶον ἦτο τεραστίων διαστάσεων καὶ νευρωδέστατον ἔφερε δὲ ζευγὸς κεράτων χονδρῶν καὶ συνεσραμμένων.

Τὰ μάτια του, ἀγριωπὰ καὶ κατακόκκινα ἐστρουφογύριζαν διαρκῶς κύκλῳ του, ὡς νὰ ἦτο ἔτοιμον νὰ ἐπιτεθῆ κατὰ οἴσου δῆποτε.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας πλῆθος περιέργων ἐπλημμύρησε τὸ πρόχειρον αὐτὸ Στάδιον, εἰς τὸ ὁποῖον, κατὰ τῆς πέντε, ἐπῆλθε καὶ ὁ Κουταλιανός καὶ προὐχώρησε πρὸς τὸ μέρος ὅπου εὗρισκετο ἡ ἀγελάς μόνος, βραδυπορῶν καὶ μὲ τὰ μάτια καρφωμένα ἀτενῶς ἐπὶ τοῦ ἀγριμοῦ.

Τὸ κτῆνος συνεστράφη ἀποτόμως, ὡς νὰ ἤθελε νὰ σπῶσθαι τὴν ἀλυσίδα του καὶ νὰ ἐπιτεθῆ.

— Λύστε τὴν καὶ παραμερίστε ! εἶπεν ὁ Καπετὰν Πανωτῆς πρὸς τοὺς δύο Φελλάχους.

Οὗτοι τὸν ἐκύτταζαν ὡς φροβισμένοι διὰ τὸ ἐνδεχόμενον ἀπὸ τέλεσμα.

'Υπήκουσων ὁμως.

Ἐλυσαν τὸ κτῆνος καὶ ἀπεσύρθησαν πρὸς τὴν μάνδραν, ὄπου καὶ τὸ υπόλοιπον πλῆθος τῶν θεατῶν.

Ἡ ἀγέλας ἐμουγκρῖσε καὶ ὄρμησεν ἀμέσως κατὰ τοῦ ἀθλητοῦ μὲ προτεταμένα τὰ κέρατα.

Ἄν τὸν ἐκτύπει, θά τὸν ἀνέτρεπεν ἀσφαλῶς καὶ θά κατεξέσχιζεν.

Αὐτὴ ἦτο ἡ γενικὴ ἐντύπωσις καὶ διὰ τοῦτο ὅλοι παρηκολούθουν τότε τὰς κινήσεις τοῦ γίγαντος μὲ τὴν ψυχὴν στὰ δόντια.

Μόνον ὁ Κουταλιανὸς ἦτο ἀπολύτως ψυχραῖμος καὶ ἀπαθής.

Ὅταν δὲ τὸ θηριῶδες τετράπουν τὸν ἐπλησίασε κατὰ ἓνα μέτρον, ἐγονάτισεν ἀποτόμως καὶ ἤρπασε τὴν ἀγελάδα καὶ ἀπὸ τὰ δύο τραυτοχρόνος κέρατα.

Τὴν ἠνάγκασε νὰ σταματήσῃ ἀκίνητος... Νὰ γονατίσῃ ἀκίνητος... Νὰ γονατίσῃ μάλιστα καὶ αὐτὴ. Τόσον τρομερὰ ἦτο ἡ πίεσις ποὺ ἤσκησαν τὰ ἀτσαλένια του μπράτσα ἐπὶ τῶν φοβερῶν τῆς κεράτων...

Θά ἔλεγεσ ὅτι, ἂν ἐτέντωνε τὰ χέρια του, θά ἐξεροίζωνε τὰ κέρατα τῆς ἀγελάδος...

Ἄλλὰ δὲν τὰ ἐτέντωσεν.

Ὁ Κουταλιανὸς ἤθελε νὰ κάμῃ κάτι πολὺ ἐντυπωσιωκότερον,

Ἐνῶ λοιπὸν τὸ ἀγρίμι εἰνάσето βιαίως δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ προσκαθοῦν ν' ἀπαλλαγῇ τῆς αἰχμαλωσίας, ὁ Καπετὰν Παναῆς ἠνωρθώθη ἀποτόμως, κατέβαλεν ἀπίστευτον δύναμιν, ἀνύψωσε τὴν ἀγελάδα εἰς τὸν ἀέρα, καὶ τὴν ἐσφενδόνισε μὲ τόσην δύναμιν ἐπὶ τοῦ μανδροτοίχου, ὥστε αὐτὸς μὲν συνεχλονίσθη ὀλόκληρος, τὸ δὲ ζῶον, προσκροῦσαν μὲ τὴν ράχιν, ἔσπασε τὴν σπονδυλικὴν του στήλην καὶ κατέπεσε κατὰ γῆς ἀγρίως οὐρνιαζὼν καὶ ἐξεμοῦν αἱματώδεις ἀφροὺς ἀπὸ τὸ στόμα του...

Οἱ θεαταὶ ἐξέσπασαν εἰς παταγώδη χειροκροτήματα καὶ ζητωκραυγὰς ὑπὲρ τοῦ Κουταλιανοῦ, ὅστις ἔλεγε πρὸς τοὺς δύο Φελλάγους :

— Τώρα, καλοὶ μου φίλοι, σφᾶχτέ των προτοῦ ψοφήση... Δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ πάῃ χαμένο τὸ κρέας τῆς !

Ὁ πατὴρ Ἀντωνιάδης, ἀφοῦ ἔθλιψε τὸ χεῖρ τοῦ Ἀθλητοῦ, ἐστράφη πρὸς τὸν ταξειδιώτην :

— Τί λέτε τώρα διὰ τὸν Ἀβησσουνό σας ; ἠρώτησε.

— Μοῦ φαίνεται πῶς θὰ τὴν πάθη χειρότερα ἀπὸ τὴ γελάδα ! ἀπήντησεν οὗτος γελῶν.

Ὁλίγας, ἐν τούτοις, ἡμέρας βραδύτερον ἀνηγγέλλετο ἡ ἀφίξις εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν τοῦ Ἀβησσυνοῦ Ἀθλητοῦ Ἄχρη Μάσδα, δεχθέντος νὰ παλαίση μὲ τὸν Ἕλληνα συνάδελφόν του.

II

Δύο γίγαντες.

Ὅταν οἱ δύο ἀντίπαλοι, ὁ Ἕλλην καὶ ὁ Ἀφρικανός, παρουσιάσθησαν εἰς τὸν πρόχειρον στίβον, ποῦ παρεσκευάσθη διὰ τὴν πάλην, τὰ βλέμματα ὄλων συνεκεντρώθησαν ἐπὶ τοῦ Ἀβησσυνοῦ μᾶλλον παρὰ ἐπὶ τοῦ Ἕλληνος.

Ὁ Κουταλιανός, συνήθως τύπος Ἀθλητοῦ, μὲ εὐρέα στήθρα καὶ γενικῶς ρωμαλέαν διάπλασιν καὶ σῶμα ὄχι ὑπερβολικὰ γιγάντιον ἔκαμνε τὴν ἐντύπωσιν ἀνδρὸς γεροῦ, δυναμένου ν' ἀντιμετωπίσῃ κάθε ἐπικίνδυνον ἀντίπαλον ἄνευ κινδύνου συντριβῆς.

Ἄλλ' ὁ Ἄχρη Μάσδα παρουσίαζε κἄτι τὸ ἐξαιρετικόν.

Ἦτο κατὰ πολὺ ὑψηλότερος τοῦ Καπετὰν Παναῆ, καθὼς δὲ ἦτο μελαψὸς καὶ ὀστεώδης, ὁμοίαζε μᾶλλον πρὸς χάλκινον ἀνδριάντα παρὰ πρὸς ζωντανὸν ἄνθρωπον.

Ἄν διήνοιγε πόδια καὶ χέρια, θὰ ἔβιδε τὴν ἐντύπωσιν τεραστίας ἀισαλένιας ἀράχνης, δυναμένης νὰ περισφίγῃ καὶ νὰ πνίξῃ εἰς τὸν ἐναγκαλισμὸν της καὶ καμήλαν ἀκόμη, ὄχι συνήθη ἄνθρωπον.

Ἡ μορφὴ του, σκυθροπὴ καὶ μελαγχολικῆς ἐκφράσεως, ὅπως τῶν πλείστων Ἀβησσυνῶν, δὲν διέθετε βεβαίως δυσάρεστα τοὺς βλέποντας· τὸ βλέμμα του ὅμως ἦτο τόσον τραχὺ ἀπὸ τὴν ζωὴν ἀσφαλῶς ποῦ διῆγε μέσα εἰς τὰς ἐρήμους καὶ ἐπὶ τὴν διαρκῆ ἀπειλὴν τῶν ἀγρίων γειτόνων τῆς πατρίδος του, ὥστε ἐνέπνεε φόβον εἰς τὸν κυττάζοντα αὐτὸν κατάματα... Εἶχε κἄτι τὸ θηριῶδες, τὸ ἀγοῖκον, τὸ ἀπάνθρωπον, τὸ τυροειδὲς τὸ βλέμμα τοῦ Ἀβησσυνοῦ Ἀθλητοῦ, ἐνῶ, κατὰ βάθος, ὅπως ἄλλως τε, ὄλοι του οἱ ὀμόφυλοι, δὲν ἦτο διόλου ἄγριοι.

Οι δύο αντίπαλοι χαιρετήθησαν διά φιλικῆς χειραψίας καὶ ἐδέχθησαν νὰ κανονίσῃ τὰ τοῦ ἀγῶνός των ἑλλανόδικος ἐπιτροπὴ ἔκ μελῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Συνδέσμου τῆς πόλεως μὲ πρόεδρον τὸν γνωστὸν μας ζάπλουτον ὁμογενῆ Ἀντωνιάδην.

Τοιοτοτρόπως, ἐντὸς ἡμισεῖας ὥρας, τὰ πάντα διεκανονίσθησαν σύμφωνα μὲ τοὺς κανόνας τῆς πάλης καὶ οἱ δύο ἀντίπαλοι ἐτάχθησαν ἀντιμέτωποι εἰς τὴν κανονισμένην ἀπόστασιν.

Τὸ σύνθημα τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἀγῶνος θὰ ἐδίδετο διὰ τριπλοῦ σφουριγμοῦ ἔκ μέρους τοῦ κ. Ἀντωνιάδου.

Πρὸ τούτου ὁμοῦ, ὁ Ἀβησσυνός, θέλων, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα νὰ φοβίσῃ τὸν ἀντίπαλόν του, ἐζήτησε νὰ γίγῃ δοκιμὴ τῶν μυϊκῶν των δυνάμεων διὰ τῆς ἄρσεως βαρῶν.

Ὁ Κουταλιανὸς καὶ ἡ ἐπιτροπὴ ἐδέχθησαν.

Προσεκομίσθησαν τότε πελώρια βάρη ἀπὸ τὸ γυμναστήριον τοῦ Συνδέσμου, πολυάριθμα ὁμοῦ διότι τὸ καθένα χωριστὰ δὲν θὰ ἤξιζε τίποτε διὰ τοιοῦτους ἀθλητάς.

Ὁ Μάσδα ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν ν' ἀρχίσῃ αὐτὸς πρῶτος τὴν ἐπίδειξιν.

Ὅταν δὲ τοῦ ἐπετροπῆ ἐζήτησε νὰ προσδεθοῖν δι' ἀλυσίδας ὅλα μαζὺ τὰ βάρη ἐκεῖνα, τὰ ὅποια θὰ ἐφθαναν τὰς διακοσίας ὀκάδας. Ἐπειτα δὲ κύψας, ἤρπασε τὴν τερατώδη ὀγκοδέσμην δι' ἀμφοτέρων των χειρῶν, τὴν ἀνύψωσεν ὅπως θ' ἀνύψωνεν ἓνα καρποῦζι πέντε ὀκάδων καὶ τὴν ἐσφενδόνισεν ἐξόπισθεν τῆς κεφαλῆς του χωρὶς οἱ μυῶνές του νὰ ἐκδηλώσουν σημαντικὸν κλονισμόν.

Ὁ Κουταλιανὸς ἐχαμογελοῦσε καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα καθ' ὃ παρηκολούθει τὰς κινήσεις τοῦ ἀντιπάλου του.

Διακόσες ὀκάδες!

Ἄστειο πρᾶγμα διὰ τὴν ἀντίληψίν του ὡς ἐξαιρετικοῦ ἀθλητοῦ...

Ἦλθεν ἡ σειρά του.

Τί ὁμοῦ θὰ ἔκαμνε παραπάνω ἀπὸ τὸν Μάσδα;

Ἄλλα βάρη δὲν ὑπῆρχον διὰ νὰ προστεθοῦν.

Ὁ Καπετὰν Παναῆς λοιπὸν ἔκαμε κᾶτι ἄλλο. Ἐδωκεν ἀπλουστεράν λύσιν εἰς τὸ ζήτημα.

Ἐπλησίασε τὸν σιδηροῦν ὄγκον τῶν γυμναστικῶν βαρῶν, τὸν ἐχούφτωσε μὲ μόνον τὸ δεξιὸ του χεῖρ, τὸν ἀνύψωσεν ὑπὲρ

τὴν κεφαλὴν του μὲ τὴν εὐκολίαν ποῦ θ' ἀνύψωνε μία καρέ-
κλα, καὶ τὸν ἐσφενδόνισε πρὸς τὰ ἔμπρὸς μὲ τοιαύτην δύναμιν,
ὥστε κατέπεσε πέντε ἢ ἕξ μέτρα μακρότερα.

Παταγώδη χειροκροτήματα ὑπεδέχθησαν τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ
νησιώτου ἀθλητοῦ.

“Ὅ,τι ὁ Ἀβησσυνὸς εἶχε κάμει μὲ τὰ δυὸ του χέρια, ὁ Ἑλ-
λην τὸ ἐπέτυχε μὲ τὸ ἓνα μόνον...

Θὰ ἐδοκίμαζε νὰ κάμῃ τὸ ἴδιο καὶ ὁ Μάσδα ;

“Ὁ Ἀβησσυνὸς ἐκύτταξε τὸν ἀντίπαλόν του, ἐκύτταξε τὸν
ὄγκον τῶν βαρῶν, ἀλλὰ δὲν ἔκαμε βῆμα ἀπὸ τὴν θέσιν του.

Ἦτο προφανὲς ὅτι ἡ πρώτη του δοκιμὴ τὸν εἶχε πείσει ὅτι
δὲν θὰ τοῦ ἦτο δυνατόν νὰ νικήσῃ μὲ τὸ ἓνα χέρι τὸν ὄγκον
ἐκεῖνον.

“Ὡς πρὸς τὴν πάλην ὅμως εἶχεν ἀκράδαντον πεποίθησιν εἰς
τὰς μυϊκὰς του δυνάμεις, εἰς τὴν γύμνασιν καὶ τὴν μακράν του
πεῖραν, τὴν ὁποίαν βέβαια ἐστερεῖτο ὁ Κουταλιανός.

Οἱ παρῆκτοντες ἤρχισαν νὰ ψιθυρίζουν μεταξὺ τῶν σχολιά-
ζοντες τὰ συμβάντα.

— Περίεργον! ἔλεγε κάποιος φίλαθλος, ὁ Παναῆς φαίνε-
ται δυνατώτερος ἀπὸ τὸν Μάσδα, ἂν καὶ ἡ σωματικὴ του διά-
πλασις δὲν τὸν παρουσιάζει τοιοῦτον...

— Ἀσχετον αὐτό, παρετήρει ἄλλος. Ὁ καθένας μὲ τὴν
τέχνην του.

— Μά, ὅπως λέγουν, καὶ ὁ Κουταλιανὸς ἐπῆρε ἀρκετὰ μα-
θήματα στὴν Πόλη... Ἔτσι δὲν εἶνε ;

— Ναί, βέβαια... Τόσα ὅμως χρόνια ζωὴ στὴν ἀγριότητα
τῆς ἐρήμου καὶ διαρκεῖς ἀγῶνες μὲ θηρία καὶ ἀνθρώπους θη-
ριώδεις, κάμνουν τὸν ἀνθρώπο πειὸ ἀκλόνητο ἀπὸ βράχο !...
Τὸν φοβᾶμαι στὴν πάλην τὸν Ἀβησσυνό...

— Ἐγὼ δὲν τὸν φοβᾶμαι...

— Πάει στοίχημα ;

— Γιατὶ ὄχι ;

Ἐ φωτιά εἶχεν ἀνάψει.

Τὰ στοιχήματα ἤρχισαν, καὶ εἶχαν φθάσει εἰς τὸ ποσὸν τῶν
πεντακοσίων λιρῶν, ὁπότε τὰ διέκοψεν ὁ τριπλοῦς συριγμὸς τοῦ
κ. Ἀντωνιάδου, δίδοντας τὸ σύνθημα τῆς ἐνάρξεως τῆς πάλης.

Πάντες ἐσιώπησαν καὶ ὄλων τὰ βλέμματα ἐστηρίχθησαν ἀπλήστως ἐπὶ τῶν δύο γιγάντων

— Ὁ Αἴας καὶ ὁ Ἀχιλλεύς! εἶπε κάποιος.

— Ναί, ἀλλὰ χωρὶς δόρατα καὶ ἀσπίδας! παρετήρησε δεύ-
τερος.

Οἱ δύο, ἐντούτοις, ἀντίπαλοι ἦσαν ἤδη ἀντιμέτωποι καὶ ἀνε-
μέτρων ἀλλήλους μὲ ἔρευνητικὰ βλέμματα.

Μετὰ δύο στιγμὰς ὁ Ἀθησυνὸς ἔκαμεν ἕνα ἀποφασιστικὸν βῆμα πρὸς τὰ ἔμπροσ.

Ὁ Καπετὰν Παναῆς δὲν μετεκινήθη ἀπὸ τὴν θέσιν του.

Συνεπλάκησαν...

Ἄλλ' ἀμφότεροι ἐφαίνοντο ἀκατάβλητοι.

Ἐπὶ τέταρτον ὅμως ἐπάλαιον ἀσάλευτοι, ὡς νὰ ἦσαν ριζω-
μένοι εἰς τὰς θέσεις των, ὅμοιοι μὲ δύο δένδρα, πού τὰ προ-
σεγγίζει καὶ τὰπομακρύνει ὁ ἄνεμος χωρὶς ὅμως νὰ τὰ μετακινή
ἀπὸ τὰ ριζώματά τους.

Ἄμεσος γενικὴ ἐντύπωσις ἦτο ὅτι θ' ἀπεδεικνύοντο ἰσό-
παλοι.

Εἰς μίαν μάλιστα στιγμὴν ἐφάνη ὅτι ὁ Κουταλιανὸς θὰ
ἐκάμπετο, διότι παρ' ὀλίγον ὁ Ἀθησυνὸς γίγας νὰ κατορ-
θῶσῃ νὰ τοῦ περισφίγῃ τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὴν δεξιάν του μα-
σχάλην.

Μὲ μίαν ὅμως ἐπιδεξίαν στροφὴν του ὁ Καπετὰν Παναῆς
κατώρθωσε ν' ἀποφύγῃ τὸ δόκανο.

Καὶ οἱ δύο παλαισταὶ συνεπλάκησαν καὶ πάλιν μετὰ μανίας.

Ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν διήρκει ἤδη ὁ ἀγὼν καὶ ἀμφότεροι οἱ
ἀντίπαλοι ἤρχιζαν ν' ἀσθμαίνουσι χωρὶς νὰ φαίνεται ποῦ θὰ κα-
τέληγεν ἡ πάλη.

Οἱ θεαταὶ ἠσθάνοντο ἀγωνίαν μαζὺ καὶ ἀδημονίαν διὰ τὴν
βραδύτητα.

Καὶ τὰ σχόλια ἤρχισαν νὰ διασταυροῦνται μεταξὺ των μὲ
προβλέψεις ἀλληλοσυγκρουομένας.

— Τὸ ἀνάστημα τοῦ Ἀθησυνοῦ εἶνε πλεονέκτημα δι' αὐ-
τόν, ἔλεγε κάποιος.

— Ἀλλὰ καὶ μειονέκτημα συνάμα, παρετήρει δεύτερος. Τὰ
ἀναστήματα τῶν παλαιστῶν πρόπει νὰ εἶνε ἴσα διὰ ν' ἀναδει-
κνύονται αἱ πραγματικαὶ δυνάμεις ἐκάστου...

— Βεβαίως, προσέθεσε τρίτος, ἀλλὰ τὸ βραχύτερον ἀτάστημα τοῦ Καπετὰν Παναῆ καὶ τὸ συμπαγέστερο κορμί του τὸν καθιστοῦν σταθερότερον εἰς τὰς κινήσεις καὶ περισσότερον ἀκλόνητον ἀπὸ τὸν ἀντίπαλόν του...

— Καὶ ἐγώ, ὑπέλαβεν ὁ κ. Ἀντωνιάδης, διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, εἶμαι τῆς γνώμης ὅτι ἐν τέλει θὰ ὑπερισχύσῃ ὁ δικός μας. Τί φρονεῖτε, κύριε Φόρς ;

Ὁ Φόρς ἦτο Γάλλος εἰδικός, γυμναστής τοῦ Ἀθλητικοῦ Συνδέσμου τῆς Ἀλεξανδρείας.

— Αὐτὸ βεβαίως εἶνε τὸ πιθανώτερον, εἶπεν οὗτος. Παρατηρῶ ὁμως ὅτι ὁ Ἀβησσυνός, ἂν καὶ ζῶν εἰς χώραν, ὅπου ἡ γυμναστική, ὅπως τὴν ἐννοοῦμεν ἡμεῖς, δὲν ἔχει ἀναπτυχθῆ, φαίνεται τελειότερον τοῦ Ἑλλήνος γυμνασμένος...

— Τοῦτο βεβαίως προέροχεται ἀπὸ τὴν μακροχρόνιον πάλην πρὸς τὰς ἀγρίας δυνάμεις τῆς πατρίδος του...

Ἡ συνομιλία διεκόπη ἀποτόμως.

Ὁ ἀγὼν, τὴν στιγμὴν ἐκείνην, εἶχε καταφανῶς προσλάβει ἕκτακτον κρισιμότητα.

Ὅλων τὰ βλέμματα ἐκαρφώθησαν μετ' ἀγωνίας ἐπὶ τῶν δύο παλαιστῶν.

Οἱ ἀντίπαλοι εἶχον ἀποχωρισθῆ ἀποτόμως ἀλλήλων καὶ εἶχον ὑποχωρήσει κατὰ δύο βήματα, ὡς δύο κριοὶ ἐτοιμαζόμενοι νὰ ἐπιχειρήσουν σφοδροτέραν ἐπίθεσιν.

Ἀνέννευσαν μαθειά, λαχανιασμένοι καὶ οἱ δύο, καί, μετὰ δύο στιγμῶν, ἐφόρμησαν ταῦτοχρόνως ἐναντίον ἀλλήλων.

Θὰ ἐκρίνετο πλέον ὁ ἀγὼν ;

Ἐξ ἄπαντος !

Αὐτὴ ἦτο ἡ γενικὴ ἀντίληψις.

Καὶ ὑπῆρξεν ὀρθοτάτη.

Κάποιος πλέον θὰ ὑπέκυπτε, διότι ἀμφοτέρω ἦσαν καταφανῶς ἐξηνητλημένοι καὶ θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ παρατείνου ἐπὶ πολὺ ἀκόμη τὸν ἀγῶνα.

Ἄλλ' ἔξαφνα κατὶ ἕκτακτον ἔλαβε χώραν.

Ὁ Μάσδα, μὲ κεκαμμένους τοὺς βραχίονας καὶ προτεταμένην τὴν κεφαλὴν, εἶχεν δομήσει κατὰ τοῦ Παναῆ, μὲ τὴν προφανῆ πρόθεσιν νὰ τὸν ἀγκαλιάσῃ αἰφνιδιαστικῶς μὲ τὰ τερά-

στια μπράτσα του και να τον ξεριζώσει από τὸ ἔδαφος, ὅπου ἐφαίνετο ἀκλόνητα καρφωμένος.

Ὁ Κουταλιανὸς τὸν ἀνέμεινε.

Ἄλλά, προτοῦ ὁ Ἀβησσυνὸς εὐρεθῆ εἰς κατάλληλον θέσιν ὅπως πραγματοποιήσῃ τὸ σχέδιόν του, ὁ Ἕλλην τοῦ τὸ ἀνέτρεψεν...

Ἦνοιξε πρῶτος ὁ Κουταλιανὸς τοὺς βραχίονας καὶ τὸν ἐδέχθη εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Τὸν περιέσφιγξε δὲ τόσον δυνατὰ ἐντὸς τῶν ρωμαλέων του μπράτσων, προτοῦ κἂν ἐκεῖνος προφθάσῃ νὰ διανοίξῃ τὰ δικὰ του, ὥστε ἔμεινε εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ Παναῆ.

Ἄτσαλένιος ὅμως ὅπως ἦτο, ἐτέντωσε τὸ σῶμά του, ὥστε νὰ τὸ καταστήσῃ ἀκλόνητον καὶ ἐκλινεν ἑλαφρῶς πρὸς τὰ ὀπίσω τὴν κεφαλὴν διὰ ν' ἀποκτήσῃ σταθερωτέραν ἰσορροπίαν.

Ὅλοι ἐπίστευσαν ὅτι ἡ ἀντίστασις τοῦ Ἀβησσυνοῦ θὰ παρετίετο ἐπὶ πολὺ.

Μόνον ὁ γυμναστὴς Φόρξ παρετήρησε :

— Μία τόρα καλὴ κίνησις τοῦ Ἕλληνοῦ τελειώνει τὸν ἀγῶνα.

Ἀλλὰ θὰ τὴν κάμῃ ; Ἦν γνωρίζει, ἀρά γε ;

— Ποία κίνησις ; ἠρώτησεν ὁ κ. Ἀντωνιάδης.

Ἄλλ' ὁ Φόρξ δὲν ἐπρόλαβε νὰ ἐξηγηθῆ.

Ὁ Κουταλιανός, καταβαλὼν ὑπεράνθρωπον προσπάθειαν, εἶχε κατορθώσει ν' ἀνυψώσῃ τὸν γίγαντα, παλαιόντα ἀπεγνωσμένως ἵνα ἀπαλλαγῆ τοῦ φοβεροῦ του ἐναγκαλισμοῦ, ἐν ῥιπῇ δὲ ὀφθαλμοῦ, ἀσθμαίνων καὶ κάθιδρως ὀλόκληρος, τὸν κατέρριψεν ἀνάσκελα ἐπὶ τοῦ ἔδαφους...

Θύελλα ἐπηκολούθησε χειροκροτημάτων, ἐνῶ ὁ Ἀβησσυνὸς ἀνηγείρετο αὐτοστιγμὴ καὶ ἐφώναζε :

— Νὰ ἐπαναλάβωμεν τὴν πάλην !

Ἄλλ' οἱ Ἕλληνοδίκαι ἐπενέβησαν ἤδη.

— Ἀδύνατον ! ἐτόνισεν ὁ γυμναστὴς Φόρξ. Τὸ ἀπαγορεύουν ρητῶς αἱ κανόνες. Ὁ ἀγὼν κηρύσσεται περαιωμένος μὲ νικητὴν τὸν Καπετὰν Παναῆ Κουταλιανόν ! Εἰς τὸν ἀθλητὴν Ἄχετ Μάζδα παραμένει ἡ τιμὴ ὅτι ὑπῆρξεν ἀξιὸς ἀντίπαλος τοῦ νικητοῦ.

Οἱ παρρησιώτες ἐχειροκρότησαν.

Ἐνας τότε ἀπὸ τοὺς Ἕλληνοδίκας παρενέβη.

Ὁ Κουταλιανός

φυλ. 18

— Έκανονίσθη, εἶπε, τὸ ἥμισυ τῶν τεθέντων στοιχημάτων νὰ δοθῆ εἰς τὸν νικητὴν...

Τὰ στοιχήματα εἶχον, ὡς εἶπομεν, ἀνέλθει εἰς πεντακοσίας λίρας. Αἱ διακόσiai πεντήκοντα λοιπὸν ἀνήκον εἰς τὸν Κουταλιανόν.

Ὅταν ὁμῶς ὁ Παναῆς τὰς παρέλαβεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ προὔχοντος Ἀντωνιάδου, ἐστράφη πρὸς τὸν ἀτίπαλόν του Ἀβησσυνόν :

— Ἀδελφὲ Μάσδα, εἶπε σφίγγων τὸ χεῖρι τοῦ γίγαντος. Γιὰ τὴν ἐκτίμησιν ποῦ μ' ἔκαμες ν' ἀποκτήσω γιὰ σένα, δέξου, σὲ παρακαλῶ, τῆς ἑκατὸ λίρας. Σοῦ ἀνήκουν δικαιοματικῶς. Θὰ εἶνε ἀσήμαντη ἀμοιβὴ τῆς ἀξίας σου καὶ τὰ ἔδοξά σου διὰ τὴν ἐπιστροφὴν σου εἰς Ἀβυσσυνίαν. Μὴ μοῦ ἀρνηθῆς, φίλε μου, αὐτὴν τὴν χάριν.

Ὁ Μάσδα ἠδυναρίστησε καὶ ἐδέχθη τὸ δῶρον.

Ἔτσι ὁ Κουταλιανὸς εἶχε κερδίσει δύο νίκας.

Μίαν ὡς ἀκατάβλητος ἀθλητῆς καὶ μίαν ὡς ὑπερόχως γενναίφρων ψυχή...

III

Ἡ μετριοφροσύνη δὲν κρύπτει τὴν ὑπεροχὴν.

— Εἶδες, καυμένη Ρήτα, τὸ νέον ἀθλητὴ, ποῦ μᾶς ἦλθεν ἀπὸ τὴν Πόλην;

— Ἀκούω πολλὰ γι' αὐτόν, Μαρίκα μου, ἀλλ' ὅταν ἐθριάμβευεν ἐδῶ, ἐγὼ εὐρισκόμουν στὰ κτήματά μας, στὴν Τάντα, ξέρεεις ;... καὶ δὲν κατώρθωσα νὰ τὸν ἰδῶ... Λέγουν οὐ εἶνε φοβερός, ἔ ;

— Φοβερός μόνον ;

— Ἀλλά, τί ἄλλο ἀκόμα ;

— Καί... ὄρατος ὡς ἀρχαῖο ἄγαλμα !

— Μά, ὅπως ἄκουσα εἶνε κάπως χονδρός...

— Τί βγαίνει ! Ἡ ὠμορφιὰ σκεπάζει τέτοια μικροπράγματα, ... ἀπῆντησεν ἡ Μαρίκα, ἡ ὁποία ἐφαίνετο πραγματικῶς γοητευμένη μὲ τὸν Κουταλιανόν.

— Δὲν θὰ τὸν ξαναἰδοῦμε, λές ;

— Πῶς !... Θὰ μείνῃ καιρὸ στὴν Αἴγυπτο καὶ θὰ κάμῃ μάλιστα ἀθλητικὴν περιοδείαν παντοῦ... Μά, τί τὰ θέλεις, καυμένη Ρήτα, εἶν' ἓνας ἄνθρωπος ποὺ σὲ μαγεύει μόλις τὸν ἰδῆς. Ἔχει μάτι 'σὰν ἀθῶου κοριτσιοῦ... Ἄλλὰ τί δύναμις εἶν' αὐτή, ποὺ κρύβουν τὰ σιδερένια του νεῦρα !... Τί μπράτσα ! Τί κορμί !

*Αχ, ἔτσι, καυμένη, ἔπρεπε νὰ ὄλοι οἱ ἄνδρες !

— Χά, χά, ἔκαμεν ἡ Ρήτα, ξεύρει τί φοβᾶμαι καὶ τί ὑποπεύομαι, Μαρίκα μου ;

— Τί ;

— Ὅτι εἶσαι ἐρωτευμένη μὲ τὸν καινούργιο μας ἀθλητή...

— Λές, καυμένη ;.. Δὲν τὸ φαντάζομαι !...

— Τὸ φαντάζομαι ὅμως ἐγώ, ποὺς σὲ ξέρω... Ἔνας ἐξαιρετικὸς ἄνδρας σὲ συγκινεῖ πάντοτε. Καί, νομίζω ὅτι δὲν ἔχεις ἄδικο... Τὸν ἐγνώρισες ἐκ τοῦ πλησίου ;

— Ὅχι, Ρήτα μου... Ἄλλὰ ὁ κύριος Φόρξ μοῦ ὑπεσχέθη νὰ μοῦ τὸν παρουσιάσῃ...

— Ὁ Γάλλος ὁ γυμναστής ;

— Ναί.

* *
*

*Ἡ στιχομυθία αὐτὴ διημερίβετο μεταξὺ δύο νεαρῶν γειτονισσῶν τῆς συνοικίας Ἀτταρίν. Ἡ Ρήτα, εἰκοσαεὺς κόρη ἀγοραμοιβοῦ τῆς ὁδοῦ Μουσταφᾶ Πασσᾶ, ἦτο μία ὀρεκτικὴ παχουλὴ, ἄσπρη καὶ μελανόκομος ὡμορφία, ποὺ ὁμοίαζε μᾶλλον μὲ Σαμλίδισσα παρὰ μὲ Ἑλληνίδα.

*Ἡ Μαρίκα, ἡ γοητευμένη ἀπὸ τὸν Κουταλιανὸ φίλη της, κατὰ δύο ἢ τρεῖς ἔτη μεγαλειτέρα τῆς Ρήτας, ἦτο κόρη ζυθοπώλου τῆς Γαλλικῆς Ἀγορᾶς, ὡραία ἐπίσης ἀλλ' ἀποτελοῦσα τὴν ἀντίθεσιν τῆς φίλης της. Κατάξανθη αὐτὴ καὶ γαλανομάτα, ἐνόμιζες ὅτι εἶχε στῆς φλέβες της Ἑγγλέζικο αἷμα, καθὼς ἦτο λευκὴ, λεπτὴ καὶ ροδοκόκκινη.

*Ἦσαν φίλαι ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας. Συμμαθήτρια κατόπιν στὴ σχολὴ τῶν Φρέρηδων καὶ μαγευμένοι μὲ τὸν Ἀθλητισμὸν, ποὺ ἤρχιζε νὰ δεικνύῃ κάποιαν ἀκμὴν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.

— Καὶ πότε λές νὰ τὸν ξαναἰδοῦμε, ἠρώτησε μὲ αὔξον ἐν-

διαφέρων ἢ Ρήτα, πού εἶχε παρασυρθῆ τώρα καὶ αὐτὴν ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμόν τῆς φίλης της.

— Θὰ σοῦ πῶ καὶ ἐμπιστευτικῶς, ἀπήντησεν ἡ Μαρία με μυστηριώδη τόνον

— 'Ακούω...

— Ὁ κύριος Φόρξ γνωρίζεις ὅτι μοῦ ἔχει ἰδιαιτέραν ἐκτίμησιν...

— Ναί, διὰ τὰς ἐπιτυχίας σου εἰς τὴν γυμναστικὴν... Λοιπὸν;

— Μοῦ ἔλεγε λοιπὸν προχθές, ὅτι ὁ Ἀθλητικὸς Σύνδεσμος, θὰ διοργανώσῃ κατ' αὐτὰς μεγάλην ἐκδρομὴν πρὸς τιμὴν τοῦ Καπετὰν Παναῆ, ὅπως λέγει τὸν ἀθλητὴ μας, ἕως τὴν Ὀαση τοῦ Φαγιούμ...

— Ἔ, καὶ ἔπειτα;

— Οἱ ἐκδρομεῖς θὰ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ πάρουν μαζί τους καὶ τὰς οἰκογενεῖας των.

— Ἐννοῶ, ἀλλὰ δυστυχῶς οὔτε ὁ δικός σου πατέρας οὔτε ὁ δικός μου εἶνε μέλη τοῦ Συνδέσμου...

— Δὲν πειράζει. Ὁ κύριος Φόρξ, πού τὸν παρεκάλεσα, μοῦ ὑπεσχέθη νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν πατέρα μου νὰ τὸν συνοδεύσω στὴν ἐκδρομὴν...

— Σὲ ζηλεύω, Μαρία... Ἀλλά... ἐγώ;

— Θὰ ζητήσω ἐγὼ νᾶρθῆς μαζί μου... Οἱ πατέρες μας εἶνε ἀδελφικοὶ φίλοι. Δὲν θ' ἀρνηθῆ ποτὲ τίποτε ὁ ἓνας εἰς τὸν ἄλλον.

— Κουτὴ εἶσαι. Πὲς πῶς εἶνε καὶ καταφευγένο...

'Επλησίαζεν ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ, καὶ ἐπειδὴ αἱ δύο φίλαι ἦσαν ἐπιφορτισμέναι μετὰ τὴν μαγειρικὴν σιὰ σπίτια, του, πού ἀντίκρουζαν ἀλληλα, ἀπεχωρίσθησαν προσωρινῶς, διὰ νὰ ξανασυναντηθοῦν τὸ ἀπόγευμα εἰς τὸ κέντημα ἢ στὸν περίπατο.

Εἶχαν συμφωνήσει νὰ ὑπανδρευθοῦν μαζί, —δυσὸ ἀδελφούς, ἂν ἦτο δυνατόν, —διὰ νὰ γίνουν συγγενεῖς καὶ νὰ ζήσουν γιὰ πάντα μαζί. Ἀλλὰ τώρα, ἡ αἰφνιδία ἐμφάνισις τοῦ Ἀθλητοῦ Παναῆ, ἐφάνη ὅτι ἐχαλοῦσε κάπως αὐτὸ τὸ ὥραϊο σχέδιο, διότι, ὡς ἦτο φανερόν, ἡ Μαρία ἦτο πραγματικῶς ἐρωτευμένη μετὰ τὸν Κουταλιανό, —χωρὶς νὰ ἐξετάζῃ, ἐννοεῖται, ἂν ἦτο καὶ ὁ ἀθλητὴς κατάλληλος διὰ τοιαύτας συγκινήσεις ἢ ἂν εἶχεν ἐλευθερὴν τὴν καρδιά...

Τέτοια μικροεμπόδια ὁ γυναικεῖος ἔρωσ δὲν τὰ πολυεξετάζει.

Ἡ πληροφορία, ἐντούτοις, πού εἶχε δώσει ἡ Μαρίκα εἰς τὴν φίλην τῆς ἦτο θετική. Ἡ ἐκδρομὴ πρὸς τιμὴν τοῦ Κουταλιανοῦ παρεσκευάζετο πράγματι, καὶ θὰ ἐλάμβανε χώραν μετὰ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας.

Ἔτσι, ὑπῆρχε χρόνος διὰ τὰ σχετικὰς ἐνεργείας των.

Τῇ ἐπεμβάσει τοῦ Γάλλου γυμναστοῦ Φόρξ, ὁ πατέρας τῆς Μαρίκας, ἐδέχθη νὰ συνοδεύσῃ ἡ κόρη του τὸν Γάλλον διδάσκαλόν τῆς. Τῇ παρακλήσει τῆς δὲ κατωρθώθη νὰ πεισθῇ καὶ τῆς Ρήτας ὁ πατέρας ν' ἀφήσῃ τὴν κόρην του νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ.

Αἱ δύο φίλαι δὲν εἴξευραν πῶς νὰ κρύψουν τὴν εὐτυχίαν των...

Μία ἐκδρομὴ διὰ μέσου τῆς Λυβικῆς ἐρήμου πρὸς τὸ Φαγιόμ παρουσιάζει πολλὰς γραφικότητας. Προκειμένου δὲ νὰ συνοδεύσουν ἕως τὴν Ὀασιν αὐτὴν τὸν Ἀθλητὴν, ὅλαι αἱ γραφικότητες ὑπεχώρουν ἐνώπιον τῆς γοητείας τοῦ ὠραίου γίγαντος.

Οἱ ἐκδρομεῖς ὑπερέβησαν τοὺς διακοσίους.

Ἐχρησιμοποίησαν δὲ διὰ τὴν ἐκδρομὴν καμῆλες κυρίως διὰ τοὺς ἄνδρας, ἀλλὰ καὶ τρία μεγάλα ἵπποκίνητα λεωφορεῖα διὰ τὰς γυναῖκας καὶ τοὺς ἀσυννηθιστοὺς εἰς τὴν κρημασίαν ἄρρενας.

Εἰς ἓν ἀπὸ τὰ τρία μεγάλα λεωφορεῖα ἐπεβιβάσθησαν καὶ αἱ δύο μας φίλαι.

Ὁ Κουταλιανὸς ἐζήτησε ν' ἀκολουθήσῃ τοὺς ἐκδρομεῖς πεζός, «διὰ νὰ δοκιμάσῃ», ὅπως ἔλεγε, «τὴν ἀντοχὴν του εἰς τὸν δρόμον τῆς Ἐρήμου». Τρεῖς δὲ ἐντόπιοι νέοι, καλοὶ πεζοπόροι, τὸν συνώδευσαν, ἀποτελέσαντες οὕτω ἰδιαιτέρον ὄμιλον.

— Ἔτσι, ἔλεγεν ὁ Παναῆς, πεζοποροῦντες σιγά, ὅπως καὶ τὰ λεωφορεῖά μας, θὰ εὐρισκώμεθα πλησίον του, ἂν τυχὸν τοὺς συμβῇ τίποτε δυσάρεστον...

— Ἄ, δὲν ὑπάρχει φόβος, εἶπε κἄποιος ἐκ τῶν συνοδοιπόρων του. Ἡ Ἐρημος εἶνε ἀσφαλεστέρα ἀπὸ τοὺς δρόμους τῶν κοτφικημένων περιοχῶν.

— Ἄλλως τε, προσέθηκεν ἕτερος, ἐλάβομεν ἤδη τὰ μέτρα μας... Στὸ караβάνι ὑπάρχουν καὶ καμμιὰ εἰκοσαριά πιστόλια...

— Ποιὸς τὸ ξέρει, ὑπέλαβεν ὁ Παναῆς. Ὑπάρχουν καὶ κύνδνοι ἀπρόβλεπτοι...

Ἐπὶ τὰς ὠραιότερας, ἐντούτοις, τῶν συνθηκῶν, τὸ караβάνι

ἔξεκίνησεν ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, κατὰ τὴν ὀρισμένην ὥραν, κατευθυνόμενος πρὸς τὰ νοτιοδυτικά.

Ἄνευ ἐπεισοδίων, θὰ εἶχαν νὰ διαγίσσων δρόμον ὀκτὼ περὶ-
που ὡρῶν μέχρι τῶν πρώτων φυτειῶν τῆς Ὀάσεως.

Κατόπιν, θὰ τὴν διέτρεχαν ὁλόκληρον σταυθμεύοντες ἀπὸ συνοικισμοῦ εἰς συνοικισμόν.

Ἴσως δὲ ἐκεῖ, ὅπως ἐσκέπτοντο ὅλοι, θὰ ἐδίδετο εὐκαιρία εἰς τὸν Κουταλιανὸν νὰ ἐπιδείξῃ τὰ ἔκτακτα καὶ πάλιν ἀθλητικά του προσόντα.

Καμία πρόβλεψις δὲν διεψεύσθη.

* *
*

Μέχρι τοῦ πρώτου σταθμοῦ, οὐδὲν ἐπεισόδιον ἔκτος τῆς ἀφο-
ρήτου ζέστης τῶν ἐκτεθειμένην εἰς τὸν ἥλιον τῆς ἐρήμου.

Οἱ ἐπιβαίνοντες τῶν λεωφορείων ἦσαν, σχετικῶς, καλλίτερα.

— Μὲ τέτοια φλόγα, ἔλεγεν ὁ Καπετὰ Παναῆς, ἐκάματε καλὰ νὰ χρησιμοποιήσετε λεωφορεία, ἂν καὶ τὰ καυμένα τὰ ἄλογα ὑπο-
φέρουσε πολὺ ἀπ' αὐτὸν τὸν ἀμμόδρομον. Διαφορετικὰ ὅμως ἢ γυ-
ναῖκες θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ τὰ βλάγουν πέρα...

Μέσα ἀπὸ τὸ πλησιέστερον πρὸς τοὺς τέσσαρας πεζοπόρους
μας λεωφορεῖου δυὸ ζευγάρια μάτια κατέτρωγαν διαρκῶς τὸν ἐπι-
βλητικὸν ἀθλητὴν.

Ἦσαν τὰ μάτια τῆς Μαρίκας καὶ τῆς Ρήτας, εἰς τὴν ὁποίαν, ἔννοεῖται, ἡ πρώτη δὲν εὗρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐπιδείξῃ τὸν ἀθλητὴν. Ἦτο τόσοσὺν κατάφωρος ἡ διαφορὰ τοῦ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ὥστε ἡ Ρήτα τὸν ἀνεγνώρισεν ἀμέσως, χωρὶς νὰ τὸν ἔχη ἰδεῖ ποτὲ της...

— Τί ἄντρας! εἶπε καθ' ἑαυτήν.

— Καί, πρὸς τὴν φίλην της:

— Ἔχεις δίκιο, Μαρίκα μου, νὰ εἶσαι γοητευμένη. Τέ-
τοιους γίγαντας μόνον σὲ μυθολογικὰς εἰκόνας ἔχω συναττήσει.

Καὶ ἡ Ρήτα δὲν ἠδύνατο νὰ ξεκολλήσῃ τὰ μάτια της ἀπὸ τὴν ἐπιβλητικὴν σιλουέττα τοῦ Καπετὰ Παναῆ.

Θὰ ἔλεγες, ἂν ἐπρόσεχες εἰς τὴν ἔκφρασίν της, ὅτι μόλις τὸν ἀνέγνωσε καὶ ἡ Ρήτα ἔπαθεν ὅ,τι εἶχε πάθει καὶ ἡ Μαρίκα, καὶ

ὅτι δὲν θὰ ἐβράδυναν πολὺ καὶ αἱ δύο ἀδελφικαὶ φίλαι νὰ γίνουιν ἀντίζηλοι !

Τίς οἶδεν !

'Ἄλλ ὡς ἀκολουθήσωμεν τοὺς ἐκδρομεῖς.

*
* *

Εἰς τὸν πρῶτον σταθμὸν οἱ ἐκδρομεῖς ἔφαγαν καὶ ἀνεπαύθησαν, μεθ' ὃ εἰσῆλθον εἰς τὴν κυρίαν περιοχὴν τῆς 'Οάσεως μετὸν σκοπὸν νὰ διανυκτερεύσουιν εἰς τὸν πρῶτον συνοικισμόν, διὰ νὰ ἐπαναλάβουιν τὴν ἐπομένην τὴν διαδρομὴν τῶν ἀνὰ τὴν κατάφυτον περιοχὴν τῆς.

Αἱ 'Οάσεις, ὡς γνωστόν, εἶνε εἶδος νήσων ἐν μέσῳ τῶν ἀμμοθαλασσῶν τῆς 'Ερήμου.

Γύρω τῶν ἀμμοπέδια ἀπέραντα καὶ δυσδιάβατα. Αὐταὶ αἱ ἴδιαι ἀληθινοὶ παράδεισοι. Δένδρα πελώρια, φυτεῖαι πλούσια, σπαρτά, νερὰ κελαρύζοντα, συνοικισμοὶ πυκνοί, ὅσιν ἀπομονωμένα ὠραῖα νησιά ἐν τῷ μέσῳ ἀχανοῦς ὠκεανοῦ. Μετὸ τὴν διαφορὰν ὅτι ὁ 'Ωκεανὸς τῆς 'Ερήμου δὲν ἐκπέμπει δροσεροὺς ἀνέμους καὶ κύματα νεροῦ, ἀλλὰ φλογεροὺς Σιμὸν μετὸ ἀμμοσύνεφα καὶ κύματα ἀπὸ καίουσιν ἀμμων... 'Εννοεῖται ὅμως ὅτι ἡ φοβέρες αὐτὲς δὲν ἐπηρέαζον καὶ πολὺ τὰς περιοχὰς τῶν 'Οάσεων,—τῶν μεγαλειτέρων ἰδίως κατ' ἔκτασιν. Προφυλάσσονται αὐταὶ ἀπὸ τὰς μεγάλας φυτεῖας τῶν, ἀπὸ τοὺς λόφους τῶν καὶ ἀπὸ τὰς δροσιζούσας ἑξατμίσεως τῶν ἀφθόνων νερῶν τῶν.

"Ἔτσι καὶ οἱ ἐκδρομεῖς μας ἐπέρασαν ἐκεῖ εὐχάριστον νύκτα. Οἱ ἰθαγενεῖς, πολλοὶ τῶν ὁποίων ἦσαν γνωστοὶ εἰς τοὺς 'Αλεξανδρινοὺς ταξιδιωτὰς λόγῳ ἐμπορικῶν συναλλαγῶν, τοὺς ἐπεδαψίλευσαν πᾶσαν περιποίησιν καὶ τοὺς παρέσχον ὅλα τὰ μέσα νὰ κοιμηθοῦν ἐν σχετικῇ ἀναπαύσει. Εἶνε πασίγνωστον, ἄλλως τε, ὅτι οἱ Φελλάχοι καὶ οἱ Βεβερῖνοι, ὁσάκις δὲν τοὺς ἑξαγοριῶναι τυχὸν ὁ φανατισμὸς ἢ αἱ πιέσεις τῶν Λευκῶν, εἶνε ἀνθρωποὶ πολὺ ἀγαθοὶ καὶ ὑπερβολικὰ φιλόξενοι.

Τὸ πρῶτὸ τῆς ἐπιούσης οἱ ὁδοιπόροι μας ἐπανελάβον τὸ ταξεῖδι τῶν κατὰ τὴν ἰδίαν τάξιν. Προεπορεύοντο δηλαδὴ οἱ καμηλάται, ἠκολούθουν τὰ λεωφορεῖα καὶ παρ' αὐτὰ ἐβάδιζαν πεζοποροῦντες ὁ Κουταλιανὸς καὶ οἱ τρεῖς τοῦ σύντροφοι.

Τὸ ἔδαφος τότε δὲν παρείχε τὰς δυσκολίας τῆς ἄμμου εἰς τὰ ἄλογα τῶν λεωφορείων καὶ τὰ εὐγενῆ ζῶα ἠμιλλῶντο νὰ μὴ ὑστερήσουν εἰς ἀντοχὴν καὶ ταχύτητα ἐν συγκρίσει πρὸς τοὺς ἀδαμάστους καμήλους, — τὰ «καράβια τῆς ἐρήμου», ὅπως τὰ ὀνομάζουσι οἱ ἐντόπιοι...

Ὁ Κουταλιανὸς μετὰ τῶν συντροφῶν του ἐβάδιζεν εἰς δέκα βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ πρώτου λεωφορείου, τοῦ ἐπέβαινον αἱ δύο φίλοι, ἡ Μαρίκα καὶ ἡ Ρῆτα, ποὺ ἐξηκολούθουν νὰ μὴ τὸν χορταίνουν τὰ βλέμματά τους.

Ἐξαφνα ἀντήχαισε φοβερὸς τριγμὸς καὶ φωναὶ ἔντρομοι γυναικῶν ἐν κινδύνῳ.

Οἱ πεζοπόροι ἐστράφησαν ἐν ταραχῇ.

Τὸ λεωφορεῖον εἶχε κατακλύσει ἐντὸς τρομεροῦ κρημοῦ διανοιγομένου εἰς τὸ πλάγι τοῦ δρόμου, καὶ τοῦ ὁποίου τὴν ὑπαρξιν ἠγνόει ὁ ὀδηγός...

Ὅλιγα ἀκόμη δευτερόλεπτα καὶ τὸ λεωφορεῖον καὶ ἐπιβάται θὰ μετεβάλλοντο εἰς μίαν ἄμορφον μάζαν κατακυλῶντες ἕως τὸ βάθος τοῦ βαράθρου ποὺ ὑπερέβαιναν τὰ τριάντα μέτρα καὶ ἦτο ἐκτάκτως πετρώδες καὶ βραχοσκέπαστον.

Πετρώδες εὐτυχῶς, διότι, ταχὺς ὡς βέλος ὁ Κουταλιανός, μόλις ἀντελήφθη τὸ ἐπικείμενον δυστύχημα, εὐρέθη μὲ δύο ἄλματα εἰς τὸ χεῖλος τοῦ βαράθρου, ἐστήριξεν ἀστραπιαίως τοὺς πόδας του ἐπὶ δύο αὐτοῦ βραχωδῶν προεξοχῶν, ἤρπασε ἄμαξαν καὶ ἵππους δι' ἀμφοτέρων του τῶν χειρῶν καὶ τὸ ἐκράτησε μετέωρον ὑπεράνω τοῦ κρημοῦ !...

Κατάπληξις ἐπηκολούθησεν, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχεν καιρὸς θαυμασμοῦ. Ἐσπευσαν πανταχοθεν οἱ ἐκδρομεῖς καὶ ἐβοήθησαν νὰ συρθῇ τὸ ὄχημα πέραν τοῦ βαράθρου.

Κατὰ τὸ τελευταῖον ὅμως τίναγμά του, καὶ καθ' στιγμὴν ὁ Κουταλιανὸς ἀπηλλάσσετο τοῦ φοβεροῦ φορτίου, μία ἐκ τῶν ἐπιβαινουσῶν τοῦ λεωφορείου γυναικῶν ἐξετινάχθη ἔξω ἀπ' αὐτὸ, καὶ θὰ κατακρημνίζετο ἀσφαλῶς ἐντὸς τῆς τρομερᾶς χαράδρας, ἂν ὁ ἀθλητὴς δὲν κατόρθωνε νὰ τὴν ἀρπάσῃ στὸν ἄερα καὶ νὰ κρατήσῃ εἰς τὰς ἀγκάλας του !

Ἦτο ἡ θαυμαστριά του Μαρίκα....

Εἶχε κρημνισθῆ πραγματι ἐκ τοῦ τιταγμοῦ τοῦ ὀχήματος,

Ὁ Κουταλιανὸς μὲ τῆς τρομερῆς γροθιῆς του ἐνέ-
σπειρε τὸν τρόμον καὶ τὸν πανικόν.

ἢ τὸ εἶχε κίμη ἐπίτηδες περιφρονήσασα χάριν τῆς ἀγκάλης τοῦ γίγαντος, τὸν κίνδυνον τοῦ θανάτου ;...

Ἄδηλον βέβαια....

Ἄλλ' ἢ φίλη της Ρήτα εἶχε στενάξει χωρὶς νὰ τὴν ἀντιληφθῆ κανεὶς μέσα στὴν σύγχισιν ἐκείνην.

Ἄχ ! Τί εὐτυχὴς ποῦ εἶνε... Γιατὶ νὰ μὴ γκρεμισθῶ κ' ἐγώ ;...

— Μὰ πῶς νὰ συνέβη νὰ τυναχθῆτε ἔτσι ἔξω ἀπὸ τ' ἀμάξι ; ἠρώτησεν ὁ Κουταλιανὸς ἀποθέτων τὴν νεαρὰν κόρην ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Δὲν ἐκρατιώσαστε στερεά ;...

Ἡ Μαρίκα τὸν ἐκύτταζε κατάμματα σὰν ὑπνωτισμένη. Καὶ δὲν ἐπρόφερε λέξιν.

— Θὰ ἐτρομάξατε βέβαια ; ἐπανελάβεν ὁ ἀθλητῆς.

— Νὰ τρομάξω ! ἔκαμεν ἐκείνη, ὡς αἰφνιδίως ἀφυπνισθεῖσα, ὅταν σεῖς εἰσθε τόσον πλησίον μου ; μήπως δὲν ἀποτελεῖτε ἀπὸλυτον ἀσφάλειαν δι' ὅσους πλησιάζετε ;

— Εἶμαι εὐτυχὴς, κόρη μου, διότι κατώρθωσα νὰ σὲ σώσω. Δὲν μοῦ χρεωστεῖς τίποτε. Οὔτε ἀσφαλιστῆς εἶμαι οὔτε πυροσβέστης !

— Πυροσβέστης εἶπατε ; ἔκαμεν ἡ Μαρίκα μὲ ἰδιόρρυθμον τόνον. Μὰ ὑπάρχουν κ' φωτιές, ποὺ δὲν τῆς σβύνει τὸ νερό....

— Ναί, εἶπεν ὁ ἀθλητῆς... Κἄποτε ἐδιδάσασα κάτι τέτοιο....

Καὶ ἐβάδισε γελῶν πρὸς τὸν πλησιάζοντα αὐτοῦς καθηγητὴν τῆς γυμναστικῆς.

— Μήπως ἐκτυπήσατε, δεσποινίς ; ἠρώτησεν οὕτως.

— Ὅχι μοσιὸν Φόρξ... Στὰ στήθη τοῦ Καπετὰν Παναῆ μπορεῖ κανεὶς νὰ κτυπήσῃ ἄσχημα ;

— Καὶ ὅμως εἶνε πειὸ γερὰ ἀπὸ τοὺς βράχους.

Ἡ συνοδεία συνεπεία τοῦ ἐπισοδείου, εἶχεν ἀνακόψει τὸν δρόμον τους, ὅλοι δὲν εἶχον κυκλώσει τὸν χαῖνον βράθρον ἀναμετρῶντες τὸν τρομερὸν κίνδυνον ποὺ διέτρεξαν πρὸς στιγμὴν οἱ ἐπιβάται τοῦ λεωφορείου.

Ὁ προῦχων Ἀντωνιάδης ἐπλησίασε τὸν ὄμιλον ὅπου εὐρίσκειτο ὁ Κουταλιανὸς καὶ ὁ γυμναστῆς Φόρξ,

— Κύριοι εἶπε, παρετηρήσατε ὅτι ἀπὸ τῶν παρεκτροπῶν τοῦ λεωφορείου μας τὸ χάσμα τοῦ βαράθρου ἦνσιψε περισσότερον.

καί ὅτι, ἂν διέλθουν διαβάτι ἀνύποπτοι διατρέχουν μήγαν κίνδυνον ;

Ἐπισημαίνων ὁ Φόρξ ἐξετάζων προσεκτικὰ τὸν μετατοπισμὸν τῶν βράχων.

— Πρέπει νὰ λάβωμεν ἄποιο μέτρον.,.

— Τί σκέπτεσθαι ;

— Ὅπως βλέπω ἀραιωμένους τοὺς βράχους, νομίζω ὅτι ἂν κατορθώσομε νὰ πλαγιασῶμεν τὸν πρῶτον ἐπὶ τοῦ δευτέρου θὰ παρασυρθοῦν ὅλοι. Κατόπιν γεμίζωμεν τὸ κενὸν μὲ ἄλλες πέτρες καὶ χώματα καὶ φράσσεται, ὅποσδήποτε, τὸ χάσμα κατὰ μέρος
Τί λέτε ;

— Βεβαίως, εἶπεν ὁ Φόρξ, καὶ εἵμεθα ἀρκετοὶ διὰ νὰ τὸ ἐπιτύχωμεν .. Ἄλλὰ πῶς θὰ πλαγιασθῇ ὁ πρῶτος βράχος ;

— Ἄν τὸν δέσωμεν μὲ σχοινιά καὶ τὸν τραβήξωμεν ἀπὸ τὰ δύο πλάγια, δὲν εἴμπορεῖ νὰ μὴ καμφθῇ πρὸς τὰ ἔμπροσθ.,.

— Ἀληθινά, ἀλλὰ νομίζω ὅτι δὲν θὰ ἔχωμεν ἀρκετὰ σχοινιά καὶ ἰδίως γερά σχοινιά.,.

— Ὡς πρὸς αὐτὸ ἔχετε δίκην.,. Πρέπει νὰ στείλουμε νὰ φέρομεν ἀπὸ τὸ χωριό.,.

Ὁ Κουταλιανός, ὅστις παρηκολούθει σιωπῶν ὅλην ἐκείνην τὴν στιχομυθίαν, παρενέβη ἤδη :

— Μιά στιγμή, εἶπεν. Ἀφήστε νὰ δοκιμάσω ἐγὼ τὴν ἀντοχὴν τοῦ πρώτου βράχου, καὶ ἔπειτα σκεπτόμεθα τί εἴμπορεῖ νὰ γίνῃ.,.

— Δοκιμάσατε ! εἶπεν ὁ Φόρξ.,. Ὅταν διαθέτῃ κἀνεις βαροῦλο ὅταν ἐσᾶς, εἶνε ἀστεῖον νὰ σκέπτεται γιὰ σχοινιά.,.

Ἐγέλασαν ὅλοι, ἐνῶ ὁ ἀθλητὴς ἐπετοῦσε τὸν ἐπενδύτην του, δν—τυχαίως ἢ ὄχι, ἀδιάφορον,— ἤρπαξεν ἡ Μαρίκα, καὶ ἐπήδα ἐντὸς τοῦ χάσκοντος στομίου τῆς χαράδρας.

Ἐν ἀρχῇ ἐδοκίμασε τὴν ἀντίστασιν τοῦ ὀγκώδους βράχου διὰ τῶν χειρῶν του, ὠθῶν αὐτὸν κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν, ἀφ' οὗ δὲ ἀντελήφθη ὅποια ἦτο ἡ ἀντοχὴ του, ἐστράφη, ἐστήριξεν ἐπ' αὐτοῦ τὴν ῥάχιν του καί, μὲ μίαν τρομερὰν προσπάθειαν ἀπιστεύτου σταθερότητος, μετεκίνησε τὸν τεράστιον ἐκεῖνον ὄγκον.,.

Ὁ βράχος, ἠττηθεὶς, ἐξεροισώθη ἀπὸ τὴν βᾶσιν του καὶ ἐκλύσθη ἐπὶ τοῦ γειτονικοῦ του, τὸν ὁποῖον καὶ παρέσυρε πρὸς

τοὺς λοιπούς, ὅπως ἂν ὠθήσωμεν τὸ τελευταῖο ἀπὸ τὰ χαρτιά τῆς τράπουλας, πού στήνομεν ὄρθια κατὰ γραμμὴν...

Οἱ βράχοι, πλαγιάσαντες ἐπ' ἀλλήλων, ἀπετέλεσαν τεράστιον πετρόστρωμα ἰσοπεδώσαν μέγα διάστημα τοῦ χάσματος...

Ἄλλ' ἀφεθῆσαν πολλὰ διάκενα καὶ τὸ ἔδαφος κατέστη ἐπικινδύνως ἐπικλινές.

— Τὸ πρᾶγμα εἶν' εὐκόλον τόρα, εἶπεν ὁ Ἀντωνιάδης. Ἐμπρός ! Ὅλοι μαζί ἄς ἰσοπεδώσωμεν τὸ ὄλον.

Πενήντα ἄνδρες, καὶ ἀρκεταὶ γυναῖκες ἐκ τῆς συνοδείας, ἐφιλοτιμήθησαν τότε νὰ παράσχουν χεῖρα βοηθείας. Προσεκομίσθησαν δὲ πανταχόθεν λίθοι καὶ χῶμα καὶ τὸ χάσμα, ἐντὸς ἡμισείας ὥρας, πληρωθὲν κατὰ τὰ δύο τρίτα, ἰσοπεδώθη μὲ τὸ ἔδαφος τῆς ἀτραποῦ.

Δέκα λεπτὰ κατόπιν, ὁ καθένας ἐλάμβανεν τὴν προτέραν του θέσιν καὶ ἡ συνοδεία ἐπανελάμβανε τὸν διακοπέντα δρόμον της...

*
* *

Ὅταν ὁ ἥλιος ἔδυσεν, εὐρέθησαν εἰς τὰ πρόθυρα μεγάλου δάσους.

— Θὰ κατασκηνώσωμεν ἐντὸς τοῦ δάσους ; ἠρώτησεν ὁ Φόρξ.

— Εἰς τὴν κορνίζα του, ἀπεκρίθη ὁ Ἀντωνιάδης, καὶ θ' ἀνάψουμε φωτιὰς πρὸς ἀπομάκρυνσιν τῶν θηρίων...

— Μά, θὰ ἔλθουν, λέτε, τὰ θηρία καὶ ἀπόψε ;

— Γιατί ὄχι ἀπόψε ;

— Διότι ἔχομεν μαζί μας τὸν Καπετὰν Παναῆ !

— Δὲν τὸν γνωρίζουν, δυστυχῶς, ἀπεκρίθη γελῶν ὁ γηραιὸς προῦχον, διαφορετικὰ δὲν θὰ ἐτολμοῦσαν βέβαια νὰ πλησιάσουν !

Μίαν ὥραν κατόπιν, ἐπελθούσης πλέον τῆς νυκτός, οἱ ἐκδρομεῖς ἦσαν κατασκηνωμένοι ἡμικυκλικῶς κατὰ μῆκος τῆς παραφῆς τοῦ δάσους, πέντε δὲ ζωηραὶ πυραὶ εἶχον ἀναφθῆ εἰς διάφορα πρὸς τὸ δάσος σημεῖα, τῆς συντηρήσεώς των δι' ὅλης τῆς νυκτός ἀνατεθείσης εἰς τοὺς ὁδηγοὺς τοῦ καραβανίου Φελλάχους τοῦ Φαγιούμ.

Μετὰ τὸ δεῖπνον, τὸ ὁποῖον διεξήχθη ἐν μέσῳ γενικῆς φαιδρότητος, ὁ Κουταλιανὸς ἐξῆλθεν τῆς κατασκηνώσεως καὶ ἀπε-

μακρύνθη κατά τι αποθανυμάζων τὴν ἰδιορρυθμον ἀφρικανικὴν φύσιν τῆς ὑπὸ ἀστροφεγγιᾶν ἐρημίας.

Ἐνῶ ἦτο ἀπεροφημένος ἀπὸ τὰς ἐντυπώσεις του, ἤκουσεν αἴφνης ἑλαφρὸν βᾶδισμα πλάγι του.

Ἐστράφη.

Εὐρέθη δὲ ἀντιμέτωπος νεαρᾶς ξανθῆς καὶ ὥραιωτάτης νεανίδος, τῆς ὁποίας τὴν παρουσίαν δὲν εἶχε προσέξει προηγουμένως εἰς τὸ καραβάνι.

Ἦτο ἡ γνωστή μας πεταλοῦδα τοῦ Ἄτταριν, ἡ παιδικὴ φίλη τῆς Μαρίκας, — ἡ Ρήτα.

Τι ἤθελεν ἐκεῖ κατὰ τοιαύτην ὥραν καὶ διατί ἐπλησίασε τὸν ἀθλητὴν, θὰ μᾶς τὸ ἐξομολογηθῆ ἄμέσως ἢ ἰδίᾳ.

— Καλησπέρα, Καπετὰν Παναῆ!

— Καλησπέρα, μικρὴ μου

Ἦ ἀθλητὴς τὴν ἐκύτταξε ἀπορῶν, καὶ προσέθηκε :

— Μά, εἶνε ἐπικίνδυνο τέτοια ὥρα νὰ ἐξέρχεται κανεὶς ἀπὸ τὴν κατασκήνωσιν. Πῶς ἤλθες ἕως ἐδῶ ;

— Πλησίον σας δὲν ὑπάρχει κανένας κίνδυνος, ἀπεκρίθη χαμογελῶσα ἡ Ρήτα... Ἄλλως τε ἐτόλμησα, διότι ἤθελα νὰ σᾶς ρωτήσω κάτ' ἰδιαιτέρως...

Ἦ Κουταλιανὸς τὴν ἐκύτταξε μὲ νέαν ἀπορίαν καὶ ἀπεκρίθη :

— Εἶμαι στὰς διαταγὰς σου, κόρη μου...

Ἐπροχώρησαν μαζί μερικὰ βήματα μεθ' ὃ ἡ Ρήτα ἐπανέλαβε :

— Ἐσώσατε χθὲς ἀπὸ βέβαιον θάνατον μίαν φίλην μου παιδικήν...

— ὦ! παιδί μου, διέκοψεν ὁ γίγας. Δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ μ' εὐχαριστήσης. Ἔτυχε κ' ἔπεσε στὰ χέρια μου, ἕνα βῆμα παραπέρα κ' δὲν πρόφθαινα νὰ ἔκαμνα τίποτα γιὰ τὸ καὶμένο τὸ κορίτσι...

— Μά, νομίζετε πῶς ἔπεσε...κατὰ λάθος ; εἶπε μὲ κάποιον δυσταγμὸν ἡ Ρήτα.

Ἦ Παναῆς ἐστράφη ἔκπληκτος.

— Ἄλλὰ ἔκαμνεν...ἔπεσεν λοιπόν...ἐπίτηδες ;

— Δὲν τὴν ἀγαπᾶτε, Καπετὰν Παναῆ ;

Νεῖα ἔκπληξις τοῦ γίγαντος.

— Νὰ τὴν ἀγαπῶ ! ἔκαμε...Τί θὰ πῆ αὐτό ;...Μήπως τὴν γνωρίζω διόλου ;

Ἄλλ' ἢ Ρήτα ἐξηκολούθει τὸ ἰδικό της χαβᾶ.

Καὶ ἱκανοποιημένη τώρα ἐπρόσθεσεν :

— Ἄ, ἔτσι...Δὲν τὴν ἀγαπάτε...Τίποτε ἄλλο δὲν θέλω...Μὲ φθάνει....

Καὶ ἔδραμε πρὸς τὴν κατασκήνωσιν, ἐνῶ ὁ μὲν Κουταλιανὸς ἐσταυροκοπεῖτο ἀπορῶν, ἡ δὲ κόρη ἐψιδύριζε καθ' ἑαυτήν :

Ἄν μοῦ ἔλεγεν οὐ τὸν ἀγαποῦσε, θὰ τὴν ἔπιγια κι' ἄς εἴμαστε φιλενάδες ἀπὸ μωρὰ παιδιὰ !

Ἄλλὰ ταυτοχρόνως ἀνέπεμψεν κραυγὸς τρόμου, πὺ ἐσήκωσαν στὸ πόδι δλόκληρον τὴν κατασκήνωσιν.

Ὁ Καπετὰν Παναῆς δὲν ἀπείχε πλέον τῶν δέκα βημάτων, εὐρέθη αὐτοστιγμὴ πλησίον της.

Μόλις ἦτο καιρὸς

Μιά, πελωρίων διαστάσεων, τιγρογαλῆ, ἕνα ἀπὸ τὰ σκληρότερα ἀγρίμια τῶν παρθένων δασῶν, πὺ καταξοχίζουσαν τὰ θύματά των προτοῦ τὰ καταβροχθίσουσαν, εἶχεν ὀρμήσει αἰφνηδῶς ἐναντίον τῆς Ρήτας μέσα ἀπὸ τὸ πυκνὸ φύλλωμα ἑνὸς δένδρου, ὅπου παρεμόνευε καὶ εἶχε καρφώσει τὰ νύχια της ἐπὶ τῆς ράχως τῆς κόρης, ἔτοιμη νὰ τὴν κατασπαράξῃ, ὁπότε κατέφθασεν ὁ ἀθλητής.

Ψύχραιμος ὅπως πάντοτε καὶ ἀσυγκίνητος, ἤρπασε τὸ ζῶον ἀμφοτέρων τῶν ὀπισθίων του ποδῶν καὶ τὸ ἔσχισεν εἰς δύο μέρησι ὀμφαλοῦ.

Τὸ κτήνος, ἀναπέμψαν διαπεραστικὸν ὀρλιασμὸν πόνου, ἀπήλασεν ἀμέσως ἀπὸ τὰ νύχια του τὴν κόρην καὶ ἐκυλίσθη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους σφαδάζον.

Μετὰ πέντε λεπτά κατέκειτο νεκρὸν.

Ὁ Κουταλιανὸς ἐσήκωσε λυπόθυμον εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν Ρήταν καὶ τὴν ἐπανάφερεν εἰς τὴν κατασκήνωσιν, ὅπου τῆς παρεσχέθη κάθε βοήθεια, πληθύντα ἀντισηπτικῶς καὶ ἐπιθεθέντων τῶν εὐτυχῶς ἐλαφρῶν της τραυμάτων.

— Τί ἀπερισκεψία ἦτο αὐτὴ παιδί μου, τῆς εἶπεν ὁ γηραιὸς Ἀντωνιάδης. Δὲν εἶπαμε νὰ μὴ ἀπομακρυνθῇ κανεὶς ἀπὸ τὴν κατασκήνωσιν ;

— Ἐξήλεψε τὸν Καπετὰν Παναῆ, παρετήρησε γελῶν ὁ γυμνα-

στης Φόρξ. Μὰ ὁ Καπετὰν Παναῆς δὲν ἔχει τὰ δικά σου γιά-
λινα μπράτσα μικρὴ μου !

— Ἐκτὸς εἶπε τρίτος ἂν ἡ δεσποινὶς ἠθέλησε νὰ προκαλέ-
σῃ τὸν Ἑρακλῆ μας εἰς νέον ἄθλον...

— Καὶ τὸ πέτυχα, εἶπε θρηνωδῶς ἡ Ρήτι, χωρὶς νὰ τὸ φαν-
ταζόμουν !...

Ἐδτυχῶς, ἡ ἔρωτευμένη Μαρίκα μόλις τὴν στιγμὴν ἐκείνην
ἀφυπνίσθη, ὥστε δὲν παρηκολούθησε τὴν σκηνὴν καθ' ὅλην
τῆς τὴν ἐξέλιξιν καὶ δὲν ἐσχημάτησε ὑπονοίας διὰ τὸν πραγμα-
τικὸν σκοπὸν τῆς ἐξόδου τῆς φίλης τῆς ἀπὸ τὴν κατασκήνωσιν.

Ἐννοεῖται δὲ ὅτι ὁ Κουταλιανὸς ἦτο ὁ ἀκαταλληλότερος πᾶν-
των ὅπως διηγηθῆ τοιαύτας ἐλαφρότητας.

Ἔτσι, τὸ πρᾶγμα ἐχαρακτηρίσθη ὡς ἀνόητη τόλμη τῆς Ρή-
τας καὶ τὸ ἐπεισόδιον ἐλησμονήθη, — πρῶτα ἀπὸ τὸν Παναῆ. Πα-
ρέμεινε δὲ μόνη ἡ ἐντύπωσις, ὅτι ὁ γίγας δὲν θὰ εἶχεν ἀνάγκην
ἀπὸ ἀναμμένες φωτιᾶς ἂν ἐπρόκειτο νὰ διανυκτερεύσῃ μόνος του
ἐντὸς ἀφρικανικοῦ δάσους,

IV

Κατορθώματα ἄλλεπάλληλα

Τὸ ὑπόλοιπον τῆς νυκτὸς παρῆλθεν ἄνευ τινος ἐπεισοδίου.
Ὅταν δὲ τὸ καρσάβι ἀφυπνίσθη περὶ τὴν χαραυγὴν, ἡ Ρήτι
εἶχε μὲν ἐλαφρὸν πυρετόν, ἀλλὰ τὰ ἀκίνδυνα τραύματά τῆς εἶ-
χαν σχεδὸν ἐπουλωθῆ.

Ὁ ἀκολουθῶν τὴν ἐκδρομὴν ἰατρὸς τοῦ Ἀθλητικοῦ Συνδέ-
σμου τῆς τὰ ἔπλυνεν ἐκ νέου καὶ τὰ ἐπέδεσε, τῆς ἔδωκε δὲ καὶ
ἔσωτερικῶς φάρμακον, πὺν τάχιστα θὰ κατῆναζε τὸν πυρετόν.

— Μετὰ δύο ἡμέρας, τῆς εἶπε, θὰ εἴμεθα ἐντελῶς καλά.
Ἄλλὰ δὲν πρέπει νὰ ἐπαναλάβωμεν τὴν ἴδια τρέλλα... Δὲν θὰ
βρίσκειται βεβαίως πάντοτε πλησίον μας ἡ μέγγινα τοῦ Καπετὰν
Παναῆ...

Μετὰ τὸ πρόγευμα ἡ συνοδεία ἐξεκίνησε καὶ πάλιν πρὸς
ἀποτελείωσιν τῆς διαδρομῆς ὀλοκλήρου τῆς Ὀάσεως τοῦ Φα-
γιούμ.

Κατόπιν, θά ἐπέστρεφον εἰς τὸν κεντρικὸν αὐτῆς συνοικισμόν, ὅπου ὁ ἰσχυρότερος Σείχης τῆς περιφερείας ἐπρόκειτο νὰ τοὺς ὑποδεχθῇ ἐπισήμως καὶ παράσχη ἔκτακτα δείγματα φιλοξενίας εἰς τοὺς ἐκλεκτοὺς ἐπισκέπτας τοῦ ἐρημοφράκτου Κράτους του.

Ἡ διαδρομὴ διήρκεσεν ἐπὶ διήμερον ἀκόμη, ἀπὸ τοῦ τελευταίου δηλαδὴ ἐπεισοδίου τῆς τυρογαλῆς.

— Γιὰ νὰ διασκεδάσουμε λιγάκι καὶ νὰ προμηθευθῶμεν συγχρόνως καὶ ἐκλεκτότερο φαγητόν, ἔλεγεν ὁ καθηγητῆς Φόρξ πρὸς τὸν Ἀντωνιάδην, νομίζω ὅτι δὲν θά ἦτο ἄσχημο νὰ συνδυάσωμεν τὴν ἐκδρομὴν μας καὶ μὲ ἓνα κανονικὸ κυνήγι ζαρκαδιῶν καὶ πουλιῶν...

— Ἐπικριτῶ τὴν σκέψιν σας. ἀπήντησεν ὁ γηραιὸς ὁμογενῆς. Κυνηγετικὰ ὄπλα ἔχομεν, νομίζω...

— Τέσσαρα τῶν Φελλάχων ὀδηγῶν καὶ ἕξ δικὰ μας, δέκα ἐν ὄλῳ. Ἄρκετὰ εἶνε.

Ἐπὶ τὴν ἀνακοινώσιν τὴν ἀποφάσεως τοῦ κυνηγίου. Ἐκτὸς τῆς προμηθείας ἐκλεκτοῦ κρέατος, θ' ἀπετέλει καὶ πραγματικὴν ἀπόλαυσιν μέσα εἰς τὰ ἰδιόμορφα ἐκεῖ. α Ἀφρικανικὰ τοποῖα.

Οἱ δέκα κυνηγοί, — οἱ ἄριστοι σκοπευταὶ μεταξὺ τῶν ἐκδρομῶν, — διηρέθησαν εἰς δύο ομάδας, καὶ οἱ μὲν διεσπάρησαν πρὸς τὰ δεξιὰ οἱ δὲ πρὸς τ' ἀριστερά, ἐνῶ τὸ Καραβάνι προὔχῳρει ἐν μέσῳ τῶν δύο ὁμίλων.

Ἐν ἀρχῇ ἡ συγκομιδὴ ὑπῆρξεν ἀσήμαντος. Μερικὰ μόνον πουλιὰ καὶ δύο τρία μικρὰ τετράποδα.

Κατὰ τὰς δέκα ὅμως πρὸ μεσημβρίας, ὁ Φελλάχος πρὸ συνώδευε τὸν δεξιὸν ὁμιλον, ὅπου εὐρίσκετο καὶ ὁ Κουταλιανός. ἀνήγγειλε τὴν ἐμφάνισιν ἀγέλας αἰγάγων.

Τὰ ἀγριόγιδα αὐτὰ, εἶδος ἀντιλόπης μᾶλλον ἢ ζαρκαδιοῦ, ἔχουν σταχτερὸ τὸ τρίχωμα καὶ νοστιμώτατον τὸ κρέας. Ἄλλὰ εἶνε τόσον ἄγρια καὶ τόσον ταχύποδα, ὥστε δὲν τὰ καταφθάνει οὔτε τὸ ταχύτερο ἄραβικὸ ἄλογο.

Οἱ ἐντόπιοι, συνεπῶς, τὰ κυνηγοῦν διὰ τοῦ δόλου, κρυπτόμενοι ἐντὸς τῶν φυλλωμάτων τῶν πυκνῶν ἐδῶ θαμνοδένδρων καὶ πυρβολοῦντες αἰφνιδιαστικῶς κατὰ τοῦ διερχομένου κοπαδιοῦ.

Τοῦτο ἀπεφασίσθη καὶ τώρα κατόπιν τῆς σχετικῆς πληροφορίας τοῦ Φελλάχου ὁδηγοῦ.

Ἦτο καταφανὲς ὅτι τὰ ἀγριόγυδα ἤρχοντο ἀπὸ τὰ ἄκρα τῆς Ὀάσεως πρὸς τὴν ἔρημον καὶ προὔχωρον εἰς τὰ ἐνδότερα αὐτῆς ἀναζητοῦντα ρέοντα ὕδατα διὰ νὰ σβέσουν τὴν δίψαν των. Κατὰ δὲ τὰς περιστάσεις αὐτάς, ἐγνώριζον οἱ κυνηγοὶ τῆς ἐρήμου ὅτι ὁ δρόμος των εἶναι ἀκράτητος, συνεχῆς καὶ ἀφαντάστου ταχύτητος μέχρι τοῦ μέρους ὅπου θὰ συνήντων τὸ νερό.

Ἐν τάχει λοιπόν, ἀλλὰ καὶ ἄκραν προσοχὴν διεσπάρησαν οἱ κυνηγοὶ ἔνθεν κἀκεῖθεν τῆς διαβάσεως τῶν θηραμάτων καὶ ἀπεκρύβησαν ἐντὸς τῶν χαμοδένδρων.

Τὸ Καραβάνι διετάχθη νὰ σταματήσῃ παραμέρα, πρὸς τὰ δεξιὰ, διότι, ὡς ἐφαίνετο, τὸ κοπάδι τῶν αἰγάγων θὰ διήρχετο διὰ μέσου τῶν δύο κυνηγετικῶν ομάδων, καὶ συνεπῶς ἦτο φόβος νὰ ἐπιπέσῃ κατὰ μέτωπον τῶν ἐκδρομέων, ἀγγνωστον δὲ ἀπὸ πόσας κεφαλὰς συνέκειτο.

Ὅπωςδήποτε ὅμως καὶ ἄλλοι ἐκ τῶν ἀνδρῶν τῆς συνοδείας, ὠπλισμένοι μὲ περιστροφά, θὰ ἦσαν εἰς θέσιν ν' ἀντιμετωπίσουν πᾶσαν τοιαύτην αἰφνιδιαστικὴν ἐπιδρομὴν.

Τὰ ἀγριόγυδα μὲ τὰ στρουφτὰ κέρατα θὲν ἐβράδυναν νὰ φανερώσουν τὴν παρουσίαν των πολὺ τώρα πλησιέστερα πρὸς τὸ μέρος τῆς ἐνέδρας τῶν κυνηγῶν.

Θὰ ἦσαν τοῦλάχιστον πεντακόσια, προχωροῦντα δὲ μὲ ἱλιγγιώδη ταχύτητα διὰ μέσου τῶν πυκνῶν χαμοδένδρων ἐπροκαλοῦσαν φοβερὸν σάλον καὶ βόμβον τῶν φυλλωμάτων ἐκωφαντικόν.

— Πῦρ ! ἀντήχησεν αἴφνης ἡ φωνὴ τοῦ διευθύνοντος τὸ κυνήγι καθηγητοῦ Φόρξ.

Διπλῆ ὁμοβροντία ὑπεδέχθη ἑκατέρωθεν τοῦ δρόμου των τὰ θηράματα.

Οἱ κυνηγοὶ ἐπυροβόλουν λοξά, ἐκ φόβου μήπως κτυπήσουν ἀλλήλους καθὼς ἦσαν ἀντιμέτωποι. Μέσα ὅμως εἰς τὴν πυκνὴν φάλαγγα τῶν αἰγάγων ἦτο φυσικὸν καμμιὰ σφαῖρα νὰ μὴν πάῃ χαμένη.

Ἐπυροβόλησαν δις καὶ εἴκοσιν ἀγριόγυδα κατεροίφθησαν νεκρὰ ἢ θανασίμως τραυματισμένα.

Ἦ ὑπόλοιπος ἀγέλη, συνταραχθεῖσα ἐν ἀρχῇ ἐκ τοῦ αἰφνι-

διασμοῦ καὶ ἀνακόψασα πρὸς στιγμὴν τὸν δρόμον τῆς, ἐξώρμησε κατόπιν πολὺ ὀρητικωτέρα πρὸς τὰ ἔμπρὸς, φεύγουσα μᾶλλον παρὰ συνεχίζουσα τὸν δρόμον τῆς.

Πολλὰ δὲ τούτων, παραστρατήσαντα κατὰ τὴν θυελλώδη διέλευσίν των ἐνέπεσαν ἐντὸς τοῦ караβανίου, καὶ πατεῖς με πατῶ σε, καὶ τὰ πάντα ἀνατρέποντα καὶ πιστολιζόμενα πανταχόθεν, διήλθον ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς τῶν ἐπιδρομέων, καμήλων καὶ ἀλόγων, ἐτσαλακώθησαν καὶ ἐξηφανίσθησαν τέλος μακρὰν σὰν πυκνὸς καπνὸς ποῦ τὸν κυνηγᾷ ὀρητικὸς ἄνεμος.

Φωναὶ ἀντήχησαν πανταχόμεν, πολλῶν τραυματισθέντων, ἔκ τῆς ἀπροσδοκίτου συρράξεως, γυναικῶν ἰδίως.

Ἄλλ' ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης εἶχον μένει ἤδη τριάκοντα πέντε ἐν ὄλῳ αἰγάγροι, ὑποσχόμενοι θαυμαστὸν συμποσίασμα εἰς τοὺς ἐκδομείς, — τὰ τραύματα τῶν ὁποίων ἄλλως τε ἦσαν ἐντελῶς ἐπιπόλαια καὶ ἀκίνδυνα.

Τέλος ἐνεφανίσθησαν καὶ οἱ κυνηγοὶ ἐπιστρέφοντες εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ караβανίου, μεταξὺ δὲ αὐτῶν καὶ ὁ καπετὰν Παναῆς φέρων ὑπερηφάνως προσδεδεμένους εἰς τὸ ἄκρον τῆς κἀννης τοῦ τουφεκιοῦ τοσ δύο αἰγάγρους ζωντανούς.

Τοὺς εἶχε συλλάβει στὸν ἀέρα κατὰ τὴν ὀρητικὴν των διέλευσιν ἀπ' ἔμπρὸς του καὶ τοὺς ἔφερε τώρα εἰς τοὺς συντρόφους του δηλώσας :

— Αὐτὰ τὰ δύο προφαντὰ τὰ κάμνω δῶρον εἰς τὸν Ἀθλητικὸν Σύνδεσμον. Νὰ τ' ἀναθρέψῃ, νὰ τὰ ἐξημερώσῃ καὶ νὰ τὰ διατηρῇ εἰς ἀνάμνησιν τῆς τιμῆς ποῦ μοῦ ἔκαμε νὰ με κατατάξῃ εἰς τὰ μέλη του, ὅταν ἐγὼ πλέον θὰ εὐρίσκομαι μακρὰν τῆς Αἰγύπτου.

Ὅλοι ἐπευφήμησαν καὶ ηὔχαρίστησαν τὸν ἀθλητὴν, ὅστις ἀπεδεικνύετο τοιοῦτοτρόπως καὶ τέλειος ὄσον καὶ ἰδιόρρυθμος κυνηγός.

Ἡ συνοδεία ἐσταμάτησε τέλος καὶ οἱ καταλληλότεροι τῶν ἐκδρομέων κατέγιναν εἰς τὴν ἐκδορὰν τῶν θηραμάτων καὶ τὴν παρασκευὴν τῶν φαγητῶν.

— Θὰ φᾶμε σὰν ἡγεμόνες σήμερα ! εἶπεν ὁ γυμναστής Φόρζ πρὸς τὸν Κουταλιανόν.

— Ἡ μᾶλλον θὰ φᾶμε χορταστικά, ἀπεκρίθη ὁ γίγας, διότι.

σᾶς βεβαιῶ, κύριε Φόρξ, ἐγὼ τουλάχιστον δὲν κατώρθωσα νὰ χορτάσω οὔτε μιὰ φορὰ ἀφ' ὅτου ἀρχίσαμε τὴν ἐκδρομὴν μας.

* *

Στὸ τραπέζι ὁ ἀθλητὴς ὑπερέβη τὰς προσδοκίας ὄλων.

Τὰ ἀγριόγυδα εἶχον ψηθῆ στῆς σουβλες κατὰ τὸ ἑλληνικὸν σύστημα, ὁ δὲ καπετὰν Παναῆς κατεβρόχθισεν ἕνα ὀλόκληρο σφαγτό, ποῦ θὰ ἐξύγιζεν ὀκτῶ τουλάχιστον ὀκάδες.

Τοῦτο ἐννοεῖται, δὲν τὸν ἠμπόδισε νὰ τιμῆσῃ καὶ τὸ ἰδιαίτερο τραπέζι τῶν παραπλεύρως του καθημένων Ἀντωνιάδου, Φόρξ καὶ τριῶν κυριῶν.

Ἐκένωσε δὲ συνάμα καὶ δύο κουτιὰ κονσέρβες καὶ ἔκαμεν ἀρετὴν κατανάλωσιν ἀναάδων καὶ μπαναῶν ἀγρίων, τὰς ὁποίας εἶχον συλλέξει οἱ Φελλάχοι, ἐκ τοῦ πλουσιωτάτου γειτονικοῦ δάσους.

Τὰ ἀγριόπουλα ποῦ εἶχον σκοτώσει ἐχρησιμοποιήθησαν εἰς τὰ ἐπιδόρπια ὡς ἐκλεκτοὶ μεζέδες διὰ τὸ κρασί, τὴ μύρρα καὶ τὰ λυκὲρ τῶν συμποσιαστῶν.

Δὲν τὰ ἐτίμησε δὲ ὀλιγότερον καὶ αὐτὰ ὁ Κουταλιανός, ἐκ τῶν ποτῶν, τὰ ὁποῖα ἐδέχθη νὰ δοκιμάσῃ μόνον.

— Θὰ συνεχίσουμε ἐπὶ πολὺ ἀκόμη τὸ ταξεῖδι μας; ἠρώτησε τέλος τὸν παρακαθήμενόν του Ἀντωνιάδην.

— Πρὸς τὰ ἔμπροσ ὄχι, ἀπεκρίθη οὕτως. Μετὰ τὸ δάσος αὐτὸ τῶν χαμοδένδρων ἐπακολουθεῖ καὶ πάλιν ἡ ἔρημος, ὥστε διεσχίσαμεν ὀλόκληρον τὴν ὄρειν. Τώρα θὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν ἔδραν τοῦ Σεῖχη Ἀβδουλάχ, ποῦ μᾶς περιμένει βασιλικὴ φιλοξενία. Θὰ βραδύνωμεν ὅμως μερικὲς ὥρες κατ' ἀνάγκην.

— Γιατί;

— Κατὰ τὴν ἐπιδρομὴν τῶν αἰγάγων, ἕνα ἀπὸ τὰ λεωφορεῖα μας ἀνετράπη καὶ ἔσπασε τὸ τιμόνι του. Εἶνε λοιπὸν ἀνάγκη νὰ τὸ ἀντικαταστήσωμεν.

— Ὑπάρχει τὸ κατάλληλον ξύλο;

— Ὅχι. Ἀλλὰ θὰ κόψουμε κανένα ἀπὸ τὰ πειδὸ μεγάλα καὶ πειδὸ ἴσια χαμόδενδρα καὶ θὰ τὸ πελεκίσωμεν προχείρως. Θὰ διατάξω ἀμέσως.

Ἐφώναξε δύο Φελλάχους.

— Ξέρετε, προσέθεσε, τί βλάβην ἔπαθε τὸ ἀμάξι μας.

— Ναί, βέβαια.

— Νὰ βρῆτε λοιπὸν ἓνα κατάλληλο γερὸ ξύλο στὸ δάσος θὰ τὸ ἰσάξετε, ὅσον εἰμπορέσετε καλλίτερα. Κάνετε γρήγορα ὅμως διὰ νὰ μὴ χάνουμε καιρό.

— Ἀμέσως γιαχαβάκα ! ἀπήντησαν προθύμως οἱ Φελλάχοι. Καὶ ἔσπευσαν νὰ ἐξετάσουν τὰ γύρω δένδρα.

Μετά τινα λεπτά, εὐρόντες τὸ κατάλληλον, δέκα βήματα μακρὰν ἀπὸ τῆς θέσεως, ὅπου εἶχε στρωθῆ τὸ συμπόσιον, ἔστρωσαν τὰ κυνηγετικὰ μαχαίρια καὶ ἤρχισαν νὰ πριονίζουν, μετὰ προφανοῦς δυσκολίας ὅμως, τὸν χλωρὸν κορμὸν τοῦ χαμοδένδρου.

Ὁ Ἀντωνιάδης καὶ ἡ παρέα του τοὺς παρηκολούθουν διὰ τοῦ βλέμματος.

— Ὅ' ἀργήσουν, καθὼς φαίνεται, παρετήρησεν ὁ καθηγητῆς Φόρτζ.

— Τί νὰ γίνῃ ; Εἶναι χλωρὸς ὁ κορμὸς καὶ δὲν κόβεται εὐκόλα.

— Ἄν δὲν κόβεται ὅμως, ... ξεροϊζώνεται ! εἶπεν ὁ Καπετὰν Παναῆς.

Καί, ἐγερθεῖς, ἐπλησίασε τοὺς δύο Φελλάχους, πού εἶχαν ἰδρωσαί ἤδη ἐν τῇ προσπάθειά των νὰ κόψουν, με ἐργαλεῖα ἀκατάλληλα, ἓνα κορμὸν τριάντα τοῦλάχιστον πόντων πάχους.

— Ἀφήστε τὰ μαχαίρια, εἶπεν ὁ γίγας, καὶ κάμετε παρέα μὴ στιγμῇ.

Οἱ δύο Φελλάχοι παρεμέρισαν.

Ὁ Καπετὰν Παναῆς ἔκυψεν, ἔσυρε τὸ δένδρον δεξιᾷ καὶ ἀριστερά, ἐδοκίμασε τὴν ἀντοχήν, καί, ἔξαφνα, τὸ ἄρπαξε με τῆς δύο του παλάμες, καὶ τὸ ἐτίναξεν ἔξω τῆς γῆς με ὄλες του τῆς πελώριες ρίζες !

Τὸ ἐπέταξε κατόπιν εἰς τὰ πόδια τῶν δύο καταπλήκτων Ἀφρικανῶν, καί :

— Καθαρίστε το τώρα καὶ πελεκιστέ το ! εἶπε.

Καὶ ἐπέστρεψε πλησίον τῶν φίλων του με τὴν ἀπάθειαν ἀνθρώπου, πού εἶχεν, ἀπλούστατα, ἀποσπάσει ἀπὸ γλάστραν ἓνα νεοφύτευτο κλωνάρι γαρυφαλιᾶς.

— Ἔτσι, τελειώνουμε γρήγορα, προσέθηκε.

— Βεβαίως, όταν διαθέτουμε δύναμιν πενήντα Ἴππων ! ὑπέλαβε γελῶν ὁ καθηγητῆς Φόρξ καὶ δύο πενταδάκτυλους γάντζους ἴσάν τοὺς δικούς σας !

Μίαν ὥραν βραδύτερον, τὸ νέο τιμόνι ἦτο ἔτοιμο, τὸ σπασμένο εἶχεν ἀντικατασταθῆ καὶ τὸ καραβάνι ἦτο ἔτοιμον νὰ ἐπιναλάβῃ τὸν δρόμον του πρὸς τὴν ἔδραν τοῦ Σείχη Ἀβδουλλάχ, ὅπου θὰ ἔφθανε κατὰ τὰς πρώτας ἐσπερινὰς ὥρας.

Ὁ Ἀντωνιάδης, εἰς ἀμοιβὴν τοῦ ζήλου τῶν Φελλάχων, τοῖς ἔρριψε δύο φουῦχτες χαλκίων νομισμάτων, τὰ ὁποῖα ἐκεῖνοι ἤρχισαν νὰ μοιράζονται μεταξύ των, — ἕνα σου κ' ἕνα μου...

— Λίγα εἶναι, βρὲ παιδιά, εἶπεν ὁ Ἀντωνιάδης, ἀλλ' ὅταν τελειώσῃ τὸ ταξίδι, θὰ πᾶρτε περισσότερα.

— Λίγα ; ἔκαμε χαιμογελῶν ὁ Κουταλιανός. Θέλετε νὰ σᾶς τὰ κάμω ἐγὼ πολλά ;

Οἱ Ἀφρικανοὶ τὸν ἐκύτταξαν ἀποροῦντες.

Ἄλλ' ἐξεπλάγησαν πολὺ περισσότερον, ὅταν ὁ γίγας ἐπῆρεν ἀνὰ δύο ἐκ τῶν νομισμάτων ἐκείνων, τὰ ἐτοποθέτησεν ἐντὸς τῶν δύο του μεσαίων δακτύλων, καί, συστρέψας τὰς χεῖρας, τοὺς τὰ παρουσίασε σπασμένα ταῦτοχρόνως ὅλα στὴ μέση !

Ἄν ἦσαν χριστιανοὶ οἱ Φελλάχοι θὰ ἔκαμναν, ἀσφαλῶς, τὸν Σταυρὸν τοὺς.

Ἦσαν ὅμως Μωαμεθανοί.

Ἄνεφώνησαν λοιπόν :

— Ἄλλάχ ! Ἄλλάχ !

Καὶ ἔστρεψαν τὰ βλέμματά τοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν, ζητοῦντες οἶονεὶ ἐξηγήσεις ἀπὸ τὸν Ὑψιστον διὰ τὰ προσόντα τοῦ προνομιοῦχου ἐκείνου ἀνθρώπου.

Ὀλίγον βραδύτερον, τὸ Καραβάνι ἐξεκινούσε καὶ πάλιν, διὰ νὰ μὴ διακόψῃ πλέον τὴν πορείαν του ἕως τὸ βράδν' ἐκτὸς ἀν τοῖς συνέβαινε τίποτε τὸ ἀπρόοπτον.

V

Τὸ χαλασμένο γεφύρι.

Αἱ πρῶται τρεῖς ὥραι τῆς πορείας ἐπέρασαν ἐν ἄκρῳ ἡσυχίᾳ. Τίποτε δὲν ἐτάραξε τὴν φαιδρότητα τῶν ἐκδρομέων, οἱ ὁποῖοι προὔχωρουν συνομιλοῦντες, καπνίζοντες ἢ σιγοτραγουδῶντες.

Κατὰ τὴν τετάρτην ὁμως ὥραν τοῖς συνέβη διπλοῦν ἀπρόοπτον.

Διήρχοντο τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐκτεταμένον ἀραιὸν δάσος ἀπὸ τροπικὰ δένδρα, τὰ ὁποῖα ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ διασχίσουν κατὰ πλάτος—δηλαδὴ νὰ κάμουν ἐντὸς αὐτοῦ μιᾶς ὁλοκλήρου ὥρας πορείαν, ὅπως ὑπέδειξαν οἱ Φελλάχοι ὁδηγοί.

Ὁ Κουταλιανὸς καὶ οἱ τρεῖς ἀρχικοὶ του σύντροφοι προὔχωρουν καὶ πάλιν πεζοποροῦντες.

Ἐξαίφνης, ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ δάσους ἀντήχησε φοβερὸς βρυχηθμός.

Τὰ ἄλογα τῶν λεωφορείων καὶ αἱ κάμηλοι τοῦ Καραβανιοῦ ἐσταμάτησαν ἀποτόμως καὶ ἤρχισαν νὰ τρέμουν σύσσωμοι, διαγνώσαντα ἐξ ὀρμεμφύτου τὸν κίνδυνον.

— Εἶνε λεοπάρδαλις, εἶπεν ὁ καθηγητὴς Φόρζ, ὅστις εἶχεν ἐκτελέσει πολλὰς κυνηγετικὰς ἐκδρομάς, ἀνὰ τὴν παρθένον Ἀφρικὴν καὶ ἐγνώριζε νὰ διακρίνῃ τοὺς οὐρλιασμοὺς κάθε ἀγριμοῦ.

— Ἔχουμε τόσα ὅπλα, ἀπήντησεν ὁ Ἀντωνιάδης, ὥστε θὰ ἦτο ἀστεῖο νὰ τὴν λάβωμεν ὑπ' ὄψει μας σοβαρά...

— Θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ τὴν ἐγνώριζα ἀπὸ κοντὰ, ὑπέλαβεν ὁ Καπετὰν Παναῆς. Τέτοιες γνωριμίες δὲν κάμνει κανεὶς εὐκολὰ στὰς πόλεις...

— Διὰ σὰς βεβαίως, εἶπεν ὁ Φόρζ, δὲν θὰ ἦτο καθόλου ἐπικίνδυνος γείτονας, ἂν ὁμως μᾶς πλησιάσῃ πιθανὸν νὰ πάθουμε ἄλλες συμφορές...

— Συμφορὴς !... Καὶ γιατί ;

— Δὲν εἶν' ἀπίθανον ν' ἀφηνιάσουν τὰ ἄλλογά μας ἢ νὰ ξεσχισηθῇ κανένας ἄοπλος, προτοῦ τὴν πλησιάσετε σεῖς...

— Ὅσον γιὰ τὰ ἄλογα δὲν ἐγγυῶμαι, ἐπανελάβε γελῶν ὁ Παναῆς. Τὸν ἄοπλο ὁμως τὸν παίρνω ὑπὸ τὴν προστασίαν μου... Θὰ προκαλέσω ἐγὼ τὸ θηρίον, προτοῦ μὲ προκαλέσῃ ἐκεῖνο...

Και ἔδραμε πρὸς τὸ μέρος ὁπόθεν εἶχεν ἀκουσθῆ ὁ βρυχηθμός, παραμερίζων ἐπίτηδες ἀποτόμως τὰ χαμόκλαδα διὰ νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ κτήνους διὰ τοῦ θοοῦβου των.

Καὶ τὸ ἐπέτυχε πράγματι.

— Ὅπωςδὴποτε, εἶπεν ὁ Ἀντωνιάδης, ἄς ἔχωμεν τὰ ὅπλα μας ἕτοιμα...

Ὅλγαι παρῆλθον στιγμαί, καὶ ἡ λεοπάρδαλις, ἀντιληφθεῖσα τὴν προσέγγισιν ἀντιπάλου ἢ θηράματος, ὤρμησε δι' ἀλμάτων κατὰ τοῦ ἀθλήτου.

Ὁ Κουταλιανὸς εἶχε σταματήσει ὀπισθεν τοῦ κορμοῦ ἐνὸς δένδρου παρακολουθῶν τὰς κινήσεις τοῦ θηρίου καὶ ἀναμένων τὴν κατάλληλον στιγμὴν πρὸς ἀντεπίθεσιν.

Ἄλλ' οὐδὲ κἂν ἐσκέπτετο νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ πιστόλι του ἢ τὴν κυνηγετικὴν του μάχαιραν.

Ἡ λεοπάρδαλις, ἀναπέμφασα νέον, τρομερότερον, βρυχηθμόν, ὤρμησε κατ' αὐτοῦ καὶ ἐκάρφωσε τὰ νύχια τῆς ἐπὶ τοῦ κορμοῦ τοῦ δένδρου, ἐπιδείξασα εἰς τὸν ἀπροσδόκητον ἀντίπαλόν τῆς δύο σειρὰς φοβερῶν ὀδόντων.

Ὁ γίγας, χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμὴν, μὲ ἕνα πῆδημα εὐρέθῃ εἰς τὸ πλάγι τῆς, ἀποφυγὼν τὴν κατὰ μέτωπον ἐπίθεσιν, ἔκλυε δὲ μὲ ἀστραλαιάν ταχύτητα. ἤρπασε τὴν λεοπάρδαλιν ἀπ' ἀμφοτέρων τῶν ὀπισθίων τῆς ποδῶν, καὶ, παρὰ τοὺς τρομεροὺς τῆς συσπασμούς, ἤρχισε νὰ τὴν κτυπᾷ βιαίως κατὰ γῆς, ὅπως θὰ ἐκτυποῦσε ψαρὰς πελώριο χταπόδι.

Τὸ ἰδιόρρυθμον αὐτὸ παιγνίδι δὲν διήρκεσε πλέον τῶν δέκα λεπτῶν, καὶ τὸ θηρίον κατέκλιτο ἀναισθητὸν ἐπὶ τοῦ πετρώδους ἐδάφους, σφαδάζον καὶ χῦνον πῆδακας αἵματος ἀπὸ τὸ ρύγχος καὶ ἀπὸ τοὺς ῥάθωνάς του.

Οἱ Φελλάχοι δὲν ἔκαμαν καὶ πάλιν τὸν σιαυρὸν των, ἀλλ' ἐπανεῖλαβον τὸ θρηνηῶδες των : Ἄλλάχ! Ἄλλάχ!

Οἱ λοιποὶ ἐξέσπασαν εἰς χειροκροτήματα.

Ἄλλ' ἤδη ἐπῆλθε κάτι ἄλλο πολὺ μᾶλλον ἐπικίνδυνον.

Τὰ ἄλογα καὶ αἱ κάμηλοι εἶχον παύσει νὰ τρέμουν καὶ ἐδέχθησαν νὰ συνεχίσουν τὴν πορείαν των, καθὼς ὅμως ἕνα τῶν λεωφορείων διήρχετο πλησίον τῆς ἀναισθητοῦ λεοπαρδάλεως, τὸ θηρίον, ψυχορραγοῦν ἤδη, ἀνέπεμψεν ὑπόκωφον βραχνὸν ρογχασμόν, ποῦ ἀφηνίδιασε τὰ ἄλογα.

Ἄφηνιάσαντα δέ, ὄρησαν ἀκράτητι πρὸς τὰ δένδρα.

Ἄν προσέκρουεν τὸ ὄχημα θὰ κατεθριμματίζετο καὶ οἱ ἐπιβαίνοντες αὐτοῦ θὰ διέτρεχον φοβερὸν κίνδυνον.

— Στείσατε! ἐφώναξεν ὁ γηραιὸς Ἀντωνιάδης. Οἱ σύντροφοί μας κινδυνεύουν.

Δύο κμηλοβάται ἐκ τῶν ἐπιβαινόντων θαρραλεώτερα κάπως ζῶα, ἐνέτειναν τὴν ταχύτητά των.

Τὸ αὐτὸ ἐπραξάν καὶ οἱ Φελλάχοι, δραμόντες πρὸς τὰ ἐκεῖ μὲ ταχύτητα ἵππων.

Ἄλλὰ τ' ἀφηνιασμένα ἄλογα, συναντήσαντα αἴφνης ἐνώπιον των κάποιαν κρημνώδη βραχοσωρείαν, ἐστράφησαν ἀποτόμως πρὸς τὰ ὀπίσω.

Δέκα μέτρα ἀκόμη ἂν προὐχώρουν ὅμως, θὰ ἐπέπιτον ἐπάνω εἰς δύο χορμούςς κορμούςς γηραιῶν δένδρων, κατακειμένους ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, καὶ τὸ λεωφορεῖον θὰ συνετριβετο ἀναποφεύκτως.

Ἡ στροφή ὅμως αὐτὴ τῶν ἀφηνιασμένων ἀλόγων συνετέλεσεν ἀκριβῶς πρὸς σωτηρίαν τῶν ἐπιβατῶν τοῦ ὀχήματος.

Ὁ Κουταλιανός, σπεύσας καὶ αὐτὸς πρὸς τοὺς κινδυνεύοντας, εὐρέθη τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐνώπιον ἀκριβῶς τῶν δύο κορμῶν τῶν κατακειμένων δένδρων.

Κατενόησεν ἀμέσως τὸν ἀναλότρεπτον κίνδυνον, διεσκέλισε τοὺς κορμούςς καὶ ἤρπασεν ἀπὸ τὰ ἡνία ἀμφοτέρους τοὺς ἵππους τοῦ ὀχήματος, καθ' ἣν στιγμήν θὰ προσέκρουον ἐπὶ τῶν δένδρων.

Τόσο δὲ βιαία καὶ δυνατὴ ὑπῆρξεν ἡ ἀρπάγη τῶν χειρῶν τοῦ ἀθλητοῦ, ὥστε ὁ ἀμαξᾶς ἐσφενδονίσθη κατὰ γῆς, ἐνῶ τὰ δύο ἄλογα ἐξηναγκάσθησαν νὰ σταματήσουν ἀποτόμως νὰ γονατίσουν δὲ ἐν ἀρχῇ, καὶ, εὐθὺς κατόπιν, νὰ κλισθοῦν ἀφρίζοντα κατὰ γῆς.

Εὐτυχῶς ὅμως δὲν εἶχον πάθει τίποτε σοβαρὸν, οἱ δὲ ἐπιβάται τοῦ λεωφορεῖου εἶχον τρομάξει μόνον. Οἱ μῶλωπες ποῦ ὑπέστησαν καὶ αὐτοὶ ἦσαν ἀσήμαντοι.

Μόνον ὁ ἀμαξᾶς εἶχε σπάσει τὸ κεφάλι του καθὼς ἐσφενδονίσθη κατὰ γῆς καὶ εἶχεν ἐξαθρώσει τὸν δεξιὸν του ἀγκῶνα.

Ἐδέησε λοιπὸν ν' ἀντικατασταθῇ.

Τὸ Καραβάνι ἠτοιμάζετο νὰ ἐπαναλάβῃ ἤδη τὴν διακοπεῖ-

σαν πορείαν του, ὁ καθηγητὴς Φόρξ, ὡς ἐμπειρογνώμων ποῦ ἦτο, εἶπε :

— Τὸ δέρμα τῆς λεοπαρδάλεως εἶνε πολύτιμον. Δὲν νομίζετε ὅτι δὲν πρέπει νὰ τῆς τὸ χαρίσωμεν τώρα ποῦ ἐψόφησε ; Οἱ Φελλάχοι μας ξεύρουν νὰ τὴν γδάρουν.

— Ἄς τὴν γδάρουν λοιπόν, εἶπεν ὁ Ἄντωνιάδης. Θὰ χαρίσωμεν τὸ τομάρι εἰς τὸν Σεῖχην Ἀβδουλλάχ.

— Καὶ θὰ εἶνε πραγματικῶς ἡγεμονικὸν τὸ δῶρόν μας ! ἐπεβεβαίωσεν ὁ Φόρξ. Ἐνα δέρμα λεοπαρδάλεως δὲν ἀγοράζεται μὲ λιγώτερες ἀπὸ πενήντα λίρες..

Μισὴ ὥρα βραδύτερον ὅλα ἦσαν ἐν τάξει καὶ ἡ πορεία ἐπανελαμβάνετο, ἀφοῦ τὸ δέρμα τοῦ θηρίου ἠπλώθη ἐπὶ τοῦ σκεπάσματος ἐνὸς ἐκ τῶν λεωφορείων.

*
* *

Ἡ δρόμος ἐξηκολούθησεν ἐπ' ὀλίγον ἐν ἡρεμίᾳ.

Ἄλλὰ νέον αἴφνης ἐμπόδιον παρουσιάσθη, ἀπρόοπτον καὶ σχεδὸν ἀνυπέβλητον.

Διερχόμενοι ἀπὸ τὴν ἰδίαν ἐκείνην ὁδόν, εἶχαν περάσει μίαν ξυλίνην γέφυραν ἀπὸ ἀκατεργάστους κορμούς δένδρων, συνδεδεμένους διὰ σανίδων, ἡ ὁποία συνέδεε τὰς ἀποκρήμινους ὄχθας ἐνὸς καταρρακτώδους χειμάρρου.

Οἱ Φελλάχοι ὁδηγοὶ ἐσταμάτων ἤδη ἀποτόμως καὶ ἀνήγγελλον εἰς τοὺς ταξειδιώτας ὅτι, ἄγνωστον ἐκ ποίων λόγων, ἡ γέφυρα εἶχε κατακρημνισθῆ ἐντὸς τῆς βαθείας κοίτης τοῦ χειμάρρου.

— Καὶ τώρα, πῶς περνοῦν ; εἶπεν ὁ καθηγητὴς Φόρξ.

— Ἄπ' ἐδῶ εἰν' ἀδύνατον, εἶπον οἱ Φελλάχοι. Οὔτε ἄλογα οὔτε καμῆλες ἠμποροῦν νὰ περάσουν τὸ ρέμμα τοῦτο, τοῦ δεικνύοντος ὁ βυθὸς εἶνε γεμάτος βράχους.

— Ἄλλη διάβασις δὲν ὑπάρχει ; ἠρώτησεν ὁ Ἄντωνιάδης.

— Ὑπάρχει, κοντὰ στὰς πηγὰς τοῦ ποταμοῦ.

— Μακρὰ ἀπὸ ἔδῳ ;

— Θ' ἀναγκασθοῦμε νὰ διανυκτερεύσουμε ἐδῶ πλησίον, καί,

Ἡ Κουταλιανὸς

φυλ. 21

τὸ πρωτὶ, θὰ χρειασθοῦμε ἕως ἕξ ἢ ἑπτὰ ὥρες διὰ νὰ φθάσουμε στὸ πέρασμα.

— Δηλαδή, μᾶς λέτε νὰ χάσουμε ὅλη τὴ σημερινή καὶ ὅλη μας τὴν αὐριανὴ ἡμέρα...

— Μὰ, πῶς ἄλλοιῶς νὰ γίνῃ;

— Τὸ γεφυρὶ αὐτὸ δὲν σηκώνεται; ἠρώτησεν ὁ Καπετὰν Παναῆς παρεμβάς.

— "Ὅπως εἶνε πεσμένο, θὰ ἦταν ἀδύνατον νὰ σηκωθῆ. "Ἐπειτα, καὶ τὰ μακρὰ του ξύλα, οἱ κορμοί, ἐκομματιάστηκαν καθὼς ἐγκρεμίσθη.. Θᾶλεγε κανεὶς, ὅτι θὰ πέρασεν ἀπὸ 'πάνω ὀλόκληρο κοπάδι ἀπὸ γέρους (ἐλέφαντας) !...

— Γιὰ σταθῆτε, ἔκαμεν ὁ 'Ἀθλητῆς ὡς νὰ ἐνθυμήθη κατὰ αἰφνιδίως. Πάρα πίσω, ἐκεῖ ποῦ μᾶς ἀγωνίασαν τᾶλογα, ἀφήκαμε, νομίζω, δύο γεροκομοὺς δένδρων ξαπλωμένους στὸ χῶμα...

— Naί, ἐπεβεβαίωσαν οἱ Φελλάχοι.

— Πᾶρτε σχοινιά νὰ τοὺς δέσετε, ἐπανάλαβεν ὁ Κουταλιανός, πᾶρτε καὶ δυὸ-τρεις ἀκόμη ἄνδρας μαζί σας, καὶ φέрте τοὺς ἐδῶ... Κάτι θὰ μπορέση νὰ γίνῃ...

— Ἐννοῶ τὴν σκέψιν σας, εἶπεν ὁ 'Αντιωνιάδης. Βέβαια κατὶ θὰ γίνῃ ἔτσι. Δύναμις χρειάζεται μόνον, ἀλλ' αὐτὴ βέβαια δὲν θὰ μᾶς λείψῃ...

— Πιθανὸν καὶ νὰ μᾶς περισσέψῃ, εἶπε γελῶν ὁ Φόρξ.

Οἱ Φελλάχοι, μετὰ τριῶν ἐκ τῶν ἐκδρομέων, ἔσπευσαν εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ὑποδείξεως τοῦ 'Ἀθλητοῦ.

Μετὰ εἴκοσι δὲ λεπτὰ τῆς ὥρας ἐπέστρεφον, σύροντες μετὰ κόπου ὀπισθὲν τῶν τοὺς δύο πελωρίους κορμοὺς, τοὺς ὁποίους εἶχαν δέσει μαζὺ ἀπὸ τοὺς πυκνοὺς τῶν κλάδους.

Ὁ Καπετὰν Παναῆς διέταξε νὰ σύρουν τὰ δένδρα μέχρι τῆς θέσεως τοῦ κρημισμένου γεφυριοῦ, ὅπου μετέβη καὶ αὐτός.

Ἐκεῖ, ἐξετύλιξε ταινίαν μετρικὴν ἀριθμοῦσαν εἴκοσι γαλλικὰ μέτρα.

— Βοηθῆστε νὰ μετρήσουμε τοὺς κορμούς, εἶπεν.

Ὁ ἕνας ἐκ τῶν κορμῶν εὐρέθη μάκρους εἴκοσι ἕξ μέτρων. Ὁ ἕτερος δεκαοκτώ, μέχρι τῆς ρίζεως τῶν μεγάλων τῶν κλάδων.

— Ἄν κοποῦν καὶ οἱ κλάδοι, εἶπεν ὁ ἄθλητῆς, κερδίζουμε πέντε περίπου μέτρα ἀκόμα ἀρκετὰ στερεοῦ ξύλου. Τώρα, στὸ

ἄνοιγμα τοῦ καταρράκτου. Πόσο πλάτος ἔχει; Ξεύρετε; ἤρω-
τησε τοὺς Φελλάχους.

— Τὸ γεφύρι, ἀπήντησεν εἰς ἕξ αὐτῶν, εἶχε πλάτος εἴκοσι
βικτῶ βημάτων.

Ἦ Οὐταλιανὸς ἐτέντωσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τὴν ταινίαν τοῦ
μέτρου του.

— Γιὰ βάδισε παράπλευρα, εἶπε πρὸς τὸν Φελλάχον.

Οὗτος διεσκελίσε τὰ δέκα περίπου μέτρα μὲ τῆς μεγάλης
δρασκελιῆς, πού συνηθίζουν οἱ ἐρημοπόροι τῆς φυλῆς του.

— Φθάνει, εἶπεν ὁ Κουταλιανός, κάθε βῆμά σου εἶνε ὀγδόνητα
πόντοι. Δηλαδή τὸ γεφύρι εἶχε πλάτος εἴκοσι δύομισθ μέτρων.
Μᾶς ὑπηρετοῦν λοιπὸν καλὰ τὰ δέντρα μας. Ἄλλ' εἶνε ἀνεπαρκῆ
μόνα τους. Πρέπει νὰ σηκώσουμε καὶ τὸ πεσομένο γεφύρι διὰ νὰ
ἐπιτύχουμε πέρασμα ἀρκετὸ διὰ τὰ λεωφορεῖά μας.

Τὸ γεφύρι ἀπὸ τὴν πρὸς τὸ μέρος των ἄκραν του συνεκρα-
τεῖτο ὁποσοδήποτε ἐπὶ τῆς βραχέως ὄχθης τοῦ χειμάρρου, ἐνῶ
ὀλόκληρον τὸ ὀγκῶδες του σῶμα εἶχε κατακρημνισθῆ ἐντὸς τοῦ
βαράθρου καὶ ἐκρέματο μεταίωρον.

— Δέστε γερὰ μὲ τὰ σχοινιά σας τὴ γερὴ ἄκρη τοῦ γεφυ-
ριοῦ, διέταξεν ὁ ἀθλητής.

Ἐν οὐτῷ ὀφθαλμοῦ οἱ τρεῖς Φελλάχοι ἐξετέλεσαν τὴν δια-
ταγήν.

Ἦ Οὐταλιανὸς τότε, ὑπὸ τὰ κατάπληκτα βλέμματα τῶν
παρεστώτων, ἦνωσε τὰ δύο ἄκρα τῶν σχοινίων, ἐσχημάτισε δι'
αὐτῶν διπλὴ γερὴ θηλειά, ἐπέρασεν ἀμφοτέρω τὰ χέρια του ἐντὸς
αὐτῆς, καί, κάμπυς τὸ σῶμά του πρὸς τὰ ὀπίσω εἴλκυσε τόσον
δυνατὰ πρὸς ἑαυτὸν τὸν τεράστιον ὄγκον τοῦ γεφυριοῦ, ὥστε τὸν
ἐξεροῖζωσεν ἀπὸ τὴν θέσιν του καὶ ἤρρισε νὰ τὸν σύρη πρὸς τὰ
ἔξω τοῦ χειμάρρου βραδέως καὶ προσεκτικὰ,

Δέκα ἐκ τῶν παρεστώτων ἔσπευσαν τότε νὰ παράσχουν χεῖρα
διευκολύνσεως, ἂν ὄχι πραγματικῆς βοήθειας, εἰς τὸν γίγαντα,
καί, μετὰ δέκα λεπτά ὀλόκληρος ὁ τερατώδης ὄγκος τῆς γεφύ-
ρας ἠπλώθη ἐπὶ τοῦ γυμνοῦ ἐδάφους.

Ἐξήτασαν τότε μετὰ πάσης προσοχῆς τὴν γέφυραν, ἀφήρε-
σαν τὰς σπασμένας δοκοὺς, ἀντικατέστησαν αὐτὰς μὲ τοὺς κορ-
μοὺς τῶν μεγάλων δένδρων, καὶ ἐκάρφωσαν πάλιν ἐπὶ τοῦ ὄλου
ἀκατεργάστου ὄγκου τὰς σανίδας τῆς ἐπιστρώσεως, εἰς τρόπον

ὥστε ἢ οὕτω σχηματισθεῖσα «περαταριά» ν' ἀποκτήσῃ καὶ στερεότητα καὶ πλάτος ἀρκετὸν διὰ τὴν διέλευσιν τῶν λεωφορείων.

Ὁ Κουταλιανὸς τότε ἀπετάθη καὶ πάλιν πρὸς τοὺς Φελλάχους.

— Τώρα σεῖς, εἶπε, πρέπει νὰ περᾶστε στὴν ἀντικρυνὴ πλευρά. Τὸ χάσμα εἶνε πελώριο καὶ ὁ καταρράκτης ἀδιαπέραστος. Ἄλλὰ τὴ γνωρίζετε τὴ συρτοθηλεΐα;

— Μάλιστα, γιαχαβάκα ...

Τὰ τέκνα ἐκεῖνα τῆς ἐρήμου ἐγνώριζαν ἄριστα ὅλας τὰς πρωτογενεῖς λύσεις τῶν τοιούτων δυσχερειῶν, ποῦ παρουσιάζουν κάθε βῆμα τὰ παρθένα ἐδάφη τῆς πατρίδος των.

— Ἐμπρὸς λοιπόν! εἶπεν ὁ γίγας.

Οἱ Φελλάχοι προσέδεσαν τὰ σχοινιά τους εἰς τὴν ἀντίθετον ἄκρην τῆς γεφύρας, ἐσχημάτισαν δι' αὐτῶν γερὴ θηλεΐα, προσέδεσαν ἓνα ἀνάλογον βάρος εἰς τὸν κόμβον τῆς καὶ τὴν ἐσφηνδόνισαν πρὸς τὴν ἀντικρυνὴν ὄχθην, ὅπου ἡ θηλεΐα ἐστερεώθη αὐτομάτως ἐπὶ τοῦ ἐγγυτέρου πρὸς τὸ χεῖλος τοῦ κρημνοῦ δένδρου.

Ἐτέντωσαν τότε τελείως τὰ σχοινιά, καί, ὡς τέλειοι σχοινοβάται, ἐπέρασαν εἰς τὴν ἀντικρυνὴν ὄχθην.

— Τραβᾶτε τώρα προσεκτικά, ὑπέδειξεν ὁ Κουταλιανός. Ἐμεῖς σπρώχνουμε ἀπ' ἐδῶ.

Μὲ τὴν ἠρόκλειον δὲ τοῦ ἥρωός μας ὤθησιν ἀφ' ἑνὸς καὶ τὸ μεθοδικὸ τῶν Φελλάχων τραβήγμα ἀφ' ἑτέρου, δὲν παρήλθον δέκα λεπτά καὶ ἡ γέφυρα εἶχε τοποθετηθῆ καὶ πάλιν εἰς τὴν θέσιν τῆς, πολὺ στερεωτέρα τώρα ἀφ' ὅσον ἦτο προτοῦ κατακλίση στὸ ρεῦμα ...

Τοιουτοτρόπως, οὐδὲν ὑπῆρχε πλέον ἐμπόδιον, καὶ ἡ πολυκρίθμος συνοδεία λεωφορείων, καμήλων καὶ πεζοπόρων διῆλθεν ἀβρόχοις ποσὶ καὶ ἐν ἄκρᾳ ἀσφαλεῖα τὸν καταρρακτώδη χείμαυρον καὶ ἐσυνέχισε τὸν δρόμον τῆς πρὸς τὴν ἔδραν τοῦ μεγάλου Σείχη Ἀβδουλλάχ, ὅπου ἔφθασαν περὶ τὴν ὀγδόην ἐσπερινήν.

VI

Οι ἀθληταὶ τοῦ Σεΐχη

Ἡ ὑποδοχὴ τῶν ξένων εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ πανισχύρου Σεΐχη Ἀβδουλλάχ ὑπῆρξεν ἐκτάκτως τιμητικὴ.

Διακόσιοι ἔνοπλοι εἶχον παραταχθῆ εἰς δύο στοίχους ἑκατέρωθεν τῆς εἰσόδου τοῦ ἰδιοτρόπου παλατιοῦ του, ἀφοῦ ἐπέρασαν μεταξὺ αὐτῶν οἱ μαῦροι ἐκεῖνοι ὄπλοφόροι ἐκένωσαν ταυτοχρόνως τὰ τουφέκια τους πρὸς τιμὴν των εἰς μίαν ἐκκωφαντικὴν ὁμοβροντίαν.

Κατόπιν ἀντήχησαν θορυβώδεις τυμπανισμοὶ καὶ ἀνάκρουσις βροντωδῶν ἐγχωρίων ὀργάνων, καθὼς ἡ συνοδεία τῶν ἐπισκεπτῶν προὔχῳρει διασχίζουσα τὸ προαύλιον καὶ εἰσφερομένη εἰς τὸ φελλαχικὸν ἀνάκτορον τοῦ Ἀβδουλλάχ.

Ὁ Σεΐχης τοὺς ὑπεδέχθη εἰς τὸ κατῳφλι, περιστοιχιζόμενος ἀπὸ τὸ προσωπικόν τοῦ σεραϊοῦ του μὲ τὰς ἐπισήμους στολάς των, Μπουρνούζια χρυσοκέντητα, σαρήκια στρουφτὰ πελώρια ἀπὸ λωρίδας λευκοκιτρίνου ὑφάσματος, κοντοβράκια κοκκινοπράσινα, γάμπες γυμνές μαῦρες, μελαψές καὶ λευκές, ἐμβάδες ἀπὸ δέγμα κόκκινο μὲ ξύλινο πέλμα ἀπὸ ξύλο φοίνικος, ζουνάρια ποικιλτὰ πολύχρωμα μὲ θῆκες διὰ πιστόλια καὶ μαχαίρας, σταυρωταὶ φυσιγγιοθῆκαι καὶ ὄπλα πολυκόσμητα ἀπετέλουν τὴν πανοπλίαν τῶν παιδιῶν ἐκείνων τῆς ἐρήμου, τῶν ὁποίων τὰ σώματα ὁμοίαζον μᾶλλον μὲ ἀνδριάντας ἐκ μπρούντζου παρὰ μὲ σαρκίνους ἀνθρώπους.

Φυσικὸν ὅτι ἡ πρώτη ἐντύπωσις ὑπῆρξε γοητευτικὴ διὰ τοὺς ταξειδιώτας μας, — ἐκείνους ἰδίᾳ, οἱ ὁποῖοι δὲν ἦσαν ἔξοικειωμένοι μὲ τοιαῦτα θεάματα.

Κυρίως δὲ διὰ τὸν Κουταλιανόν.

Ὁ ἀθλητῆς, στραφεὶς πρὸς τὸν πλησίον του βαδίζοντα γυμναστὴν Φόρξ, τοῦ εἶπε :

— Κυτᾶξτε, διδάσκαλε, κορμοστασιές !... Μ' αὐτὰ τ' ἀγάλματα τί δὲν μοροῦσε νὰ κατορθώσῃ ἡ γυμναστικὴ τέχνη ;

— Ἡ ἐντύπωσις σας, καπετὰν Παναῆ, ἀπήντησεν ὁ Φόρξ εἶπε καὶ φυσικὴ καὶ δικαία. Ἐν τούτοις δὲν ἔχετε δίκαιον. Τὰ

προσόντα, ποῦ διακρίνετε εἰς τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς εἶνε βεβαίως θαυμάσια, καί, ἂν ἦτο δυνατόν νὰ καλλιεργηθοῦν, θὰ τοὺς ἀνεδείκνυον ἀθλητὰς ἀνυπερβλήτους, δυστυχῶς ὅμως δι' αὐτοὺς, ἀλλ' εὐτυχῶς ἴσως διὰ τὴν ἀνθρωπότητα, ἡ ἀτυχῆ αὐτὰ πλάσματα εἶνε ἀνεπίδεκτα πλήρους μαθήσεως, διότι στεροῦνται τῆς δυνάμεως ἐκείνης τῆς διανοητικότητος, ποῦ χαρακτηρίζει τοὺς πολιτισμένους λαοὺς Εὐρώπης καὶ Ἀμερικής. Εἶνε ἄνθρωποι φύσει ἄξεστοι, ποῦ θὰ παραμείνουν τοιοῦτοι. Ὡς φυσικὰ πλάσματα εἶνε πραγματικῶς ἀξιοθαυμάστου ἀντοχῆς, ἀλλ' εἶνε ὄγκοι ἀκατέργαστοι., "Ἄν ἦτο δυνατόν νὰ διαπλασθοῦν, ὅπως διαπλάττονται οἱ Εὐρωπαῖοι, θὰ κατέκτων πραγματικῶς τὸν κόσμον.. Ἄλλὰ, τί τὰ θέλετε, ἀγαπητέ μου, ἂν ὁ ἀθλητισμὸς τοῦ σώματος δὲν συνοδεύεται μὲ τὸν ἀθλητισμὸν τοῦ πνεύματος, ἢ μὲ τὸν πολιτισμὸν, ἂν προτιμᾶτε, τίποτε τὸ τέλειον δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἐπιτευχθῆ... Αὐτὸ μᾶς σώζει ἡμᾶς τοὺς λευκοὺς ἀπὸ τὸν ὑποσκελισμὸν μας ἐκ μέρους τῶν ἄλλων τῆς γῆς φυλῶν... Καὶ δι' αὐτὸ διαρκῶς ὑπερέχομεν, ὅπως ὁ ἄνθρωπος ὑπερέχει τῶν λοιπῶν ζώων τῆς δημιουργίας. Εἶνε τὰ, κατόπιν ἡμῶν, τελειότερα ζῶα !

Ὁ Κουταλιανὸς ἔμεινε σιωπηλὸς καὶ ἀποθαυμάζων τὸν λογικὸν εἰρμὸν τῶν σκέψεων τοῦ γυμναστοῦ ἀφ' ἑνὸς καὶ τὴν ἀγαλαματώδη ἀφ' ἑτέρου στάσιν τῶν τέκνων ἐκείνων τῆς ἐρήμου.

* *
*

Τοὺς εἰσήγαγον μέσα εἰς πολυτελεστάτας αἰθούσας, στολισμένας μὲ τὸ πλούσιον ἀνατολίτικο σύστημα, τοὺς ἔβαλαν ν' ἀναπαυθοῦν ἐπὶ βυθιζομένων ὑπὸ τὸ πάχος τῶν ἐπιστροφῶν τῶν διβανίων, τοῖς προσέφεραν καφέ, μπύραν κοκκοφοινίκων καὶ γλυκύσματα μυρρίων μορφῶν, τοὺς διεσκέδασαν μὲ ἔγχροθα καὶ πνευστὰ μουσικὰ ὄργανα ἀγροῖκα ἀλλ' ἰδιορρυθμῶς ὠραῖα καὶ εὐάρεστα εἰς τὴν ἀκοὴν καὶ μὲ χοροὺς ἡμιγύμων χορευτριῶν ἀγαλαματώδους διαπλάσεως, ποῦ, εἰς τοὺς ἐννοοῦντας, θὰ ὑπενθύμιζαν τὰς διασημοὺς ὀρχηστρίδας τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου τῶν Φαραῶν.,

Κατόπιν δέ, αὐτοπροσώπως ὁ Σεῖχης, τοὺς ἐκάλεσεν ἐντὸς εὐρυτάτης αἰθούσης, ὅπου εἶχε στρωθῆ πλουσιωτάτη εἰς φαγητὰ

καί ποτά καί φρούτα καί γλυκίσματα τράπεζα δι' ὅλα τὰ γούστα ...

Ὁ Σείχης εἶχε πάρει ἀπὸ τὸ χέρι τὸν γηραιὸν κύριον Ἀντωνιάδην, τὸν ὁποῖον ἐγνώριζε προσωπικῶς, καὶ εἶχεν εἰσέλθει πρῶτος εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐτοποθέτησε δὲ αὐτὸν τιμητικῶς παραπλεύρως του.

Γυναῖκες ὅμως ἐκτὸς τῶν συνοδευουσῶν τοὺς ἐκδρομεῖς μας, δὲν παρεκάθησαν εἰς τὸ τραπέζι. Ἡ γυναῖκες τῶν Φελλάχων καὶ τῶν Βερβερίνων, ὅπως καὶ τῶν ὑπολοίπων Αἰγυπτίων, κατὰ γενικὸν σχεδὸν κανόνα, ζοῦν ἰδιαιτέρως. Τὰ ἀνδρικὰ γλέντια εἶνε καθαρῶς ἀνδρικὰ...

Τρώγοντες ἅμα καὶ πίνοντες τώρα κεκλημένοι καὶ φιλοξενούμενοι, συνεζήτουν ταυτοχρόνως ἐπὶ ποικίλων ζητημάτων, τῶν κατοίκων τῆς μεμονωμένης ἐρημικῆς ὁάσεως ἐχόντων τὴν περιέργειαν νὰ μανθάνουν νέα περὶ τῆς καταστάσεως καὶ τῆς ζωῆς τῶν πεπολιτισμένων χωρῶν.

Μεταξὺ δὲ τῶν ἄλλων θεμάτων τῆς συζητήσεως, ἦλθεν, ὅπως ἦτο φυσικόν, καὶ τὸ ζήτημα τοῦ ἀθλητισμοῦ.

Εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ Σείχη Ἀβδουλάχ εἶχε φθάσει ἤδη ἡ φήμη τοῦ Ἑλληνος Ἀθλητοῦ, τοῦ ὁποῖου τὰ θαυμαστά κατορθώματα εἶχον σπεύσει νὰ διηγηθοῦν μόλις ἀφικθέντες καὶ οἱ τρεῖς ἤδη Φελλάχοι ὁδηγοὶ τοῦ καραβανίου τῶν Αἰγυπτίων ὁμογενῶν.

Καὶ ὁ Σείχης ἐνδιεφέρθη νὰ μάθῃ.

— Δὲν ἀμφιβάλλω, εἶπε πρὸς τὸν κύριον Ἀντωνιάδην, ὅτι ἀνεγνώρισα ἤδη μεταξύ σας τὸν ἐξαιρετικὸν αὐτὸν ἄνθρωπον...

Ἐπέδειξε δὲ διὰ τοῦ βλέμματός του τὸν Καπετὰν Παναῆ καὶ ἠρώτησε :

— Δὲν ἀπατώμαι, βέβαια. Αὐτὸς θὰ εἶνε...

— Βλέπεις ἄλλον καταλληλότερον ; ἠρώτησε γελῶν ὁ Ἀντωνιάδης. ἐκτὸς ἂν εἶμαι ... ἐγώ !

— Τιμὴ μου, γενναϊότατε ! εἶπεν ὁ Κουταλιανός. Ἀλλὰ τὰ πράγματα δὲν εἶνε καὶ τόσο ὑπερβολικά, ὅσον τὰ παρουσιάζει ἡ φήμη... Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων σας θὰ ὑπάρχουν καὶ ἀθληταί... ἴσως ἀνώτεροί μου !

— Δὲν τὸ γνωρίζω, παλληκάρη μου ἀπεκρίθη ὁ γηραιὸς Σείχης. Ἀλλὰ τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἔχω εἰς τὴν ἀκολουθίαν μου

βράχους άνδρες, ... Ίππεις, πού δέν έχουν ομοίους και σκοπευτάς ασύγκριτους. Και άλλους, για τούς οποίους τó σπάσιμο μιάς χουρμαδιάς είναι παιγνίδι ... Δέν γνωρίζω άν είνε άνωτεροί σου, ελπίζω όμως ότι μερικοί άπ' αυτούς δέν θα είνε κατώτεροι άπό τήν ευγενία σου...

Ώ Κουταλιανός έχαμογέλασε.

— Τό ελπίζω κ' εγώ και τó εύχομαι, είπε. Δέν έχω τήν άπαίτησιν νάχω τó μονοπώλιο στόν άθλητισμό ... Ώπωσδήποτε όμως, θα ήθελα νά έβλεπα μερικά άπό τά κατορθώματα τών διαλεχτών σου παλληκαριών, ένδοξότατε Σείχη!

— Πολύ εύχαρίστος, είπεν ό 'Αβδουλλάχ. Τώρα είνε νύχτα και πρόπει και σεις και 'μεις ν' αναπαυθοῦμε. Αὔριο μετά τó κολατσιό μας, θα διατάξω τούς καλλιτέρους μου άνδρας νά κάμουν ένώπιόν σας, ευγενέστατοί μου φίλοι, τās άθλητικές των επιδείξεις, θα παρακαλέσω δέ και τόν ιδιόκόν σας άθλητήν νά λάβη μέρος άν τó επιθυμῆ ...

— Εύχαρίστος, άπήντησεν ό Κουταλιανός, άφου όμως πρώτα εκτιμήσω τήν άξίαν τών ιδιόκων σας...

* * *

Τό πρωτό τῆς έπιούσης, κατόπιν άφθόνου προσφοράς καφέδων, ποτών και γλυκισμάτων, ό Σείχης 'Αβδουλλάχ άνήγγειλεν εις τούς ξένους του ότι θα ήρχιζαν αι άθλητικαι επιδείξεις τών παλληκαριών του. Τούς δδήγησε δέ εις εύρύτατον περίβολον περιφρακτον άπό κάκτους και χουρμαδιές και βανανόδενδρα, έν τῷ κέντρῳ τού όποίου θα έξετελοῦντο αι άθλητικαι παιδιαί τών ήρώων του.

Είχαν στρώσει επί προχείρων καθισμάτων παχεις τάπητας και δέρματα ζώων άγρίων, έφ' ὧν έκαθέσθησαν οι ξένοι. Μετ' όλίγον δέ ένεφανίσθησαν και οι άθληταί. Δώδεκα τόν αριθμόν. Και οι άγῶνες ήρχισαν άμέσως, κατόπιν έκκωφαντικής τυμπανοκρουσίας και ξεσχιζόντων τās άκοάς σαλπισμάτων.

Πρωτόν άγώνισμα ήτο ή σκοποβολή.

'Εκρέμασαν κατά σειράν, έν πλήρει εύθυγραμμία, δέκα έν όλφ σιδηροῦς κρίκους μεγέθους ταλλήρου.

Και ο Άραφ έπετέθη κατά τών Εύρωπαίαν.

Εἰς δὲ τὸ βάθος, ἐπὶ τοῦ τοίχου τοῦ περιβόλου ἐχάραξαν μέγαν ἐρυθρὸν κύκλον μὲ μαῦρο κέντρον, ὡς στόχον.

Ἡ ἀπόστασις ἐκ τῆς ὁποίας ἐπρόκειτο νὰ πυροβολήσουν οἱ σκοπευταὶ δὲν ἦτο μεγάλη.

Μόλις ἔφθανε τὰ ἑκατὸν εἴκοσι βήματα.

Τοῦτο ὅμως δὲν ἀπετέλει τὸ σημαντικὸν μέρος τοῦ ἀγωνίσματος.

Νικητὴς θὰ ἦτο ἐκεῖνος, ὅστις θὰ κατώρθωνε νὰ περάσῃ τὴν σφαιρὰν του διὰ μέσου τῶν δέκα σιδηρῶν κρίκων καὶ νὰ τὴν ἐμπήξῃ τέλος εἰς τὸ κέντρον τοῦ στόχου.

Ἐκ τῶν δώδεκα ἀθλητῶν τοῦ Σείχη Ἀβδουλλάχ, οἱ δέκα ἐπέτυχαν τελείως τὴν βολήν. Τῶν λοιπῶν δύο παρεξέκλινε κατὰ τι, ἔχασαν δὲ οὗτοι τοὺς δύο τελευταίους κρίκους καὶ αἱ σφαῖραι τῶν ἐσφηνώθησαν πέντε ἢ ἕξ δακτύλους πλαγιώτερον τοῦ κέντρον τοῦ στόχου.

— Θὰ λάβῃς μέρος, Καπετὰν Παναῆ; ἠρώτησεν ὁ Σείχης.

— Στὴν πατρίδα μου, ἀπήντησεν ὁ ἀθλητὴς, ἐγνώριζα τόσην σκοποβολήν, ὅσον κάθε συνηθισμένος εἰς τὸ κυνήγι ἄνθρωπος. Δηλαδή, ὅχι μεγάλα πράγματα. Δὲν εἴμπορῶ λοιπὸν νὰ συναγωνισθῶ μὲ τὴν τέχνην τῶν ἕξ ἐπαγέλματος σκοπευτῶν.

Οἱ Ἄραβες ἀνευφήμησαν.

Ἐπηκολούθησε κατόπιν τὸ δεῦτερον ἀγώνισμα τῆς ἵππευτικῆς ἐπιδείξεως.

Οἱ δώδεκα ἀθληταὶ τῆς Ὀάσεως ἐπήδησαν ἐπὶ δώδεκα θαυμασίων ἀραβικῶν ἵππων διὰ νὰ ἐκτελέσουν δωδεκάκις τὸν γύρον τοῦ περιβόλου.

Νικητὴς θὰ ἦτο ὁ ἐρχόμενος πρῶτος εἰς τὸν δωδέκατον γύρον ὅπως καὶ ὁ μέλλων νὰ ἐπιδείξῃ μεγαλητέραν ἐπιδεξιότητα εἰς τὸν τρόπον τοῦ ἵππεύειν.

Αἱ στροφαὶ ἤρχισαν μὲ ταχύτητα ἰλιγγιώδη.

Δύο ἐκ τῶν ἀθλητῶν ἀνετράπησαν εἰς τὸν ἕκτον καὶ τὸν ἕβδομον γύρον.

Οἱ λοιποὶ δέκα ἔφθασαν σχεδὸν ταυτοχρόνως εἰς τὸ τέρας, ἐνὸς μόνον κατορθώσαντος νὰ ὑπερβῇ τοὺς λοιποὺς κατὰ δύο μόλις μέτρα, καὶ ἀνακηρυχθέντος νικητοῦ.

Ἄλλ' ἐκεῖνος, ποὺ ἐθαυμάσθη κυριολεκτικῶς καὶ κατεχειροκροτήθη ἀπὸ ἐντοπίους καὶ ξένους, ὑπῆρξεν ἕνας μαῦρος, ποὺ

ἤλθεν δεύτερος εἰς ταχύτητα ἀλλ' ἀπαράβλητος εἰς τέχνην καὶ μοναδικὸς εἰς ἀκροβασίαν.

Ὁ Βεδουίνος αὐτὸς δὲν εἶχεν ἵππεύσει ὅπως οἱ ἄλλοι τὸ ἄλογό του.

Ἐν ἀρχῇ ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς ράχεως τοῦ ζόφου μὲ τὸ ἓνα γόνατο κλειστό. Ἐπειτα, μόλις ἐτελείωνεν ὁ πρῶτος γῦρος, ἐσηκώθη ἀποτόμως καὶ ἐκάλασεν ὄρθιος ἐπὶ τοῦ ἵππου του... Εἰς τὸν πέμπτον γῦρον, ἐκρατήθη μὲ τὸ ἓνα μόνον πόδι, καί, τέλος, εἰς τὸν ὄγδοον γῦρον, ἀνακαθίσας πρὸς στιγμὴν ἐπὶ τοῦ ἵππου, ἐστήριξεν εἶτα ἐπὶ τῆς ράχεως αὐτοῦ τὰς παλάμας του καί, ἐπ' αὐτῶν στηριζόμενος μόνον, ἀνύψωσε τὸ σῶμά του μετέωρον, ὡς ἀνασκολοπισμένος... Ἐκράτησε δὲ τὰ ἡνία διὰ τῶν ὀδόντων του, καί, μὲ τὴν στάσιν αὐτήν, τὴν τόσον ἀλλόκοτον καὶ τόσο δυσκολοῖσορροπήτη, ἔφθασε τέλος δεύτερος εἰς τὸ τέμα !..

— Θὰ λάβετε μέρος, Καπετὰν Παναῆ ; ἠρώτησε καὶ πάλιν ὁ Σεῖχης, ὑπερήφανος διὰ τὴν ἄφθαστον τέχνην τῶν παλληκαριῶν του.

— Τὸ νηοί μου εἶνε τόσο μικρό, ἀπεκρίθη ὁ γίγας, ὥστε ἡ ἵππασία ἐκεῖ εἶνε ἐντελῶς ἄχρηστο πρᾶγμα. Τὴν Κούταλη τὴν διατρέχουσα σὲ τρεῖς ὄρες ὀλόκληρη μὲ τὰ πόδια καὶ χωρὶς βιαστικὸ βᾶδισμα. Ὡς πρὸς δὲ τὸ ἀνάποδο καβαλλήκευμα, αὐτὸ δὲν ἀνάγεται εἰς τὰ ἀθλητικὰ γυμνάσματα ἀλλὰ εἰς τὴν τέχνην τῶν ἀκροβατῶν. Ἐγὼ ὅμως ἀκροβάτης εἶμαι μόνον εἰς τὸ ἀνέβασμα σὲ κατάρτια. Αὐτά, δὲν εἶνε δική μου δουλειά...

Ὁ Σεῖχης ἔτριψε τὰς χεῖρας ἀπὸ εὐχαρίστησιν. Ἠοχιζε καὶ σχηματίζη τὴν πεποιθήσιν ὅτι οἱ ἀθληταὶ του θὰ ἐθριάμβευαν μέχρι τέλους ἀπέναντι τοῦ Ἑλληνος παλαιστοῦ.

Ἐπηκολούθησε τὸ τρίτον ἀγώνισμα : τῆς λιθοβολίας, — τοῦ «λιθοριουῦ», ὅπως λέγουσιν οἱ χωρικοὶ μας.

Ἐξελέγη μίᾳ πέτρα σχεδὸν στρογγύλη, καὶ βάρους ὄχι μεγαλύτερου τῶν τριῶν ὀκάδων.

Διαδοχικῶς δὲ οἱ δώδεκα ἀθληταὶ τὴν ἐσφενδόνισαν πρὸς τὰ ἔμπροσ μὲ ἀρκετὴν δεξιότητα. Οὐδενὸς ὅμως ὑπερέβη τὰ ἐξήκοντα μέτρα. Νικητὴς ἀνεκηρύχθη ὁ ἀπιστείας τὸν λίθον εἰς ἀπόστασιν 60 μέτρων καὶ μισοῦ...

— Θὰ λάβης μέρος, Καπετὰν Παναῆ ; ἠρώτησεν ἕκ τρίτου ὁ Σεῖχης.

Ὁ γίγας ἔχαμογέλασε τὴν φορὰν αὐτὴν καὶ ἀπεκρίθη :

— Αὐτὸ εἶνε ἀγώνισμα γνησίως ἑλληνικό. Δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ μὴ συναγωνισθῶ...

Ἐκείνη τὴν ἡμέραν, εὐρισκομένων ἐκεῖ πλησίον, ἐδιὰλεξεν ἄλλην πέτραν, βάρους διπλασίου τοῦλάχιστον ἀπὸ τὴν χρησιμοποιηθεῖσαν ὑπὸ τῶν ἐντοπίων, τὴν ἐξύγισε δὲ ἀρκετὰ εἰς τὴν παλάμην του, καὶ τὴν ἐσφενδόνισε πρὸς τὰ ἔμπρὸς μὲ τοιαύτην δυνάμιν, ὥστε τὸ ἀποτέλεσμα ὑπερέβη πᾶσαν προσδοκίαν.

Τὸ βαρὺ «λιθάρι» τοῦ Κουταλιανοῦ ἐκυλίσθη εἰς ἀπόστασιν ὀγδοήκοντα ἑπτὰ μέτρων ἀπὸ τῆς ἀφαιτήρας, ὑπὸ τὰ παταγώδη χειροκροτήματα τῶν θεατῶν καὶ τὴν κατάπληξιν τοῦ Σείχη...

— Τώρα, ἐνδοξότατε, ὑπέλαβεν ὁ Παναῆς, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε βέβαια νὰ προτείνω κ' ἐγὼ ἓνα μικρὸ καὶ εὐκόλο παιγνιδάκι εἰς τοὺς καλοὺς σας ἀθλητάς.

— Ἐλεύθερα ! εἶπεν ὁ φυλάρχης.

Ὁ Κουταλιανὸς ἐζήτησε καὶ τοῦ ἔφεραν χονδρὰ καὶ γερὰ καννάβινα σχοινιά· ἔκοψε δὲ τρία ἐξ αὐτῶν μάρκους τριάντα μέτρων τὸ καθένα, καὶ κατόπιν τὰ ἔπλεξε μαζὶ ὅπως πλέκουν ἢ γυναῖκες τῆς πλεξίδες τους. Τοιοῦτοτρόπως ἐσχηματίσθη ἓνα σωστὸ ἀδιάσπαστο παλαμάρι, ἀπὸ τὸ ὁποῖον θὰ εἰμποροῦσε νὰ κρεμασθῇ ὀλόκληρη σιδηροδρομικὴ ἀμαξοστοιχία, ὅπως παρετήρησεν ὁ γυμναστής Φόρξ ὑπὸ τοὺς γέλωτας τῶν παρευστώτων.

Εἰς τί ἐπρόκειτο νὰ χρησιμοποιηθῇ τὸ τερατῶδες ἐκεῖνο παλαμάρι οἱ Ἄλεξανδρινοὶ ἐκδρομεῖς τὸ ἀντελήφθησαν ἀμέσως, ἐνῶ οἱ Ἄραβες τοῦ Φαγιούμ παρηκολούθουν περιεργοὶ τὰς προετοιμασίας τοῦ ἀθλητοῦ μας.

Ὁ Κουταλιανὸς τοὺς ἐτοίμαζε *διελευστίندان!*

— Τώρα θὰ γλεντήσουμε ! ἐψιθύρισε στραφαεῖς πρὸς τὸν Ἀντωνιάδην.

Ἐρχοιτε κατόπιν τὸ ἓνα ἄκρον τοῦ παλαμαριοῦ πρὸς τὸ μέρος τῶν δώδεκα ἀθλητῶν τοῦ Σείχη καὶ ἐξήγησεν εἰς αὐτοὺς τὸν τρόπον τῆς ἐκτελέσεως τοῦ θεαματικωτάτου ἀγωνίσματος.

Ἐν τέλει δὲ ἐπρόσθεσε :

— Τὸ σχοινὶ δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ κοπῇ. Ὅπως εἶνε πλεγμένο, εἶνε δυνατώτερον καὶ ἀπὸ ἀτσάλι. Νικητὴς λοιπὸν θὰ εἶνε ἐκεῖνος, πού θὰ κατορθώσῃ νὰ σύρῃ τὸν ἀντίπαλον πρὸς τὸ

μέρος του χωρίς αὐτὸς νὰ κλονισθῇ ἢ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν θέσιν του...

— Θὰ μονομαχήστε ἕνας ἕνας ; ἠρώτησεν ὁ Σείχης.

— Ἐγὼ βεβαίως ἕνας πάντοτε, ἀφ' οὗ δὲν ἔχω σύντροφον, οὔτε καὶ ζητῶ. Οἱ δικοί σας εἴμποροῦν νὰ δοκιμάσσουν καὶ ἕνας ἕνας, καὶ δυό, καὶ πέντε,... καὶ ὅλοι μαζί !

Οἱ Ἄραβες ἐγέλασαν μὲ τὴν πεποίθησιν τοῦ Κουταλιανοῦ, ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ παρασύρῃ δώδεκα μαζί ἄνδρας ὅσων αὐτούς. Καὶ ἕνας ἐξ αὐτῶν ἤρπασεν ἐν ἀρχῇ τὸ σχοινί.

Ἄλλ' ἀμέσως ἀντελήφθη, ὅτι ὄχι νὰ σύρῃ πρὸς ἑαυτὸν τὸν Κουταλιανὸν δὲν θὰ κατώρθωνεν, ἀλλ' ὅτι μόλις αὐτὸς ὁ ἴδιος κατώρθωνε νὰ κρατιέται στὰ πόδια του.

Ἔσπευσαν νὰ τὸν βοηθήσουν, δύο στὴν ἀρχὴ σύντροφοί του, τρεῖς κατόπιν, πέντε, ὀκτώ δέκα,... καὶ οἱ δώδεκα !

Ὁ Κουταλιανὸς δὲν ἐκλονίζετο ἀπὸ τὴν θέσιν του, οὔτε καὶ τῶν δώδεκα ἢ προσπάθεια νὰ τὸν μετατοπίσῃ ἔστω καὶ κατὰ μισὸ μόνον βῆμα...

— Ἀλλάχ ! ἀνεφώνησεν ἐκπληκτος ὁ Σείχης. Ἐχει λοιπὸν ρίζες αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος στὴ γῆ καὶ δὲν ξερριζώνεται ;...

— Εἶνε ὁ Ἄνταϊος ! ἀπεκρίθη γελῶν ὁ πλησίον του εὐρισκόμενος Ἄντωνιάδης, χωρὶς, ἐννοεῖται, ὁ ἀπλοϊκὸς φυλάρχης νὰ ἐννοήσῃ τίποτε ἀπὸ τὴν ἐπεξήγησιν αὐτήν.

Ἄν ὅμως δὲν ἐξερριζώνετο ὁ Κουταλιανός, ἦτο φανερὸν ὅτι καὶ οἱ δώδεκα υἱοὶ τῆς Ἐρήμου ἐκρατούσαν γερὰ μὲ τὰς ἡνωμένους τῶν δυνάμεις, — ἂν καὶ δὲν θὰ ἦτο βεβαίως δυνατόν νὰ χαρακτηρισθοῦν ὡς νικηταὶ δώδεκα ἐναντίον ἑνός !

Ἐξαφνα ὅμως συνέβη αἴτι τι τὸ ἀπολύτως ἀπίστευτον.

Ὁ Κουταλιανὸς ἐξήτησε μικρὰν διακοπὴν τοῦ ἀγωνίσματος.

Ἐπωφεληθεὶς δὲ ταύτης ἐτύλιξε τὸ σχοινί γύρω εἰς τὰ ἀτσαλένια του μπράτσα μέχρι τῶν ἀγκώνων, ἔκαμψεν ἔπειτα αὐτοὺς ὀπισθεν τῆς ράχεώς του, ἔκνυψε κατὰ τι πρὸς τὰ ἔμπροσθ πρὸς τὸν κορμὸν του, στρέψας τὰ νῶτα πρὸς τοὺς ἀντιπάλους του, καὶ ἀνεφώνησεν :

— Ἐμπρὸς παλληκάρια !...Μιὰ δοκιμὴ ἀκόμη !

Οἱ δώδεκα ἀθληταὶ τοῦ Σείχη ἐτέντωσαν δυνατὰ τὸ σχοινί.

βέβαιοι ὅτι, τώρα πλέον, θὰ παρέσυραν πρὸς τὸ μέρος των τὸν κολουριασμένον ὄγκον τοῦ γίγαντος.

Συνέβη ὁμως τὸ ἀντίθετον...

Κατάπληκτοι οἱ θεαταὶ εἶδον αἴφνης τὸν Κουταλιανὸν νὰ ἀρχίσῃ βηματίζων πρὸς τὰ ἐμπρός, σιγὰ σιγὰ ἐν ἀρχῇ καὶ νὰ παρασύρῃ ὀπισθὲν του τοὺς ἀντιπάλους του, παρ' ὅλην τὴν ἔκτακτον ἔντασιν τῶν ἠνωμένων προσπαθειῶν των . . . Τέλος δὲ τὸν εἶδαν νὰ ταχύνη ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ βῆμά του καὶ νὰ τοὺς παρασύρῃ, ἐκόντας ἄκοντας, σχεδὸν τροχάδην πρὸς τὸ μέρος του.

Εὐρωπαῖοι καὶ ἰθαγενεῖς παρηκολούθουν ἔκθαμβοὶ τὰς κινήσεις τοῦ ἀνίκητου ἀθλητοῦ καὶ ἦσαν ἔτοιμοι νὰ κηρύξουν περαιωμένον τὸν ἀγῶνα μὲ νικητὴν τὸν Καπετὰν Παναῆν, ὅποτε οὗτος, ἐκτελέσας ἀποτόμως κανονικὴν «μεταβολήν», ἐχαλάρωσε τὸ κέντωμα τοῦ παλαμαριοῦ...

Οἱ δώδεκα συναγωνισταὶ του, χάσαντες ἀμέσως τότε τὴν ἰσορροπίαν των, ἐκλύσθησαν φύρδην μίγδην κουβουριστοὶ ἐπ' ἀλλήλων καὶ ἐξηπλώθησαν εἰς τὸ γυμνὸν ἔδαφος ὑπὸ τοὺς ἀκρατήτους γέλωτας τῶν θεατῶν, λευκῶν μελαψῶν καὶ μαύρων.

— "Ἄνθρωπος, πὸν νικᾷ δώδεκα, εἶπεν ὁ Σείχης σκεπτικὸς, εἶνε βέβαια ὁ δυνατώτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου !

Τὴν ἐπιούσαν, μετὰ νέας περιποιήσεις τοῦ Ἀβδουλλάχ, κατόπιν ἀνταλλαγῆς δώρων, τὸ σπουδαιότερον τῶν ὁποίων ἐκ μέρους τῶν ἐκδρομέων ἦτο ἡ δορὰ τῆς λεοπαρδάλεως, οἱ Ἀλεξανδριανοὶ ἀπῆλθον τῆς Ὀάσεως ἐπιστρέφοντες εἰς τὸν μέγαν αἰγυπτιακὸν λιμένα.

ΜΕΡΟΣ Δ'.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΗΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

I

Με ένα σπασμένο κουπί.

Δὲν παρήλθε μῆνας, καὶ ὁ καπετὰν Παναῆς ἀπεχαιρέτησε τοὺς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ φίλους του μὲ στερεὰν πλέον τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐπιχειρήσῃ παγκόσμιον ἀθλητικὴν περιοδεΐαν.

Κατ' ἀρχὰς μὲν ἐπεσκέφθη διαφόρους πόλεις τῆς κυρίως Ἑλλάδος, ὅπου τοῦ ἐγένοντο ἀποθεωτικαὶ ὑποδοχαὶ καὶ ὁ τύπος τὸν διεφήμισε μέχρι τῶν ἑσχατιῶν τοῦ κόσμου.

Εὐρισκόμενος ἐν Κερκύρα, ἐπληροφορήθη ὅτι στὴν Ἰταλία ἔχαιρον μεγίστης φήμης τρεῖς-τέσσαρες παλαισταί, τοὺς ὁποίους κανεῖς δὲν εἶχε δυνηθῆ νὰ καταβάλλῃ ἕως τότε καὶ ὅτι οἱ Ἰταλοὶ ἦσαν ὑπερήφανοι δι' αὐτούς, πού τοὺς ἐθεώρουν ἀπολύτως ἀδαμάστους.

— Θὰ πάω στὴν Ἰταλία, ἐδήλωσεν ὁ Κουταλιανὸς εἰς μίαν ἑσπερινὴν συγκέντρωσιν, καὶ θὰ ἰδοῦμε κατὰ πόσον οἱ παλαισταὶ αὐτοὶ εἶνε πραγματικῶς ἀδάμαστοι...

Ἐζήτησεν ὁμοῦς προηγουμένως σχετικὰς πληροφορίας καὶ ἔμαθεν ὅτι οἱ δύο σπουδαιότεροι ἐκ τῶν Ἰταλῶν παλαιστῶν εὕρισκοντο κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἰς τὴν Νεάπολιν.

Ἐπεβιβάσθη τότε, μαζὶ μὲ τὰ «σύνεργα» του καὶ τοὺς τρεῖς του βοηθοὺς, τοῦ δι' Ἰταλίαν ἀτμοπλοίου, καὶ μετὰ τριήμερον διάπλου, κατέπλευσεν εἰς τὸν μέγαν λιμένα τῆς Νεαπόλεως.

Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Ἑλληνικὸς τύπος εἶχε διαφημίσει ἤδη τὴν πρόθεσίν του περὶ γενικῆς περιοδείας, οἱ Ἴταλοὶ ἐγνώριζον τὴν ἡμέραν τῆς ἀφίξεώς του, καὶ πλῆθος κόσμου εἶχε συγκεντρωθῆ εἰς τὴν ἀποβάθραν, περιεργοὶ νὰ ἴδουν τὸν Ἑλληνα ἀθλητὴν, ποῦ θὰ ἐτολμοῦσε νὰ προκαλέσῃ τοὺς ἀνικῆτους παλαιστὰς τῶν.

Μερικοὶ μάλιστα ἀπὸ τοὺς συνωθουμένους βαρκόρηδες καὶ ἐκφορτωτὰς τοῦ λιμένος, γνήσιοι διάδοχοι τῶν παλαιῶν Λαζαρόνων, ἐχλεύασαν δι' ἀναρμόστων φράσεων τὸν τολμηρὸν ἐπισκέπτην.

Ὁ Κουταλιανὸς ὠργίσθη ἀλλὰ συνεκρατήθη καὶ δὲν εἶπε λέξιν, ἐπιφυλαχθεὶς νὰ τοὺς σωφρονίσῃ ἐν δεδομένη καταλλήλῳ στιγμῇ.

Εἰς τὴν ἀποβάθραν ὅμως τὸν ἐδέχθη ὁ Γραμματεὺς τοῦ ἐν Νεαπόλει Ἑλληνικοῦ Προξενείου καὶ τινες Ἑλληνας ἔμποροι ἑκατεστημένοι εἰς τὴν Ἰταλικὴν αὐτὴν μεγαλόπολιν, ἤκουσαν δὲ οὗτοι τὰς χλευαστικὰς φράσεις τοῦ ὄχλου τῆς προκυμαίας.

Εἰς ἐκ τῶν ἐμπόρων ἐκείνων, ὅστις ἐφαίνετο ἀσκῶν μεγάλην ἐπιρροὴν εἰς τὸν κόσμον τοῦ λιμένος λόγῳ τοῦ ἐπαγγέλματός του, ἔκαμε παρατηρήσεις σχετικῶς :

— Εἶναι ἐντροπὴ, εἶπε πρὸς τοὺς παρεκτραπέντας, νὰ δέχεσθε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἓνα ἄνθρωπον, ποῦ ἔρχεται ν' ἀγωνισθῆ εὐγενῆ ἀγῶνα πρὸς δημοφύλους σας συναδέλφους του.

Ἐνας ὅμως θρασὺς ἐκφορτωτῆς, πλησιάσας τὸν ἔμπορον τοῦ ἀντίπευ :

— Δὲν ἔχουμ' ἀνάγκη νὰ μᾶς διδάξῃς τοῦ λόγου σου πῶς νὰ δεχώμαστε τοὺς τσαρλατάνους !

Ὁ ἔμπορος ὠργίσθη καὶ ἀπώθησε τὸν χειρόνακτα, οὗτος ὅμως ὑψωσε τὴν χεῖρα διὰ νὰ κτυπήσῃ καὶ ὁ ἔμπορος εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ τὸν ραπίσῃ.

Ὁ Γραμματεὺς τοῦ Προξενείου καὶ οἱ λοιποὶ παρεστῶτες ἐπενέβησαν τότε διὰ νὰ μὴ συμβοῦν χειρότερα.

Ἄλλ' ὁ ραπισθεὶς ἐκφορτωτῆς καὶ ἄλλοι συνάδελφοί του, θεωρήσαντες προσβλητικὴν δι' ὅλους τῶν τὴν συμπεριφορὰν τοῦ Ἑλληνοῦ ἐμπόρου, ὤρμησαν κατ' αὐτοῦ μὲ ἀγρίας διαθέσεις καὶ ἐπετέθησαν ἀδιακρίτως ἐναντίον ὀλοκλήρου τοῦ ὄμιλου τῶν Ἑλλήνων, ποῦ εἶχον προσέλθει νὰ δεχθοῦν τὸν ἀθλητὴν.

Θὰ τοὺς ἐκακοποιοὺν δὲ σκαιότατα, προτοῦ προλάβῃ νὰ παρέμβῃ ἢ λιμενοφυλακῇ, ἂν δὲν ἐπρολάβανε νὰ κάμῃ τοῦτο αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Κουταλιανός.

Καὶ κατὰ ἀπαράβατον συνήθειαν, ἀλλὰ καὶ ὡς ταξειδεύων εἰς πολιτισμένην καὶ φιλικὴν χώραν, ὁ Καπετὰν Παναῆς ἦτο ἐντελῶς ἄοπλος.

Τοῦτο ὅμως δὲν ἦτο δι' αὐτὸν ἐμπόδιον διὰ τὸν σωφρονισμὸν τῶν χυδαίων ἐκείνων.

Ἔκαμε νεῦμα εἰς τοὺς τρεῖς βοηθοὺς του νὰ μὴ ἀναμιχθοῦν, καί, ὀρηθήσας εἰς τὸ μέσον τῶν ἐτοιμῶν νὰ συμπλακοῦν, ἀπώθησε τοὺς ἐπιδρομεῖς πρὸς τὴν ἀποβάθρον, ἀπὸ τῆς ὁποίας παρ' ὀλίγον νὰ κατρακλύσουν ἐντὸς τῆς θαλάσσης.

Ἄλλ' οἱ χειρώνακτες δὲν ἐσωφρονίσθησαν ἀπὸ τὸ πρόχειρον αὐτὸ μάθημα, καὶ ἐπῆλθον ἀμέσως ὀρητικώτεροι βλασφημοῦντες καὶ ἐπισειόντες ἀπειλητικῶς ράβδους καὶ στυλέτα ...

Ὁ Γραμματεὺς τοῦ Προξενείου ἐδοκίμασε νὰ συγκρατήσῃ τότε τὸν γίγαντα καὶ νὰ τὸν πείσῃ νὰ ἐπιβιβασθῇ μᾶς τῶν ἀναμενουσῶν ἀμαξῶν, πρὸς ἀποφυγὴν σοβαρωτέρων ἐπιπλοκῶν.

Ἄλλ' ὁ Κουταλιανὸς τώρα, κατὰ τοῦ προσώπου τοῦ ὁποίου κυρίως ἐξέσπα καὶ ἡ μανία καὶ ἡ προσβλητικὴ φρασεολογία τῶν χυδαίων ἐκείνων, ἦτο ἀσυγκράτητος πλέον.

— Δὲν θὰ βρωμέσω τὰ χέρια μου μὲ τὰ τομαρία σας ! ἐφώναξε πρὸς τοὺς ἐπιτιθεμένους λιμενεργάτας.

Ἐπήδησε δὲ ταυτοχρόνως ἐντὸς τῆς πλησιεστεράς λέμβου, ἤρπασε ἓνα κουπί, τὸ ἔσπασε στὰ δύο, ὅπως θὰ ἔσπαζεν ἓνα ἄχυρο, ἐκράτησε τὸ χονδρότερο κομμάτι του καὶ ἐρρίφθη ἐναντίον τῶν λυσσῶντων ἀντιπάλων του.

Ἐκεῖνοι τὰ εἶχαν ἤδη μισοχαμένα μόλις τὸν εἶδαν νὰ σπάσῃ τόσον εὐκόλα ἓνα πελώριο κουπί, ἀλλ' ἡ φιλοτιμία δὲν τοῖς ἐπέτρπε πλέον νὰ ὑποχωρήσουν. Εἶχον ἄλλως τε καὶ κάποιαν ἐλπίδα νὰ καταβάλουν τὸν Ἕλληνα ἀθλητὴν διὰ τοῦ ἀριθμοῦ των καὶ νὰ τὸν ἐξευτελίσουν τοιουτοτρόπως αὐτοὶ προτοῦ νικηθῆ ἀπὸ τοὺς παλαιστάς των.

Ἐν ῥιπῇ ὅμως ὀφθαλμοῦ ἐξηναγκάσθησαν ν' ἀναγνωρίσουν τὴν ὑπεροχὴν τοῦ μοναδικοῦ των ἀντιπάλου καὶ νὰ τραποῦν πα-

τεῖς με πατώσε εἰς φυγήν, πρὸ τῆς ἀσυγκρατήτου ὀρμῆς τοῦ Κουταλιανοῦ.

Κραδαίων οὗτος τὸ τρομερὸ του ρόπαλον ἐπετίθετο καὶ ἐκτύπα ἀστραπιαίως καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, τόσον δὲ ἐπιτυχῶς πάντοτε, ὥστε, ἐντὸς ἐλαχίστου χρόνου, μία ὀλόκληρη ντουζίνα ἀλητῶν εἶχον τεθῆ ἐκτὸς μάχης καὶ οἱ λοιποὶ εἶχον τραπῆ εἰς ἀκράτητον φυγήν, χωρὶς αὐτὸς οὐδὲ νὰ μωλωπισθῆ κέν.

Κανεὶς ἀπὸ τοὺς θρασεῖς ἐκείνους δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ τὸν πλησιάσῃ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην κατέφθασεν εἰς τὸν τόπον τῆς συμπλοκῆς μία περίπολος λιμενοφυλάκων, ὃ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὀποίων ἐξηκοντάρχης ἠθέλησε νὰ προβῆ εἰς τὴν σύλληψιν τοῦ ἀθλητοῦ.

Ἄλλὰ τότε παρενέβη ὁ Γραμματεὺς τοῦ Προξενείου :

— Ὑπ' εὐθύνην καὶ ἐγγύησίν μου ! ἐδήλωσε.

Καὶ ὁ φρουρὸς τῆς τάξεως τοῦ λιμένος, ἀναγνωρίσας τὸν ἐγγυώμενον, ἐχαίρετσε καὶ ὑπαχώρησεν. Ὅλιγον δὲ κατόπιν ἐνήργει τὴν σύλληψιν τεσσάρων πέντε ἐκ τῶν πρωταίων τῆς κατὰ τοῦ ξένου ἐπιθέσεως καὶ προέβανεν εἰς προχείρους ἀνακρίσεις πρὸς ἐξακριβώσιν τῶν αἰτίων τῆς συμπλοκῆς.

Ἡ Κουταλιανός, ἀφ' οὗ ἠὲ χαρίστηκε θεομῶς τὸν Γραμματέα τοῦ ἑλληνικοῦ προξενείου διὰ τὴν τόσον ἐπίκαιρον παρέμβασίν του, εἶπε :

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε ὅμως νὰ διορθώσω μιὰ ζημίαν, πρὸς ἕκαστον εἰς ἕνα ἀθῶον ἀνθρωπον...

— Ποιὰ ζημίαν ;

— Τὸ σπάσιμο τοῦ κουπιοῦ, πρὸς εἶνε ἀχρηστο τὸρα σπῶ φτωχὸ αὐτὸ βαρκάρη. Πρέπει νὰ τοῦ τὸ πληρώσω, βέβαια...

Καὶ ἐστράφη διὰ νὰ φωνάξῃ τὸν ἰδιοκτήτην τῆς λέμβου, ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἶχε πάρει τὸ θαυματουργὸ κουπί.

Ἄλλ' οὗτος ἴστατο ἤδη ἐκθαμβος ἐνώπιον τοῦ ξένου ἀθλητοῦ καὶ τὸν περιεργάζετο ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, σὰν κῆποιον ἔκτακτον φαινόμενον.

— Μπράβο ! ἐψιθύρισε καθὼς ἐστράφη πρὸς αὐτὸν ὁ γίγας. Περὶ Μπάκο, ἐσὺ μορεῖς νὰ τσακίσῃς στὸ ξύλο ὄλους μαζί τοὺς Ναπολεντίους !...

Ὅταν δὲ ἀντελήφθη τὴν πρόθεσιν τοῦ Παναῆ νὰ τὸν ἀπεζημιώσῃ, ἠρνήθη νὰ δεχθῆ χρήματα.

— "Όχι, όχι ; εἶπε. Δὲν θέλω τίποτα. Θὰ δέσω τὰ δυὸ κομμάτια τοῦ κουπιοῦ καὶ θὰ κάνω πάλι μ' αὐτὸ τὴ δουλειά μου. "Ἔτσι θὰ μοῦ μείνῃ καὶ ἡ ἀνάμνησις ἐτοῦτου τοῦ ἀπίστευτου, ποὺ εἶδαν σήμερα τὰ μάτια μου, ὕστερ' ἀπὸ τὰ πενήντα χρόνια ποὺ μοῦ χάρισε ἡ Μαντόνα στὴ ζωή..

Ἐο Κουταλιανὸς ἐχαμογέλασεν, ἀπέθεσε τὸ βαρὺ του χέρι φεικῶς ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ γοητευμένου βαρκάρη, καὶ ἀπεκρίθη :

— Φίλε μου, σὲ παρακαλῶ νὰ δεχθῆς τὰ χρήματα γιὰ τὴ ζημία, ποὺ σοῦ ἔκαμα. Πρέπει, ἄλλως τε, νὰ τὰ δεχθῆς διότι ἐπιθυμῶ νὰ κρατήσω τὸ ἓνα κομμάτι τοῦ κουπιοῦ εἰς ἀνάμνησιν αὐτοῦ τοῦ ἐπεισοδίου, διότι ὡς φαίνεται τὰ κουπιά σου εἶνε φτιασμένα ἀπὸ θαυματουργὸ ξύλο.

Καὶ ἔρριπεν εἰς τὴν παλάμην τοῦ γηραιοῦ θαλασσινοῦ τρία χρυσὰ ναπολεόνια...

Ἐο βαρκάρης τὰ ἐχούφτωσεν, ἐφίλησε τὸ χέρι τοῦ ἀθλητοῦ καὶ ἀπεσύρθη ἀφ' οὗ ἔβγαλε τὸ ναυτικὸ του κοῦκκο.

Μετὰ μίαν ὥραν, εἰς τὸ Προξενεῖον, ὅπου μετέβη κατ' εὐθεΐαν ὁ Κουταλιανός, τὸν ἐπισκέπτετο ὁ ἰδιοκτῆς τῆς Λιμενοφυλακῆς, τὸν ὑπέβαλλεν εἰς μερικὰς ἐρωτήσεις, τὸν συνέχαιρε διὰ τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ βαρκάρη καὶ τοῦ ἐδήλωνεν ὅτι θὰ ἔμεινε παντελῶς ἀκαταδίωκτος, καθ' ὅσον ἐθεώρει τὴν ἰσχυρὰν ἀπολύτως δικαιολογημένην ἐκ τῶν πραγμάτων, ἐζήτησε δὲ συνάμα συγγνώμην καὶ ἀπὸ τὸν Ἕλληνα πρόξενον διὰ τὴν ἀρεπῆ συμπεριφορὰν τῶν χειρωνάκτων τοῦ λιμένος καὶ ἀπεσύρθη, δηλώσας ὅτι θὰ ἐθεωρεῖτο εὐτυχῆς ἂν τοῦ ἐδίδετο εὐκαιρία νὰ ὑπερηστήσῃ τὸν Ἕλληνα ἀθλητὴν.

II

Πρῶται ἐπιδείξεις θριάμβου

Ἐο Ἕλληνα πρόξενος ἐφιλοξένησε τὸν ἀθλητὴν τὸ βράδυ ἐκεῖνο εἰς τὴν οἰκίαν του.

Τὸν ἠρώτησε δὲ κατὰ τὰ ἐπιδόρπια :

— Σκέπτεσθε, καπετὰν Παναῆ, νὰ προκαλέσετε ἀμέσως εἰς

ἀγώνα τοὺς δύο Ἴταλοὺς παλαιστὰς τῆς πόλεώς μας, ἢ θὰ κάμετε προηγουμένως ἰδικὰς σας ἀθλητικὰς ἐπιδείξεις;

— Θὰ δώσω μόνον μίαν ἀθλητικὴν παράστασιν, διὰ νὰ γνωρισθῶ μὲ τὸ Ναπολιτάνικο κοινὸν καὶ κατόπιν θὰ ἐτοιμασθῶ διὰ τὴν πάλιν μὲ τοὺς Ἴταλοὺς ἀθλητάς. Ἔτσι, εἶνε καὶ πιθανὸν νὰ πειθοῦν οὗτοι, ὅτι φρονιμότερον δι' αὐτοὺς θὰ εἶνε νὰ μὴ δεχθοῦν νὰ παλαίσουν μαζί μου.

— Καὶ πότε λέτε νὰ γίνῃ ἡ ἀθλητικὴ σας ἐπίδειξις;

— Πρέπει, νομίζω, νὰ προηγηθῇ κάποια ρεκλάμα καὶ νὰ εὐρεθῇ ὁ κατάλληλος χῶρος.

— Τὸν χῶρον τὸν εὐρίσκομεν εὐκόλα. Θὰ ζητήσω ἐγὼ προσωπικῶς νὰ μᾶς παραχωρηθῇ διὰ μίαν βραδυὰν τὸ μέγα Ἴπποδρόμιον. Ὅσον διὰ τὴν ρεκλάμα, σὰς διαθέτω τὸν Γραμματέα καὶ ὄλον τὸ προσωπικὸν τοῦ Προξενείου διὰ νὰ σὰς διευκολύουν. Μία ἐβδομάδα νομίζω πῶς θὰ εἶνε ἀρκετὴ, τί λέτε;

— Βεβαίως.

— Ἔχομεν λοιπὸν σήμερον Δευτέραν. Ὡστε, τὴν Κυριακὴν εἰμποροῦμε νὰ κρατήσουμε τὸ Ἴπποδρόμιον. Εἶνε προτιμότερα νομίζω ἡ Κυριακὴ.

— Σύμφωνος.

*
* *

Κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ἡμέραν τὸ μέγα Ἴπποδρόμιον τῆς Νεαπόλεως ἔβριθε κόσμου, σπεύδοντος νὰ ἴδῃ τόσον τὸν φημισμένον ἀθλητὴν ὅσον καὶ τὸν ἀμίμητον συνάμα ἥρωα τοῦ ἐπεισοδίου τοῦ λιμένος.

Εἰς τὸν Ἑλληνα πρόξενον εἶχεν ἀγγελθῆ ἤδη ὅτι οἱ ἐν Νεαπόλει παρεπιδημοῦντες κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δύο διάσημοι ἀθληταὶ θὰ παρίσταντο κατὰ τὴν ἐπίδειξιν αὐτὴν τοῦ Ἑλλήνος συναδέλφου των, ἅτε ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐκτιμῆσῃσιν τὴν ἀθλητικότητά του.

Καὶ πραγματικῶς ἦσαν ἐκεῖ.

Ὁ Πρόξενος τοὺς διέκρινε μεταξὺ τοῦ πλήθους καὶ τοὺς ὑπέδειξεν εἰς τὸν καπετὰν Παναῆ.

Ὁ γίγας ἐμειδίασε.

— Θὰ κάμω, εἶπε, μερικὰ παιγνίδια, ποὺ θὰ τοὺς πείσουν

ἐλπίζω, ὅτι τὸ καλλίτερο γι' αὐτοὺς θὰ εἶνε νὰ μὴν παλαίσουν μαζί μου.

Σκοπὸς τοῦ Παναῆ ἦτο νὰ ἐπιδείξῃ τὸ βράδυ ἐκεῖνο ὀλόκληρον τὴν ἀπαράβλητον δύναμιν τῶν μυῶνων του εἰς ἔκτακτα ἀθλητικὰ γυμνάσματα, ὥστε νὰ πτοήσῃ τοὺς ὑποψηφίους ἀντιπάλους του.

Ἐνα ἀπὸ τὰ ἀγαπημένα του αὐτὰ παιγνίδια ἦτο τὸ γεμάτο βαρέλι.

Καὶ αὐτὸ ἐξετέλεσε πρῶτο.

Μὲ σχοινιά καὶ καρούλια οἱ τρεῖς βοηθοὶ του ἀνεβίβασαν ἐπὶ τῆς σκηνῆς. — ἔξεδρας δηλαδὴ ἐπὶ τούτῳ στηθείσης ἐν μέσῳ τοῦ στίβου, — πελώριον κρασοβάρελο, ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ χωροῦν χίλιες τουλάχιστον ὀκάδες.

Ὁ Κουταλιανὸς ἐξηπλώθη ἀνάσκελα ἐπὶ τοῦ σανιδώματος, καὶ οἱ βοηθοὶ ἐτοποθέτησαν τὸ βαρέλι ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ τῆς κοιλίας του.

Κατόπιν ὁ ἀθλητὴς ἀνεσηκώθη σιγά-σιγά, ἐστηρίχθη ἐξώπισθεν διὰ τῶν ποδῶν, ἀφοῦ ἔκαμψε τὰ γόνατα, καὶ ἐκράτησε τοιοῦτοτρόπως τὸ σῶμά του μετέωρον μεθ' ὅλου τοῦ τεραστίου βάρους τοῦ γεμάτου βαρελιοῦ.

Οἱ θεαταί, κατάπληκτοι, ἐχειροκρότησαν, ἐνῶ μερικοὶ ἐπιθύριζον ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ εἶνε γεμάτο τὸ βαρέλι ἐκεῖνο.

Τοῖς ἐπιφυλάσσετε, ἐν τούτοις, πολὺ μεγαλειτέρα ἔκπληξις.

Μόλις ἰσορροπήθη εἰς τὴν ἀλλόκοτον ἐκείνην στάσιν ὁ Κουταλιανός, ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον, οἱ τρεῖς βοηθοὶ του ἐπήδησαν ἐπὶ τοῦ βαρελιοῦ, ἀλληλοεκρατήθησαν διὰ τῶν χειρῶν, καί, ὑπὸ τοὺς ἤχους βιολιοῦ καὶ κιθάρας, ἐξετέλεσαν τρελλὸν χορὸν διαρκέσαντα ἐπὶ δέκα λεπτά τῆς ὥρας καὶ ἀσφαλῶς διπλασιάσαντα τὴν ἐπὶ τοῦ ἀθλητοῦ πίεσιν τοῦ γεμάτου βαρελιοῦ !..

Ὁ κόσμος εἶχε μείνει μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα καὶ γουρλωμένα τὰ μάτια πρὸ τῆς ἀπιστεύτου ἀντοχῆς τοῦ ξένου...

— "Ἄν εἶνε πραγματικὰ γεμάτο τὸ βαρέλι, αὐτὸ ποῦ βλέπουμε εἶνε θαῦμα ! ἔλεγον οἱ μὲν.

— Μὴ νομίζετε ὅτι δὲν θὰ εἶνε γεμάτο ; ἠρώτων ἄλλοι...

— Ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω ! Μιὰ τέτοια ἀντοχὴ εἶνε ἀδύνατος... Τὸ βαρέλι εἶνε ἀδειανό !..

Οἱ δύο Ἴταλοι ἀθληταὶ δὲν ὠμίλουν.

Παρηκολούθουν οὔται σιωπηλοὶ καὶ περιέργοι τὴν τεραστίαν προσπάθειαν τοῦ Ἑλληνος συναδέλφου των, μὴ δυνάμενοι νὰ φανταστοῦν ὅτι ἕνας τοιαύτης φήμης ἀθλητῆς θὰ κατεδέχετο νὰ ἐξαπατήσῃ τοὺς θεατὰς του χρησιμοποιοῦν βαρέλι κενόν...

Ἐφθασαν, ἐν τούτοις, μέχρι τῆς ἀκοῆς τοῦ Καπετὰν Παναῆ τὰ σχόλια αὐτὰ τοῦ ἀκροατηρίου.

Ἐμειδίασε θριαμβευτικά, καί :

— Πάει καλά, ἐψυθύρισε, τώρα θὰ ἰδῆτε !... Τελειώστε, παιδιά ! προσέθεσε πρὸς τοὺς τρεῖς χορευτὰς βοηθούς του.

Οἱ τρεῖς νέοι, — τρεῖς γεροὶ ναῦται, τοὺς ὁποίους εἶχε φέρει μαζί του ἀπὸ τὴν Προποντίδα, — διέκοψαν τὸν χορὸν τους καὶ ἐπήδησαν κάτω ἀπὸ τὸ βαρέλι.

Δι' ἐνὸς τότε τρομεροῦ τιναγμοῦ ὀλοκλήρου τοῦ κορμοῦ του πρὸς τὰ ἄνω, ἐξεσφενδόνισε τὸ πελώριον βαρέλι κάτω ἀπὸ τὸ σανίδωμα τῆς προχείρου ἐξέδρας.

Καὶ ὁ κόσμος εἶδε κατάπληκτος τὸ βαρέλι νὰ κιλύεται ἐπὶ τοῦ στίβου βιαίως, νὰ θραύεται δὲ ἐκ τοῦ τιναγμοῦ τῆς καταπτώσεώς του καὶ νὰ πλημμυροῖ ὁ γύρω χώρος ἀπὸ τὸ περιεχόμενον εἰς αὐτὸ νερό...

Τὸ βαρέλι λοιπὸν ἦτο γεμᾶτο... Ὁ Κουταλιανὸς εἶχε κατορθώσει νὰ κρατήσῃ ἐπὶ τοῦ σώματός του βάρος χιλίων ἴσως ὀκτάδων... Καὶ εἶχε δεχθῆ νὰ χορεύσουν ἐπὶ δέκα λεπτά, ἐπάνω εἰς τὸ βάρος αὐτό, τρεῖς ἄνδρες μαζί !...

Ἦτο κᾶτι τὸ ἀπίστευτον, καὶ οὐδεὶς θὰ τὸ ἐδέχετο ὡς πραγματικὸν γεγονός ἀν δὲν τὸ ἔβλεπε μὲ τὰ ἴδια του τὰ μάτια.

Ἄλλὰ τώρα ἀμφιβολία δὲν ἔχῳρει.

Τὸ θαῦμα ἦτο ὀφθαλμοφανές.

Καὶ τὸ πλῆθος ἐξέσπασεν εἰς χειροκροτήματα παταγώδη καὶ ἀγρίας ἐπευφημίας, εἰς τὰς ὁποίας ἐπρωτοστάτησαν οἱ δύο Ἴταλοι ἀθληταί...

— Βίβα Παναῆ !

— Βίβα ἰλ Καπετάνο Γκραίκο !

— Βίβα λὰ Γκραίτσια ! ἀντήχουν ἐπὶ ὄραν καθ' ἅπασαν τὴν ἔκτασιν τοῦ ἀπεράντου ἀμφιθεάτρου.

Ὁ Κουταλιανὸς ἠνωρθώθη καὶ ἠὐχαρίστησε τὸ πλῆθος δι' ἐπανειλημέων ὑποκλίσεων.

— Και τώρα, είπε τέλος, θὰ μοῦ ἐπιτρέψητε, νὰ σᾶς κάμω ἓνα ἀκόμη παιγνιδάκι, διὰ νὰ περάσῃ πειρὸ εὐχάριστα ἡ βραδεῖά μας.

Ἐκάλεσε τοὺς δύο ἐκ τῶν βοηθῶν του νὰ σταθοῦν ἑκατέρωθεν αὐτοῦ.

Κατόπιν, ὄρθιος ὅπως ἦτο, διήνοιξεν ἑλαφρῶς τὰ σκέλη πρὸς ἐπιτυχίαν σταθερωτέρας ἰσορροπίας, καὶ ἐτέντωσεν ἑκατέρωθεν τοὺς βραχίονας.

— Ἐμπρός ! εἶπε πρὸς τοὺς δύο βοηθοὺς.

Οἱ δύο νέοι ἐπήδησαν ταυτοχρόνως ἕνας εἰς κάθε του ὄμον. Ἐσταμάτησαν δὲ ἐκεῖ ὄρθιοι, στηρίζοντες τὸ ἓνα τους χέρι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ γίγαντος.

Εἶτα δέ, σιγὰ σιγὰ, ἤρχισαν ρυθμικὸν βάδισμα κατὰ μῆκος τῶν βραχιόνων τοῦ ἀθλητοῦ, φθάσαντες μέχρι τῶν ἀνοικτῶν του παλαμῶν...

Ἐκεῖ δέ, ἐπὶ τῶν δακτύλων τοῦ Καπετὰν Παναῆ, ὁ κόσμος εἶδεν ἐκτελούμενον ἄλλο θαῦμα...

Οἱ δύο νέοι ἐχώρευσαν ταυτοχρόνως, ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς ὀρχήστρας, ἐπὶ πέντε λεπτά τῆς ὥρας, χωρὶς νὰ καμφοῦν ἢ καὶ νὰ κλονισθοῦν κατ' ἐλάχιστον οὔτε τὰ μπράτσα οὔτε τὰ δάκτυλα κἂν τοῦ ἀδαμάστου ἀθλητοῦ...

Οἱ δύο Ἴταλοὶ παλασταὶ ἠγέθησαν καὶ κατεχειροκρότησαν ὄρθιοι τὸν ξένον συνάδελφόν των.

Ὁ ἕτερος δὲ ἐξ αὐτῶν, προχωρήσας μέχρι τῆς ἐξέδρας, ἔσφιξεν ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας τοῦ Καπετὰν Παναῆ, καὶ τοῦ εἶπεν :

— Εἶχα σκοπὸν νὰ παλαίσω μαζί σου, καὶ τὴν πεποίθησιν ὅτι θὰ σ' ἐνικοῦσα, διότι κανεὶς ἀκόμη δὲν κατώρθωσε νὰ νικήσῃ ἐμένα. Μεθ' ὅσα ὅμως εἶδα καὶ ἀντελήφθην ἀπόψε, δηλῶ ἀπεριφρόστως ὅτι, καὶ προκαλούμενος, δὲν θὰ δεχθῶ νὰ μετρηθῶ μετὰ σοῦ καὶ σὲ ἀνακηρύττω ἀνώτερόν μου, χωρὶς νὰ ζητήσω νὰ γίνῃ ἡ παραμικρὰ δοκιμὴ !

— Εἶγε ! Μπράβο !...ἀντήχησαν γύρω αἱ φωναὶ τοῦ ἀκροατηρίου.

— Σὲ συγχαίρω μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά διὰ τὴν μετριοφροσύνην καὶ τὴν εἰλικρινεῖάν σου ! ἀπήντησεν ὁ Κουταλιανός. Ἄλλ' ὑποθέτω ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι στὴν ὠραία σου πατρίδα πα-

λαισται που θὰ ἤθελαν νὰ δοκιμάσουν ἴσως τὰς δυνάμεις των μαζί μου...

— 'Εγώ ! ἀντήχησε μία βαρεῖα φωνή.

— Ὅλοι ἐστράφησαν.

Ἦτο ὁ οὐντροφος τοῦ πρώτου, ὁ δεύτερος ἐκ τῶν Ἰταλῶν ἀθλητῶν, που δὲν εἶχεν ὀμιλήσει μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης.

Ὁ Κουταλιανὸς ἔρριψεν ἐπ' αὐτοῦ ἓνα γοργὸ ἐρευνητικὸ βλέμμα, καὶ ἀπεκρίθη :

— Δέχομαι εὐχαρίστως !

— Πότε ἐπιθυμεῖτε νὰ συναντηθῶμεν ; ἠρώτησεν ὁ Ἰταλός.

— Ὅποταν μοῦ ὀρίσετε σεῖς...

— Αὔριον λοιπόν...

— Ἔστω. Ἄλλά, ποῦ ;

— Ἐδῶ !

— ἔχει καλῶς, εἶπεν ὁ Κουταλιανός. Αὔριο τὴν ἴδιαν ὥρα θὰ εὐρίσκωμαι ἐδῶ στὰς διαταγὰς σας...

Ὁ κόσμος ἐχειροκρότει ἢ συνεχίζει χαμηλοφώνως.

— Κουτὸς εἶνε νὰ θέλῃ νὰ τὰ βάλῃ μὲ τὸν ἀτσαλένιον αὐτὸν ἄνθρωπον, ἔλεγαν οἱ μὲν.

— Ἄ, μᾶ ! προσέθετον ἄλλοι. Καμμὴ φορὰ ἡ τέχνη ἀποδεικνύεται ἰσχυροτέρα ἀπὸ τὴν ἀπλὴν φυσικὴν δύναμιν τοῦ σώματος...

— Ἴσως !... Ὅπωςδήποτε, αὔριο θὰ ἰδοῦμε !

III

Ἐνα κατάρτι στὰ δύο.

Τὸ μεσημέρι τῆς ἐπομένης, αἰφνιδία θύελλα ἔφερε τοιοῦτον σάλον εἰς τὸν λιμένα τῆς Νεαπόλεως, ὥστε τὰ κύματα ἐξεχύθησαν πρὸς τὰ ἔξω κατακλύσαντα τὸ ἔδαφος μέχρι πενήντα μέτρων βάθους.

Αἱ προκυμαῖαι ἐσαρώθησαν ἀπὸ κάθε τι εὐκόλως παρασυρόμενον, μικραὶ δὲ λέμβοι ἐσφενδονίσθησαν εἰς τὴν ξηρὰν ἢ συνετρίβησαν ἐπὶ τῶν ὀγκολίθων τῶν κυματοθραυστῶν, καὶ τὰ ἐντὸς τοῦ πετάλου σκάφη διέτρεξαν ἐπὶ ὥρας τὸν κίνδυνον καταποντισμοῦ ἐκ τῆς σφοδρᾶς μεταξύ των συγκρούσεως.

Δύο μεγάλα τριίστια ιστιοφόρα, παραπλεύρως ἀγκυροβολημένα, ἐπέπεσαν κατ' ἀλλήλων με τὴν βιαιότητα, ὥστε προσέκλιναν καὶ δύο ἐκ τῶν καταρτιῶν τῶν ἐνεπλάκησαν πρὸς ἀλληλα εἰς σημεῖον, πὺν καθίστατο ἀδύνατος ὁ ἀποχωρισμὸς τῶν, ἐκινδύνεον δὲ νὰ καταβυθισθῶσιν ἀμφοτέρω ὅπως ἦσαν ἐνηγκαλισμένα.

Πολλοὶ ναῦται, ἀναρριχηθέντες μέχρι τῶν τελευταίων τῶν κεραιῶν, καταβαλόντες ὑπερανθρώπους προσπάθειάς δὲν εἶχον κατορθώσῃ νὰ τ' ἀποχωρήσουν.

Ἡ θέσις τῶν δύο μεγάλων σκαφῶν ἦτο κρισιμοτάτη κατὰ τὰς τρεῖς μετὰ μεσημβρίαν, ὁπότε ὁ Κουταλιανός, ἐξελθὼν τοῦ ξενοδοχείου, ὅπου εἶχε καταλύσει καὶ πληροφορηθεὶς τὰ κατὰ τὴν αἰφνιδίαν θύελλαν, ἔδραμεν εἰς τὸν λιμένα τὸ μὲν ἐκ περιεργείας τὸ δὲ ἐξ ὀρμεφυῦτου ἴσαν παληῶς θαλασσομάχου πὺν ἦτο.

Ἔτσι τοῦ ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ παραστῇ πρὸ τῆς τρομακτικῆς εἰκόνας, πὺν παρουσίαζεν ὁ λιμὴν, νὰ προθυμοποιηθῇ δὲ νὰ παράσῃ χεῖρα βοήθειας εἰς τὰ κινδυνεύοντα πλοῖα.

* *

— Ἐμαθες, ἀγαπητέ μου Γονζάλβε, τί ἔγινε τὰ πόγευμα στὸ λιμένα ;

— Θαλασσοταραχὴ μεγάλη, λέει, ἔ ; Ἐκοιμώμουν ἕως τὰς τρεῖς καὶ μοῦ τὸ εἶπαν ὅταν ἐξύπνησα, Μάρκο... Ἔγιναν δυστυχήματα ;

— Εἰς ἀνθρώπους εὐτυχῶς ὄχι. Βάρκες ὅμως ἔσπασαν πολλές καὶ μεγάλα πλοῖα ἔπαθαν τρομερὰς ἀβαρίες. Ἡ τραμουντάνα ὅμως ἔδωκεν ἀφορμὴν καὶ πάλιν εἰς τὸν ξένον μας ἀθλητὴν νὰ ἐπιδείξῃ τὴν ἀφθαστὴ δύναμή του.

— Πῶς !...

Ἡ σιχομυθία αὕτη διεξήγετο κατὰ τὰς πέντε μετὰ μεσημβρίαν ἐντὸς κεντρικοῦ ζυθοπωλείου μεταξὺ δύο Ἰταλῶν φίλων, ἀθλητικῶν διαστάσεων.

Ἦσαν δὲ πράγματι ἀθληταί.

Ὁ Γονζάλβος ἦτο ἐκεῖνος ἐκ τῶν δύο θεατῶν τοῦ Ἰποδρο-

μίου, πού εἶχεν ἐπιμείνει νὰ παλαίση ἐναντίον τοῦ Καπετὰν Παναῆ καὶ μετὰ τὴν ἐπίδειξιν τῆς ἀκαταμαχίτου μυϊκῆς ἀντοχῆς.

Ὁ φίλος του, ὁ Μᾶρκος ἦτο ὁ ὑποχωρήσας κατόπιν τῆς ἐπιδείξεως τοῦ Ἑλλήνος καὶ διακηρύξας αὐτὸν ἀνώτερόν του.

Ἐκ τούτου λοιπὸν τώρα καὶ τὸ ἐνδιαφέρον του διὰ τὰ λαβόντα χώριν εἰς τὸν λιμένα ἐπεισόδια.

— Γιὰ λέγε μου λοιπὸν, ἐπανέλαβεν ὁ Γονζάλβος. Ἡ διήγησίς σου ἀρχίζει νὰ γίνεται ἐνδιαφέρουσα.

— Καὶ εἶναι πράγματι... Ὅ,τι κατώρθωσε πάλιν ὁ Ἑλληναῖς ἀθλητὴς εἶναι, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἀπίστευτο καὶ θὰ ἔλεγα πῶς τὸ ἐμεγαλοποίησεν ἡ φήμη ἂν δὲν ἐτύχαινε νὰ εἶμαι παρὼν...

— Τί λοιπὸν κατώρθωσεν ;

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ἐσυνέχισεν ὁ Μᾶρκος, φαίνεται ὅτι θὰ ἦτο προηγουμένως ναυτικός ...

— Ναί, εἶπεν ὁ Γονζάλβος, διτέλεσε βαρκάρης ἐπὶ χρόνια εἰς ἓνα νησακί τοῦ Μαρμαρᾶ, καὶ τελευταῖα καπετάνιος σὲ κάποιον Ἀγγλικὸν βαπόρι ...

— Πῶς τὰ γνωρίζεις αὐτά ;

— Μοῦ τὰ διηγήθησαν οἱ βοηθοὶ του, χωρὶς νὰ τοὺς ρωτήσω ... Ἐτυχε νὰ τρωῦμε τὸ μεσημέρι στὸ ἴδιο τραπέλι καὶ τῶφρος ἢ κουβέντα...

— Ἄ, ἔτσι ! ἔκαμεν ὁ Μᾶρκος. Τότε ἐξηγεῖτε τέλεια καὶ τὸ θάρρος καὶ ἡ εὐκίνησις του...

Μετὰ στιγμιαίαν δὲ σιωπὴν, ἐπανέλαβεν :

— Εἶχαν ἀπὸ τὴ δύναμι τῆς φουρτούνας μπλέξει τὰ κατάρτια δύο μεγάλων καραβιῶν τόσο γερά, ὥστε τὰ σκάφη ἐκινδύνευαν νὰ καταποντισθοῦν, οἱ δὲ ναῦτες τῶν, μὲ ὄλας τῶν τὰς προσπαθείας δὲν εἶχαν κατορθώσει νὰ τὰ ξεχωρίσουν ... Τότε παρουσιάσθη ἕξαφνα στὴν προκυμαία καὶ ὁ Καπετὰν Παναῆς...

— Καὶ τί ἔκαμε ; Τὰ ξεχώρισε μονάχος του ;

— Κάτι παραπάνω ...

— Δηλαδή ;

Ὁ Μᾶρκος ἐπανέλαβεν :

— Ἐπήδησεν ἀμέσως σὲ μιὰ βάρκα, ἐπῆρε μονάχος του τὰ κουπιά, καί, κινδυνεύοντας ν' ἀναποδογυρισθῆ, ἐπλησίασε τὰ δύο καράβια, ἐρρήφθη ἐντὸς τοῦ πλησιεστέρου, ἐπλησίασε τὰ

δύο μπλεγμένα κατόρθια και διέταξε τούς ναυτες πού τάχαν χαμένα νά παραμερίσουν ...

— "Υστερα ;

— Κανείς δὲν ἐπίστευε τὰ μάτια του ! Εἶδες πόσον εἶναι σωματώδης ὁ Γραικὸς αὐτός ... Καὶ ἐν τούτοις, μόλις ἀγκάλιασε τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ σφιχτομπλεγμένα κατόρθια, προτοῦ προλάβουμε νὰ παρακολουθήσουμε καλὰ καλὰ τὰς κινήσεις του, ἐγλύστρησε πρὸς τὰ ἐπάνω ὡσὰν φεῖδι, καί, σὲ δυὸ στιγμὲς εὐρέθη καβάλλα στὸν ψηλότερο σταυρὸ τοῦ καταριοῦ ...

— Λοιπὸν ; ... Τὰ ξεκόλλησε ;

— "Ὀχι. Αὐτὸ φαίνεται θὰ ἦτο ἀδύνατον, διότι ἦσαν διαβολικὰ μπλεγμένα... "Ἐκαμε ὁμως κἄτι ἄλλο, πειὸ ἀπίστευτο...

— Σὰν τί ;

— Νά. Καθὼς ἦτο καθισμένος στὴν κορφή τοῦ πρώτου καταριοῦ, ἄρπαξε τὴν κορφή τοῦ δευτέρου, τὴν ἔσυρε πρὸς ἑαυτόν, ἔπειτα δέ, στηρίζας τὸ γόνατό του, ἕως ἕνα μέτρο κάτω ἀπὸ τὸ ἀγκάλισμα τῶν δύο καταριῶν, τὸ ἐλύγισεν ἐπάνω στὸ μηρό του, ὅπως θὰ ἐλυγίζαμε βέργα κυνηγετικοῦ τουφεκιοῦ, καὶ τὸ ἔσπασε στὰ δύο εἰς μέρος ὅπου τὸ πάχος τοῦ ξύλου θὰ ἦταν ὄχι μικρότερο ἀπὸ τριάντα πόντους !... "Ἐτσι λοιπὸν ἀπήλλαξε τὰ δύο καράβια ἀπὸ τὸν θανατηφόρον ἐναγκαλισμὸ τους καὶ τὰ ἔσωσεν ἀπὸ βεβαίαν καταβύθισιν ἢ συντριβὴν...

Ἐὸ Γονζάλβος εἶχε μείνει σκεπτικός.

— Αὐτὸ βεβαίως εἶνε κατόρθωμα σπάνιον ! εἶπε τέλος, καὶ μόνον δυνατὸς ναυτικὸς θὰ ἠμποροῦσε νὰ τὸ ἐπιτύχη ἔτσι κρεμασμένος στὸν ἀέρα καὶ χωρὶς μπαλντᾶ...

Ἐὸ Μᾶρκος ἐχαμογέλασε.

— Βλέπεις λοιπὸν, εἶπεν, ὅτι εἶχα δίκην χθὲς νὰ δηλώσω ὅτι δὲν θὰ παλαίσω μαζί του ; Ξεύρω νὰ λυγίζω ἀτσάλια, ἀλλὰ τέτοιο σπᾶσιμο ἀμφιβάλλω ἂν ἄλλος ἄνθρωπος θὰ τὸ κατόρθωνε...

Μετὰ μικρὰν δὲ σιωπὴν, ἠρώτησε τὸν φίλον του.

— Καὶ τώρα, τί σκέπτεσαι, Γονζάλβε ; Θὰ παλαίσης ἀπόψε μὲ τὸν Καπετὰν Παναῆ ;

— Θὰ παλαίσω ! ἀπήντησεν ἀποφασιστικὰ ὁ ἀθλητής.

— Διάβολε ! "Ἐκαμεν ὁ Μᾶρκος. Πέρ Μπάκο ! Καὶ ὕστερ' ἀπ' αὐτό του τὸ κατόρθωμα ;

— Τι σημαίνει ; Έκαμεν ὁ υπερήφανος Γονζάλβος. Μπορεῖ νὰ πρόκειται καὶ περὶ ἀποτελέσματος εἰδικῆς ἐξασκήσεως... 'Αλλ' ὀπωσδήποτε, ἐγὼ δὲν εἶμαι ξύλινος γιὰ νὰ σπάσω !...

— Τι νὰ σοῦ 'πῶ, ἀντεῖπεν ὁ Μάρκος. 'Αναγνωρίζω ὅτι εἶσαι καὶ υπερβολικὰ νευρώδης καὶ τέλεια γυμνασμένος. 'Οπωσδήποτε ὅμως, ὕστερα ἀπὸ ὅσα εἶδα νὰ ἐπιτυχάνῃ ὁ Γραικός, θὰ σὲ συνεβούλευα νὰ τὸν ἀποφύγῃς...

— 'Αδύνατον ! ἐτόνισεν ὁ Γονζάλβος. Πρῶτον, ἔκαμα ἤδη τὴν δήλωσίν μου καὶ δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ τὴν ἀναιρέσω τώρα, τὴν τελευταία στιγμή. Ἔπειτα δέ, δὲν πρέπει ὁ ξένος ἀθλητὴς νὰ ἔχη νὰ λέγῃ αὔριον, ὅτι δὲν εὐρέθη στὴν Ἰταλία ἄνθρωπος νὰ τὸν ἀντιμετωπίσῃ... Θὰ ἦταν ντροπὴ !

— Καί, ἂν νικηθῆς ;

— 'Αδιάφορον ! Στὴν ἀθλητικὴ ζωὴ ὑπάρχουν καὶ ἀποτυχίες, ὅπως ὑπάρχουν ἐπιτυχίες.. Καὶ ἀπὸ ἓνα ἀγριοβούβαλο πάντα πειδὸ ἀδύνατος θὰ εἶνε ὁ ἄνθρωπος.

Καὶ τοιοῦτοτρόπως τὸ βράδυ ἐπῆλθεν εἰς τὸ Ἰπποδρόμιον ἡ συνάντησις τοῦ Κουταλιανοῦ μὲ τὸν υπερήφανον Γονζάλβον. Ἡ συρροὴ τοῦ κόσμου ὑπῆρξε μεγίστη διότι καὶ μέγιστον εἶχε τὸ ἐνδιαφέρον ἡ συνάντησις ἐκείνη.

Οἱ Ἰταλοὶ τὸ εἶχαν πάρεϊ ζήτημα φιλοτιμίας.

'Ἐπρεπε νὰ νικηθῆ ὁ Ἕλλην διὰ νὰ μὴ χαθῆ ἡ Ἰταλικὴ ἀθλητικὴ φήμη, ὡς ἔχουσα τὸ ρεκόρ τοῦ κόσμου κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ὁπότε ἐκαλλιιεργεῖτο μὲν ὁ ἀθλητισμός, ἀλλ' ὄχι μὲ τὴν ἐντατικότητα, πού προσέλαβεν ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἀνεδρῦθησαν οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες, δηλαδὴ, ὡς γνωστόν, ἀπὸ τοῦ 1896. 'Αλλ' ἡ ἐποχὴ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Καπετὰν Παναῆ εἰς Ἰταλίαν ἀπεῖχεν ἀπὸ ταύτας εἰκοσιν ὀλόκληρα χρόνια καὶ πλέον.

*
* *

Οἱ δύο ἀντίπαλοι ἀνεμέτρησαν ἐπὶ στιγμήν ἀλλήλους ἐπὶ τῆς προχείρου ἐξέδρας καὶ ἐχαιρετήθησαν διὰ χειραψίας θερμῆς, ὅπως δύο πραγματικοὶ πολιτισμένοι ἄνθρωποι.

'Ο κόσμος, ἐκ πρώτης ὄψεως τοὺς ἐξετίμησεν ὡς ἰσοπάλους.

Ἡ σωματικὴ των διάπλασις, τὸ νευρῶδες παρίστημά των καὶ τὸ ἀνάστημα ἀμφοτέρων αὐτὸ ἐδείκνυε.

Μόνος ὁ ἀθλητὴς Μᾶρκος ἐψιθύρισε εἰς τὸ αὐτὶ παρακαθήμενου φίλου του.

— Ὁ Γονζάλβος φοβοῦμαι ὅτι δὲν θὰ τὰ καταφέρῃ...

— Λές ;

— Εἶμαι σχεδὸν βέβαιος... Μόνον ἂν εἶχαμεν ἐδῶ τὸν Πάολο Φαρνέζε θὰ ἤμεθα νικηταί...

— Ἀλήθεια, ποῦ βρίσκεται ὁ Φαρνέζε ;

— Στὸ Σάν Μαρίνο. Τὸν ἐκάλεσε ὁ Πρόεδρος νὰ δώσῃ μερικὰς ἐπιδείξεις γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τοὺς ὑπηκόους του, μόλις ἐξελέγη Πρόεδρος παμψηφεί σχεδόν.

— Κοῖμα ποῦ δὲν εἶν' ἐδῶ !...

— Πραγματικὸ κοῖμα... Ἄν καί, νὰ σοῦ 'πῶ, φίλε μου...

— Τί ;

— Θὰ ἦτο πολὺ μεγαλειότερο τὸ κακὸ ἂν ἐνικᾶτο ὁ Φαρνέζε ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀνατολίτικο θηρίο. Δὲν θὰ μᾶς ἔμενε καμμιά πλέον παρηγορία... Ἐνῶ, ἂν νικηθῆ ὁ Γονζάλβος, δὲν ἔχει μεγάλην σημασίαν τὸ πρᾶγμα, ἀφοῦ μιὰ φορὰ καὶ ἐγὼ ἠρνήθην νὰ παλαίσω μὲ τὸν Καπετὰν Παναῆ... Ἀλλ' ὅπωςδήποτε, ἄς ἴδουμε...

Ἡ πάλῃ ὠρίσθη ἀπὸ τοὺς Ἑλληνοδίκας εἰς πέντε γύρους, κατόπιν ἐπιμόνου ἀπαιτήσεως τοῦ Ἰταλοῦ ἀθλητοῦ, ἐνῶ ὁ Ἑλληνὴν ἤρκειτο εἰς τρεῖς μόνον.

Ἦδη ὅλων τὰ βλέμματα εἶχον στραφῆ πρὸς τὴν κονίστραν. Οἱ δύο ἀντίπαλοι εἶχον συμπλακῆ.

Ἐπὶ δέκα λεπτὰ τὸ κοινόν, ὡς καὶ οἱ Ἑλληνοδίκαί, τίποτε δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐξακριβώσουν ἢ νὰ μαντεύσουν.

Ὅλα τὰ φανερὰ φαινόμενα παρουσίαζαν τοὺς δύο παλαιστὰς ἰσοπάλους. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Κουταλιανός, παρὰ τὴν ἀπόλυτον πεποίθησιν ποῦ εἶχεν εἰς τοὺς ἀτσαλένιους του μυῶνας, εἶχεν ἀντιληφθῆ ὅτι εἶχε νὰ κάμῃ μὲ πολὺ δυνατὸν καὶ πολὺ τεχνίτην ἀντίπαλον, — κυρίως τεχνίτην.

Εἰς τὸν πρῶτον καὶ εἰς τὸν δεύτερον γῦρον, οἱ δύο παλαισταὶ ἀπεχωρίσθησαν χωρὶς κανεὶς νὰ ὑποχωρήσῃ ἠττημένος.

Εἰς τὸν τρίτον ὅμως γῦρον ἤρχισε νὰ καταφαίνεται ἡ ὑπεροχὴ τοῦ Κουταλιανοῦ.

Ὁ Γονζάλβος ἐφάνη κάπως ἐξηντλημένος. Ἦρχισε ν' ἀνα-

πνήη βαθειά και νά ρυθμίζη μετ' ἄκρας προσοχῆς κάθε του κίνησιν διὰ νά μὴ ἠττηθῆ τοῦλάχιστον εὐκολα,—ἂν ἐπρόκειτο ὀπωσδήποτε νά ἠττηθῆ.

Δὲν ἔλαβεν ὅμως καιρὸν νά σκεφθῆ ἐπὶ πολὺ τί ἔπρεπε νά κάμῃ πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ του,

Ἐκεῖνος Καπετᾶν Παναῆς δὲν ἐφάνη σπεύδων.

Ἐξ ἐναντίας, ἀντιληφθεὶς τὴν ἐξάντλησιν τοῦ ἀντιπάλου του, ἐπεβράδυνε καὶ ἐχαλάρωσε μάλιστα τὴν ὀρηκτικότητα τῆς ἐπιθέσεώς του διὰ νά τὸν ἐξαντλήσῃ τελείως, ὅταν δὲ τέλος ἀντελήφθη ὅτι εἶχεν ἐπιτύχει τοῦτο, ἔκυψε πρὸς τὰ ἔμπρὸς ἀποτόμως, τὸν ἤρπασεν αἰφνιδιαστικῶς ἀπὸ τοῦ κορμοῦ καὶ τὸν ἐτίναξεν ὑπτιον κατὰ γῆς πέντε ἢ ἕξ βήματα μακρύτερα ἀπὸ τὸ σημεῖον τῆς πάλης...

Θύελλα ἐπηκολούθησε χειροκροτημάτων

— Τὸ εἶπα! ἀνεφάνησεν ὁ Κουταλιανός. Τρεῖς γῦροι μᾶς ἔφθαναν., Ἡθελήσατε πέντε, κύριε Γονζάλβε. Εἴχατε λάθος. Οἱ δύο περισσεύουν!

Τοῦ ἔδωσε δὲ τὸ χέρι καὶ τὸν ἀνήγειρεν ὑπὸ τὰς ἐπευφημίας τοῦ πλήθους.

— Τὸ εἶπα κ' ἐγώ, ὑπέλαβεν ὁ Μᾶρκος πρὸς τὸν γείτονά του. Ἦτο ἀδύνατον νά νικήσῃ ὁ Γονζάλβος. Μετὰ τὸ σημερινὸ κατόρθωμα τοῦ Γραικοῦ στὸ λιμάνι, πᾶσα τοιαύτη ἐλπίς μου ἔλειψε πλέον. Καὶ τοῦ τὸ εἶπα τοῦ δικοῦ μας, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε νά μὲ ἀκούσῃ...

Καὶ ὁ Κουταλιανός ἀνεκηρύχθη διὰ πολλοστήν φορὰν ἀνίκητος.

Μία φωνὴ ἠκούσθη τότε :

— Ὑπῆρχε καὶ στοίχημα ἀπὸ πενήντα ναπολεόνια, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ εἴκοσι πέντε ἀνήκον εἰς τὸν νικητὴν! Τὸ ἔχασεν ὁ τραπεζίτης κύριος Μαρίνο Κορτέλλο. Τὸ κερδίζει ὁ κύριος Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος ... Καπετᾶν Παναῆ, τὰ εἴκοσι πέντε ναπολεόνια σᾶς ἀνήκουν ...

— Τὰ προσφέρω εἰς τὸν ἀντίπαλόν μου, ἂν τὰ δέχεται, ἀπήντησεν ὁ ἀθλητής.

— Ὅχι, ὄχι! Ποτέ! ἀντεῖπεν ὁ Γονζάλβος. Θὰ ἦτο προσβολὴ διὰ τὸν Ἰταλικὸν ἀθλητισμόν ...

— Ἔστω, ὑπέλαβεν ὁ Κουταλιανός. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει

τὰ προσφέρω εἰς ὅποιον προτιμᾶτε ἀθλητικὸν ἢ γυμναστικὸν Σύλλογον τῆς πόλεως, ἄς τὸν ἐκλέξουν οἱ κύριοι Ἑλλανοδίται. Ἐγὼ δὲν τὰ κρατῶ διότι δὲν ἐδέχην νὰ παλαίσω διὰ χρηματικὸν κέρδος !

Χειροκροτήματα καὶ ἐπευφημῖαι διάτοροι ὑπεδέχθησαν τὴν δήλωσιν τοῦ ἀθλητοῦ, ὁ ἀγὼν ἐκηρύχθη περαιωμένος καὶ τὸ χρῆμα τοῦ στοιχήματος, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ Ἕλλην Προξένος προσέθεσε καὶ τὸ ἰδικόν του μερίδιον, ἐδόθη εἰς τὸν «Κεντρικὸν Γυμναστικὸν Σύλλογον τῶν Νέων» τῆς Νεαπόλεως, ὅστις εἶχε συσταθῆ πρὸ ὀλίγων μόλις ἑβδομάδων.

Τὴν ἐπιούσαν ὁ Κουταλιανὸς ἀπεποιήθη πρόσκλησιν νὰ μεταβῆ εἰς τὴν Ἑλβετίαν, διότι ἦτο ἤδη ἀποφασισμένος ν' ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν Ἀμερικὴν, ὅπου καὶ θὰ τὸν ἐπανεύρωμεν ἐντὸς ὀλίγου θριαμβεύοντα καὶ πάλιν ἐναντίον ὄλων του τῶν ἀντιπάλων καὶ ὄλων τῶν δολίων ἐχθρῶν, πού τοῦ εἶχε προμηθεύσει ἡ πάντοτε ἀκριβὰ πληρωνομένη δόξα.

IV

Περιπέτεια καὶ θρίαμβοι.

Δέκα περίπου ἡμέρας βραδύτερον ὁ Κουταλιανὸς ἐπέβαινεν ἀτμοπλοίου ἐν Νεαπόλει, τὸ ὁποῖον ἐξετέλει πλόας μεταξὺ Ἰταλίας καὶ Ἰσπανίας. Ἀπ' ἐκεῖ θ' ἀπήρχετο εἰς Ἀμερικὴν.

Σκοπὸς του ἦτο νὰ ἐπισκεφθῆ ἐν ἀρχῇ τὴν Ἰσπανίαν, τῆς ὁποίας ἐφημίζοντο οἱ ἀθληταὶ καὶ οἱ Ταυρομάχοι, καὶ κατόπιν νὰ μεταβῆ εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ὅπου προϋτίθετο νὰ περιοδεύσῃ ἐπὶ χρόνια ὀλόκληρα.

Τὸ ἀτμόπλοιον ἐκ τῆς Ἰταλικῆς Νεαπόλεως, ἔφερε τὸν ἀθλητὴν κατ' εὐθείαν εἰς τὴν Ἰσπανικὴν Βαρχελῶνα.

Ἐγκατεστάθη εἰς κάποιον παραλιακὸ ξενοδοχεῖον, ὅπου ἐδήλωσεν ὅτι θὰ ἔμεινε ἐπὶ δύο μόνον ἡμέρας.

Καὶ εἰς τὸν κόσμον πού συνήντησε καθ' ὁδὸν καὶ εἰς τὸ προσωπικὸν τοῦ ξενοδοχεῖου ἔκαμε μεγίστην ἐντύπωσιν τὸ ἀθλητικὸν παράστημα τοῦ Παναῆ καὶ ἡ ἀκολουθία του, — οἱ τρεῖς του βοηθοί, — ὅπως καὶ τὰ βαρεῖα «σύνεργα», πού ἐκουβαλοῦσε μαζὺ του.

Δὲν ἐβράδυνε δὲ ἡ φήμη ν' ἀρχήσῃ νὰ διηγήται περὶ αὐτοῦ ἀληθινὰ θαύματα.

— Εἰσθε σεῖς ὁ ἴδιος ὁ Καπετὰν Παναῆς, περὶ τοῦ ὁποίου λέγονται τόσα καὶ τόσα ; τὸν ἠρώτησεν ὁ ξενοδόχος.

— Τί ἐννοεῖς ἂν εἶμαι ἐγὼ ὁ ἴδιος ;

— Δηλαδή ἂν εἰσθε ὁ ἀθλητῆς ...

— Μάλιστα.

— Καὶ εἶναι ἀληθινὰ λοιπόν, ὅσα λέγονται διὰ σᾶς ;

— Ἔτσι φαίνεται ...

— Θὰ κάμετε ἀθλητικὰς ἐπιδείξεις καὶ εἰς τὴν πόλιν μας ;

— Στὴ χώρα σας ἦλθα διὰ νὰ γνωρίσω τὴ χώρα σας, ὅχι δι' ἀγωνίσματα. Ἔπειτα, σὲ λίγες μέρες, φεύγω γιὰ τὴν Ἀμερική, ὅπου οἱ Ἴσπανοὶ κυριαρχοῦν ... Ἔτσι, πάντα σὲ Ἰσπανία θὰ βρισκώμαι...

— Ξεύστε ὅμως, Καπετὰν Παναῆ, ἐπανέλαβεν ὁ ὀμιλητικὸς ξενοδόχος ἐπιθυμῶν νὰ τὸν δελεάσῃ, ξεύρτε ὅτι ἔχουμε καλοὺς ἀθλητὰς ἐδῶ ;

— Διατί ὅχι ; ... Ἔχετε μάλιστα, ὑποθέτω, καὶ πολὺ καλλιτέρους ταυρομάχους.

— ὦ, αὐτοὶ εἶναι ἀσύγκριτοι στὸν κόσμον ! ἐτόνισεν ὑπερφάνως ὁ Ἰσπανὸς ξενοδόχος. Ἄλλά, ἤθελα κυρίως νὰ σᾶς εἶπω, ὅτι ἐδῶ καὶ δέκα ἡμέρες εὐρίσκεται στὴν πόλιν μας κάποιος ἀθλητῆς ἀπὸ τὴ Σαραγόσσα, ὁ ὁποῖος ἐκτελεῖ διαφόρους παραδόξους ἄθλους ...

— Θὰ ἤμην περιεργὸς νὰ τὸν ἴδω, ἀπήντησεν ὁ Κουταλιανός.

Ὁ ὑποχρεωτικὸς ξενοδόχος ἐξετίλυξε τότε μίαν ἐγγώριον ἐφημερίδα.

— Ἴδου, ἐδῶ ἀκριβῶς ἐδιάβαζα πρὸ ὀλίγου, ὅτι πρόκειται ἀπόψε νὰ παρουσιασθῇ στὸ Ἴπποδρόμιον καὶ νὰ ἐκπλήξῃ τὸν κόσμον μὲ τὰ κατορθώματά του... Ἄ, ἴδου ἡ σχετικὴ εἰδοποίησις...

Καὶ ἀνέγνωσεν Ἰσπανιστὶ τὰς ἀκολούθους γραμμάς, τὰς ὁποίας ὁ διερμηνεὺς τοῦ ξενοδοχείου μετέφρασεν εἰς τὴν Ἱταλικήν, τὴν ὁποίαν ὁ Κουταλιανὸς ἐννοεῖ ὁπωσδήποτε :

«*Αρμάνδο Καλδέρα δὸ Μάριο Φαρόνα*. Μέγας καλλιτέχνης τοῦ ἀθλητισμοῦ. Θὰ κάμῃ ἀπόψε μεγάλας καὶ περιεργο-

Εἰς τὸ Νοσοκομεῖον ἔτυχε πάσης περιποιήσεως.
Ὁ Κουταλιανός

φυλ. 25

τάτας ἐπιδείξεις γυμναστικῶν θανμάτων εἰς τὸ Μέγα Ἴπποδρόμιον. Πρέπει νὰ μὴ λείψῃ κανεὶς ἀπόψε... Εἶνε πραγματικῶς ἀξιοθαύμαστος ὁ *Σενὸρ Καλδέρα δὸ Φαρόνα* !... »

— «Ἐἵσοδος : Δύο πεσέτες. Καθίσματα : Πέντε πεσέτες !»...

— Πάει καλά ! εἶπεν ὁ Παναῆς. Θὰ τὸν ἰδοῦμε καὶ αὐτὸν τὸν Σενὸρ Φαρόνα...

Καί, τὸ βράδυ, ἐφρόντισε νὰ καταλάβῃ ἓνα ἀπὸ τὰ πρῶτα καθίσματα τοῦ ἀμφιθεάτρου, συμπαραλαβὼν καὶ τοὺς τρεῖς βοηθοὺς του.

Δὲν ἐβράδυνε δὲ νὰ πεισθῇ, ὅτι, πράγματι, ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἐξετέλει πολὺ παραδόξους γυμναστικοὺς ἄθλους,—ἀλλὰ μόνον *παραδόξους*. Ὅχι καὶ σπουδαίους.

Ὁ κόσμος ὁμως ἐχειροκροτεῖ ὡς μαινόμενος.

Καὶ ἰδίως ὁσάκις τὰ κατορθώματα τοῦ Σενὸρ Καλδέρα ἦσαν κομικώτερα.

Ἐν ἀρχῇ, γύρω ἀπὸ ἓνα πελώριο ρολοῖ, ὁ ἀκροβάτης μᾶλλον παρὰ ἀθλητῆς αὐτός, ἐπέτυχε νὰ χορεύσῃ περιεργότατον χορόν, εἰς κάθε παλμὸν τοῦ ὁποίου διέθετε καὶ ἓνα ἀκριβῶς λεπτό τῆς ὥρας, τοῦ χοροπηδήματός του διαρκέσαντος ἐπὶ ἓν τέταρτον...

Κατόπιν, ἐκρέμασεν ἀπὸ τὰ δυνατὰ του δόντια δι' ἄλυσίδας διπλοῦν ἄλτηρα, ἕως δεκαπέντε ὀκάδων βάρους, ἐπέρασεν εἰς τὸ δεξιὸν τοῦ πόδι ἓνα σιδερένιο πέδιλον, καί, κρατῶν εἰς χεῖρας ἐν ἐπίσης μετάλλινον μακρὸν ραβδί, πάχους χονδροῦ καλαμιοῦ, ἐστηρίχθη, ἔτσι φορτωμένος, εἰς τὸ πεδιλοφόρον τοῦ πόδι καὶ ἤρρισε νὰ περιστρέφεται σὰν σβούρα, ἀλλὰ μὲ τόσην ταχύτητα, ὥστε εἰς τὰ μάτια τῶν θεατῶν του, διεκρίνετο πλέον ὡς ἄμορφος ὀρθία μᾶζα, στροβελιζομένη ὑπὸ ἀοράτου δυνάμεως μᾶλλον παρὰ ὡς πραγματικὸς ἄνθρωπος !...

Καὶ ὁ κόσμος ἐξέσπασεν εἰς φρενήρη χειροκροτήματα καὶ ἐπευφημίας.

Ὁ Κουταλιανός, θαυμάζων πραγματικὰ καὶ αὐτὸς τὴν τέχνην τοῦ ἰδιορρυθμοῦ ἀκροβάτου, δὲν ἠδύνατο ἐν τούτοις νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια...

Μετὰ καὶ τὸ ἀγώνισμα τοῦτο, προσεκομίσθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἓνα πελώριο καλάθι.

Ὁ περίφημος Σενόρ Φαρόνα ἐπέβη αὐτοῦ, δύο δὲ βοηθοὶ του, ἀφοῦ προσέδεσαν τὰ γερὰ χερούλια τοῦ καλαθιοῦ μὲ σχοινιά, ἤρχισαν νὰ τὸ ἀνυψώσουν, κρεμασμένο ὅπως ἦτο ἀπὸ ἓνα χονδρὸ μαδέρι, μαζὶ μὲ τὸν ἐπιβάτην του. Ὅταν δὲ ἔφθασεν εἰς ὕψος εἴκοσι μέτρων ἀπὸ τοῦ σανιδώματος τῆς σκηνῆς, ἀφῆκαν τὰ σχοινιά καὶ τὸ καλάθι, ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ ἐπιβάτου του, ἐκτρακίλυσεν ἰλιγγιωδῶς πρὸς τὰ κάτω.

Ὁ κόσμος ἐτρόμαξεν.

Μόλις θὰ προσέκρουεν εἰς τὸ σανίδωμα, ἀσφαλῶς θὰ κατασκήζετο...

Καὶ ὅμως δὲν συνέβη τὸ τοιοῦτον.

Τὸ καλάθι μόλις ἀπεῖχεν ἓνα μέτρο ἀπὸ τὸ πάτωμα τῆς ἐξέδρας, ὁπότε ὁ ἐλαστικένιος ἀκροβάτης, μὲ ἓνα πήδημα γάτας, εὐρέθη ἔξω ἀπ' αὐτὸ καὶ ἐπήδησεν ἐλαφρότατα ἐπὶ τοῦ σανιδώματος... Τὸ γύμνασμα αὐτὸ τὸ ὠνόμαζε «πήδημα στὸν ἀέρα».

Μετὰ καὶ τοῦτο, προσεκόμισαν ἐπὶ τῆς σκηνῆς πολυάριθμα τοῦβλα, διὰ τῶν ὁποίων ἐσχημάτισαν πραγματικὴν γωνίαν μαγειρίου διὰ πέντε ἄλληπαλλήλων στρωμάτων.

Ἦναψαν ἔπειτα μεγάλην πυρὰν ἐπὶ τοῦ ἀσφαλοῦς ἐκείνου τοίχου, καὶ ὁ Σενόρ Ἀρμάνδο Καλδέρα, ἀφοῦ ἀπέβαλε τὰ ἐνδύματά του, διατηρήσας μόνον μικρὰν περισκελίδα, ἤρχισε νὰ ὑπερπηδᾷ τὴν πυρὰν κατὰ πάσας τὰς διευθύνσεις, ἀλλὰ μὲ τόσῃ ταχύτητά, ὥστε ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι εὐρίσκετο διαρκῶς ἐντὸς τῶν φλογῶν χωρὶς νὰ ἐπηρεάζεται ἐξ αὐτῶν τὸ σῶμά του...

Ἐπλησίαζε νὰ λήξῃ καὶ τὸ ἀγώνισμα αὐτό, ὁπότε ὁ γνωστός μας ξενοδόχος ἐπλησίασε τὸν Κουταλιανόν, καὶ τοῦ εἶπε μὲ ὑπερήφανον τόνον :

— Τί σᾶς ἔλεγα ;... Δὲν εἶνε ὁ ἀξιοθαύμαστος ὁ ἀθλητῆς μας ;

— Ἀξιοθαύμαστος, ναί, ἀπήντησε μειδιῶν ὁ Παναῆς, ἀθλητῆς ὅμως διόλου !

— Διόλου ;... Γιατί ;

— Διότι ὅσα ἐπιτυγχάνει, εἶνε πραγματικῶς θαυμαστὰ κατορθώματα ἀκροβάτου. Ὅχι ὅμως καὶ ἀθλητικὰ γυμνάσματα...

— Σεῖς, θὰ ἠμπορούσατε νὰ τὸν μιμηθῆτε ;

— Μὰ ἐγώ, φίλε μου, δὲν εἶμαι... σχοινοβάτης !

— Θα ἐδέχεσθε τοῦλάχιστον νὰ μᾶς ἐπιδείξετε τὰ ἀθλητικά σας προσόντα ;

— Διατί ὄχι ; Ἄρκεϊ νὰ τὸ ζητήσῃ τὸ κοινόν. Ὅχι ὅμως πολὺ ὥρον παρᾶστασιν. Ἐνα μικρὸ δεῖγμα καὶ ἀποσύρομαι...

Οἱ λόγοι οὗτοι προεφέρθησαν ἀρκετὰ μεγαλοφώνως, ὥστε ν' ἀκουσθοῦν παρὰ τῶν ἐγγυτέρων θεατῶν.

— Ποιὸς εἶνε ὁ Σενὸρ ; ἠρώτησε κάποιος τὸν ξενοδόχον.

— Εἶναι ὁ περίφημος Ἕλλην ἀθλητῆς Καπατὰν Παναῆς, ἀπῆντησεν οὗτος.

Ὁ συνομιλητῆς του ἀνετινάχθη :

— Πῶς ! ἔκαμεν. Ὁ Κουταλιανὸς εἶνε, ποὺ ἔκαμε θαύματα στὴν Ἀνατολή, στὴν Αἴγυπτο καὶ τελευταῖα στὴν Ἰταλία ; Αὐτὸς γιὰ τὸν ὁποῖον ὁ παγκόσμιος τύπος ἐξήντησε τὰ ἐγκώμιά του ;

— Ὁ ἴδιος !

— Τότε, βέβαια, πρέπει νὰ τὸν παρακαλέσωμεν, νὰ κάμῃ καὶ πρὸς χάριν μας μίαν ἐπίδειξιν προτοῦ ἐγκαταλείψῃ τὴν Ἰσπανίαν...

Ἐγένετο προχειρῶς σύσκεψις μεταξὺ διαφόρων θαμώνων τοῦ Ἰπποδρομίου, ἐκλήθη καὶ ὁ Διευθυντῆς αὐτοῦ, καὶ ἀνεκοινώθη ἡ σχετικὴ ἐπιθυμία τοῦ κόσμου πρὸς τὸν ἀδάμαστον ἀθλητὴν μας.

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας, εἶπεν ὁ Κουταλιανός.

— Πότε, Σενὸρ Παναῆ ; ἠρώτησεν ὁ Διευθυντῆς τοῦ Ἰπποδρομίου.

— Καὶ ἀμέσως ἀπόψε, ἂν τὸ ἐπιθυμεῖτε ...

— Ἔστω, ἀλλ' ἔχετε μαζί σας ὅσα χρειάζονται πρὸς τοῦτο ;

— Ὅχι βέβαια ... ἔχετε ὅμως, νομίζω, σεῖς.

— Ἡμεῖς ; ... Τί εἶνε δυνατὸν νὰ ἔχωμεν ;

— Εἰς τὸ Ἰπποδρομῖόν σας, στὸ Ἀμφιθέατρον αὐτό, στὸν Τσίρκο, πῶς τὸ λέτε ; ... δὲν ἐκτελοῦνται ταυρομαχίαι ;

— Βεβαίως !

— Συνεπῶς, θὰ ὑπάρχουν ταῦροι.

— Ἐννοεῖται.

— Διατάξατε λοιπὸν νὰ κενωθῇ ὁ σίβος ἀπὸ τοὺς θεατὰς, ἐπανάλαβεν ὁ Κουταλιανός, ἀφήσατε κατόπιν ἐλεύθερον ἕνα ἀπὸ τοὺς ταύρους σας καὶ ἀφήτέ με μόνον μαζί του ...

Ὁ συνομιλητῆς του ἀνεσκήρτησε.

— Τί λέτε, Σενόρ ; εἶπε, θά μονομαχήσετε μὲ ταῦρον, χωρίς νὰ εἰσθε ταυρομάχος ;

— Οἱ Τορρεαδóρες σας, εἶπε γελῶν ὁ Παναῆς, παίζουμὲ τὰ ζῦά σας. Ἐγὼ θά τὸ τσακίσω τὸ δικό μου ...

— Καί ... χωρίς ὄπλα ;

— Ὁ Θεὸς ἐχάρισε στὸν ταῦρο γιὰ ὄπλα του τὰ κέρατα, εἰς ἐμὲ τὰ μπράτσα ... Ἄς δοκιμάσουμε λοιπόν ! Ἄς ἴδοῦμε σὲ ποιὸν ὁ Θεὸς ἐφάνη πειὼ γενναιόδωρος ! ...

— Μά, αὐτὸ εἶνε τρέλλα ! ἔκαμε πάλιν ὁ θεατροῶνης. Ἄν ὁ ταῦρος σᾶς ξεσχίσῃ, θά καταδιωχθῶ ἐγὼ ὡς δολοφόνος :

Ὁ γίγας ἐγέλασε.

— Μὴ φοβεῖσθε, Σενόρ, εἶπε. θά σᾶς παραδώσω ἐπιστολήν, διὰ τῆς ὁποίας θ' ἀπαλλάττεσθε πάσης εὐθύνης... Ἄλλ' ὀπωσθήποτε, ἀναγγέλητε τὸ πρᾶγμα καὶ εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἄς ἀποφασίσῃ ἂν ἐπιθυμῆ νὰ παραστῆ εἰς τὸ ἀγώνισμά μου...

Ἄλλ' ἤδη, ἀπὸ στόμα σὲ στόμα καὶ ἀπὸ αὐτὶ σὲ αὐτί, ὀλόκληρον τὸ ἀμφιθέατρον εἶχε πληροφορηθῆ περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Καί, μᾶ βοῆ ὅλοι ἐδήλωσαν ὅτι θά ἦσαν πολὺ περίεργοι νὰ παραστοῦν εἰς ἓνα τοιοῦτον ἀγῶνα.

Τόσος μάλιστα ὑπῆρξεν ὁ ἐνθουσιασμός των, ὥστε ἤρχισαν ἀμέσως νὰ διασταυροῦνται μεταξὺ των προτάσεις στοιχημάτων,

Ἄντελήφθη τοῦτο ὁ Καπετὰν Παναῆς, καὶ εἶπε πρὸς τὸν θεατροῶνην.

— Κατ' ἀρχήν, Σενόρ, εἶμαι ἐναντίον τῶν στοιχημάτων, ἀλλ' ἀφ' οὗ ὁ κόσμος τὰ θέλει, στοιχηματίζω κ' ἐγὼ δι' ὀλόκληρον τὸ ποσὸν ποὺ θά κατατεθῆ ἐναντίον μου... Ἄν ἠττηθῶ, θά μετρήσω ἄλλα τόσα. Ἄν νικήσω, θά εἶνε δικά μου τὰ χρήματα... Ἄνακοινώσατε, παρακαλῶ, τὴν πρότασίν μου...

Ἡ πρότασις ἐγένετο δεκτὴ δι' ἀλλαλαγμῶν, διότι κανεὶς σχεδὸν δὲν εἶχε τὴν ἐλαχίστην ἀμφιβολίαν ὅτι ὁ παράτολμος ἐκεῖνος Ἕλλην θά ἐνικᾶτο...

Τὰ στοιχήματα, τοιουτοτρόπως, ἀνῆλθον ἐντὸς ὀλίγου εἰς δεκάκις χιλίας πεσέτες.

Ἄμέσως κατόπιν ὁ στίβος ἐκενώθη, ὁ Κουταλιανὸς κατῆλθε μόνος ἐντὸς αὐτοῦ. καὶ ἓνας ρωμαλέως ταῦρος ἀφέθη ἀλεύθερος νὰ τὸν ἀντιμετωπίσῃ.

Ἐὸ κόσμος ἐφρικία πρὸ τῆς σκέψεως τοῦ κατασπαραγμοῦ τοῦ ὄραιοι ἐκείνου γίγαντος. Ἄλλὰ δὲν προσέφερε λέξιν.

Εἶχαν μείνει ὄλοι βωβοὶ ἐνώπιον τοῦ ἀπιστεύτου ἀθλήματος καὶ τὰ μάτια πάντων ἐκαρφώνοντο τότε ἀτενῆ καὶ ἐπίμονα ἐπὶ τῶν δύο τόσον ἀνομοίων ἀντιπάλων.

Ἐὸ Κουταλιανὸς προυχώρησε βήματά τινα καὶ ἔσταμάτησεν εἰς τὸ κέντρον τοῦ στίβου.

Ἐὸ ταῦρος, ἀφ' οὗ ὄσφρανθη δυνατὰ τὸν ἀέρα καὶ ἀνέσκαψε μὲ τὸ φοβερὰ τοῦ κέρατα τὸ χῶμα, ἀνέπεμψεν ὑπόκωφον μυκηθμόν καὶ ὄρμησε κατὰ τοῦ ἀντιπάλου του.

Ἐὸ ἥρως μας ἔκαμψεν ἀμέσως τὸ ἀριστερὸ τοῦ γόνου καὶ ἐπρότεινε ταυτοχρόνως τὰς δύο του χεῖρας ἐναντίον τοῦ ταύρου.

Τὸ ζῶον, ὅπως εἶχεν ὀρμήσει ἐναντίον του, ἐφαίνετο ὅτι θὰ τὸν ἐκτύπη κατὰστηθα, καὶ τότε ὁ ἀθλητῆς ἦτο ἀσφαλῶς χαμένος.

Δὲν συνέλη ὅμως τοῦτο, διότι ὁ Καπετὰν Παναῆς, μόλις ὁ ταῦρος τὸν ἐπλησίασεν ἀρκετά, ἐπέτυχε νὰ ἀρπάσῃ αὐτὸν καὶ ἀπὸ τὰ δύο κέρατα μαζί καὶ νὰ τὸν κρατήσῃ ἀκίνητον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὡς νὰ εἶχε προσκόψει ἐπὶ βράχου.

Ἐὸ κόσμος ἔχασκε μαζί, ἐχειροκρότει, ἐπευφήμει ἢ ἐσιώπα. Τόση ἦτο ἡ κατάπληξις του.

Ἐὸ ταῦρος ἐμαίνετο.

Ἐτίναζε πρὸς τὰ ὀπίσω τοὺς πόδας, προσεπάθει ν' ἀπαλλάξῃ τὰ κέρατά του ἀπὸ τὰ ἀτσαλένια δάκτυλα τοῦ Κουταλιανοῦ. Ἄλλ' εἰς μάτην! Ἐὸ ἄνθρωπος εἶχεν ἀναδειχθῆ ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ἀνώτερος τοῦ κτήνους...

Ἐὸ τρομερὰ μονομαχία διήρκεσεν ἐπὶ ὀλόκληρον τέταρτον τῆς ὄρας, καὶ ὁ κόσμος μὲ ἀγωνίαν ἐπερίμενε νὰ ἴδῃ ποῖος ἐκ τῶν δύο ἀντιπάλων θὰ ἐξηγνλεῖτο πρῶτος.

Δὲν ἔλειψαν δὲ ν' ἀνταλλαγῶσι καὶ σκέψεις παρεμβάσεως, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν θὰ ὑπέκυπτεν εἰς τὴν κόπωσιν ὁ ἀθλητής.

Ἄλλ' ὁ ἥρως μας δὲν ἔδωκε καιρὸν ἐφαρμογῆς τῶν τοιοῦτων φιλανθρωπικῶν σκέψεων τοῦ Ἰσπανικοῦ κοινοῦ.

Διὰ μιᾶς ὑπερανθρώπου προσπαθείας, εἶχεν αἴφνης ἀνατρέψει ἀνάσκελα τὸν ταῦρον, κτυπηθέντα βιαίως ἐπὶ τῆς γάρας. Ἄστραπταίως δὲ τότε, ἀφήσας τὰ κέρατα τοῦ ζῶου, τὸ ἥρα-

σεν ἀπὸ τοὺς ὀπισθίους τοῦ πόδας, τὸ ἀνύψωσεν ἐκ τῆς θέσεως καὶ ἤρχισεν νὰ τὸ κτυπᾷ τόσον δυνατὰ καὶ γρήγορα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὥστε ὁ ταῦρος δὲν ἐβράδυνε ν' ἀρχίσῃ μουγκρίζων διὰ ρογχασμῶν καὶ ἀποπτύων πυκνοὺς αἱματαφροὺς ἀπὸ τὸ στόμα καὶ τοὺς ρώθωνάς του...

Τὸν ἀνύψωσε τότε διὰ τελευταίαν φορὰν καὶ τὸν ἐσφενδό-
νισε μακρὰν ἐντὸς τοῦ στίβου.

Ὁ ταῦρος ἦτο ἤδη νεκρός!

*
* *

Τί ἐπηκολούθησεν, εἶνε ἀπερίγραπτον.

Ὁ κόσμος ἐπέισθη ὅτι ἡ φήμη δὲν ἐψεύδετο.

Ὁ Καπετὰν Παναῆς ἦτο πράγματι πρωταθλητῆς τοῦ κόσμου καὶ πρωταθλητῆς μάλιστα πρὸς τὸν ὅποιον κανεὶς δὲν θὰ ἐτόλμα ν' ἀντιμετρηθῆ, ἐφ' ὅσον θὰ ἠσθάνετο τὰς δυνάμεις του κατωτέρας ὄχι ἐνὸς ἀλλὰ καὶ δύο ἀκόμη ταύρων.

Καὶ τὴν φορὰν δὲ αὐτὴν ὁ Καπετὰν Παναῆς δὲν εἶχε κερ-
δίσει μόνην τὴν ἀθλητικὴν νίκη. Εἶχε κερδίσει καὶ τὸ σύνολον τῶν στοιχημάτων, δηλαδὴ τὰς δέκα χιλιάδας πεσέτες... Ὁ πλοῦ-
τος τὸν παρηκολούθει, ἀκολουθῶν κατὰ πόδας τὴν ἀθλητικὴν του φήμην καὶ δόξαν.

V

'Απὸ Εὐρώπης εἰς Ἀμερικὴν.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐφημίζετο τὰ μέγιστα ὁ Ἀμερικανικὸς ἀθλητισμός, — καὶ μάλιστα ὁ ἀθλητισμὸς τῶν ἰθαγενῶν Ἰνδαμερικανῶν, οἱ ὅποιοι ἐθέωροῦντο ὡς ὑπεράνθρωποι κατὰ τὴν δύναμιν.

Ὁ Κουταλιανός, μὴ ἀνεχόμενος τὰς τοιαύτας διαφημίσεις, ἀπεφάσισεν, ἀμετακλήτως πλέον, νὰ μεταβῆ εἰς τὸν Νέον Κόσμον διὰ νὰ ἀντιληφθῆ ἂν εἶχεν ἢ ὄχι δικαιώματα ἐπὶ τοῦ Παγκοσμίου πρωταθλήματος.

Διὰ νὰ πάρῃ τὸ ἀτιμόλοιον, δι' οὗ θὰ μετέπλεεν εἰς Ἀμε-

ρικὴν, ἔπρεπε νὰ μεταβῆ εἰς τὴν Λισαβώνα, τὴν πρωτεύουσαν τῆς Πορτογαλίας, ἢ εἰς τὸ Γιβραλτάρ, τὸν Ἀγγλικὸν αὐτὸν πολεμικὸν λιμένα, ποῦ φρουρεῖ, ἀπὸ τῆς Ἰσπανικῆς παραλίας, τὸ μεταξὺ Εὐρώπης καὶ Ἀφρικῆς ὁμώνυμόν του στενόν, — τὸ ἐνώνουν τὴν Μεσόγειον μὲ τὸν Ἀτλαντικὸν καὶ διαδεχθὲν τὰς ἀρχαίας Ἡρακλείους Στήλας.

Ὁ Κουταλιανὸς ἐπροτίμησε νὰ περιοδεύσῃ τὰς χώρας αὐτὰς καὶ νὰ ἐπιβασθῆ δι' Ἀμερικὴν ἐκ Λισαβώνας.

Ἀπὸ τὴν Βαρκελώνα λοιπὸν μετέβη εἰς τὴν Καρθαμένην, τὴν Μουρκίαν, τὴν Μαλάγαν καὶ τὸ Γιβραλτάρ, πανταχοῦ γινόμενος τιμητικώτατα δεκτός.

Εἰς τὸ Γιβραλτάρ εὐρισκόμενος ἐπληροφορεῖτο αἴφνης, ὅτι στὴν ἀντικρινὴν παραλία τοῦ Μαρόκου, — στὴ Θέοντα, — κάποιος Μαροκινὸς Τουαρέγγος, περιήφημος διὰ τὰς μυϊκὰς του δυνάμεις, ἕνας ἄνδρας πελωρίων διαστάσεων, τοῦ ἠμφιοβῆται τὴν φήμην καὶ ἐδῆλωνεν, ὅτι ἦρκει μία συνάντησις μὲ τὸν Ἕλληνα παλαιστὴν διὰ νὰ τοῦ καταροῖσῃ ὅλον τὸ γόητρον καὶ ὅλην τὴν σχεδὸν παγκόσμιον τῶρα, πεποιθήσιν εἰς τὸ ἀδάμαστον αὐτοῦ.

Μόλις ἔμαθε ταῦτα ὁ Καπετὰν Παναῆς, ἀνέβαλε τὴν ἐκ Γιβραλτάρ ἀναχώρησίν του καὶ ἔσπευσε νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν ἐκεῖ Πρόξενον τῆς Ἑλλάδος.

— Ἡκούσατε, ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Ἀνατολίτης Ἡρακλῆς, περὶ κάποιου Μαυριτανοῦ, ποῦ διεκδικεῖ τὰ πρωτεῖα εἰς παγκόσμιον ἀθλητισμόν ;

— Ἀντοχῆς ; ... μάλιστα, ἀπήνησεν ὁ Πρόξενος. Πρόκειται περὶ τοῦ φυλάρχου τοῦ Ταφφιλεντί. Περὶ ἐνὸς μελαποῦ γίγαντος, Ἀχμετ Ταῶλε τὸ ὄνομα, ὅστις, καθὼς λέγουν, τιθασεύει ἀγρίους ἵππους, συλλαμβάνει καμῆλας εἰς τὸν ταχύτερον δρόμον των, ξερριζώνει φοίνικας, καὶ ὅστις κάποτε, στὴ Μελλίλα, περιελθὼν εἰς ἔριδα μὲ ὄμιλον Ἰσπανῶν ἀποίκων, κατόρθωσε νὰ καταβάλλῃ δέκα ταυτοχρόνως ἀντιπάλους χρησιμοποήσας ὡς ρόπαλον τὸ μακρόκανον μαροκινέζικο τουφέκι του... Περὶ αὐτοῦ πρόκειται...

— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ Κουταλιανός, τὸν μελαπὸν αὐτὸν γίγαντα θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ τὸν ἀντιμετωπίσω.

— Καὶ ἐγὼ θὰ σᾶς εὐχηθῶ νὰ φανῆτε ἀνώτερός του, Καπετὰν Παναῆ !

— Μὴ ἔχετε τὴν παραμικρὰν ἀμφιβολίαν! ἐτόνισεν ὁ Κουταλιανός ... Θὰ ἦτο εὐκόλον νὰ τὸν καλέσωμεν ἐδῶ ;

— Διόλου δύσκολον, εἶπεν ὁ Πρόξενος. Ἐν ἀνάγκῃ μάλιστα εἰμποροῦμεν, ἂν τὸ προτιμῶ, νὰ μεταβῶμεν ἡμεῖς εἰς Μελλίλαν ἢ Θεούταν, ὅπου τυχὸν εὐρίσκεται τώρα.

— Δεκτόν, ὅπωςδήποτε, εἶπεν ὁ Παναῆς. Ἐπειδὴ ὅμως βιάζομαι ν' ἀναχωρίσω δι' Ἀμερικὴν, θὰ σᾶς παρεκάλουν νὰ ἐνεργήσατε ὅσον τὸ γρηγορώτερον ...

— Θὰ γράψω σήμερον ἀμέσως εἰς Θεούταν, ἀπεκρίθη ὁ Πρόξενος. Καὶ θὰ δηλώσω ὅτι προτιμῶμεν νὰ ἔλθῃ ἐδῶ ὁ Ἄχμετ, .. Ὅχι δ' ἄλλον λόγον, ἀλλὰ διότι, ἂν ἦτηθη, — ὅπως εἶνε σχεδὸν βέβαιον, — θὰ διατρέξετε κίνδυνον ζωῆς ἐκ μέρους τῶν φανατικῶν του ὁμοφύλων, ποὺ θὰ θεωρήσουν ἐξ ἀπαντος προσβητικὸν δι' ὀλόκληρον τὴν φυλὴν των τὴν ἦταν τοῦ ἀηττήτου των ἥρωος.

— Ἄδιαφορῶ διὰ τὸν κίνδυνον ! ἐτόνισεν ὁ ἀθλητὴς ὑψώσας τοὺς ὤμους. Μοῦ ἔτυχαν πολλάκις ἕως τώρα ὅμοιοι κίνδυνοι ... Ἄλλ' ἔστω, δέχομαι νὰ ἐνεργήσετε ὅπως σεῖς κρίνετε ὀρθότερον ...

Ὁ πρόξενος ἔγραψεν αὐθημερὸν εἰς Θεούταν καὶ Μελλίλαν, ἀλλ' ὅπως εἶχε προῖδει ἔλαβεν ἐκεῖθεν τὴν ἀπάντησιν, ὅτι ὁ Μανριτανός γίγας ἐδέχετο νὰ ἀναμετρηθῇ μὲ τὸν Ἑλληνα ἀθλητὴν, πρὸς τοῦτο ὅμως τὸν ἐπερίμενεν εἰς τὸ Φέξ, τὴν πρωτεύουσαν δηλαδὴ τοῦ Μαρόκου, ὅπου ὑπῆρχον ὅλαι καὶ εὐκολίαι διὰ τὴν διεξαγωγὴν ἑνὸς κανονικοῦ ἀθλητικοῦ ἀγῶνος.

Ὅταν ἀνεκοινώθη ἡ ἀπάντησις αὕτη εἰς τὸν Κουταλιανόν, ὁ ἀθλητὴς μας δὲν ἐδίστασεν οὔτε στιγμὴν.

— Θὰ πάμε, εἶπε. Δὲν ἐπιτρέπεται ἕνας βάρβαρος ἐκεῖ νὰ προκαλῇ τὸν Εὐρωπαϊκὸν ἀθλητισμόν,

— Θὰ σᾶς συνοδεύσω, ἀπήντησεν ὁ Πρόξενος, καὶ ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι δὲν θὰ ἔχωμεν λυπηρὰ ἐπεισόδια.

— Καὶ ἂν ἔχουν καμμιά τέτοια θρασύτητα, θὰ βρεθῇ τρόπος νὰ σωφρονισθοῦν, εἶπεν ὁ Κουταλιανός ἀδιάφορος.

*
* *

Τὴν ἐπιούσαν, ὁ ἀθλητὴς μας, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν

Ὁ Κουταλιανός

φυλ. 26

Ἕλληνα Πρόξενον καὶ τοὺς ἀκολούθους του, ἀπεβιβάζετο εἰς τὴν Θέουτα, ἰσπανικὸν λιμένα τοῦ Μαρόκου, — αὐτοδιοικήτου Σουλτάνου τότε, — καὶ ἐκεῖθεν, διὰ καμήλων, μετέβαινε εἰς τὰ Φέξ.

Ὁ Τουαρέγγος παλαιστῆς Ἀχμετ, εἶχε ἤδη συνεννοηθῆ πρὸς τοῦτο μὲ τὰς ἐντοπίους ἀρχὰς καὶ εἶχε ὀρισθῆ ὡς τόπος διεξαγωγῆς τῆς πάλης ἢ κεντρικῆ πλατεῖα τῆς πόλεως, ὅπου ἦ εὐρύτης τοῦ χώρου θὰ ἐπέτρεπε τὴν συγκέντρωσιν χιλιάδων θεατῶν.

Τοῦτο καὶ ἐγένετο.

Δεκακιχίλιοι τοῦλάχιστον ὑπῆρξαν οἱ συρρέουσιντες ἰθαγενεῖς μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι θὰ ἐπευφημοῦσαν νέον θρίαμβον τοῦ φυλάρχου πατριώτου των παλαιστοῦ.

Ὅταν ὅμως οἱ ὀρισθέντες ὡς ἐπόπται τοῦ ἀγῶνος, ὁ Ἕλληνας δηλαδὴ Πρόξενος τοῦ Γιβραλτάρ, ὁ ἐν Φέξ τοιοῦτος τῆς Ἰσπανίας καὶ ἓνας ἀντιπρόσωπος τοῦ Σουλτάνου τοῦ Μαρόκου, ἠθέλησαν νὰ κανονίσουν τοὺς ὅρους ὑφ' οὓς θὰ διεξήγετο ὁ ἀγὼν, ὁ Ἀχμετ παρενέβη :

— Τί θὰ πῆ ὄροι, ἀνεφώνησε. Θὰ παλαίψουμε ἕως πού νὰ τινάξω κάτω τὸν ἀντίπαλό μου. Θὰ μοῦ μετρήσῃ τότε δυὸ χιλιάδες πεσέτες, καὶ θὰ γυρίσῃ στὴν Ἰσπανία . . . Τί μοῦ λέτε «γύρους» καὶ προθεσμίες ;

Ὁ Ἰσπανὸς πρόξενος ἠθέλησε νὰ ἐξηγήσῃ εἰς τὸν βάρβαρον παλαιστὴν, ὅτι οἱ εὐγενεῖς ἀγῶνες ἀπῆτουν τὴν ἐφαρμογὴν αὐστηρῶν κανόνων. Αὐτὰ ὅμως δὲν τὰ ἐχαμπάριζεν ὁ Τουαρέγγος, καὶ ἐδέησε νὰ παρέμβῃ ὁ Καπετὰν Παναῆς.

— Ἄς ἀφήσωμεν, κύριοι, τοὺς κανονισμοὺς εἰς ἀχρησίαν εἶπεν, ἀφ' οὗ ὁ ἀντίπαλός μου δὲν τοὺς δέχεται. Εἶμαι σύμφωνος νὰ παλαίσωμεν ἐλεύθερα, καὶ δέχομαι τὸν ὄρον, πού θέτει γιὰ τὰς δυὸ χιλιάδες πεσέτες. Ἄν ὅμως νικηθῆ αὐτός, ἐννοῶ νὰ κερδίζω ἐγὼ αὐτὸ τὸ ποσόν.

— Πολὺ δικαίως ! εἶπεν ὁ Ἰσπανὸς διαιτητής.

Ὁ Ἀχμετ ἐγέλασε θορυβωδῶς.

— Δὲν θὰ τὴν ἔχῃς αὐτὴν τὴν τύχη. εἶπε πρὸς τὸν Κουταλιανόν. Σὲ πέντε λεπτὰ εἶσαι ξαπλωμένος στὸν ἄμμο !

— Θὰ τὸ ἰδοῦμε ! ἀντεῖπεν ὁ ἥρωας μας μειδιασας μετὰ περιφρονησεως.

Ἐδόθη κατόπιν τὸ σύνθημα, καὶ ἡ πάλη ἤρχισεν ἀμέσως, ἀλλὰ καὶ ἀμέσως σχεδὸν ἐπερατώθη...

Ὁ Τουαρέγγος ἦτο ἄνδρας δυνατός, ὑπερυνήλου ἀναστήματος καὶ μὲ μυῶνας σιδερένιους. Μᾶζα ὅμως ἀκατέργαστος καὶ τελείως ἀδαής κανόνων. Σωστό ἀγρίμι τρέπον εἰς φυγὴν διὰ τῆς τραχείας τοῦ φύσεως τοὺς ὁμοφύλους τοῦ ἀντιπάλου, ἀλλ' ἔκανός νὰ προκαλέσῃ τὸ μειδίαμα μόνον ἑνὸς Κουταλιανοῦ.

Ὁ Καπετὰν Παναῆς ἀντελήφθη ἀμέσως τί εἶχε νὲ κάμη μαζί του.

Ὅπως διεξήγετο ἡ πάλη, δὲν ἔπρεπε νὰ παραταθῆ, διότι θὰ εὐρίσκετο ἴσως εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ σπάσῃ κανὲν μπράτσο ἢ κανένα πόδι τοῦ Ἀχμέτ, ὅστις τοῦ ἐπετίθετο ἀτάκτως, μὲ ὅλα του τὰ μέλη, χωρὶς νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψει του ὅτι διεξῆγε πάλιν κανονικὴν...

Ἀφοῦ λοιπὸν ἀπέκρουσεν ὅπως καλλίτερον ἠδυνήθη τὰς ἀκανονίστους ἐπιθέσεις τοῦ Τουαρέγγου ἀνέμεινεν ἐπὶ τινα λεπτὰ ἕως οὗ τὸν εὗρη ἀπροφύλακτον, καὶ τότε, διὰ μιᾶς ὀρμητικῆς κινήσεως, τὸν ἤρπασεν ἀπὸ τοῦ κορμοῦ καὶ τὸν ἐσφενδόνισεν ἀνάσκειλα ἐπὶ τοῦ ἀμμοστρώτου ἐδάφους, ὅπου παρ' ὀλίγον νὰ ἐξαρθρωθῆ τὸ μακρόταρον σῶμά του.

Ὁ Τουαρέγγος ἀνέπεμψε κραυγὴν πόνου καὶ ἀνεσηκώθη μετὰ κόπου, προσβλέπων ἀγρίως τὸν ἀντίπαλόν του.

Ὁ Κουταλιανός, σὰν πολιτισμένος ἀθλητής, ἔσπευσε νὰ τοῦ δώσῃ χεῖρα βοήθειας. Ἀλλ' ὁ Ἀχμετ τὸν ἀπώθησε διὰ λακτίσματος...

Οἱ δύο Πρόξενοι καὶ ἄλλοι Εὐρωπαῖοι ἐκ τῶν θεατῶν παρενέβησαν πρὸς ἀποτροπὴν ἐκτρόπων. Καὶ ὁ Ἰσπανός ὑπέδειξεν ὅτι ἔπρεπε νὰ μετρηθοῦν εἰς τὸν Ἑλληνα νικητὴν αἱ δισχίλια πεσέται.

Τοῦτο ὅμως ἐξηγγίωσεν ἔτι μᾶλλον τὸν ἐξευτελισθέντα Ἀτλαντα τῆς Μανριτανίας, καί, μαζί μὲ αὐτόν, τοὺς πολυαριθμούς του ὀπαδούς, οἱ ὁποῖοι. ἐν οἰπῇ ὀφθαλμοῦ, ὥρμησαν αἰφνιδιαστικῶς ἐναντίον τοῦ Κουταλιανοῦ, ἀγρίως ἀλαλάζοντας καὶ ἀπειλοῦντες διὰ μαχαϊρῶν καὶ πιστολιῶν.

Ὁ Κουταλιανός καὶ οἱ τρεῖς βοηθοὶ του ὠρθώθησαν ἐνώπιον τοῦ κινδύνου, ἔτοιμοι ν' ἀντιτάξουν ἐσχάτην ἀμυναν κατὰ τῆς ἐπιβουλῆς.

Ἔκαμε μάλιστα νεῦμα εἰς τοὺς διαιτητὰς τοῦ ἀγῶνος ὃ ἀπομακρυνθοῦν, καὶ ἀρπάσας τὸν πρῶτον ἐκ τῶν ἐναντίον των ἐπιτεθέντων, τὸν ἀνύψωσεν εἰς τὸν ἀέρα καὶ τὸν ἐξεσφενδόνισεν ἐπὶ τῆς μάχης τῶν λοιπῶν συναδέλφων του...

Ἐνῶ δὲ οἱ τρεῖς βοηθοὶ τοῦ ἀθλητοῦ μας ἡμύνοντο διὰ τῶν ράβδων των, ὁ Παναῆς ἐξηκολούθησε τὴν ἰδίαν τακτικὴν σωφριάζων τοὺς ἀντιπάλους του τοὺς μὲν ἐπὶ τῶν δέ.

Εἶχεν ὅμως ἤδη λάβει δύο τραύματα. Ἐν διὰ σφαίρας εἰς τὸν ἀριστερὸν ὄμων καὶ ἕτερον διὰ μαχαίρας εἰς τὸ πλάγι τοῦ δεξιοῦ του γόνατος.

Οἱ δύο Πρόξενοι τότε διεμαρτυρήθησαν δριμύτατα πρὸς τὸν διαιτητὴν ἀντιπρόσωπον τοῦ Σουλτάνου, καὶ μόλις τότε ἐδέησε νὰ παρέμβουν ὀπλοφόροι τοῦ Ἡγεμόνος πρὸς ἐπιβολὴν τῆς τάξεως.

Τοιουτοτρόπως ἡ σύρραξις μετετοπίσθη μεταξὺ τούτων καὶ τῶν ἐξηγριωμένων Τουαρέγγων, εὗρηκε δὲ καιρὸν ὁ Κουταλιανὸς καὶ οἱ ἀκόλουθοί του νὰ ἐπιβῶσι καὶ πάλιν τῶν καμήλων των. — πυροβολούμενοι μάλιστα μακρόθεν, — καινὰ σπεύσουν πρὸς τὸ Ἰσπανικὸν ἔδαφος τῆς Θεούτας, ὁπόθεν ἐπεβιβάσθησαν διὰ Γιβραλτάρ.

— Μὴ νομίζετε ὅτι θὰ χαθοῦν ἡ δυὸ χιλιάδες πεσέτες, εἶπεν ὁ Ἕλλην πρόξενος πρὸς τὸν Καπετᾶν Παναῆν. Θὰ ἐνεργήσω νὰ τῆς ἀπαιτήσουν αἱ Ἰσπανικαὶ ἀρχαὶ ἀπὸ τὸν Σουλτάνον τοῦ Μαρόκου.

Ὁ Κουταλιανὸς ἐγέλασε.

— Δὲν τὸν ἀφίνετε τὸν δυστυχῆ, εἶπε. Δὲν εἶδατε ὅτι δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα οὔτε νὰ βήξῃ μπροστὰ στοὺς ἀντάρτες ὑπηκόους του ; ... Ἀφήστε τον καὶ ἄς τοὺς χαίρεται καὶ αὐτοὺς καὶ τοὺς παρὰδες τους. Ἐγὼ, φεύγω τώρα διὰ τὸν Νέον Κόσμον. Ἴσως ἐκεῖ νὰ ὑπάρχουν ὀλιγώτερον ἄξεστοι ἄνθρωποι.

— Σᾶς τὸ εὐχομαι ἐξ ὅλης καρδίας. εἶπεν ὁ Πρόξενος, ὅπως εἶμαι βέβαιος, ὅτι εἰς ὅλα σας τὰ βήματα θὰ σᾶς παρακολουθεῖ ὁ θρίαμβος τῆς νίκης καὶ τῆς τιμῆς.

Ἀπεχαιρετήθησαν, καί, τὴν πρωτὴν τῆς ἐπιούσης ὁ Κουταλιανὸς μετὰ τῶν τριῶν του βοηθῶν, ἀφοῦ ἐπέδεσε τὰ, ἀσήμαντα ἄλλως τε τραυματὰ του, ἐπεβιβάσθη διὰ τὴν Πορτογαλικὴν Λυσαβῶνα, ὁπόθεν θὰ ἀπήρχετο εἰς τὴν Νότιον Ἀμερικὴν.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐκ Λυσαβῶνος ἐτελεῖτο ἡ τακτικώτερα ἐπικοινωνία μεταξὺ Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς, καὶ μὴ μετὰξὺ Πορτογαλίας καὶ τῆς ἐπίσης Πορτογαλικῆς Βραζιλίας.

* *

Εἰς τὴν Πορτογαλικὴν πρωτεύουσαν ὁ Κουταλιανὸς ἐπληροφορήθη ὅτι θὰ ἠναγκάζετο νὰ μείνῃ ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα. Ἔως οὐ καταπλεύσῃ τὸ ἀναμενόμενον ὑπερωκεάνιον τῆς γραμμῆς Βραζιλίας.

— Ἄντι νὰ χάνουμε τὸν καιρὸ μας χαζεύοντες στοὺς δρόμους, εἶπε πρὸς τοὺς βοηθοὺς του, ἄς διοργανώσωμεν μιὰ γιορτὴ. Μπορεῖ νὰ κερδίσουμε καὶ χρήματα. Τὴν φορὰν ὅμως αὐτὴν, δὲν θέλω διοργανώσῃ ἀθλητικῆς ἐπιδείξεως ἐπίσημον. Θὰ προπαρασκευάσῃτε σεῖς τὰ πράγματα ἔτσι, ὥστε νὰ ἔλθουν ἀπρόοπτα... Μάθετε ποιοὶ ἐδῶ πέρα κοκορεύονται καὶ ὑποδείξατέ τους ὅτι γνωρίζετε ἐκεῖνον, πὺ εἰμπορεῖ νὰ τοὺς σωφρονίσῃ . . .

Οἱ βοηθοὶ τοῦ ἀθλητοῦ ἀπεχωρίσθησαν τοῦ κυρίου των, ὅστις πρόμεινεν εἰς τὸ ξεοδοχεῖον ὅπου εἶχον καταλύσει.

Ὡσὰν ναυτικοὶ δὲ πὺ ἦσαν, ἦτο φυσικὸν δι' αὐτοὺς νὰ κατέλθουν εἰς τὸν λιμένα τῆς πόλεως τὸν πελώριον ὠραῖον λιμενοκόλπον, πὺ σχηματίζουσι ἐδῶ αἱ ἐκβολαὶ τοῦ ποταμοῦ Τάγου.

Προχωροῦντες ἀσκόπως, οἱ τρεῖς πρῶην ναῦται νῆς Προποντίδος, ἐφθασαν πέραν τῶν προκυμαιῶν, πρὸς τὴν ἀμώδη ἀκτὴν, ὅπου πολυάριθμοι ψαράδες ἐτοίμαζαν, ἐδιώκωναν ἢ ἐστέγνωσαν τὰ δίχτυα τους.

Ἄλλοι ἐξ αὐτῶν, μὴ ἔχοντες φαίνεται τίποτε καλλίτερο νὰ κάμουν ἠσχολοῦντο εἰς θαλασσινοὺς ἀγῶνας.

Μιᾶς βάρκας ἐπέβαινον δύο κωπηλάται, τρίτος δὲ ναύτης ἀπὸ τῆς ἀμμοδιᾶς, ἐκρατοῦσε τὴ βάρκα τους ἀπὸ ἓνα χονδρὸ σχοινὶ καὶ προσεπάθει νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ ν' ἀπομακρυνθοῦν.

Τὸ αὐτὸ ἔκαμναν καὶ πολλοὶ ἄλλοι κατὰ γραμμὴν, κ' ἐπισυνέβαινον κωμικώτατα ἐπεισόδια, διότι οἱ προσπαθοῦντες νὰ κρατήσουν ἀκίνητες τῆς βάρκας, κατανικώμενοι ἀπὸ τὴν ρωμαλέαν κωπηλασίαν τῶν ἄλλων, ἀνετρέποντο, ἐκατρακυλοῦσαν καὶ ἀνεπήδων μέσα στὰ νερά, ὅπως ψάρια πὺ ἐπιάστηκαν στὸ ἀγκίστρι.

Τότε παρενέβησαν οί ακόλουθοι τοῦ Κουταλιανοῦ, καί εἶς ἐξ αὐτῶν εἶπε πρὸς τοὺς Πορτογάλους θαλασσινοὺς :

— Τὸ παιγνίδι, ποὺ κάνετε, θέλει μπράτσα σιδερένια, βρὲ παιδιά. Γνωρίζουμ' ἕναν ἑμεῖς ποὺ θὰ μπορούσε νὰ κρατήσῃ καὶ δύο βάρκες μαζὺ κι' ἄς τὰς ἔπερνον τέσσερα κουπιὰ τὴν κάθε μία !

Οἱ θαλασσινοὶ ἀνεκάγχασαν.

— Μπᾶς κι' εἶναι βαροῦλκο ὁ φίλος σας ; εἶπε κάποιος.

— Δυνατώτερος κι' ἀπὸ βαροῦλκο...

— Καὶ ποῦ τὸν περὺχατε ;

— Στὴν Ἑλλάδα.

— Ποῦ εἶν' αὐτὴ ἡ Ἑλλάδα ;

— Στὴν Ἀνατολή. Εἶναι ἡ χώρα, ποὺ ἔβγαλε πάντοτε τὰ πειὸ δυνατὰ κεφάλια καὶ τὰ πειὸ γερὰ κορμιά ...

— Μπᾶ ! ... Καὶ εἶνε μαζὺ σας αὐτὸς ὁ γίγαντας τώρα ;

— Μαζὺ μας.

— Τὸν φέρνετε νὰ παίξουμε ;

— Γιατί ὄχι ...

Οἱ τρεῖς νέοι ἔσπευσαν νὰ εἰδοποιήσουν τὸν κύριόν τους, ὅτι εὐρῆκαν κάποιον στάδιον ἀνεπισήμου ἀθλητικῆς ἐπιδείξεως.

Εἰς τὸν Κουταλιανὸν ἤρесе τὸ κόλπο καὶ κατῆλθεν εἰς τὴν παραλίαν.

Ὅταν τὸν ἀντίκρυσαν οἱ Πορτογάλοι ναυτικοὶ τὸν ἐκύτταξαν μὲ τεντωμένα μάτια. Ἦτο διπλάσιος τοῦλάχιστον ἀπὸ κάθε ἕναν ἐξ αὐτῶν.

Θὰ ἦτο βέβαια πολὺ γερός ἄνδρας. Ἄλλ' ὄχι καὶ τόσοσ ὑπερβολικὰ γερός, ὅσον τὸν παρίστανον οἱ φίλοι του. Αὐτὴ ἦτο ἡ σκέψις καὶ ἡ ἐντύπωσίς των. Καὶ ἐδέχθησαν νὰ παίξουν μαζὺ του τὸ παιγνίδι τῆς κωπηλασίας καὶ τῆς ρυμουλκήσεως τῆς βάρκας.

— Θὰ βάλουμε καὶ στοίχημα ὁμως, εἶπεν ἕνας ἐκ τῶν ψαρῶδων.

— Ὅπως θέλετε, ἀπήντησεν ὁ Κουταλιανός. Ἄλλὰ πτωχοὶ βιοπαλαισταὶ ἐσεῖς, τί στοίχημα νὰ διανινδυνεύσετε :

— Δὲν θὰ τὸ πληρώσουμ' ἑμεῖς ...

— Ἄλλὰ, ποιός ;

— Τὸ Ταμεῖο τοῦ Σωματείου μας ...

— Τότε ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα. Δέχομαι !

— Πάει γιὰ πενήντα πεσέτες ;

— Καί γιὰ ἑκατὸ πάει ...

— Ἄς εἶναι λοιπὸν ἑκατό. Ἐμπρός !

— Σταθῆτε ! ἐπανελάβεν ὁ Καπετὰν Παναῆς. Δύο θὰ κωπηλατῆστε ;

— Δύο ...

— Δὲν μοῦ χρειάζεται σχοινί. Ἄμα θὰ σφυριξῶ θ' ἀρχίστε τὰ κουπιὰ ...

Ἐδράξατο διὰ τῆς μιᾶς μόνον χειρὸς τὴν λέμβον καθὼς ἦτο τραβηγμένη μέχρι τῆς ἀμμουδιάς καὶ ἐρριζώθη ἐπὶ τῆς θέσεώς του. Μεθ' ὃ ἐσφύριξεν.

Οἱ δύο κωπηλάται ἤρπασαν τὰ κουπιὰ καὶ προσεπάθησαν νὰ παρασύρουν εἰς τ' ἀνοικτὰ τὴν λέμβον...

Ἄμ' δέ !...

Ἡ λέμβος ἔμεινεν ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν τῆς, ὡς νὰ τὴν συνεκράτουν δύο ἄγκυρες !

Οἱ κωπηλάτοι ἐπέμειναν, ἐμόχθησαν, ἐκάμφθησαν, ἴδρωσαν... Τίποτε !

— Τί σημαίνει αὐτό ; ἐψιθύρισαν μεταξύ των.

— Στοιχειὸ τῆς θάλασσας ! εἶπον ἄλλοι ἐκ τῶν παρακολουθούτων τὸ παιγνίδι ἀπὸ τὴν ἀμμουδιά...

— Ἡ ὁ Δράκος τοῦ Τάγου ! ἀνεφώνησαν τρίτοι...

— Ὅπωςδὴποτε, τὸ στοίχημα πάει ! ἐπανελάβον οἱ κωπηλάται.

Ὁ Κουταλιανὸς ὠμίλησε τελευταῖος.

— Παιδιά, εἶπε, τώρα θὰ σᾶς προτείνω κ' ἐγὼ δεύτερο, δυσκολώτερο, παιγνίδι. Σὲ λίγες μέρες φεύγω γιὰ τὴν Ἀμερικὴ καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς ἀφήσω μὲ ἐντυπώσεις ἀπὸ τέτοια μικροπράγματα μονάχα...

— Καὶ τί ἄλλο παιγνίδι προτείνεις ; τὸν ἠρώτησαν συνωθούμενοι τώρα γύρω του ἐκ περισεργείας οἱ ψαράδες.

— Τὸ ἴδιο. Ἄλλὰ μὲ μία μεγάλη ψαράδιλη μασούνα, ποὺ νὰ ἔχη ὄχι δύο, ἀλλὰ ἕξη κωπηλάται, καὶ νὰ εἶνε φορτωμένη καὶ μὲ δυὸ—τρεῖς τόννους σαβοῦρα !

— Τί λέτ' ἐκεῖ ; ... Αὐτὰ εἶν' ἀδύνατα !

— Καὶ ἂν ἀποδεχθῶν δυνατὰ ;

Οι ψαράδες δὲν ἐπρόλαβαν ν' ἀποκριθοῦν. Ἦδη ἐπὶ τῆς ἀμμουδιάς εἶχε συγκεντρωθῆ πολλὸς κόσμος, ἕνας δὲ προγιάστῳ πεντηκοντούτης πλησιάσας τὸν ἀθλητὴν μας εἶπεν :

— Ἦκουσα, κύριε, ὅτι εἶπατε. Ἔχω ἰδεῖ πλείστους ὄσους ἀθλητὰς καὶ ἐδῶ καὶ εἰς ἄλλας χώρας, ἀλλὰ σεῖς προτείνετε κἀτι, ποῦ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ τὸ πιστεύσῃ κανεὶς ὡς κατορθωτόν. Λέγουν μόνον ὅτι εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα τὸ ἔκαμε κάποιος... λησμονῶ τὸ ὄνομά του...

— Κυναίγειρος ! συνεπλήρωσεν ὁ Κουταλιανός.

— Τὸ πιστεύετε σεῖς ὡς γεγονὸς ἱστορικόν ;

— Εἶμαι ἀπολύτως βέβαιος, ὅπως εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ ἦρωας ἐκεῖνος τῆς ἀρχαιότητος εἶνε ὁμόφυλός μου.

— Εἰσθε Ἕλληνας, κύριε ; ἠρώτησε μὲ κάποιαν ἐκκληξιν ὁ προγιάστῳ ναυτικὸς.

— Μάλιστα...

— Καὶ φρονεῖτε ὅτι θὰ ἐπαναλάβετε τὸ κατορθῶμα τοῦ προγόνου σας ;

— Βεβαίωτατα !

— Ἀπορῶ μὲ τὴν πεποίθησίν σας...

— Στοιχηματίζετε ; ἠρώτησεν ὁ Καπετὰν Παναῆς διὰ νὰ τεθῆ τέρμα εἰς τὴν φλυαρίαν.

— Ἐκατὸ ναπολεόνια ! ἀπήντησεν ὁ Πορτογάλος.

— Σύμφωνοι...

Προσεκομίσθη τότε ἡ μεγάλη ἐξάκιπος φορτηγὸς βάρκα, φέρουσα καὶ φορτίον πέντε ὀλοκλήρων τόννων ἀπὸ ὀγκολίθους.

Ὁ Κουταλιανὸς ἐστράφη πρὸς τοὺς τρεῖς βοηθοὺς του.

— Τραβῆξτέ την, εἶπεν, ὅσο μπορεῖτε βαθύτερα στὴν ἀμμουδιά, ὡς ποῦ νὰ σταθῆ ἀκίνητη στὸν ἄμμο.

Οἱ βοηθοὶ ἐξετέλεσαν ἀμέσως τὴν διαταγὴν τοῦ ἀθλητοῦ.

Ὁ Καπετὰν Παναῆς τότε ἐχούφτωσε μὲ τὸ δεξιὸν χερὶ τὴν πρῶραν τῆς μεγάλης λέμβου, καὶ εἶπε ταυτοχρόνως πρὸς τοὺς ἀναμένοντας κωπηλάτας :

— Εἰς τὰς θέσεις σας, παιδιά. Τὰ κουπιὰ στὸ χερὶ ! Μόλις σφυρίξω θὰ τραβῆξτε...

Ἔστρεσώθη κατόπιν μὲ ὀλίγον τι ἀνοικτὰ τὰ σκέλη ἐπὶ τῆς ἀμμόδους παραλίας, καὶ ἀνέτεμψε συριγμόν.

Οἱ ἔξ κοπηλάται ἐπελήφθησαν ἀμέσως τοῦ ἔργου των.

Ὁ κόσμος παρηκολούθει μετὰ περιεργείας, μὴ δυνάμενος νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἓνας ἄνθρωπος, ὅσον δυνατὸς καὶ ἂν ἦτο, θὰ κατόρθωνε νὰ ὑπερβῇ τὴν δύναμιν ἔξ μαζὶ κοπηλατῶν...

Ἄλλὰ τὰ κουπιὰ ὑψώθησαν καὶ ἔχαμηλώθησαν ἐπανειλημμένος, οἱ ἔξ κοπηλάται ἐκύρτωσαν τὰς ῥάχεις των μέχρι κουλουριάσματος, ἔρράπισαν δεκάκις τὰ νερά, ἄφρισαν, ἴδρωσαν, ἔλαχάνισαν...

Τὰ πάντα εἰς μίτην.

Ἡ βαρεῖα μαούνα δὲν ἐννοοῦσε νὰ μετακινήθῃ οὔτε σπιθαμὴν ἀπὸ τὴν θέσιν, εἰς τὴν ὁποία τὴν ἐκρατοῦσεν οἶονεὶ ριζωμένην ὁ Κουταλιανός...

Τὸ χέρι τοῦ ἀθλητοῦ εἶχεν ἐνεργήσει ὡς σιδερένιος μοχλός, θὰ ἔλεγε, πὺν ἐκάρφωσε τὴν βάρκαν ἐπὶ τῆς ἀμμουδιάς!

Οἱ θεαταὶ ἐχειροκρότησαν...

— Ἀπίστευτον! ἐτόνισεν ὁ στοιχηματίας.

— Ἐχάσατε, ἐν τούτοις, εἶπε χαμογελῶν ὁ Κουταλιανός.

— Τὸ ὁμολογῶ, καὶ ἰδοὺ τὰ ἑκατό σας Ναπολεόνια. Τὰ ἐκερδίσατε ἐντιμότετα καὶ σᾶς συγχαίρω ὅπως σᾶς θαυμάζω... Εἴσθε γνήσιος ἀπόγονος τῶν ἀθανάτων ἡρωϊκῶν ἀθλητῶν τῆς μεγάλης φυλῆς σας...

Ὁ Κουταλιανὸς τοῦ ἔθλιψε τὴν χεῖρα εὐχαριστῶν.

— Ἀλλέρο δὰ Φόνδα, ἐφοπλιστής, εἶπεν ὁ Πορτογάλος συνιστῶν ἑαυτὸν εἰς τὸν ξένον.

Μεθ' ὃ ἠρώτησε :

— Θὰ μείνετε, Καπετὰν Παναῆ, ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν χώραν μας ;

— Μέχρι τῆς ἡμέρας, πὺν θὰ φύγῃ τὸ πρῶτο ὑπερωκεάνιον διὰ τὴν Νότιον Ἀμερικὴν.

— Τότε, θὰ φύγωμεν μαζὶ...

— Πολὺ εὐχάριστον... Ἄλλά, πῶς αὐτό ;

— Τὸ πρῶτον ὑπερωκεάνιον θ' ἀποπλεύσῃ ἀπὸ τὸν λιμένα μας μετὰ ἔξ ἡμέρας. Εἶνε ἡ «Λουσιτάνια» καὶ εἶμαι ἓνας ἐκ τῶν μετόχων τοῦ σκάφους, φεύγω δὲ καὶ ἐγὼ διὰ τὴν Βραζιλίαν, πρὸς ἐκκαθάρισιν κάποιων λογαριασμῶν ἐκεῖ κάτω... Σεῖς, πηγαίνετε διὰ τὴν Βραζιλίαν ;

— Ἔτσι σκέπτομαι.

— Διὰ τὸ Ρίο ;

Ὁ Κουταλιανός

φυλ. 27

— Μοῦ εἶπαν στὴν Ἰσπανία νὰ προτιμήσω στὴν ἀρχὴ τὸ Περναμποῦκο... Θὰ σταθμεύσῃ ἐκεῖ ἡ «Λουσιτάνια»;

— Εἶνε ἀκριβῶς ἡ πρώτη τῆς Σκάλα.

— Εὐτύχημα, Σενώρ Δὰ Φόνδα!

— Καὶ θὰ συνταξειδεύσωμεν ἕως ἐκεῖ, διότι στὸ Περναμποῦκο ἀκριβῶς θ' ἀποβιβασθῶ κ' ἐγώ...

Καὶ ὁ ὀμητικώτατος Πορτογάλος ἐπανέλαβε:

— Ἐκεῖ πέρα σκέπτεσθε νὰ ἐπιχειρήσετε ἀθλητικὴν περιοδείαν;

— Ναί. Αὐτὸ εἶνε τὸ πρόγραμμά μου.

— Θὰ προσπαθῆσω νὰ σᾶς φανῶ ὅσον δυναθῶ χρήσιμος. Καπετὰν Παναῆ... Ἔχω πολλὰς γνωριμίας στὴ Βραζιλία...

— Εὐχαριστῶ θερμῶς, Σενώρ Ἀλλέρο...

— Ποῦ κατελύσατε, ἂν ἐπιτρέπεται;

— Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον «Μπελέμ».

— Κατοικῶ παραπλεύρως, εἶπεν ὁ ἐφοπλιστής... Θὰ σᾶς εἰδοποιήσω ἐγκαίρως περὶ τῆς ἀφίξεως τῆς «Λουσιτάνια» καὶ θὰ φύγωμεν μαζί.

Τοιοτοτρόπως ὁ ἀθλητὴς μας εὗρισκε καὶ πρόθυμον αὐθόρμητον πλοηγὸν διὰ τὸ ὑπερωκεάνιον ταξειδί του.

Γεωργίου Μουρέζου

VI

Βραζιλιανὰ θηρία.

Ἐξ ἡμέρας κατόπιν ὁ ἦρωας μας εἰδοποιεῖτο ἀπὸ τὸν Πορτολάγον ἐφοπλιστὴν Δὰ Φόντα ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐτοιμασθῇ πρὸς ἀναχώρησιν, καθ' ὅσον τὸ ὑπερωκεάνιον «Λουσιτάνια» θ' ἀπέπλεσεν ἐκ Λυσαβῶνος τὸ πρωτὶ τῆς ἐπομένης.

Μετὰ δεκαπενθήμερον δὲ πλοῦν ὑπὸ τὰς ἀρίστας καιρικὰς συνθήκας, καὶ καθ' ὃν Καπετὰν Παναῆς ἐγένετο ἀντικείμενον πάσης συμπαθείας καὶ περιποιήσεως ἐκ μέρους τοῦ τε πληρώματος καὶ τῶν λοιπῶν συνεπιβατῶν τῆς «Λουσιτανίας», τὸ μέγα σκάφος εἰσέπλεεν εἰς τὸν Βραζιλιανὸν λιμένα τοῦ Περναμποῦκο καὶ ὁ Ἕλλην ἀθλητὴς ἐπατοῦσε διὰ πρώτην φορὰν τὰ χῶματα τοῦ Νέου Κόσμου.

Ἡ Βραζιλία δὲν ἦτο κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὅ,τι εἶνε σήμερον. Ἦτο μέγα καὶ τότε κράτος κατὰ τὴν ἔκτασιν, ἀλλ' εἶχεν ὠραιοτάτον ἀκόμη πληθυσμὸν καὶ σχεδὸν ἀπολίτευτον.

Πορτογαλικὴ ἀποικία ἐκ τῶν μεγίστων, εἶχε κατοικήθη ἀπὸ πολυάριθμα στοιχεῖα ὄλων τῶν φυλῶν τῆς γῆς, καὶ ἰδίως ἀπὸ παντὸς εἶδους καὶ ἠθικοῦ τυχοδιώκτας, φυγοδίκους καὶ ὑποπτα, ἐν γένει, ὑποκείμενα φεύγοντα τὴν Εὐρώπην, ὅπου δὲν ἠδύνατο νὰ ζήσουν, καὶ σπεύδοντα εἰς τὰς παρθένους αὐτὰς χώρας πρὸς ἀναζήτησιν εὐνοϊκωτέρων συνθηκῶν ζωῆς καὶ εὐκολωτέρου πλουτισμοῦ διὰ μέσων θεμιτῶν ἢ ἀθεμιτῶν, ἀδιάφορον.

Ἐκ τῶν στοιχείων τούτων εἶχεν ἀποτελεσθῆ καὶ μία φυλὴ μιγᾶς,—οἱ Μουλάτραι,—λευκοὶ ἐκ μητέρων Ἰνδαμερικανίδων, χαλκόχρωοι ἐκ μητέρων Πορτογαλίδων. Οἱ ἄνθρωποι δὲ αὐτοί, οὔτε πολιτισμένοι δυνάμενοι νὰ ὀνομασθοῦν οὔτε καὶ ὄλως ἀπολίτιστοι, ἀπετέλουν τὴν μᾶστιγα τῆς ὑπαίθρου χώρας, ὅπου τὰ ὑποστατικά τῶν μεγάλων γαιοκτημόνων ἀποίκων καὶ ἡ φέ ρ μ ε ς τῶν ἀπεράντων καλλιεργείων.

Ἄξεστοι. ἄρπαγες, λησταί, δολοφόνοι, ἄνθρωποι σκληροὶ ἦσαν τὸ φόβητρον καὶ τῶν Ἰνδῶν καὶ τῶν ἀποίκων Εὐρωπαϊῶν ἀνὰ τὰς καλλιεργημένας περιφερείας, καὶ ἀπετέλουν τὸ βρωμερὸν ἀπόβρασμα, τοὺς κοινούς κακοποιούς, τοὺς λωποδύτας, τοὺς λυμεῶνας τῶν ἀστικῶν πληθυσμῶν.

Ἀπάχηδες ἰδιότυποι, διὰ τοὺς ὁποίους τὸ σιλέτο ἦτο ὄργανον θωπείας καὶ οὐς καμμία ἀστυνομικὴ ἱκανότης δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ σωφρονήσῃ. Αὐτοὶ ἀπετέλουν τὴν κυρίαν ζύμην τῶν κατωτέρων κοινωνικῶν στρωμάτων, καὶ ἦσαν ἐπικίνδυνοι ὄχι μόνον ἕνεκα τῶν ἀπανθρώπων ἐνστίκτων των, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ πολυάριθμὸν αὐτῶν.

Εἰς τὰς κτηνοτροφικὰς ἐγκαταστάσεις, ὅπου ἐτρέφοντο κατὰ χιλιάδας αἱ ἀγέλαι τῶν βόων, οἱ μιγάδες αὐτοὶ ἐχρησιμοποιοῦντο ὡς βοοφύλακες, ὡς σφαγεῖς ζώων ἢ ταριχευταὶ κρεάτων. Εἰς τὰς ἀπεράντους καλλιεργείας τοῦ καφέ καὶ τῶν ἄλλων πολυτίμων βρυζιλιανῶν προϊόντων, τοὺς ἐχρησιμοποιοῦν ὡς ἀγροφύλακας—δραγάτες.

Ὅς ἐκ τῶν καθηκόντων των δὲ τούτων καθίσταντο πολὺ περισσότερον ἐπικίνδυνοι, καθ' ὅσον ἦσαν, κατ' ἀνάγκην ὀπλισμένοι.

Ἐφρούρουν, τοιοῦτοτρόπως, τὰ κτήματα καὶ τὰ σφάγια τῶν κυρίων των ἐναντίον τῶν κλεπτῶν, καὶ οὐχὶ σπανίως ἦσαν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι οἱ κλέπται, κάποτε δὲ καὶ οἱ ἐξ ἐκδικήσεως ἢ λόγῳ φθόνου ἐμπρησταί...

Ἀπετέλουν ὅλως δυσανάλογον ἀριθμητικῶς ἀντίθεσιν πρὸς τὰς μορφωμένας καὶ πολιτισμένας εὐαριθμούς τάξεις τῶν ἀνωτέρων κοινωνικῶν στρωμάτων καὶ τῶν δημοσίων ἀρχῶν.

Μέσα λοιπὸν εἰς τοιοῦτο κοινωνικὸν κράμα εὐρέθη ὁ Κουταλιανὸς μόλις ἐπάτησε τὸν πόδα του εἰς τὸν Νέον Κόσμον.

Ὁ φίλος του ὅμως ἐφοπλιστὴς Δὰ Φόντα δὲν παρέλειψε νὰ τὸν διαφωτίσῃ σχετικῶς κατὰ τὸ διάστημα τοῦ διάπλου τοῦ Ἀτλαντικοῦ, καὶ ἔτσι, ὁ Ἑλληὴν παλαιστὴς δὲν εὐρέθη ἐνώπιον τελείως ἀπροβλέπτων ἐντυπώσεων.

Τὰ σχετικὰ ὅμως ἐπεισόδια δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τοῦ λείψουν.

Μετὰ τὴν ἐγκατάστασίν του εἰς ἓν ἀπὸ τὰ καλλίτερα ξενοδοχεῖα τῆς πόλεως μαζὺ μὲ τοὺς τρεῖς του βοηθοὺς, πρώτη του πράξις ὑπῆρξε νὰ γνωρίσῃ τὴν πόλιν ὑπὸ ὄλας τῆς τὰς μορφάς. Εὗρε δὲ πρὸς τοῦτο προθύμους ξεναγούς του μερικὸς Ἑλληνας ἐμπόρους καὶ ἐμφυτευτὰς ἐγκατεστημένους ἐκεῖ πρὸ τιῶν δεκαετηρίδων.

Εἰς ἐξ αὐτῶν, καλλιεργητὴς ἐν ἀρχῇ, εἰσαγωγεὺς κατόπιν ἐλληνικῶν προϊόντων καὶ ἤδη ἐπιχειρηματίας γενικοῦ ἐμπορίου, Δημήτριος Κόρτης τὸ ὄνομα, ἐγκατεστημένος ἐν Βραζιλίᾳ πρὸ τριάκοντα περὶπου χρόνων, ἀνέλαβε νὰ τὸν κατοικοποιῇ εἰς ὄλα.

— Ἐδῶ, εἰς τὰς πόλεις, τοῦ ἔλεγεν, ἔχομεν σχετικῶς καλὴν καὶ εὐγενῆ κοινωνίαν. Οἱ Πορτογάλοι ἰδίως, εἶνε γενικῶς ἀγαθοὶ καὶ φιλότιμοι ἄνθρωποι. Τὰ κατώτερα ὅμως στρώματα καὶ ἰδιαιτέρως οἱ ἀγροτικοὶ πληθυσμοὶ εἶνε ὅ,τι βρωμερὸν καὶ ἐπικίνδυνον εἰμπορεῖ νὰ φαντασθῇ κανεὶς. Φαντασθῆτε ὅτι ἐγώ, πρὸ τοὺς ἐγνώρισα πρὸ χρόνων καὶ ἐκ τοῦ πλησίον, ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλείψω ἀπολύτως πλουτοφόρους ἀγροτικὰς ἐργασίας καὶ νὰ πωλήσω πλουσιωτάτας γαίας ἕνα κομμάτι ψωμί μόνον καὶ μόνον διὰ ν' ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τοὺς ἀχρεῖους αὐτοὺς ἐκβιαστάς ...

— Ἀπορῶ πῶς αἱ Ἀρχαὶ τοῦ τόπου δὲν λαμβάνον' μέτρα περτοριστικὰ κατὰ τῶν στοιχείων αὐτῶν, παρετήρησεν ὁ Κουταλιανός.

— Είναι ανίσχυρος, ἀπήντησεν ὁ Κόρτης. Οἱ ἀχρεῖοι αὐτοὶ ἀποτελοῦν τὰ δύο τρίτα τοῦ πληθυσμοῦ τῶν πόλεων καὶ τὰ ἑννεὰ δέκατα τοῦ ἀγροτικοῦ. Κάποτε ἐδοκιμάσθη ἡ ἀντικατάστασις των δι' ἐντοπίων Ἰνδῶν. Ἄλλὰ τὸ πείραμα ἀπέτυχεν. Οἱ Ἰνδοὶ εἶνε καὶ ἀνίκανοι καὶ ὀκνηροί. Ἐξηγέρθησαν, ἄλλως τε, οἱ δικοὶ μας ἐναντίον των καὶ ἐπηκολούθησαν ἀνυπολόγιστοι ζημίαι εἰς τὰς γεωργικὰς καὶ κτηνοτροφικὰς ἐγκαταστάσεις τῶν Εὐρωπαϊῶν... Γενικῶς εἰμπορεῖ νὰ εἴπῃ κανεὶς, ὅτι μία μόνη ὑπάρχει ἐλπίς σωτηρίας : νὰ τοὺς ἐξανθρωπίσῃ ὁ χρόνος διὰ τῆς πυκνοτέρας ἐγκαταστάσεως εἰς τὴν Βραζιλίαν ἐντιμωτέρων στοιχείων ἐξ Εὐρώπης. Ἄλλ' ὁ χρόνος αὐτὸς θ' ἀπέχη βέβαια πολὺ ἀκόμη.

Ἦλθεν ὁ λόγος περὶ τῶν προόδων τοῦ ἀθλητισμοῦ ἐν τῇ χώρᾳ.

— ὦ ! ἔκαμεν ὁ Ἑλλην ἐπιχειρηματίας, αὐτὰ τὰ πράγματα ἐδῶ εὐρίσκονται ἀκόμη στὰ σπάργανα. Ψευδοπαλαιστὰς καὶ ὑπόπτους παλληκαράδες θὰ βρῆτε μόνον μεταξὺ τῶν Ἀπάχιδων, περὶ ὧν σᾶς ὠμίλησα. Καλλίτεροί των εἶνε οἱ ἐγχώριοι Ἰνδοί, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ἄξεστα καὶ ἀπαίδευτα τέκνα τῶν Λάνος, τῶν τῶν Βραζιλιανῶν δηλαδὴ Στεπλῶν μέσα εἰς τὰς ὁποίας ζοῦν ὡς πλανόβιοι κυνηγοὶ θηρίων καὶ ἐδωδίμου κρέατος.

— Τί φρονεῖτε, ἠρώτησεν ὁ Κουταλιανός, ἐὰν κάμω μίαν σχετικὴν προκήρυξιν, ὑπάρχει ἐλπίς νὰ εὐρῶ ἀνταγωνιστὰς ;

— Πολὺ πιθανόν, εἶπεν ὁ Κόρτης. Ζοῦν πολλοὶ θρασεῖς στὴν χώρα μας, καὶ ἄσπροι, καὶ ἐρυθρόδερμοι καὶ μυγάδες... Κάμετε μίαν δοκιμὴν. Ἐπειδὴ ὁμως ὁ κόσμος ἐδῶ ἀρέσκειται πολὺ εἰς τὰ ἀθλητικὰ γυμνάσματα, τὰς ἀκροβασίας, τὰς ταυρομαχίας καὶ εἰς αὐτὰς ἀκόμη τῆς τσαρλατανιᾶς τῶν θαυματοποιῶν, νομίζω ὅτι ἕνας γερός καὶ πραγματικὸς ἀθλητὴς ὅσῳ ἐσᾶς θὰ δρῆσῃ δάφνας ἐναυῆθα ἂν ἐπιδείξῃ τὰ προσόντα του, τὰ ἀπρόσιτα βέβαια διὰ τὰς ἐγχωρίους ἀγύρτας.

— Ὅστε ;... Ἡ γνώμη σας εἶνε ;

— Ἀσχέτως πρὸς τὴν πρόκλησιν ἐντοπίων ἀθλητῶν ὡς ἀντιπάλων σας, ὅτι λίαν προσοφόροι διὰ σᾶς θὰ ἦσαν μερικοὶ ἀθλητικαὶ σας ἐπιδείξεις εἰς τὰ σημαντικώτερα κέντρα τῆς Βραζιλίας, ὅπως, ἐν παραδείγματι, ἡ πόλις μας, ἡ Βαχία, ἡ Παραχίβα, ἡ πρωτεύουσα Ρίο Χανέϊρο καὶ ἄλλαι πολυάνθρωποι πό-

λεις. 'Αρχίσαιτε ἀπ' ἐδῶ, ὅπου εὐρέθητε, καὶ ὁ χρόνος θὰ σᾶς ὑποδείξῃ τὸν τρόπον τῆς περαιτέρω ἐνεργείας σας. 'Εγώ, θὰ εἶμαι στὴν διάθεσίν σας.

Ὁ Κουταλιανὸς ἠὲχαρίστησε θερμῶς τὸν ὁμογενῆ, καὶ αὐθμερὸν προέβη εἰς τὰς ἀναγκαίας διαφημίσεις.

'Απὸ τῆς ἐπιούσης, εἰς τὰς ὁδοὺς τοῦ Περαναμπούκου, ὁ κόσμος ἔσταμάτα μετὰ περιεργείας καὶ ἀνεγίνωσκε τὴν ἀκόλουθον ἀνακοίνωσιν :

« Ὁ Ἕλληνας ἀθλητὴς
ΚΑΠΕΤΑΝ ΠΑΝΑΗΣ

« Μόλις ἀφίχθεις ἐξ Εὐρώπης, προκαλεῖ οἰονδήποτε ἐντόπιον Παλαιστὴν νὰ μετρηθῇ μαζί του. Ὅριζι δὲ ὡς ἔπαθλον διὰ τὸν νικητὴν.

500 τάλληρα.

« Ὁ ἴδιος *Καπετάν Παναῆς* ἀρχίζει ἀπὸ σήμερον ἀθλητικὰς ἐπιδείξεις εἰς τὸ Ἀμφιθέατρον τῶν Ταυρομαχιῶν τῆς πόλεως.

25. Τάποτελέσματα θὰ τὰ κρίνῃ Ἐπιτροπὴ ἀπὸ ἐκτεκλὰ μέλη τῆς κοινωνίας.

Τὸ βράδν τῆς αὐτῆς ἡμέρας, τὸ Ἀμφιθέατρον τῶν Ταυρομαχιῶν, αἱ ἕποια εἶχον διακοπὴν κατὰ τὴν περίοδον ἐκείνην, ἦτο κατάμεστον κόσμου περιέργου νὰ ἴδῃ καὶ νὰ θαυμάσῃ τὸν τόσον ἀπὸ τὸν τύπον τῆς Εὐρώπης φημισθέντα ἀδάμαστον Ἕλληνα.

Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι, μεταξὺ τοῦ πλήθους ἐκείνου ὑπῆρχον καὶ οἱ δυσπιστοῦντες, καὶ οἱ φθονεροί, καὶ οἱ χλευασταί, ποὺ θὰ εἶχον ἀνάγκην σωφρονισμοῦ ἂν ἐξέχυναν τυχὸν τὸ φαρκίαι τους.

Ἄλλ' ἂς παρακολουθήσωμεν καλλίτερα τὴν πρώτην ἐπίδειξιν τοῦ ἀθλητοῦ εἰς τὸ ἀμφιθέατρον τοῦ Περαναμπόκου.

Ἄμα ἐδόθη τὸ σύνθημα τῆς ἐνάρετος, ὑπὸ τὰ χειροκροτήματα τοῦ πλήθους, ὁ Κουταλιανὸς ἐκάλυψε τοὺς τρεῖς βοηθοὺς του.

— Τὰ κανόνια ! εἶπεν ἀπλῶς.

Οἱ βοηθοὶ του ἔσπευσαν νὰ προσκομίσουν τρία μικρὰ πυροβόλα τῶν 7,5.

Τὸ ἓνα τὸ ἐκρέμασαν δι' ἀλυσίδας ἀπὸ τὴν δερματίνην ζώ-

νην τοῦ γίγαντος. Τὸ δεύτερον τὸ ἔθεσαν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ του ὤμου καὶ αὐτὸς τὸ ἐκράτησεν ἀκίνητον διὰ τῆς χειρός. Τὸ τρίτον τὸ ἐπῆγαν ὑπὸ τὴν ἀριστεράν του μασχάλην, ὅπως θὰ ἔπρηναν ἓνα διπλὸ καρβέλι ψωμί...

— Εἶνε ἔτοιμα ; ἠρώτησε κατόπιν.

— Μάλιστα.

— Εἴσθε ἔτοιμοι καὶ σεῖς ;

— Κ' ἐμεῖς ἐπίσης.

Ὁ κόσμος ἐκύνταξε περίεργος, μὴ δυνάμενος νὰ φαντασθῇ τί ἐπρόκειτο νὰ κάμῃ ὁ ξένος ἀθλητής.

Αἴφνης ὁ Κουταλιανὸς ἀνεφώνησεν ἠχηρῶς :

— Πῦρ !

Ἐκαστος τῶν τριῶν του βοηθῶν ἴστατο ἐνώπιον ἑνὸς ἐκ τῶν πυροβόλων. Εὐθὺς δὲ μὲ τὸ παράγγελμα «Πῦρ» ἔβαλαν ταυτοχρόνως φωτιά στὴς τρεῖς θρυαλλίδες.

Τριπλῆ, ταυτόχρονος, ἐκκωφαντικὴ ἐκπυροσκορότησις ἀντήχησεν, ὡς ὁμοβροντία. Τὸ Ἀμφιθέατρον ἐβόησεν ὀλόκληρον καὶ ἐκλονίσθη. Οἱ θεαταὶ ἐτρομάξαν. Πολλὰ δὲ γυναῖκες, αἰφνιδιασθεῖσαι, ἐλυποθύμησαν ἢ ἀφῆκαν διάτορες κραυγὰς τρόμου.

Ὁ καπνός, ἐν τούτοις, διελύθη μετὰ τινὰς στιγμὰς καὶ ὁ ἀθλητής ἐθεάθη ὄρθιος καὶ ἀκλόνητος εἰς τὴν θέσιν του. ὡς νὰ ἦτο κιστὸ πυροβολεῖον ἀπὸ τοῦ ὁποίου εἶχον ριφθῆ τρία συγχρόνως πυροβόλα...

Κάποιος ἐκ τῶν πλησιέστερον πρὸς τὴν ἐξέδραν τῶν ἀγώνων καθημένων θεατῶν, ἀνεφώνησε :

— Θαῦμα ἀντοχῆς !

Ἄλλος ὅμως ἀντεῖπε :

— Τί θαῦμα ;...Τὰ κανόνια δὲν εἶχαν σφαιρὰς !

Ὁ ἀθλητής ἤκουσε τὴν στιχομυθίαν αὐτὴν, ἐγέλασε καὶ ἀπεκρίθη :

— Ὡστε, ἠθέλησε νὰ εἶχαν καὶ σφαιρὰς ;...Μὰ τότε, εὐφρονέστατε Σενόρ, θὰ ἐσκότωνα κρῆμιὰ δεκαμενταριά ἀπὸ τοὺς 4εατάς μου !...Ἐγὼ ὅμως δὲν ἤλθα ἐδῶ διὰ νὰ κηρύξω τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Βραζιλίας.

Ὁ φίλος τοῦ Παναῆ, ὁ Ἕλλην ἐπιχειρηματίας Κόρτης, ὅστις παρίστατο ἐκεῖ πλησίον, ἐπενέβη, καὶ εἶπε πρὸς τὸν Πορτογάλον :

— Τί θέλετε νὰ πῆτε μὲ τὸ δὲν εἶχαν σφαῖρες ; Φρονεῖτε ὅτι χωρὶς σφαῖρες εἶνε εὐκόλο πρᾶγμα νὰ ριφθοῦν τρία μαζί κανόνια ἐπάνω ἀπὸ τὸ σῶμα ἑνὸς ἀνδρός, χωρὶς αὐτὸς νὰ κλονισθῇ !

— Καὶ βέβαια εὐκόλον θὰ εἶνε...

Θαύματα δὲν γίνονται στὴν ἐποχὴ μας...

Ὁ Κουταλιανὸς ἐστράφη πρὸς τὸν πεισματάρην ἐκείνον, τὸν ἐκύτταξεν εἰρωνικῶς καὶ τοῦ εἶπε :

— Δέχεσθε σεῖς, Σενόρ, νὰ πυροβολῆστε μὲ τὸ ἓνα μονάχα, κρατῶντας το στὴ μασχάλη σας, καὶ νὰ μὴ κλονισθῆτε ἀπὸ τὴν θέσιν σας ;

Ὁ Πορτογάλως ἐσκέφθη πρὸς στιγμὴν.

— Δέχομαι ! εἶπε τέλος,

*Ἦτο ἓνας νευρώδης καὶ εὐρύτερονος ἀνθρώπος, ἓνας τύπος ἀπὸ ἐκείνους ποὺ χρησιμοποιοῦνται εἰς τὴν χώραν αὐτὴν διὰ τὴν φόρτωσιν ὀγκωδῶν σφαγίων ὑπὸ τὰ βοοτροφεία τῆς ὑπαίθρου.

Ὁ Κουταλιανὸς ἐπανελάβε, στροφείς πρὸς τοὺς βοηθοὺς του :

— Νὰ γεμισθῇ τὸ κανόνι ἐνώπιον τοῦ κυρίου, γιὰ νὰ μὴ ἔχουμε νέα παράπονα.

Τὸ κανόνι ἐγεμίσθη, δύο δὲ βοηθοὶ τοῦ ἀθλητοῦ τὸ ἐβήκωσαν καὶ τὸ ἐτοποθέτησαν ὑπὸ τὴν δεξιάν μασχάλην τοῦ Πορτογάλου, ὅστις τὸ ἐκράτησε δυνατὰ μὲ τὸ γερό του μπράτσο.

— Εἰσθε ἔτοιμος, Σενόρ ! τὸν ἠρώτησαν κατόπιν.

— Μάλιστα.

— Πῦρ ! εἶπεν ὁ Κουταλιανός.

*Ἐκπυρσοκρότησις ἀντήχησεν.

'Ἄλλ' εὐθὺς ἀμέσως τὸ ἀκροατήριον ἐξερράγη εἰς ἀκρατήτους γέλωτας.

Τὸ στόμιον τοῦ κανονιοῦ ἔβλεπε πρὸς τὰ ἐμπρός, μὲ τὴν ἔντασιν δὲ τῆς ἐκπυρσοκροτήσεως παρέουσε καὶ τὸν θρασὺν Πορτογάλου, ὅστις κατέπεσε μὲ τὴν κοιλιὰ ἐπὶ τοῦ σανιδώματος, ἐνῶ τὸ κενωθὲν κανόνι «ἐκλότισεν», ὅπως συνήθως, ἐξέφυγεν ἀπὸ τὴν μασχάλην του καὶ ἐκλύσθη πέντε ἢ ἕξ βήματα ὀπισθὲν του...

— Βλέπετε, Σενόρ, εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ Καπετὰν Παναῆς. Εἴχατε δίκαιον. Δὲν ἐκλονίσθητε διόλου ἀπὸ τὴν θέσιν σας ! ...

'Αλλ' ὁ ἀγροῖκος ἐκεῖνος ἀνηγέρθη ἤδη ὄχι τόσον ντροπιασμένος, ὅπως ὁ καθένας θὰ ἐπερίμενεν, ἀλλ' αὐτόχρομα μαινόμενος, ἀνέστυρε δὲ ἐκ τῆς ζώνης του ἓνα τριγωνικὸ σιλέτο καὶ ὤρμησε κατὰ τοῦ Ἑλληνος ἀθλητοῦ.

Δὲν ἦτο ὁμοῦς ὁ Κουταλιανὸς ἀπὸ τοὺς εὐκόλως συγχιζομένους ἐνώπιον τοιούτων κινδύνων.

Μὲ μίαν ἀστραπιαίαν κίνησιν ἤρπασε τὴν ὀπλισμένην χεῖρα τοῦ ἀντιπάλου του καὶ τοῦ τὴν συνέτριψε τόσον δυνατά, ὥστε τὸν ἠνάγκασε νὰ ἐκπέμψῃ κραυγὴν πόνου, ἐνῶ τὸ σιλέτο διεξέφυγε καὶ κατέπιπτεν ἐπὶ τοῦ σανιδώματος.

Εἶς ἐκ τῶν βοηθῶν τοῦ Καπετὰν Παναῆ τὸ ἀνήγειρε καὶ τὸ παρέδωκεν εἰς τὸν κύριόν του, οὗτος δὲ τὸ προσέφερεν εἰς τὸν Πορτογάλον εἰπών :

— Δὲν θέλω νὰ σᾶς στέρησω, Σενόρ, τοῦ ἀγαπημένου σας ἐργαλείου. Πᾶρτέ το, καί, ἂν εἴμπορεῖτε, δοκιμᾶστέ το τώρα μὲ τὸ ἀριστερό σας χέρι!

'Αλλ' ὁ ἀλήτης, ἔντρομος τώρα καὶ αἰσθανόμενος δριμυτάτους πόνους εἰς τὸ στρεβλωθὲν του χέρι, ἀφῆκε καὶ μαχαίρι καὶ ἐξέδραν καὶ ἔσπευσε νὰ ἐξαφανισθῆ, διὰ μέσου τοῦ ἀποδοκιμάζοντος αὐτὸν κοινοῦ, γογγίζων ὑποκώφως καὶ καταδιωκόμενος ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς φρουροὺς τοῦ Ἀμφιθεάτρου, ἂν καί, προλαβὼν τούτους, ὁ Κουταλιανὸς εἶχε στραφῆ πρὸς τὸν φίλον του Κόρτην καὶ τοῦ εἶχεν εἶπει :

— Εἰπέτε, παρακαλῶ, εἰς τὴν φρουράν, ὅτι δὲν ἐπιθυμῶ νὰ καταδιωχθῆ ὁ παλληκαρᾶς μου αὐτός ...

Καὶ ἐξηκολούθησε τὴν ἀθλητικὴν του ἐπίδειξιν, ἐκτελέσας διάφορα ἄλλα ἀγωνίσματα ἐκ τῶν ἤδη γνωστῶν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας.

Ὅταν ὀλόκληρον τὸ πρόγραμμα τῆς βραδειᾶς ἐκείνης ἐτελείωσε, δύο νέοι ἐπλησίασαν εἰς τὴν ἐξέδραν καὶ ἐζήτησαν νὰ δμιλήσουν πρὸς τὸν ἀθλητὴν.

— Σᾶς ἀκούω, εἶπε προθύμως ὁ Κουταλιανός.

Τοῦ δὲ ἐπιχειρηματίου Κόρτην ἰχνησιμέυοντος ὡς διερμηνέως, διημεῖφθη μεταξύ των ὁ ἐξῆς διάλογος :

— Δέχεσθε, κύριε, ἠρώτησαν οἱ νσαροὶ Πορτογάλοι, νὰ δο-

κιμάσετε τὰς δυνάμεις σας μὲ τὰ μέλη τοῦ Γυμναστικοῦ μας Συλλόγου, χρησιμοποιοῦντες τὸ σχοινὶ μὲ τὸ ἓνα σας μόνον χέρι :

— Πῶς τὸ ἐννοεῖτε ; ἀπεκρίθη ὁ ἥρωας μας. Ἐξηγηθῆτε, παρακαλῶ.

— Ἴδού, εἶπον οἱ νεαροὶ φίλαθλοι, θὰ κρατῆστε ἓνα γερο σχοινὶ ἀπὸ τὸ ἓνα του ἄκρον. Ἀπὸ τὸ ἄλλο ἄκρον θὰ τὸ κρατήσουν δύο ἀπὸ τοὺς δικούς μας, καὶ θὰ δοκιμάσωμεν ποῖοι θὰ νικήσουν, παρασύροντες τοὺς ἀντιπάλους των.

— Ἐννοῶ, εἶπεν ὁ Παναῆς. Ἀλλὰ δύο μόνον ἀπὸ σᾶς θὰ λάβουν μέρος ; Δὲν πιστεύω νὰ ἔχετε φιλάθλους τόσης ἀντοχῆς.

— Ἀδιάφορον ! Θὰ χρησιμοποιηθοῦν ἐν ἀρχῇ δύο, καὶ θὰ προστίθενται κατόπιν ἄλλοι, ἐφ' ὅσον ἡ ἀντοχὴ σας θὰ κυριαρχῇ τῶν ἀντιπάλων σας. Ἔτσι θὰ ἴδωμεν ἕως ποῖο σημεῖον ἀντέχετε ...

— Μά, βέβαια, εἶπε γελῶν ὁ Κουταλιανός, ἔτσι θὰ μὲ νικῆστε... Δὲν θὰ εἰμποροῦσα νὰ τραβήξω μαζύ μου καὶ ἓνα ὀλόκληρο σύνταγμα !

— Θὰ θέσωμε ἐκ τῶν προτέρων ἀνώτατον ὄρον ἀριθμοῦ ἀντιπάλων, ἐξηγήθησαν οἱ νέοι.

— Τότε μάλιστα. Κανονίσατε λοιπὸν τὸ ζήτημα.

Οἱ δύο φίλαθλοι ἀπεκρίθησαν :

— Θὰ προστίθεται ἀνὰ εἰς εἰς κάθε ὑπερίσχυσίν σας καὶ θὰ σταματήσωμεν ὅταν κλονισθῆτε. Δέχεσθε ;

— Δέχομαι. Ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα ποῖον θὰ εἶνε ;

— Ἄν κατορθῶστε νὰ παρασύρετε μέχρι δεκαπέντε ἀντιπάλους, θὰ πᾶρτε τὸ ἔπαθλον τοῦ ἰσχυροτέρου τῶν παλαιστῶν.

— Καὶ τὸ ἔπαθλον αὐτὸ τί εἶνε ;

— Μία ἀναμνηστικὴ κονιάρδα, καὶ διακόσια τάλληρα.

— Εἶμαι σύμφωνος !

Προσεκομισθῆ τότε ἓνα χοντρὸ καὶ γερὸ σχοινὶ φέρον θηλειαν εἰς τὸ ἓνα του ἄκρον, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐδράξατο αὐτοῦ ὁ Κουταλιανός καὶ ἐστάθη ἀναμένων.

Μετ' ὀλίγον οἱ δύο πρῶτοι προτείναντες τὸ στοίχημα νέοι ἤρπασαν τὸ ἕτερον ἄκρον τοῦ σχοινοῦ καὶ προσεπάθησαν νὰ σύρουν πρὸς ἑαυτοὺς τὸν ἀθλητὴν.

Παρεσύρθησαν ὁμως αὐτοὶ ἀντ' ἐκείνου, καὶ κωμικώτατα

μάλιστα... Παρ' ὀλίγον ν' ἀναποδογυρισθοῦν ἐπὶ τοῦ στίβου μὲ μίαν ἀδιόρατον μόλις κάμπιν τῆς χειρὸς τοῦ Παναγι,

Προσετέθησαν τότε διαδοχικῶς τρίτος, τέταρτος, ἕκτος, δέκατος... μὲ τὸ ἴδιον ἀποτέλεσμα.

Ὁ κόσμος παρηκολούθει μετὰ θαυμασμοῦ.

— Θὰ τὸ κερδίση τὸ ἑπαθλον! ἐπιθύρizon οἱ μὲν.

— Ὅταν οἱ ἀντίπαλοί του φθάσουν τοὺς δεκαπέντε τοῦ ἀνωτάτου ὄρου, σὰν κάπως δύσκολο θὰ εἶνε τὸ πρᾶγμα, παρστήρουν ἄλλοι.

Καὶ τὰ σχόλια ἐξηκολούθουν μαζὶ μὲ τὴν προσέλευσιν νέων ἐνισχύσεων εἰς τοὺς φιλάθλους ἀντιπάλους τοῦ Ἑλληνοσ ἀθλητοῦ.

Ἐγείναν τέλος δεκατέσσαρες ἐν ὄλῳ.

Στιγμὴ κρίσιμος.

Οἱ νεαροὶ φίλαθλοι κατέβαλον ὑπερανθρώπους προσπάθειάς καὶ ὄλην τὴν τέχνην διὰ νὰ κλονίσουν τὸν γίγαντα καὶ μὴ φθάσαν εἰς τὴν προσθήκην καὶ δεκάτου πέμπτου βοηθοῦ.

Καὶ τὸν ἐξηνάγκασαν, πρᾶγματι, νὰ κάμη μισὸ βῆμα πρὸς τὰ ἔμπρῳς. Ἄλλ' ἀστραπιαίως, διὰ νέας ἀπιστεύτου ἐντάσεως τῶν δυνάμεών του, ὁ Κουταλιανὸς παρέσυρε πρὸς ἑαυτὸν καὶ τοὺς δεκατέσσαρας, ἐξαναγκάσας αὐτοὺς νὰ ἐκτελέσουν πέντε ὀλόκληρα βήματα πρὸς τὸ μέρος του...

— Τὸ τέλος τώρα! ἀνεφώνησε.

Προσετέθη καὶ ὁ δέκατος πέμπτος.

Ἄν ἐκλονίζετο τὴν φορὰν αὐτήν, θὰ ἦτο πολὺ δύσκολον, ἂν ὄχι ἀδύνατον πλέον, ν' ἀνακτήσῃ τὴν θέσιν του.

— Μιὰ στιγμὴ! εἶπε πρὸς τοὺς ἀντιπάλους του. Ἄναπνεύσατε καὶ σεῖς ν' ἀναπνεύσω κ' ἐγώ. Ἀρκετά, νομίζω, ἔκουρα· στήκαμεν ὅλοι...

Διέκοψαν ἐπὶ πέντε λεπτά. Ἄνεπνευσαν χορταστικὰ καὶ ἔτριψαν τὰ χέρια τους, ποὺ εἶχαν γένει μελανὰ ἀπὸ τὸ συσσωρευθὲν αἷμα.

Κατόπιν, διὰ συριγμοῦ, ἐδόθη καὶ πάλιν τὸ σύνθημα τῆς ἐπαναλήψεως τοῦ ἀγῶνος.

Οἱ Πορτογάλοι φίλαθλοι κατέβαλον καὶ τὰς τελευταίας τῶν προσπάθειάς ὅπως ὑπερισχύσουν τοῦ ἀντιπάλου των, καὶ ὁ Κουταλιανὸς ἐφάνη πρὸς στιγμὴν ὅτι θὰ ἐκλονίζετο.

‘Αλλ’ ἔξαφνα ἔκαμψεν ἀμφοτέρω τὰ γόνατα, ἐδίπλωσεν ἀποτόμως τὸ μπράτσο του, ἔρριψε πρὸς τὰ ὀπίσω τὸν ἀθλητικὸν του κορμὸν. καὶ ἐτάνισε τόσον βιαίως τὸ γερὸ σχοινὶ τῆς πρωτοτύπου αὐτῆς «διελευστήνδας», ὥστε ἡ μᾶζα ἐκείνη τῶν δεκαπέντε ἀντιπάλων του, ἀνετράπη ἀποτόμως ἐπὶ τοῦ ἐδάφους...

— Δέκατον ἔκτον δὲν θὰ δεχθῶ ! ἐδήλωσεν ὁ ἀθλητῆς. Δὲν θὰ μὲ νικούσατε καὶ πάλιν, ἀλλά, σήγουρα, θὰ μοῦ βγάζατε τὸ χέρι...

‘Ο κόσμος ἐχειροκροτεῖ ἐνθουσιωδῶς.

— Δὲν ἔχομεν τοιοῦτο δικαίωμα, ἐδήλωσαν οἱ νέοι. Τὸ πρὸ πολλοῦ προκηρυχθὲν ἀγώνισμα ἀπέβλεπεν εἰς δεκαπέντε τὸ πολὺ ἐναντίον ἑνός.

‘Ενικήσατε, Σενόρ !... Συγχαρητήρια ἐκ μέρους ὄλων τῶν φιλάθλων τῆς Βραζιλίας...

Τοῦ ἀπενεμήθη δ’ ἀμέσως ἡ ὥραία κονκάρδα τῆς νίκης καὶ τοῦ ἐμετρήθησαν τὰ διακόσια τάλληρα...

* *
*

‘Ομοία ἐξεκκοιούθησεν ἡ σταδιοδρομία του καὶ ἀνὰ τὰς λοιπὰς πόλεις τῆς Βραζιλίας, μὲ διαφόρων ὅμως μορφῶν ἐπεισόδια.

Ἐδρισκόμενος εἰς τὴν Παραχίβα κατὰ τὸ δευτέρον ἔτος τῆς ἐν ‘Αμερικῇ διαμονῆς του, ἐπληροφόρηθη ὅτι κάποιος ἐντόπιος ‘Ινδὸς φυλάρχης ἐκφράζετο ὅτι ἔκαμνε θαύματα διὰ τῆς παλαιστικῆς του τέχνης καὶ ἰδιαίτερος διὰ τῆς πυγμαχίας.

— Θὰ ἤθελα νὰ μετρηθῶ μαζί του εἶπε πρὸς τινὰ ἐκεῖ ‘Ελληνας ἀποίκους μὲ τοὺς ὁποίους εἶχε γνωρισθῆ.

— Δὲν ὑποθέτω ὅτι θὰ εἶνε δύσκολον, ἀπεκρίθη κάποιος.

‘Οπωσδήποτε ὅμως θὰ ἦτο πολὺ ἐπικίνδυνον,.

— ‘Επικίνδυνον, διατί ; ἠρώτησεν ὁ Παναῆς.

— Διότι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν γνωρίζουν κανόνας ἀθλητικῆς καὶ δὲν σέβονται τίποτε. ‘Αν ἀντιληφθῆ ὅτι κάμπτεται, δὲν θὰ διστάσῃ ἴσως νὰ χρησιμοποίησῃ ἐναντίον σας τὸ τρομερὸ του κοντάρι καὶ νὰ σᾶς διαπεράσῃ. Νὰ σᾶς δολοφονήσῃ δηλαδὴ...

‘Ο Κουταλιανὸς ἐγέλασε.

— Δὲν πειράζει, εἶπεν. Αὐτὸ τὸ ἐδοκίμασε καὶ κάποιος ἄλλος ἀπολίτιστος στὸ Μαρόκο, ἀλλὰ τὴν ἔπαθε.

— Ἀφοῦ τὸ θέλετε, νὰ τὸν προσκαλέσωμεν λοιπὸν καὶ ὁ Θεὸς μαζί σας!

Ἄπεστάλη ἔφιππος διαγγελεὺς ἐκ μέρους τῶν Ἑλλήνων τῆς Παρναχίβας εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας, ὅπου εὗρίσκετο ὁ Ἰνδὸς γίγας εἰς τὴν ἐμφυτευτικὴν περιφέρειαν τοῦ Χοαζέιρο.

Ὁ Μᾶγκο—Λᾶα, ἔτσι ὠνομάζετο ὁ Ἰνδὸς εἶχεν ἀναλάβει ἐκεῖ δι' ἀνθρώπων τοῦ τὴν γενικὴν φρούρησιν τῶν μεγάλων γεωργικῶν ἐγκαταστάσεων τῶν Εὐρωπαϊῶν, καὶ εἶχε καταστή τὸ φόβητρον κακοποιῶν καὶ μὴ, ἐγχωρίων ἀγρίων καὶ ξένων τυχοδιωκτῶν.

Ὅταν ἐπληροφορήθη ποῖοι τὸν ἐζήτουν καὶ περὶ τίνος ἐπρόκειτο, ἀνεκάγχασεν, ἔτριξε τὰ δόντια καὶ εἶπε :

— Πάει καλά...Θὰ τὸν μασήσουμε κ' αὐτόν!

Δὲν ἐδέχθη ὅμως νὰ κατέλθῃ εἰς τὴν παραλιακὴν Παρναχίβαν.

— Ὅχι, εἶπε. Πρέπει νᾶρθῃ ἐδῶ ὁ ἄνθρωπός σας. Ἐγὼ δὲν εἰμπορῶ ν' ἀφήσω τὴν φρούρησιν τῶν γαιῶν μου.

Οὕτω καὶ ἐγένετο.

Ὁ Κουταλιανὸς ἐδέησε νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὴν ἀξίωσιν τοῦ Λᾶα καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὸ Χοαζέιρο ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς τρεῖς τοῦ βοηθοῦ καὶ τρεῖς ἀκόμη Ἑλληνας ἐμπόρους τοῦ λιμένος. Μετὰ τριήμερον ταξεῖδι εὗρίσκετο ἐπὶ τόπου.

— Διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον, τοῦ εἶχον εἶπει οἱ γινῶσται τῶν συνθηκῶν τῆς χώρας συμπατριῶται του, ἀνάγκη νὰ ὀπλισθῆτε καὶ σεῖς καὶ οἱ βοηθοί σας, τὸ αὐτὸ θὰ κάμωμεν καὶ ἡμεῖς. Δὲν γνωρίζει κανεὶς τί εἰμπορεῖ νὰ συμβῆ μὲ αὐτοὺς τοὺς ἀγρι-ἀνθρώπους τῶν Λάνος.

— Δὲν ἔχω ἀντίρρησην, ἀπεκρίθη ὁ γίγας.

Ἐπλίσθησαν δὲ ὅλοι διὰ μαχαίρων καὶ περιστροφῶν.

— Τὸ πιστόλι γιὰ μένα εἶναι ὄπλον ὀχληρόν, εἶπεν ὁ Κουταλιανός. Μὲ ἀρκεῖ ἓνα γερὸν μαχαίρι.

Καὶ ὀπλίσθη μὲ μίαν μόνον μεγάλην κυνηγετικὴν ξιφομάραν, ἣ ὅποια ἄλλως τε, σὲ χέρι ὅσῳ τὸ δικό του ἦτο ἀρκετὴ διὰ ν' ἀποκόψῃ μὲ ἓνα μόνον κτύπημα κεφαλὴν βουβάλου.

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ κέντρον τῶν ἀπερᾶντων φυτειῶν,

ὅπου εἶχον τὴν κατασκήνωσίν των οἱ Ἴνδοι φύλακες, ὁ Λᾶα ἐκύτταξε περιφρονητικῶς τὸν Καπετὰν Παναῆ, καὶ εἶπεν εἰς τὴν ἀκατανόητον μητρικὴν του γλῶσσαν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους του.

— Καμαρῶστε ἄνθρωπο πὺν ἦρθε νὰ δοκιμάσῃ τὴν τύχη του μαζί μου!... Θὰ ξεμπερδέψουμε γρήγορα.

Ὁ Μᾶγκο—Λᾶα ἦτο διπλάσιος τὸ ἀνάστημα ἀπὸ τὸν Παναῆ καὶ σχεδὸν τριπλάσιος τὸν ὄγκον. Τοῦτο ὅμως δὲν ἐπτόησε τὸν Ἡρακλῆ τῆς Προποντίδος.

Παρεκάλεσε τοὺς συντρόφους του νὰ συνηνοθηοῦν μαζί του περὶ τοῦ τόπου καὶ τῶν ὄρων τῆς πάλης. Οὗτοι δέ, κατόπιν ἐξηγήσεων μὲ τὸν Ἴνδὸν γίγαντα τοῦ ἀνεκοίνωσαν τὰ ἐξῆς :

— Θὰ παλαίσετε ἐδῶ ἀμέσως τώρα. Ἄν δὲν νικηθῆ κανεὶς, θὰ ἐπαναλάβετε τὴν πάλην ἐνδεδυμένοι καὶ ἐνοπιοι. Καί, ἂν ἐκ δευτέρου φανῆτε ἰσόπαλοι, τότε θὰ πολεμήσετε μὲ κοντάρια.

— Δεκτὰ ὄλα, ἀπεκρίθη ὁ Κουταλιανός, διότι εἶμι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ φθάσωμεν ἕως εἰς τὰ δόρατα, τῶν ὁποίων δὲν γνωρίζω τὸν χειρισμόν.

Δέκα λεπτὰ κατόσιν ἡ πάλη ἤρχισε μεταξὺ τῶν δύο γιγάντων ὑπὸ ἀρίστους οἰωνοὺς διὰ τὸν Ἴνδόν, τὸν ὁποῖον ἐνεθάρρουν αἱ κραυγαὶ τῶν ἀνθρώπων του, ἐτοιμῶν, ὡς ἦτο φανερόν, νὰ ἐπιτεθοῦν κατὰ τοῦ Εὐρωπαίου ἂν ἀπεδεικνύετο νικητῆς.

Ἐπὶ ἕνα τέταρτον τῆς ὥρας ὁ ἀγὼν ὑπῆρξεν ἀμφιρροπῆς καὶ ἐφαίνετο ὅτι οἱ δύο ἀντίπαλοι θ' ἀπεδεικνύοντο ἰσόπαλοι. Εἰς μίαν ὅμως ἀπότομον στροφὴν τοῦ Λᾶα, προσπαθήσαντος ν' ἀρπάσῃ τὸν Παναῆν ἀπὸ τοῦ τραχήλου, ὁ Κουταλιανός, πλαγιάσας καὶ ἀποφυγῶν τὴν χειρονομίαν αὐτοῦ, τὸν ἐνηγκαλίσθη ἀπὸ τῆς ὀσφύος καὶ τὸν ἐξήπλωσεν ἀνάσκελα ἐπὶ τοῦ ἐδάτους.

Καὶὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης ὁ Ἴνδὸς εἶχε νικηθῆ. Εἰς τὴν περίστασιν ὅμως αὐτὴν δὲν ἦτο ἀρκετὸν τοῦτο. Ἔπρεπε καὶ νὰ παραδεχθῆ τὴν ἠτιάν του.

Ἄλλ' ὁ Λᾶα ἦτο ἀνένδοτος.

— Ὅχι! ἐφώνησε. Θὰ τὸν τσακίσω μὲ τὸ δεύτερο γῦρο... Ἐμπρός! Ὀπλισμένοι τώρα!...

Ὁ Κουταλιανός διεμαρτυρήθη :

— Ἐνικήθης, εἶπε. Δὲν τὸ δέχεται; Ἔστω ἐπαναλαμβανόμεν τὴν πάλην. Τὰ ὄπλα ὅμως εἶνε περσιτά. Πρόκειται νὰ με-

τηθηοῦμε μὲ τὴν ἀντοχὴν τῶν νεύρων μας καὶ ὄχι μὲ τὴν δύναμιν τῶν ὀπλων...

— "Ὄχι ! ἐπέμεινεν ὁ Λᾶα. Θὰ παλαίσωμεν ὀπλισμένοι.

— Ἄρνοῦμαι ! ἀντεῖπεν ὁ Παναῆς, μὴ θέλων νὰ εὐρεθῇ ἐκτεθειμένος εἰς ἀπρόοπτον δολοφονικὴν ἐνέργειαν ἢ νὰ εὐρεθῇ αὐτὸς εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ κτυπήσῃ μὲ ὀπλισμένο χέρι, ἀφοῦ μάλιστα ἦτο ἤδη ἀναμφισβητήτως νικητής.

Ἐν τῷ Ἰνδὸς τὸν προσέβλεψε βλοσυρῶς, καὶ σχεδὸν ἐβρουχήθη :

— Δὲν εἶσαι λοιπὸν ἀνάξιος νὰ μὲ νικήσῃς μονάχα... Εἶσαι καὶ δειλός !

Ἄπῃστραψαν τὰ μάτια τοῦ Κουταλιανοῦ μόλις τοῦ διηρμείνευσαν τὰ λόγια τοῦ θρασέως Ἰνδοῦ.

Ἐκαμιν ἓνα βῆμα πρὸς τὰ ὀπίσω.

— Νὰ τὸν σκοτώσω δὲν θέλω, εἶπε. Θὰ τὸν ρεζιλέψω ὅμως γιὰ πάντα στὴ ζωὴ του. Ἐπαναλάβετε του, ὅτι ἄρνοῦμαι νὰ παλαίσω ἔνοπλος... Αὐτὸς, ἀφ' ὃ τοῦ θέλει, ἄς ὀπλισθῇ...

Ἡ δὴλωσις αὐτὴ ἐξηγρῖωσεν ἔτι μᾶλλον τὸν Ἰνδόν, ὅστις, περιφρονῶν ἤδη καὶ κανόνας τέχνης καὶ ὄρους ὀπλομαχίας, ἐχούφτωσε τὸ τρομερὸ του δόρου μὲ τὴν δηλητηριασμένην αἰχμὴν καὶ ὤρμησεν ἐναντίον τοῦ Κουταλιανοῦ.

Οἱ ἀκόλουθοι τοῦ ἥρωός μας ἐκιτρίνισαν καὶ ἔφεραν τὰς χεῖρας εἰς τὰ περιστροφὰ των.

Ἄν' ὁ Λᾶα κατῴρθωνε νὰ κτυπήσῃ, ὁ Καπετὰν Παναῆς ἦτο νεκρός, διότι δὲν χωρατεύουν αἱ δηλητηριώδεις πληγαὶ τῶν Ἰνδικῶν δοράτων.

Ἄλλ' ὁ Ἰνδὸς ἐλογάριαζε μὲ μόνην τὴν φυσικὴν του ἀπανθρωπίαν, χωρὶς νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψει του εἰς τὴν ἀφθαστον δύναμιν καὶ τὴν ἐτοιμότητα τοῦ Ἑλληνοῦ ἀντιπάλου του.

Ἡ τρομερὰ αἰχμὴ τοῦ ἀκοντίου του μόλις θ' ἀπεῖχεν ἓνα μέτρον ἀπὸ τοῦ στήθους τοῦ Καπετὰν Παναῆ, ὁπότε οὗτος ἀνεκλύσας τὴν ξιφομάχαιράν του, ἔκοψεν εἰς τὰ δύο τὸ θανατηφόρον δόρου μὲ ἓνα μόνον πλάγιον διαξίφισμόν...

Ἀφῆρσε δὲ βιαίως κατόπιν ἀπὸ τὰ χεῖρια τοῦ Λᾶα τὸν κοντὸν τοῦ ὄπλου, ἐσταύρωσε τοὺς βραχίονας, ἐστάθη ὑπερήφανος ἐνώπιον αὐτοῦ καὶ τοῦ εἶπε περιφρονητικῶς :

— Δὲν σὲ σκοτώνω, διότι δὲν εἶμαι δολοφόνος ! Νὰ μάθῃς ὅμως ἄλλη φορὰ στὴ ζωὴ σου νὰ μὴ διακηρύττεις ὅτι ἔχῃς τὸ

μονοπώλιο τῆς ἀνδρείας καὶ τῆς ἀντοχῆς, καὶ ὅτι ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον καὶ ἄνθρωποι κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ ὄπλα εἶνε ἐντελῶς ἄχρηστα !

Καὶ ἐστράφη νὰ πλησιάσῃ τοὺς συντρόφους του.

Ἄλλὰ τότε συνέβη ὅ,τι ἄλλοτε εἰς τὸ Μαρόκον.

Ἔσον ἐκεῖνο τὸ ἀνθρωπομάζωμα τῶν Ἰνδῶν ἀγροφυλάκων, ἐπετέθη ἐναντίον αὐτοῦ καὶ τῶν ἀκολούθων του. .

— Τώρα, εἶπεν ὁ Κουταλιανὸς πρὸς τοὺς τελευταίους τούτους, εἰσθε ἐλεύθεροι νὰ ἐνεργήσετε ὅπως κρίνετε καλλίτερα... Πρόκειται περὶ δολοφόνων !

Οἱ τρεῖς βοηθοὶ τοῦ ἀθλητοῦ καὶ οἱ συνοδεύοντες αὐτὸν Ἕλληνες τῆς Παρναχίβας, θέλοντες καὶ μὴ, ἐχρησιμοποίησαν τὰ περιστροφά των.

Ἐπρεπε, πάσῃ θυσίᾳ ν' ἀποφύγουν κυρίως τὰς δηλητηριασμένας αἰχμὰς τῶν Ἰνδικῶν ἀκοντίων, καὶ ἠναγκάσθησαν, πρὸς τοῦτο, νὰ ξαπλώσουν, νεκροὺς ἢ τραυματίας, ἀρκετοὺς Ἑρροδόεμμους εἰς τὸ ἀρτισκαφὲς χῶμα.

Ὁ Κουταλιανὸς δὲν ἐχρησιμοποίησε καὶ πάλιν τὸ ἰδικό του περιστροφον.

Ἀπέριψε μάλιστα μακρὰν καὶ τὸ μέγα τεμάχιον τοῦ δόρατος τοῦ Λᾶα, πού εἶχε μείνει στὰ χέρια του, ἀπέσπασε δὲ ἓνα ἀρκετὰ χονδρὸ μαδέρι ἀπὸ γειτονικὸν ὑπόστεγον τοῦ κτήματος, καὶ, χρησιμοποιῶν αὐτὸ ὡς ῥόπαλον, ἐρρήφθη ὡς θύελλα κατὰ τῶν Ἰνδῶν. Συναντήσας δὲ πρῶτον ἐνώπιόν του τὸν Λᾶα, τὸν ἐξήπλωσε κατὰ γῆς μὲ σπασμένο τὸ κεφάλι καὶ ἔτρεψεν εἰς φυγὴν δεκάδα ὀλόκληρον ἀπὸ τοὺς θρασεῖς ὀπλοφόρους του.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐθεάθησαν προσερχόμενοι μακρόθεν δέκα ἢ δώδεκα ἵππεῖς, φέροντες περιέργους ἰνδοπορτογαλλικὰς ἐνδυμασίας.

Ἦσαν οἱ ἰδιοκτῆται τῶν ἀπεράντων φυτιῶν.

Ἀκούσαντες οὗτοι μακρόθεν τοὺς πυροβολισμοὺς καὶ τὰς κραυγὰς τῶν συμπλακέντων, εἶχον σπεύσει ἐπὶ τόπου, ἀγνοοῦντες τί εἶχε συμβῆ.

Ἐτάχυναν δὲ τώρα τὸ βῆμα τῶν ἵππων των καὶ ὤρμησαν καλπάζοντες εἰς τὸ μέσον τῶν συμπλεκομένων.

Οὗτοι διέκοψαν ἀποτόμως τὸν ἀγῶνα,

— Τί συμβαίνει ; ἠρώτησεν εἷς ἐξ αὐτῶν, ἀναγνωρίσας τοὺς Ἕλληνας ἐμπόρους τῆς Παραχίβας.

Οὗτοι ἔσπευσαν νὰ ἐξηγήσουν εἰς τοὺς ἐμφυτευτὰς τοὺς λόγους τῆς συμπλοκῆς, καὶ ὁ Βραζιλιανὸς ἐπανελάβεν :

— Εἴχατε δίκαιον ! Ἄδικον ὅμως εἴχατε νὰ μὴ μᾶς προειδοποιήσετε διὰ τὴν μονομαχίαν τοῦ φίλου σας μὲ τὸν Λᾶα, διὰ νὰ εἴμεθα παρόντες καὶ νὰ προλάβωμεν τὰ δυσάρεστα αὐτά, τὰ ὁποῖα, ἐν τιοιαύτῃ περιπτώσει, εἶναι βέβαιον ὅτι δὲν θὰ ἐλάμβανον χώραν... Τώρα, δύνασθε ν' ἀποσυρθῆτε. Ἡμεῖς θὰ τακτοποιήσωμεν τὰ πράγματα ὅπως καλλίτερα δυνηθῶμεν. Ἄν ὅμως αἱ Ἀρχαὶ τοῦ Χοαξέιρο θελήσουν νὰ λάβουν γνῶσιν τῶν γεγονότων θὰ σᾶς καλέσωμεν καὶ πάλιν ἀπὸ τὴν Πουρναχίβα. Ὡς ἐκ τούτου λοιπὸν εἶναι ἀνάγκη νὰ μὴ ἀπομακρυνθῆ ἑκεῖθεν καὶ ὁ πατριώτης σας ἀθλητῆς προτοῦ εἰδοποιηθῆ παρ' ἡμῶν. Ἔχομεν τὸν λόγον σας ;

— Βεβαίωτατα ! ἀπήντησεν οἱ ὁμογενεῖς ἔμποροι.

— Θὰ μείνω στὸ ξενοδοχεῖό μου μίαν ἐβδομάδα, προσεδήλωσεν ὁ Καπετὰν Παναῆς. Εἶνε ἀρκετό ;

— Σύμφωνας ! ἀπεκρίθη ὁ ὁμιλήσας Πορτογάλος.

VIII

Παναμερικανικὸς θρίαμβος.

Τὰ ζητήματα διευθετήθησαν διὰ τῆς λογικῆς, καὶ ὁ Καπετὰν Παναῆς δὲν ἠνωχλήθη. Οἱ νεκροὶ ἐκ τῶν Ἰνδιῶν ἐτάφησαν, οἱ τραυματῆαι ἔτυχον περιθάλψεως καὶ ὁ περίφημος Λᾶα ἀπελύθη τῆς ὑπηρεσίας τῶν Πορτογάλων ἐμφυτευτῶν, διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰς ἐρήμους χορτοπεδιάδας τῆς ἀπεράντου πατρίδος του, ὅπου θὰ ἠδύνατο νὰ δείχνῃ τὸ μπόϊ του μὲ ὀλιγωτέρους κινδύνους.

— Καὶ τώρα, ἀφοῦ ἐπέρασε τόσον εὐκόλα καὶ αὐτὴ ἡ μπόρα, σκέπτομαι νὰ ἐπιχειρήσω μίαν διαδρομὴν καθ' ὅλην τὴν Ἀμερικὴν, καταλήγων ἐν τέλει εἰς τὴν Ἀργεντῖνα. Τί φρονεῖτε ; ἔλεγεν ὁ Κουταλιανὸς πρὸς τοὺς φίλους του τῆς Παραχίβας.

Σαντιάγο - Αμαζόνιος - Κε - Ζιλι
Μακαπιά - 2 εκβαλτες

— 'Ορθοτάτη ή σκέψις σας. 'Η 'Αμερική φημίζεται διά τόν μέγαν αριθμόν τών παλαιστών της και θα εὔρητε εὐκαιρίας νά κατακτήσετε νέας δάφνας. Προσοχή ὅμως μὴ παραπλανηθῆτε καί πάλιν, ἔξω τών πόλεων, εἰς περιπετείας μὲ ἐπικινδύνους ἐντοπίους. ὅπως ή περιπέτεια τοῦ Χοαζέιρο ...

Διωργανώθη κατόπιν μία ἀποχαιρωτιστήριος παράστασις εἰς Παρναχίβαν, καί, δέκα ἡμέρας κατόπιν, ὁ Καπετάν Παναῆς ἔκαμνεν ἑναρξιν τῆς μεγάλης του ἀθλητικῆς περιουδείας, ἡ ὁποία ἐπρόκειτο νά διαρκῆσῃ ἐπὶ δεκαετίαν ὀλόκληρον, χωρὶς, ἐννοεῖται νά προὔπολογισθῇ.

10
σημ
ν. Α. Α. Α.

Διερχόμενος τόν ποταμόν 'Αμαζόνιον, εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην ν' ἀντιμετοπίσῃ ὀλόκληρον συμμορίαν ἀπὸ ἐπτὰ ἢ ὀκτὼ ληστοπειρατὰς ἐκ τών λυμαινομένων τὰς περιφερείας ἐκεῖνας, οἱ ὁποιοὶ ἐθεώρησαν τοὺς τέσσαρας ταξιδιώτας ὡς εὐκόλον θήραμα. 'Αλλὰ μετενόησαν, ἐννοεῖται, διὰ παντός. 'Ο ἀρχηγός των καί δύο του σύντροφοι, ἐνώπιον τῆς ὁρμῆς τοῦ Καπετάν Παναῆ ἐρρίφθησαν ἐντὸς τοῦ ἀπεράντου ποταμοῦ καί παρεσύρθησαν ἀπὸ τὸ ρεῦμα. Οἱ λοιποί, συλληφθέντες καί δεσμευθέντες, παρεδόθησαν τὴν ἐπιούσαν εἰς τὰς Πορτογαλικὰς ἀρχὰς τοῦ παραποταμίου σταθμοῦ τοῦ Σαντάορμ.

Που'άνα
Τρινιδαδ

Οἱ φίλοι μας κατῆλθον κατόπιν εἰς τὸν λιμενίσκον Μακαπιά, τῶν ἐκβολῶν τοῦ 'Αμαζονίου, ἐπέβησαν ἀκτοπολοῖκοῦ σκάφους, παρέπλευσαν τὰ παράλια τῶν τριῶν Γουϊανῶν, ὅπου, συμβουλή τοῦ πλοίαρχου, δὲν ἀπεβιάσθησαν λόγω τοῦ ἀνθυγιεινοῦ κλίματος, καί κατέπλευσαν τέλος εἰς τὴν ἀγγλικὴν μεγαλόνησον τῆς Τριάδος, — τὴν Τρινιδαδ τῶν 'Ισπανῶν.

'Εκεῖ, ἐπὶ ἐνὸς караβιου τοῦ λιμένος, ἐπάλαις μὲ κάποιον περίφημον μελαπὸν θαλασσόλυκον, ἐκ τῆς παλαιᾶς φυλῆς τῶν Καραιβῶν, σφενδονίσας αὐτὸν εἰς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τοὺς γέλατας τῶν θεατῶν. Συνηγωνίσθη δὲ κατόπιν νικηφόρος εἰς ἀγῶνας κωπηλασίας καὶ ἀναρχιχέσεως εἰς ἴσθον μὲ τοὺς ἰκανωτέρους ναυτικούς τῆς νήσου.

Κούβα

'Απὸ Τρινιδαδ ὁ ἀθλητὴς μας μετέβη εἰς τὴν Κούβαν, ἀποβιβασθεὶς ἐν ἀρχῇ εἰς τὸ Σαντιάγο, ὅπου ἐνίκησε διαδοχικῶς πολλοὺς ἐντοπίους παλαιστάς, κερδίσας ὡς ἑπαθλον μίαν λέμβον, τὴν ὁποίαν ἐδώρησεν εἰς κάποιον πτωχὸν γέροντα ψαρά.

Αβάνα

Εἰς τὴν 'Αβάναν ἔπειτα, τὴν παωτεύουσαν τῆς τότε 'Ισπανι-

κῆς ἀκόμη μεγαλονήσου, ἐπέτυχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ παλαίῃ με
 τρεῖς ταῦτοχρόνως περιφήμους Κουβαίους ἀθλητάς, ἀπὸ τοὺς
 μελαφούς ἐκείνους μιγάδας, ποὺ ἐσχημάτισαν ὀλόκληρον φυλὴν
 διὰ τῆς ἐπιμξίας Ἰσπανῶν ἢ Ἰσπανίδων μετὰ μαύρων ἐποίκων.
 Κατενίκησε δὲ καὶ τοὺς τρεῖς μαζί... Ὁ Ἰσπανὸς διοικητὴς τῆς
 νήσου τοῦ ἐπεδαψίλευσε μυρίας τιμὰς, ἡ δὲ ὥραία του σύζυγος
 ἔφοιέτα ἐχάρισεν εἰς τὸν Ἕλληνα ἀθλητὴν τὴν φωτογραφίαν
 τῆς, «εἰς ἀνάμνησιν», ὅπως τοῦ εἶπε χαμηλοφώνως, «τῶν συγ-
 κινήσεων ποὺ ἠσθάνθη ἐκ τῆς γνωριμίας του», μαζί μὲ ἓνα
 μεγαλοπρεπὲς περιδέραιον ἀπὸ γνήσιον κεχοιμπάρι, φέρον ὡς
 μανταγιὸν μικρογραφικὴν εἰκόνα τῆς θαυματουργοῦ Μαντόνας
 τοῦ Θιενφουέγγος.

Μεταβιβασθεὶς ἐκεῖθεν ὁ Καπετὰν Παναῆς εἰς Βέρα Κρουὺς
 τοῦ Μεξικου, ἠναγκάσθη ν' ἀπέλθῃ βιαστικὰ μετὰ δύο ἡμέρας,
 τὸ μὲν διότι ἡ χώρα εὐρίσκετο ἐν ἐπαναστάσει, —κατάστασις συ-
 νήθεις εἰς τὸ Μεξικό, —τὸ δὲ διότι ἡ ἄλλη πληγὴ τῆς χώρας, ὁ
 κίτρυνος πυρετός, ἐθέρριζε κυριολεκτικῶς τοὺς κατοίκους τῆς
 πόλεως, ἀπειλῶν ξεχωριστὰ τοὺς ξένους ἐπισκέπτας.

— Μόνον μὲ ἓνα τέτοιον ἀντίπαλον δὲν θὰ εἶχα διόλου
 τὴν ὄρεξιν νὰ μετρηθῶ, ἔλεγε γελῶν ὁ Κουταλιανὸς πρὸς τὸν
 ἐν Βέρα Κρουὺς Ἕλληνα Πρόξενον, ὅστις τὸν συνεβούλευε νὰ
 ἐγκαταλείψῃ τὸ ταχύτερον τὸ μολυσμένον ἐκεῖνο λιμάνι.

Ἐπιβιβασθεὶς λοιπὸν τοῦ πρώτου ἀποπλεύσαντος ἐκεῖθεν
 ἀποπλοίου, μετέβη εἰς Γουατεμάλαν, Νικαράγολαν, Κостаρί-
 καν καὶ Παναμᾶ, χωρὶς νὰ εὔρη εὐκαιρίαν πάλης πρὸς σοβαροὺς
 ἀντιπάλους, ἀλλὰ δίδων πανταχοῦ ἐπιδείξεις ἀθλητικὰς καὶ ἐπι-
 σύρων τὸν θαυμασμόν τῶν θεατῶν του, οἱ ὅποιοι πανταχοῦ τὸν
 ὑπερεφόρτωσαν μὲ τιμὰς καὶ μὲ δῶρα.

Εἰς τὴν Βογοτᾶ κατοπὶν τῆς Κολουμβίας ἔτυχε τῆς εὐκαιρίας
 νὰ παλαίῃ μὲ ἓνα ἐντόπιον ἔξ' ἐπαγγέλματος ἀθλητὴν, ὁ ὅποιος
 ἀνεκηρύχθη ἰσόπαλός του ἐν ἀρχῇ, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐξευτελισθῇ
 κατὰ τὴν δευτέραν των συνάντησιν, εἰς ἣν ἐπέμειναν καὶ οἱ δύο.

Κατόπιν τούτου, ὁ Βογοτανὸς ἀθλητὴς ἐπρότεινεν εἰς τὸν
 Καπετὰν Παναῆ νὰ δοκιμάσουν καὶ «τὰ νύχια τοῦ Κόνδορος»,

Ὁ Κουταλιανὸς ἠγνόει τί ἐσήμαινεν ἡ φράσις αὐτὴ καὶ
 ἐζήτησε νὰ τοῦ ἐρμηνευθῇ.

Τοῦ ἐξήγησαν δὲ ὅτι ἐπρόκειτο περὶ μονομαχίας ἀνθρώπου

Μαντόνα
 Διαφορετικὰ
 Βέρα
 Κρουὺς
 Μεξικό

Κολουμβία

μέ Κόνδορα. Κόνδορα δὲ ἐλέγετο ἐκεῖ, ὅπως καὶ καθ' ὅλας τὰς δυτικὰς ἀκτὰς τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, ὁ περίφημος πελώριος καὶ πανίσχυρος ἀετὸς τῆς ἀπεράντου ὄρεογραμμῆς τῶν Ἄνδεων, ποῦ, ἀπὸ τοῦ Μεξικοῦ μέχρι τῆς Γῆς τοῦ Πυρός περικλείων πενήντα τοῦλάχιστον ἡφαίστεια τρομερά, ἐνεργεῖα καὶ ἐν ἐφεδρεία...

Ὁ Κουταλιανὸς, καίτοι δὲν ἐγνώριζε τὸ σύστημα αὐτὸ τῆς πάλης ἀνθρώπου καὶ ὄρνέου, ἐδέχθη οὐχ ἥτιον, παρακαλέσας μόνον τὸν ἀντίπαλόν του νὰ ἐκτελέσῃ αὐτὸς πρῶτος τὸ ἀγώνισμα.

Ὁ Βογοτανὸς ἀθλητὴς τόσῃν εἶχε πεποιθήσιν εἰς ἑαυτόν, — ἴσως ἐκ παλαιότερων του ἀθλῶν, — ὥστε ἐπρότεινε καὶ στοίχημα εἰς τὸν Παναῆ, ὅστις καὶ τὸ ἀπεδέχθη προθύμως.

Δι' αὐθορμήτου δὲ προσφορᾶς τῶν Ἰσπανῶν θαυμαστῶν τοῦ ἀθλητοῦ τῶν συνελέγη ποσὸν ἐκ δεκαπέντε χιλιάδων πεσετῶν, τὰς ὁποίας ὁ Κουταλιανὸς ἐδήλωσεν ὅτι εὐχαρίστως θὰ ἀντίκρουζεν.

Ἡ πάλη θὰ διεξήγετο, φυσικά, εἰς τὸ ὑπαίθριον.

Ἀθληταὶ καὶ θεαταὶ ἀνῆλθον τότε εἰς ἓνα εὐρὸν ὄροπέδιον, ὅπου προσεκόμισαν δύο Κόνδορας ἐντὸς τῶν κλωβῶν των. Δύο δέ, διότι, ὅπως ὑπεστήριξαν οἱ διαιτηταὶ τοῦ ἀγῶνος, θὰ ἦτο ἄνισος ὁ ἀγὼν, ἂν ὁ Ἕλλην ἐπάλαιε μὲ τὸν κουρασμένον, ἐκ τῆς πρώτης συναντήσεως κόνδορα.

Ἡνοίχθη τότε ὁ πρῶτος κλωβὸς καὶ ὁ Βογοτανὸς παλαστής συνεπλάκη μὲ τὸ ὄρνεον μὲ τόσῃν ὀρμῇ, ὥστε ἄνθρωπος καὶ κόνδορα μετεβλήθησαν εἰς ἓνα σύμπλεκτον ὄγκον, ποῦ θὰ ἔπρεπε νὰ «ξεδιπλωθῇ» διὰ νὰ διακρίνῃ ὁ κόσμος ἂν ἐπρόκειτο περὶ ἑνὸς πλάσματος ἢ περὶ δύο...

Ὁ Κουταλιανὸς παρηκολούθει περίεργος τὴν ἰδιορρυθμὸν ἐκείνην πάλην, προσπαθῶν κυρίως ν' ἀντιληφθῇ ποῦ ἐνέκειτο ἡ δύναμις τοῦ πελώριου ὄρνέου. Δὲν ἐβράδυνε δὲ νὰ κατανοήσῃ, ὅτι ἂν ἀπεφεύγετο τὸ ἐπικίνδυνον γράμφος του, μὲ ἓνα κτύπημα τοῦ ὁποίου ἡδύνατο νὰ διαρραγῇ καὶ τὸ δυνατώτερον κρανίον, τὰ νύχια τῶν ποδιῶν του δὲν θὰ εἶχαν ὑπερβολικὴν ἀντοχὴν μπροστὰ στὰ μπράτσα ἐνὸς ἐξησκημένου ἀθλητοῦ.

Ἡ πάλη τοῦ Βογοτανοῦ, ἐν τούτοις, παρετίνατο ἄνευ ἀποτελέσματος, καὶ ὁ κόσμος ἤρchiσε ν' ἀνησυχῇ διὰ τὴν τελικὴν του

τύχην. Καί εἶχαμεν ἐπιτύχει ὁ Ἴσπανοαμερικανὸς ἀθλητὴς ν' ἀποφύγη τὰ σφυροκυπήματα τοῦ ῥάμφους τοῦ πτερωτοῦ θησίου, μόλις ὅμως κατώρθωσε νὰ συγκρατῆ τὰ γαμψόνυχα ἀτσάλενια του πόδια... Καί, εἰς μίαν ἀγρίαν κρίσιν τῆς πάλης, ὁ ἀετός, κατορθώσας νὰ διανοίξῃ ἀποτόμως τὰς τεραστίας του πτέρυγας, ἀνυψώθη μετὰ τοῦ ἀθλητοῦ ὑπὲρ τὸ ἔδαφος μὲ τόσην ταχύτητα καί εἰς τοιοῦτον ὕψος, ὥστε πάντες ἐπίστευσαν ὅτι ὁ παλαιστὴς ἦτο χαμέ.ος, διότι ἦ θὰ παρεσύρετο ὑπὸ τοῦ ὀρνέου μέχρι τῶν ἀποκρήμων χαραδρῶν τοῦ ἀντικρουοῦ βουνοῦ καὶ θὰ κατεσπαράσσετο, ἢ θὰ ἀπεινάσσετο ἐκ τοῦ ὕψους ἐκεῖνου καὶ θὰ κατασυνετριβέτο πίπτων ἐπὶ τοῦ πετρώδους ἐδάφους.

Ἡ θαυμαστίη του ὅμως τέχνη ἔσωσεν ἀπὸ βέβαιον θάνατον τοῦ Ἴσπανοαμερικανόν.

Συγκρατηθεὶς εἰς τὸ ὕψος ἐκεῖνο μὲ τὸ ἕνα του χέρι ἀπὸ τὸ πόδι τοῦ ὀρνέου, κατώρθωθε νὰ ἐμπήξῃ τὴν μάχιράν του εἰς τὴν κοιλίαν αὐτοῦ κατενεγκὼν οὕτω ἐναντίον του θανάσιμον τραῦμα. Κουλουριασθεὶς δὲ κατόπιν ὑπὸ τὰς πελωρίας πτέρυγας τοῦ ἤδη ψυχοραγοῦντος πτερωτοῦ του ἀντιπάλου, ἐσωριάσθη μαζί του ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐπιτυχόν, διὰ καταλλήλων ἐναερίων συστροφῶν, νὰ πέσῃ αὐτὸς ὑπεράνωθεν τοῦ ἀετοῦ... Τοιοῦτοτρόπως ἐσώθη.

Ὁ κόσμος ἐχειροκρότησεν. Ἄλλ' ὄχι διὰ τὴν ἀμφισβητήσιμον νίκην τοῦ ἀθλητοῦ, ὅσον διὰ τὴν ἀνέλπιστον σωτηρίαν του. Εἰς τοιούτους ἀγῶνας, κατὰ κανόνα, ὅπως ἐξηγήθη εἰς τὸν Κουταλιανὸν δὲν θεωρεῖται νικήσας ὁ ἀθλητὴς, ἂν ἀφεθῆ ν' ἀνυψοθῆ ὑπὸ τοῦ κόνδορος ἔστω καὶ δύο σπιθαμὲς ἀπὸ τοῦ πεδίου τῆς πάλης.

— Ἄ ! ἔκαμεν ὁ ἥρωας μας. Αὐτὸ δὲν τὸ ἐγνώριζα, καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς ἤθελα νὰ μάθω.

Ἡνοίχθη κατόπιν ὁ δεῦτερος κλωβός, καὶ ὁ δεῦτερος κόνδορος, ἐπίσης μὲ τὸν πρῶτον μεγαλοπρεπῆς ἐξώρμησε κατὰ τοῦ ἀναμένοντα αὐτὸν Παναῆ

Μὲ τὴν πρῶτην ὅμως στιγμὴν τῆς συμπλοκῆς κατεφοράθη ἡ ἀσυγκρίτως ἀνωτέρα δύναμις τοῦ ἀνθρώπου, καίτοι ἐστερεῖτο τῆς σχετικῆς γυμναστικῆς πείρας.

Ὁ Καπετὰν Παναῆς ἐκράτησεν ἀκίνητον τὸν ἀντίπαλόν του συλλαβῶν αὐτὸν ἀπ' ἀμφοτέρων τῶν ποδῶν. Ἐπρεπεν ὅμως

ν' ἀποφύγη εἰς τὰ κτυπήματα τοῦ τρομεροῦ του ράμφους, τὸ ὁποῖον παρ' ὀλίγον, μὲ τὸ πρῶτο κτύπημα, νὰ τοῦ ἐξορύξη τὸ ἓνα μάτι... Ἐκαμψε τότε τὸν ἓνα του βραχίονα καὶ παρουσίασεν εἰς τὸ στόμα τοῦ ἀετοῦ ὡς βορὰν τὸν νευρώδ του ἀγκῶνα.

Ὁ κόνδωρ, κτυπῶν συνάμα διὰ τοῦ ράμφους, ἐτάνυσε τὰς φοβεράς του πτέρυγας, προυπαθῶν νὰ παρασύρη εἰς τὸν ἄερα τὸν ἀντίπαλόν του. Ὁ Καπετὰν Παναῆς, ὅμως δὲν ἦτο εὐκολο πρᾶγμα νὰ ξεριζωθῆ ἀπὸ τὴν θέσιν του.

Διήνοιξε δ' ἕξαφνα ἑλαφρὰ τὰ σκέλη του καί, συλλαβῶν διὰ τῆς μᾶς μόνον χειρὸς ἀμφοτέρους τοὺς πόδας τοῦ πτερωτοῦ θηρίου, τοῦ κατέφερε διὰ τῆς ἐτέρας τόσο τρομερὸν γρόνθον κατὰ κεφαλῆς, ὥστε ὁ ἀετὸς ἐξελίσθη, συνεστράφη ἀποτόμως, αἱ πτέρυγές του ἐπλατάγισαν τροιωδῶς καὶ κατέπεσε τέλος ἀνεστραμμένος, τοῦ παλαιστοῦ ἀπωθήσαντος αὐτὸν καθ' ἣν στιγμὴν ἀντελήφθη παραλυομένας τὰς δυνάμεις του, οὕτως ὥστε ὁ μὲν κόνδωρ ἐσπαράσσετο τότε κατὰ γῆς, ὁ δὲ Καπετὰν Παναγῆς τὸν ἠτένιζε σκεπτικὸς καὶ μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια.

Τὸ πλήθος ἀνευφήμισε καὶ ἐχειροκρότησε φρεντιωδῶς τὸν ἀπαράβλητον νικητὴν. Δύο δὲ εἰδικοί θηριοδασταὶ ἔσπευσαν νὰ δεσμεύσουν τὸν ἀσπαίροντα ἀπὸ τὸ κτύπημα κόνδωρα, διότι θὰ ἦτο ἀσυγκρίτως ἐπικινδυνωδέστερος ἐν τῇ λύσει του, ἂν συνήρχετο ἐξαίφνης ἀπὸ τὴν σκοτοδίνην του.

Ὁ Καπετὰν Παναῆς εἶχε νικήσει καὶ πάλιν. Ὁδηγήθη δὲ τιμητικώτατα μέχρι τῆς πρωτευούσης ὑφ' ὄλου τοῦ πλήθους τῶν θεατῶν, παρετέθη ἐκεῖ γεῦμα πρὸς τιμὴν του καὶ τοῦ ἐμετροῦθη τὸ κερδιθὲν στοίχιμα τῶν δεκαπεντάκις χιλίων πεσετῶν.

* *

Εἰς τὸ κράτος τοῦ Ἐκουαδόρ, τοῦ... πρὸ ἐπέρας κατὸ πιν, δὲν εὐρῆκεν ἕδαφος ἀθλητικῆς δράσεως, καθ' ὅσον τρομεροὶ σεισμοὶ εἶχον ἐπιφέρει δεινὰς καταστροφὰς εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ Κουίτο, ὅπου τὸ ὑφαίστειον Δεμβοράσο εἶχε ἐξεμέσει ὑπερκατοντάκις χιλίους τόννους λάμας καὶ εἶχε σκεπάσει μὲ τὸ φλογερὸν της σάβανον ὀλοκλήρους ἐπαρχίας... Ὁ πληθυσμὸς, συνεπῶς, εἶχε διασπαρῆ τῆδε κάκεισε καὶ τὰ εἶχε κυριολεκτικῶς

Εκουαδόρ
Κουίτο

Δεμβοράσο
υφαίστειον

Πολίτ

ἐκτρεφῆν
γερὰν
1800-1900

χαμένα, καθ' ἣν ἐποχὴν ἔκαμεν εἰς τὴν χώραν τὴν ἐμφάνισίν του ὁ Ἕλλην πρωταθλητής.

Ἀπεβιβάσθη λοιπὸν εἰς τὸν λιμένα τοῦ Γουαγιακίλ τοῦ πρώτου ἀποπλέοντος σκάφος τῆς ἀκτοπλοΐας καὶ ἀπῆλθεν εἰς Λίμαν, τὴν πρωτεύουσαν τοῦ Περσῶ.

Ἐκεῖ, μεταξὺ ἄλλων ἐπληροφόρηθη ὅτι εἰς κάποιαν λίμνην τοῦ ἐσωτερικοῦ, ὅπου, ἐπὶ νησίδων, ὑφῴντο πανάρχαιοι ναοί, ἐτρέφοντο λίαν ἐπικίνδυνοι καϊμάν, ὅπως λέγονται εἰς τὴν ἐγχωρίαν διάλεκτον οἱ κοινοὶ κροκοδείλοι.

Εἰς τὴν λίμνην αὐτήν, ὅπως τοῦ διηγήθησαν, τολμηροὶ κολυμβηταὶ κοτώρθωναν νὰ ἀλιεύουν κροκοδείλους μὲ κίνδυνον, ἐννοεῖται, τῆς ζωῆς των, ἀλλὰ σπανίως ἀποτυγχάνοντες.

Ἦτο ἓνα ἀγώνισμα αὐτὸ ἐντελῶς πρωτότυπον καὶ ἰδιόρρυθμον, ἀλλ' ἀρκετὰ ναυτικόν, ὥστε νὰ γαργάλη τὴν ἀθλητικὴν φιλοτιμίαν τοῦ παλαιοῦ θαλασσομάχου.

— Πρέπει νὰ τὴν ἐπισκεφθῶμεν αὐτὴν τὴν λίμνην, εἶπε πρὸς τοὺς συντρόφους του. Ποιὸς ξεύρει ἂν δὲν θὰ ἔχη τὴν ὄρεξιν κανένας καϊμάν νὰ δαγκάση καὶ Ἑλληνικὸ κρέας.

Παρέλαβε δὲ τοὺς τρεῖς βοηθοὺς του, μαζὺ μὲ τὰς ἀθλητικὰς του ἀποσκευὰς καὶ ἀπῆλθε πρὸς τὴν περίφημον λίμνην, — τὴν Τιτικάκα, — ποὺ ἀποτελεῖ τμῆμα τοῦ νοτιανατολικοῦ συνόρου Περσῶ καὶ Βολιβίας.

Ἐκεῖ δὲν ἐβράδυνε νὰ γνωρισθῆ μὲ ἐγχωρίους λίμνοβίους ἀλιεῖς καὶ ναυτικούς καὶ νὰ λάβῃ τὰς πληροφορίας ποὺ τοῦ ἐχρειάζοντο. Ἔμαθε δὲ ὅτι τοὺς καϊμάν τοὺς ἐθήρουν πολλοὶ ἀλιεῖς μαζὺ, συμπράττοντες καὶ ἀλληλοβοηθούμενοι πρὸς ἀποτροπὴν τῶν κινδύνων τοῦ τοιοῦτου κυνηγιοῦ.

Τὸ πρῶτο βράδυ, εἰς ἓνα καμπαρέ, — μιὰ «ποσάδα», — τῆς λίμνης τοὺς προσεφώνησε, τοὺς συνεχάρη διὰ τὴν τόλμην των καὶ τέλος τοῖς εἶπε :

— Κυνηγᾶτε πέντε-πέντε μαζὺ τὸν καϊμάν, δὲν εἶν' ἔτσι ;

— Διαφορετικὰ δὲν γίνεται, ἀπήντησε κάποιος, Ἄν πάη κανεὶς μονάχος του, θὰ τὸν καταπιοῦν σήγουρα τὰ τρομερὰ αὐτὰ ζῶα ...

— Πιθανόν, ὑπέλαβεν ὁ Κουταλιανός. Ἐγὼ, ἐντούτοις, θὰ σᾶς προτείνω ἓνα στοίχημα, ἂν τὸ δέχεσθε ...

— Γιὰ λέγετε. Θὰ σκεφθοῦμε ...

Λίμαν
Γουαγιακίλ

+
υβέρρα
λίμα

καϊμάν
κροκοδείλοι

λίμαν
Τιτικάκα

— Θὰ βουτήξω ἐγὼ μόνος μου, καί, ἂν φέρω ὄχι ἕναν, ἀλλὰ δύο κροκοδείλους στὴν ἀμμουδιά αἰχμαλώτους μου, θὰ κερδίζω, ἄλλως θὰ χάνω ...

— Καὶ ἂν σᾶς καταπιῇ κἀνὲν ἀπὸ τὰ θηρία αὐτά; παρετήρησεν ἕνας γηραιὸς ψαρᾶς.

— Μὴν ἀνησυχῆτε, ἐδήλωσεν ὁ Καπετὰν Παναῆς. Διὰ τὸ ἐνδεχόμενον αὐτὸ, τὸ ὁποῖον δὲν ἀντικρούω, χάριν ἀσφαλείας τῶν μελλόντων νὰ στοιχηματίσουν μαζί μου, θὰ κατατεθῇ τὸ χρῆμα τοῦ στοιχήματος ἐκ τῶν προτέρων ...

— Τί στοιχίμα προτείνετε;

— Δέκα χιλιάδες πέζος ...

— Ὅταν πολλὰ δὲν εἶνε γιὰ φτωχοψαρᾶδες ὅσων ἐμᾶς; εἶπεν ὁ γερωλύκος τῆς λίμνης.

— Ἐγὼ θὰ τὰ καταθέσω μόνος μου. Σεῖς βάλτέ τα διὰ συνεισφορᾶς ὅλοι μαζί...

— Σύμφωνοι! ἀπήντησαν ἐν χωρῷ οἱ ἄλιεῖς, μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι τὸ κέρδος θὰ ἦτο ἐξάπαντος δικό τους.

— Ποῦ θέλετε νὰ κατατεθῇ τὸ χρῆμα;

— Στὰ χέρια τοῦ σταθμάρχου τοῦ ἀλιευτικοῦ μας σταθμοῦ.

Ὁ Κουταλιανὸς ἐστράφη πρὸς ἕνα ἐκ τῶν βοηθῶν του, τὸν ὁποῖον ἐχρησιμοποιοῦσε καὶ ὡς ἐπιμελητὴν τῆς μικρᾶς του παρῆας.

— Σταῦρο, εἶπεν, ἀκολούθησε τοὺς κυρίους καὶ κατάθεσε, ὅπου σοῦ ὑποδείξουν, ἐπ' ὀνόματι μου δέκα χιλιάδες πέζος ἐπὶ ἀποδείξει, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ σημειώνεται ὁ λόγος τῆς καταθέσεως.

Οἱ Περουβιανοὶ ἄλιεῖς, οἱ ἐκεῖ παρόντες, ἦσαν εἴκοσι τέσσαρες. Συνεισέφερες λοιπὸν ὅσα ἠδύνατο ὁ καθένας, συνεπληρώθη τὸ ὀρισθὲν ποσόν, καὶ τρεῖς ἐξ αὐτῶν, παραλαβόντες καὶ τὸν Σταῦρον, ἀπῆλθον εἰς τὸν ἐγγυὸς σταθμὸν καὶ κατέθεσαν εἰς χεῖρας τοῦ Ἀρχηγοῦ τὰς εἴκοσι χιλιάδας Περουβιανὰ φράγκα, τοῦ Σταθμάρχου συντάξαντος σχετικὸν πρωτόκολλον μὲ ὅλας τὰς ἀναγκαῖας λεπτομερείας.

Ἐπέστρεψαν κατόπιν εἰς τὴν Ποσάδα, συνέφαγον καὶ συνέκρουσαν τὰ ποτήρια μὲ τὸν ξένον ἀθλητὴν, καὶ ὠρίσθη ἡ ἐπικίνδυνος ἀπόπειρα τοῦ Καπετὰν Παναῆ νὰ γίνῃ κατὰ τὰς προσημυβρινὰς ὥρας τῆς ἐπιούσης.

Ὅταν ἤλθεν ἡ ὥρα τῆς ἐκτελέσεως καὶ ὅλος ὁ συνοικισμὸς

είχε συναχθῆ ἐπὶ τῆς ὄχθης, ὁ Κουταλιανὸς περιεζώσθη ἕνα μακρὸ καὶ δυνατὸ σχοινί, ὠπλίσθη δὲ μὲ σιδηροῦν μοχλὸν πάρχους πέντε ἢ ἕξ πόντων καὶ μήκους ἑξήντα, — τεμάχιον ἐπίτηδες μετρηθὲν καὶ ἀποκοπὲν ἀπὸ μεγαλειτερον τοιοῦτο, — ἀπέβαλε τὰ ἐνδύματά του καὶ ἐρρίφθη εἰς τὰ νερά.

Τρεῖς λέμβοι, κατὰ προηγουμένην συνενόησιν, τὸν παρηκολούθησαν ἕξ ἀποστάσεως, διὰ τὰ τοῦ παρὰσχουν εἰ δυνατὸν χεῖρα βοηθείας, ἐν περιπτώσει κινδύνου...

Ἄλλὰ δὲν παρουσιάσθη τοιαῦτη ἀνάγκη.

Ὁ Καπετὰν Παναῆς τοῖς εἶχεν εἶπει προτοῦ πηδήσῃ στὰ νερά :

— Ἡ θὰ μὲ καταπιοῦν ἢ θὰ τοὺς νικήσω ! Ἄλλο τίποτε δὲν εἴμπορεῖ νὰ συμβῆ...

Ἐπροχώρησε κολυμβῶν ἰσχυρῶς ἐπὶ ἑκατὸ περίπου ὀργυιάς, ἐρευνῶν τὰ πέριξ μὲ τὸ ἐξησκημένο του ναυτικὸ βλέμμα.

Αἴφνης ἐσταμάτησε.

Κάτι εἶχεν ἀνακινήθῃ ἔμπρός του, δυὸ ἢ τρεῖς ὀργυιές. Καὶ ἦτο, πράγματι, ἐκεῖνο ποῦ ἀνεζήτηι. Ἦτο καϊμάν, καὶ ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους μάλιστα.

Τὸ λιμνόβιον τέρας διήνοιξε τὰς τεραστίας ἀτρώτας του σιαγῶνας καὶ ὄρησέ κατὰ τοῦ τολμηροῦ κολυμβητοῦ.

Ἄλλ' ὁ Παναῆς δὲν ἐκλονίσθη.

Ἀνέμεινε τὸν ἐχθρὸν εἰς τὴν θέσιν του. Καί, καθ' ἣν στιγμήν ὁ κροκόδειλος θὰ ἐφαντάζετο ὅτι θὰ τὸν ἐτραγάνιζε μεταξὺ τῆς τετραπλῆς σειρᾶς τῶν φοβερῶν του ὀδόντων, ἐπρόβαλε τὸ δεξιὸν χεῖρ ὠπλισμένο μὲ τὸν σιδηροῦν του μοχλὸν καὶ τοῦ τὸν ἐκάρφωσεν ὄρθιον ἐντὸς τοῦ ἀνοίγματος τοῦ στόματός του !...

Ὁ καϊμάν ἀνετινάχθη, Ἄλλὰ δὲν ἠδύνατο πλέον οὔτε νὰ κλείσῃ τὸ στόμα του οὔτε ν' ἀποσπᾶσῃ ἀπ' αὐτοῦ τὸν μοχλὸν, τὸν ὁποῖον ὁ ἀθλητὴς εἶχε βυθίσει ὅσον ἐχρειάζετο ἐντὸς τῶν παρεῶν τοῦ θηρίου, οὕτως ὥστε νὰ τὸν χρησιμοποίησῃ ὡς χαλκὸν, καὶ τραβήξῃ δι' αὐτοῦ στήν ἀμμουδιά τὸν πρῶτόν του αἰχμάλωτον...

Τὸ ἥμισυ τοῦ ὑπερφυσικοῦ παιγνιδιοῦ εἶχε κερδηθῆ.

Ἄλλ' ἔπρεπε νὰ αἰχμαλωτίσῃ καὶ δεύτερον ἐχθρὸν.

Κρατῶν λοιπὸν εἰς τὴν διάθεσίν του τὸν κροκόδειλον ἐκ τοῦ παραδόξου ἐκείνου χαλγηοῦ, ἤρχισε νὰ τὸν συστρέφῃ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ νὰ τὸν προκαλῆ εἰς τυναγμούς, ὥστε νὰ προσελκύσῃ καὶ ἄλλους.

Ἐν τῷ μεταξῦ, τὸ δυνατὸ σχοινὶ μὲ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐφοδιασθῆ, εἶχε προσδέσει ἀπὸ τὸ ἕνα του ἄκρον εἰς τὸν σιδηροῦν μοχλὸν καὶ ἐκράτει τὸ ἄλλο εἰς τὴν ἀριστεράν του χεῖρα.

Τὸ δευτέρον τοῦτο ἄκρον εἶχε σχηματίσει εἰς συροθηλειάν. Ὅταν δὲ ἐνεφανίσθη δευτέρος καϊμάν, ὁ Παναῆς, μὲ τὴν παληρά του κολυμβητικὴν δεινότητα, ἐβυθίσθη ἀστραπιαίως ὑπὸ τὴν κοιλίαν τοῦ πρώτου αἰχμαλώτου του, καί, ἀναδύσας μετὰ δύο στιγμὰς ὀπισθεν τῆς οὐρᾶς τοῦ δευτέρου καϊμάν, προσέδεσε καὶ τοῦτο εἰς τὸ αὐτὸ σχοινί, περιβαλὼν αὐτὸν στερεὰ διὰ τετραπλῆς στροφῆς...

Τοιοτοτρόπως καὶ ὁ δευτέρος κατέστη ἀβλαβής, διότι, προδεδεμένος ὅπως ἦτο πλησιέστατα τοῦ πρώτου, δὲν εἰμποροῦσε νὰ κολυμβήσῃ καὶ νὰ πλησιάσῃ τὸν ἀθλητὴν ...

Ἀσφαλῆς τότε ὁ Καπετὰν Παναῆς ὑπὸ τὰς ἐπευφημίας τῶν παρακολουθησάντων τὸ ἀθλημὰ του, ἐδράξατο τῶν ἡνίων τοῦ πρωτοτύπου του «ζευγαριοῦ» καὶ τὸ παρέσυρε θέλοντας καὶ μὴ μέχρῃ τῆς ὄχθης τῆς λίμνης, ὅπου προσέδεσε τὸ σχοινὶ του ἐπὶ χονδρᾶς σιδηρᾶς πασσάλου, χρησιμοποιομένης διὰ τὴν πρόσδεσιν φορητῶν λέμβων.

— Τώρα σᾶς τοὺς χαρίζω, εἶπε πρὸς τοὺς ἀποθανυμάζοντας Περοσβιανοὺς ἄλιεις. Κάμετέ τους ὅ,τι θέλετε. Βλέπετε ὅτι τοὺς αἰχμαλώτους μου σᾶς τοὺς παραδίδω ζωντανούς, ἂν καὶ θὰ εἶνε τρελλοὶ βέβαια, διὰ νὰ ἐξακολουθοῦν νὰ χορεύουν τόσον παράφορα μέσα στὸ νερό...

Καὶ πράγματι, οἱ δύο δεσμῶται καϊμάν, ἀδυνατοῦντες ν' ἀπαλλαγοῦν τῶν δεσμῶν των, ἐρράπιζαν μετὰ μανίας τὰ νερὰ μὲ τὰς οὐρᾶς των, ἐνῶ ὁ φέρων τὸν μοχλὸν εἰς τὸ στόμα παρίστανε τῶρα κωμικώτατα ἀηδὲς θέαμα.

*
* *

Τὸ κατόρθωμα τοῦτο τοῦ Κουταλιανοῦ δὲν τοῦ προσέπρισε μόνον τὸ κέρδος τῶν δέκα χιλιάδων πέζος, ἀλλὰ καὶ διέ-

δωκεν ἀστραπιαίως τὴν φήμην του καθ' ὅσον τὸ Περού καὶ τὰς πέριξ χώρας...

Ἐκ τῶν Ποτόσι τῆς Βολιβίας, ἕνας Γυμναστικὸς Σύλλογος τὸν ἐκάλεσε νὰ δώσῃ μερικὰς παραστάσεις, νὰ γείνῃ διδάσκαλός του, ἂν ἐδέχετο, μὲ πέντε χιλιάδες πέσος τὸν μῆνα καὶ νὰ παλαίσῃ πρὸς τρεῖς περιφήμους ἐντοπίους δηλαδὴ Γαούχος, ἀθλητὰς.

Ὁ Κουταλιανὸς ἀπήντησε :

— Νὰ δώσω ἀθλητικὰς παραστάσεις, εὐχαρίστως. Αὐτὸς εἶνε καὶ ὁ σκοπὸς τῆς περιοδείας μου εἰς τὴν Ἀμερικὴν.

— Νὰ γείνω δάσκαλος, ὄχι. Διότι δὲν ἀπεφάσισα νὰ ἐγκατασταθῶ ἄλλοῦ τῆς γῆς, ἐκτὸς τῆς πατρίδος μου.

— Νὰ παλαίσω μὲ τοὺς ἀθλητὰς σας, μάλιστα. Εἶνε τὸ πρόγραμμά μου. Θὰ δοσθῇ ὅμως πρῶτα ἕνα γερὸ στοίχημα...

Καί, ὅταν ἐφθασεν εἰς τὸ Ποτόσι εὐρήκην ἔτοιμα τὰ πάντα.

Ἐξετέλεσεν ἀθλητικὰς ἐπιδείξεις, πού ἔκαμαν τοὺς Βολιβιανοὺς νὰ τὰ χάσουν. Ἠρονήθη ν' ἀναλάβῃ διδασκαλίαν εἰς τὸν Γυμναστικὸν τοῦ Σύλλογον, καὶ ἐκέρδισε πέντε χιλιάδες πέσος, σφενδονίσας κάτω ἀπὸ τὴν ἐξέδραν τῆς πάλης καὶ τοὺς τρεῖς μαζὺ ἀντιπάλους τοῦ ἀθλητὰς.

Μετέβη κατόπιν εἰς τὸ Κοκουίμβο καὶ τὸ Βαλπαράϊσο τῆς Χιλῆς, ὅπου ἔτυχεν ὁμοίας υποδοχῆς καὶ ὁμοίων θριαμβῶν.

Εἰς τὴν Βαλδίβια τοῦ ἐπροσέβη ἡ πάλη πρὸς δύο περιφήμους πλαροχηγούς Ἀραουκός, Ἄλλ' ὁ Καπετὰν Παναῆς ἀπεκρίθη :

— Στὴν πατρίδα μου τὴν Ἑλλάδα, εἴχαμε μίαν ἐπανάστασιν τὸ 1821, πού μιὰ χούφτα ἄνθρωποι γενναῖοι καὶ πατριῶται ἐπολέμησαν ἐπὶ ἑννέα χρόνια ἐναντίον τῶν κυριάρχων κατακτητῶν μας Τούρκων. Οἱ Ἀραουκοί, γιὰ τοὺς ὁποίους μοῦ ὁμιλεῖτε, εἶνε ὅμοιοι ἄνθρωποι, ἂν δὲν μοῦ εἶπαν ψεῦδη τὰ ἱστορικὰ πού ἔμαθα δι' αὐτούς. Ἐπολέμησαν καὶ πολεμοῦν χρόνια καὶ χρόνια τῶρα ἐναντίον τῶν Χιλιανῶν Ἰσπανῶν διὰ τὴν ἐλευθερίαν τους, καὶ κατῴρθωσαν νὰ ζοῦν μὲ κάποιαν σχετικὴν αὐτονομίαν εἰς τὰ βουνά τους, ὅπως οἱ δικοὶ μας ἄλλοτε Ἀρματολοὶ στὰ δικά μας βουνά... Θὰ ἦτο λοιπὸν προσβλητικὸν νὰ ἐξευτελίῃ ἕνας ἐξ ἐπαγγέλματος ἀθλητῆς ἄνδρας γενναίους καὶ πατριώτας ἀδαμάστους, καρδιᾶς μεγάλης, ἀλλὰ ὄχι ἀθλητικὰ

Bolivia
1821

Chile

Baldivia

ΑΡΑΟΥΚΟΣ

σώματα ... "Άλλο καρδιά και ψυχή γερή και άλλο άτσαλένια μπράτσα... Είμαι προ πάντος Έλλην, και σέβομαι τους πατριώτας και τους γενναίους. Οί πατριῶται Άραούκος δέν πρέπει νά παλαίσουν μαζί μου, διότι δέν μου επιτρέπεται νά τους έξευτελίσω. Τέτοια νίκη δέν θά ήταν νίκη γιά μένα οὔτε και γι' αὐτούς ἤγτα !

Μετὰ τὴν δήλωσιν αὐτὴν, διὰ τὴν ὁποίαν οἱ Χιλιανοὶ ἐθαύμασαν τὴν μεγαλοψυχίαν τοῦ ἥρωός μας, τοῦ ἐπροτάθη ἡ πάλη πρὸς κάποιον Παταγωνιον τῆς Γῆς τοῦ Πυρός, ἕνα τεράστιον γίγαντα, ἀπὸ τοὺς γιγαντοσώμους κατοίκους τῆς ἐσχαιῆς αὐτῆς τῆς Ἀμερικῆς, τὸν ὁποῖον, περιβόητον στὸν τόπο του διὰ τὴν φυσικὴν του δύναμιν, θὰ μετεκάλουν ἐπίτηδες εἰς τὴν Βαλδίβια.

— Τί ζῶον εἶν' αὐτὸ πάλιν ; ἠρώτησεν ὁ Παναῆς.

Τοῦ ἐξηγήθησαν :

— Ἡ Παταγωνία ἔχει τοὺς περὶ μεγαλόσωμους κατοίκους τῆς γῆς καὶ ἡ Γῆ τοῦ Πυρός τοὺς ἀγριωτέρους Παταγωνίας. Εἶνε ὅλοι γίγαντες. Αὐτούς, πού θὰ καλέσωμεν ἐδῶ, εἶνε ὁ γίγας τῶν γιγάντων. Δέχεσθε ;

Ὁ Κουταλιανὸς ἐγέλασε.

— Ἄρως βαρῶν καὶ πάλιν, εἶπε, εἰς μεγαλειτέραν κλίμακα. Κᾶποιος ὄγκος ἀπὸ κρέατα καὶ κόκκαλα, βέβαια, πού, ἂν τὰ κομματιᾶστε, θὰ χρειασθῆ ὀλόκληρη μασίνα γιά νά τὰ μετακομίστε ἀπὸ 'κεῖ πέρα ἐδῶ... Φέρτε τον τέλος πάντων !...

Πέντε ἡμέρας κατόπιν ὁ γίγας τῆς Παταγωνίας εὐρίσκειτο εἰς Βαλδίβιαν.

Ὁ Καπετὰν Παναῆς τὸν συνήνησε, τὸν ἐγνώρισεν, ἀντελήφθη τὴν ἀγροϊκὸν του δύναμιν καὶ τὴν ἀγριμίαν του, ἐκατάλαβεν ὅτι εἶχε νά κάμῃ μὲ ἕνα ὀγκόλιθον ἀκατεργάστου ζωντανῆς μάζης, καὶ κατενόησε τί θὰ εἶχε κάμῃ μαζί του. Τὸ ἐξεφράσθη δὲ πρὸς τοὺς βοηθοὺς του κατὰ τὸν συνηθισμένον του τρόπον :

— Ἄγκωνάρια θὰ ξεφορτώσουμε πάλιν !

Στὴ Βαλδίβια δέν ὑπῆρχε τσίρκος. Συνεπῶς, ἀπεφασίσθη ἡ ἡ πάλη νά διεξαχθῆ εἰς τὴν ἐξέδραν ἑνὸς παραλιακοῦ ποτοποιεῖου.

Μὲ τὸν πρότον γῦρον, ἀφ' οὔ ἐδοκίμασε τὴν ἀντοχὴν του, ὁ Κουταλιανὸς ἤρπασεν ἀπὸ τοῦ χορμοῦ τὸν ἀκατέργαστον ἐκεῖνον ἀνθρώπινον ὄγκον, ὅπως θὰ ἤρπαζεν ἕνα ἀσκάλιστον μυλο-

gigas
εἶπε
Παναγιώτης

λίθαρο, και τὸν ἔξεσφενδόνισεν εἰς τὴν θάλασσαν, ὑπὸ τοὺς γέλωτας τῶν θεατῶν, κερδίσας στοίχημα μικρὸν, — πεντακόσια πέζος μόνον, — διότι, κατόπιν τῶν σαρκαστικῶν δηλώσεων τοῦ Ἑλληνοῦ ἀθλητοῦ, ὀλίγοιτοι ἐπροθυμοποιήθησαν νὰ συνεισφέρουν χρήματα πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτόν.

— Πάλι καλά, εἶπεν ὁ Παναῆς, πεντακόσια πέζος διὰ τὸ ξεφώρωμα ἑνὸς μπελιᾶ, ἀρκετὰ εἶνε!

* *
*

Εἰς Βαλδίβιαν παραμένον ὁ Κουταλιανὸς ἐπληροφορήθη ὅτι εἰς τὸ Μοντεβιδέο τῆς Οὐρουγουάης ἔδινε κ' ἐπαιρνεν ὁ ἀθλητισμός, καὶ ὅτι παλαισταὶ ἐκεῖ ἐντόπιοι καὶ ξένοι ἐπροκάλουν τὸν κόσμον εἰς συναγωνισμὸν τιμῆς.

Ὁ Ἑλληνας ἀθλητὴς ἐκουράσθη.

— Πρέπει νὰ πᾶμε στὸ Μοντεβιδέο! εἶνε πρὸς τοὺς βοηθοὺς του. Δὲν πρόκειται μόνον περὶ τῆς νίκης. Οἱ φανατικοὶ παλαισταὶ βάζουν καὶ γερὰ στοιχήματα. Καὶ τί χρῆμα πρέπει νὰ κερδίζεται μαζὶ μὲ τὴ δόξα, διότι μὲ τὴ δόξα μονάχα δὲν ζοῦν οἱ ἄνθρωποι.

Ἐπεβιβάσθησαν εἰς τὸ πρῶτον μέγα ἀτμόπλοιο πρὸς ἐξέτασει τὸν περίπλου τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, καὶ, μετὰ διάπλου περιπετειώδη διαρκέσαντα ἐπὶ δεκάοκτώ ἡμερονύκτια, κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὁποίων ἐδέησε τὸ πλήρωμα τοῦ Χιλιανοῦ νὰ πολεμήσῃ καὶ ἐναντίον ψευδοπειρατῶν τῶν νήσων Φάηλανδ διενεργούντων καθρεμπόριον μεταξὺ τῶν νήσων τούτων καὶ τῶν νοτίων ἀκτῶν τῆς Ἀργεντινῆς. Οἱ ληστολαθρέμποροι, ἐσκορπίσθησαν ὑπὸ τὰς βολὰς τῶν τριῶν πυροβόλων τοῦ μεγάλου σκάφους, διότι, τότε, τὰ ἐπιβατικά τῶν θαλασσῶν αὐτῶν ἦσαν ὀπλισμένα λόγῳ τῶν τοιοῦτων ἐνδεχομένων.

Ἐφθασαν τέλος εἰς τὸ Μοντεβιδέο καθ' ἣν ἐποχὴν δέκα περιώνυμοι παλαισταὶ ἐμονομάχουν μεταξὺ τῶν χωρὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ ἐπικρατῇ κανένας.

Ὅταν ἀνηγγέλθη ἡ ἀφίξις τοῦ Ἑλληνοῦ ἀθλητοῦ εἰς τὴν Οὐρουγουανὴν μεγαλοῦπολιν, παλαισταὶ καὶ λαὸς ἠσθάνθησαν μεγίστην συγκίνησιν.

Θὰ εἶχαν βεβαίως ν' ἀπολαύσουν ἐκτάκτους, ἐνδιαφέροντας ἀγῶνας.

Καὶ δὲν εἶχαν ἄδικον.

Ὁ Κουταλιανός, μόλις κατατοπισθεὶς εἰς τὰ ἐκεῖ λαμβάνοντα χώραν, ἐδήλωσεν ὅτι ἐπροκάλει εἰς μονομαχίαν «φιλικήν» ὅλους τοὺς περιφήμους «ἄσσοις» τῆς Οὐρουγουανῆς κονίστρας.

Τὸ πρῶτο δεῖλι προσῆλθον τρεῖς.

Καὶ οἱ τρεῖς δὲ ἀναποδογυρίσθησαν μὲ τὸν πρῶτον γῦρον, τοῦ Κουταλιανοῦ κερδίσαντος δισχίλια χρυσᾶ μιλεῖς ἀπὸ τὰ τεθέντα στοιχήματα.

Τὸ δεύτερο δεῖλι οἱ ἀντίπαλοί του ἦσαν ἐπτά.

Ὁ Ἕλλην ἀθλητῆς δὲν ἐδίστασεν ἐν τούτοις.

— Θὰ τελειώσουμε ἀπόψε μὲ ὅλους ἐδήλωσε. Θέλετε ἕνας ἕνας ἢ ὅλοι μαζί;

Μερικοὶ τὸν ἐχλεύασαν διὰ τὴν θρασεῖαν δῆλωσιν, ὡς τὴν ἐχαρακτήρισαν. Οἱ παλαισταὶ ὅμως, ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὴν φήμην του καὶ τὸ προηγούμενον πάθημα τῶν συναδέλφων των, ἐτήρησαν μετρομένην στάσιν. Καὶ δὲν κατεδέχθησαν μὲν νὰ παλαίσουν μετ' αὐτοῦ ὅλοι μαζί, ἐδήλωσαν ὅμως ὅτι δὲν ἐθεώρουν προσβλητικὸν δι' αὐτοὺς ἂν ἐνικῶντο ἀπὸ ἕνα ἀθλητῆν παγκοσμίου πλέον φήμης.

Ὁ πρῶτος ἐκ τῶν ἐπτά κατενικήθη ἀμέσως, μὴ δυνηθεὶς ν' ἀνθῆξῃ οὔτε εἰς τὴν πρώτην ἐπαφὴν μὲ τὸν Καπετὰν Παναῆ.

Οἱ τρεῖς μετὰ τὸν πρῶτον, ἀπεσύρθησαν μὲ τὴν πρώτην δοκιμὴν πάλης, δηλώσαντες ὅτι ἀνεγνώριζαν τὸ ἀδάμαστον τοῦ «ἄτσαλένιου Ἀνατολίτη!»

Ἔμειναν ἄλλοι τρεῖς, οἱ ὁποῖοι ἐδήλωσαν, ὅτι, ὅπως καὶ ἂν εἶχε τὸ πρῶγμα, θὰ ἐδοκίμαζαν τὰς δυνάμεις των.

Ἐκ τούτων ὁ πρῶτος, ἕνας Βραζιλιανὸς γίγας ἐκράτησε τὴν πάλην ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν, ἀνάκηρυχθεὶς ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Κουταλιανοῦ δυνατοῦ παλαιστής, ἀλλὰ τέλος «ἔφαγε χῶμα» καὶ αὐτοῦ ἢ ῥάχης, κατὰ τὴν ἀθλητικὴν ἔκφρασιν.

Ὁ δεύτερος ἦτο δυνατώτερος τοῦ πρώτου καὶ πολὺ μεγαλοσωμότερος τοῦ Ἕλληνος, ἀλλὰ δὲν ἦτο διόλου τεχνίτης. Καὶ ἐνικήθη ταχύτερον, ἐνῶ θὰ ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ ἐπὶ ὥρας ἴσως ἀμφιροπῆ τὸν ἀγῶνα, ἂν ἐγνώριζε νὰ παλαίῃ τεχνικά.

Ὁ τρίτος καὶ τελευταῖος ἦτο ἕνας ὑπερύψηλος γίγας Ἑου-

Ἐξῆς
χῶμα
ἢ ῥάχης

θροόδεσμος ἀπὸ τὸ Ἰκρὸν Χάκο τῆς Ἀργεντινῆς. κυνηγὸς ἀγρίων ἀλόγων, τὰ ὁποῖα, ὅπως ἔλεγαν, συνελάμβανε ζωντανὰ μὲ τὰ χέρια του... Ἄν εἶνε τοῦτο πιστευτόν.

Ὁ Κουταλιανὸς τὸν ἀνεμέτρησε ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν διὰ τὰ εὖρη τὰ τρωτά του, καὶ κατόπιν συνεπλάκη μαζί του. Ἄντελήφθη δὲ ἀμέσως ὅχι μόνον ὅτι εἶχε τὰ κάμη μὲ ἀθλητὴν ἐκτάκτου μυϊκῆς δυνάμεως, ἀλλὰ καὶ μὲ ἄνθρωπον συνάμα ἀγροῖκον ἄξιστον, ἀγρίον, ἱκανὸν δὲ τὰ μετατρέψῃ τὴν «φιλικὴν σανάτησιν» τῆς νομίμου πάλης, εἰς ἐχθρικὴν ἐπίθεσιν στραγκαλισμοῦ...

Καὶ ἔλαβε τὰ μέτρα του.

Κατανοήσας ὅτι τὸ ἀσθενὲς σημεῖον τοῦ γίγαντος ἐκεῖνου τῶν Πάμπας ἐνέκειτο εἰς τὰς ὑπερμέτρως μεγάλας του κνήμας, μετὰ τὸν πρῶτον γύρον, κατὰ τὸν ὁποῖον οὐδέτερος ἠττήθη, ὁ Κουταλιανὸς ἐγονάτισε...

Ὁ Ἐρυθροόδεσμος, ἐκλαβὼν τὴν κίνησιν αὐτὴν τοῦ Ἑλλήνος ὡς ἀδυναμίαν ἢ ὡς ἐξάντλησιν, ἀπεπειράθη, ἐπωφελοῦμενος τοῦ γιγαντίου του ἀναστήματος, τὰ ἐπιέσῃ κατὰ κεφαλῆς τοῦ ἀντιπάλου του, παραλύων οὕτω πᾶσαν αὐτοῦ κίνησιν.

Ἄλλ' ὁ Κουταλιανὸς εἶχε τὸ σχέδιόν του.

Γονατιστὸς καὶ κουλουριασμένος ὅπως ἦτο, εὗρισκετο οἶονεὶ ριζωμένος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ ἀδιάσειστος. Καθὼς δ' ἐκάμφθη ἐπ' αὐτοῦ τὸ τεράτιον σῶμα τοῦ ἐρυθροδέσμου, τὸν ἤρπασεν αἰφνιδιαστικῶς ἀπὸ τὰς κνήμας, τοῦ παρέλυσε πᾶσαν ἐλαστικότητα κινήσεως, τὸν ἀνύψωσε κατόπιν ὡς κούκλαν μοδίστας καὶ τὸν ἐξετίναξεν ὀπισθεν τῶν ὤμων του!...

Ὁ κόσμος κατεχειροκρότησεν.

Εἰς δὲ τὸν νικητὴν ἐμετρήθησαν στοιχήματα ἀνελθόντα ἐν ὄλῳ ἔκ τριάκοντα δύο ἑκατοντάδας δολλάρια...

— Ἄν ἐξακολουθήσῃ αὐτὸ τὸ πανηγύρι, πολὺ γρηγόρα θὰ γίνωμε ἑκατομμυριοῦχοι, ἔλεγεν ὁ Καπετὰν Παναῆς τὸ βράδυ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ὅπου συνέτρωγε μὲ τοὺς τρεῖς βοηθοὺς του, μοιράζων συνάμα εἰς αὐτοὺς ἀπὸ εἴκοσι δολλάρια εἰς ἕκαστον.

*
* *

Ὁλίγας ἡμέρας βραδύτερον διεπαιροῦνο διὰ τοῦ ποταμοῦ

Λαπλάτα εις τὸ Μπουένος Ἄγρες, τὴν πρωτεύουσαν δηλαδὴ τῆς Ἀργεντινῆς δημοκρατίας, ἢ ὁποία ἀντικρύζει τὸ Μοντεβιδέο ἕξ ἀποστάσεως ἑκατὸν ὀγδοήκοντα περίπου χιλιομέτρων, — τόσον εἶν' ἐδῶ τὸ πλάτος τοῦ πελωρίου ποταμοῦ Λαπλάτα.

Ἐκεῖ, εἶδομεν τὰς ἐπιτυχίας καὶ τὰς περιπετείας του, τὸν ἀφήκαμεν δέ, ὡς ἐνθυμεῖται ὁ ἀναγνώστης ἀπὸ τὰ πρώτᾳ μας κεφάλαια, ἐπιθάνατον εἰς τὸ Νοσοκομεῖον, ὅπου καὶ θὰ τὸν ἐπανεύρωμεν τώρα.

ΜΕΡΟΣ Ε΄.

Ο ΑΘΑΝΑΤΟΣ ΘΝΗΤΟΣ

I

Σωτηρία ἀνέλπιστος

— Ὁ Ἀνατολίτης σας πρέπει νὰ λείψη ὅπωςδήποτε, ἔλεγεν ὁ ταυρομάχος Ἀλόνσο ἢ Φέρρα...

— Ἔστω, ἀπῆντα ὁ φίλος του Ροντὲς Δὲ Βίλλα, ἀφοῦ δὲν κατορθώνεις νὰ ἐννοήσης ὅτι πλανᾶσαι εἰς τὰς ὑποψίας σου. Ἄλλὰ μὲ ποῖον τρόπον θὰ λείψη;

— Μὲ τὸ σιλέτο ἢ μὲ τὸ δηλητήριο, ἀδιάφορον! εἶπε μετὰ καταφώρου μίσους ὁ ταυρομάχος.

Ὁ Ἀλόνσο, πεπεισμένος πληρέστατα ὅτι ἡ Ἑσμεράλδα ἐρωτῶρει σοβαρῶς μὲ τὸν Ἕλληνα Ἀθλητὴν, ἀνέμενε τώρα μετὰ πεποιθήσεως τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ δηλητηρίου, ποῦ εἶχε διοχετεύσει τόσον ἐπιδεξιῶς ἢ φίλην του φαρμακεύτρια εἰς τὰς φλέβας τοῦ ἀτυχοῦς Κουταλιανοῦ.

Ὑπῆρχον ὅμως καὶ ἄλλοι ἐνδιαφερόμενοι, οἱ ὅποιοι, ἀντιθέτως, εἶχον τὴν πεποίθησιν ὅτι θὰ εὑρίσκετο τρόπος καταπολέμησεως τοῦ κινδύνου.

Καθ' ὄλην τὴν νύκτα τῆς ἐκδηλώσεως τῆς δηλητηριάσεως, ὁ

θεράπων ἰατρός τοῦ Νοσοκομείου διενυκτέρευσε παρὰ τὴν κλίνην τοῦ ἀθλητοῦ, πεντάκις δὲ τὸν ἐπεσκέφθη καὶ ὁ Διευθυντῆς τοῦ Καταστήματος.

Οἱ δύο ἐπιστήμονες, συσκεφθέντες ἐπανειλημμένως καὶ ἐξετάσαντες ἐπισταμένως οὖρα καὶ αἷμα τοῦ πάσχοντος, ἔμειναν σύμφωνοι ὅτι εἶχε πάθει δηλητηρίασιν ἐπικίνδυνον ἀπὸ κάποιου φυτικῆς φαρμάκι, τὸ ὁποῖον οἱ ἐγγώριοι Ἰνδαμερικανοὶ μεταχειρίζονται πρὸς ἐμβάπτισιν τῶν αἰχμῶν δοράτων καὶ τῶν βελῶντων.

Οἱ ἰατροὶ ἀνεγνώρισαν εὐκόλως τὸ εἶδος τοῦ δηλητηρίου, διότι πολλάκις τοῖς εἶχε τύχει νὰ περιθάλλουν τραυματίας ἐκ τοιούτων Ἰνδικῶν ὄπλων.

— Παράδοξον ! εἶπε σκεπτικὸς ὁ Διευθυντῆς τοῦ Νοσοκομείου. Πῶς εὐρέθη τὸ δηλητήριο ἀπὸ εἰς τὸ αἷμα τοῦ ἀσθενοῦς μας ;...

— Ἐκτὸς ἂν ὑπῆρχεν εἰς τὸν ὄργανισμὸν τῆς Τίγριος, παρετήρησεν ὁ θεράπων ἰατρός. Τίς οἶδεν ἂν τὰ θηρία αὐτὰ δὲν προσβάλλονται ἀπὸ τὸ δηλητήριο τοῦτο καὶ τὸ διατηροῦν εἰς τὸν ὄργανισμὸν τῶν ἀβλαβῆς...

— Ὅλα γίνονται, εἶπε καὶ πάλιν σκεπτικὸς ὁ Διευθυντής. Δὲν ἀποκλείεται ὅμως νὰ ἔχωμεν καὶ νέαν ἀπόπειραν δολοφονίας κατὰ τοῦ ἀθλητοῦ ἐκ μέρους ἀγνώστου ἐχθροῦ...

— Τὸ φαντάζεσθε ;

— Τί νὰ σᾶς 'πῶ ! Δὲν θὰ παύσω φρονῶν ἀκραδάντως ὅτι ἡ Τίγρις ἐξεβλήθη ἐπίτηδες τοῦ κλωβοῦ της... Μετὰ λοιπὸν τὸ πρῶτον αὐτὸ ἐγκλημα τοῦ ἀγνώστου ἐχθροῦ, διατί θ' ἀπεκλείετο καὶ δεύτερον ;

— Ὅπωςδὴποτε, εἶπε τέλος ὁ θεράπων ἰατρός, ἂν δὲν ἀπατώμεθα καὶ πρόκειται πράγματι περὶ αὐτοῦ τοῦ δηλητηρίου...

— Ἀσφαλῶς !

— Τότε τὸ ἀντιφάρμακον εἶνε γνωστόν.

— Βεβαίως ! Εἶνε τὸ *βουλούμνα λιμανς*.

— Ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν ἔχομεν ὅμως...

— Δυνάμεθα νὰ εὐρωμεν, ἐν τούτοις, δι' ἀποστολῆς εἰς Βραζιλίαν...

— Βέβαια, αλλά πρέπει να τὸ ἔχωμεν αὐθημερὸν αὖριον.

— Θὰ τὸ ἔχωμεν, διότι ἀρκεῖ ὁ ἀπεσταλμένος μας νὰ μεταβῇ εἰς τὸν ἐγγύτερον λιμένα, τὸ Ρίο Γράνδε δὲ Σούλ... Θὰ εἰδοποιήσω περὶ τούτου ἀμέσως τὸν κύριον Ἀντωνιάδην.

Προτοῦ ἐξημερώσῃ, ὁ Αἰγύπτιος διπλωμάτης Γεώργιος Ἀντωνιάδης, εἰδοποιηθεὶς, εὗρισκετο εἰς τὸ θεραπευτήριον.

— Πρόκειται λοιπὸν περὶ ἀπολείρας δηλητηριάσεως ; ἠρώτησεν ἐκπληκτος.

— Ἀναντιρρήτως !

— Καὶ τὸ ἀντιφάρμακον θὰ εὗρωμεν εἰς τὸν πρῶτον λιμένα τῆς Βραζιλίας, εἴπατε ;

— Μάλιστα !

— Δότε μου συνταγὴν. Τὴν στέλλω ἀμέσως !

Ὁ ἰατρὸς ἐνεχείρισε τὴν ζητηθεῖσαν συνταγὴν, ἡμίσειαν δὲ ὄραν κατόπιν, μόλις δηλαδὴ ἐγλυκοχάραξε, μία ταχεῖα ἀτμάκατος ἀπέπλεεν ὀλοταχῶς ἀπὸ τὸν λιμένα τοῦ Μπουένος Ἀῦρες μεταβαίνουσα εἰς Βραζιλίαν.

— Ἐνηργήσατε ἔρευναν ; ἠρώτησεν ὁ Ἀντωνιάδης... Εὐρήκατε στοιχεῖα ἐδῶ ἐνοχῆς ;

— Ἐνηργήσαμεν τὰ πάντα, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρὸς, ἀλλὰ δὲν εὐρίκαμεν τίποτε. Δοχεῖα. φιαλίδια, ποτήρια, τῶν ὁποίων ἕκαστε χρῆσιν ὁ ἀσθενὴς εὐρέθησαν ὅλα ἐν τάξει, ἀπολύτως ἀμόλυντα. Ἄν τὸ δηλητήριον τοῦ ἐδόθη ἐδῶ, τοῦ παρέσχέθη βεβαίως ἀπὸ πολὺν ἐπιδέξιον δολοφόνον καὶ διὰ δοχείου ξένου πρὸς τὸ ὕδρμα. Ἄλλ' ὑποπτεύω μᾶλλον, ἐπειδὴ τὸ τοιοῦτο θὰ ἦτο σχεδὸν ἀδύνατον, ὑποπτεύω ὅτι πρόκειται περὶ συμπτώματος τῶν τραυμάτων τῆς τίγρεως, ἢ ὁποία περιεῖχεν ἴσως εἰς τὸν ὄργανισμόν τῆς τὸ δηλητήριον...

— Καὶ τώρα, διὰ τοῦ ἀνιδότου, ἰατροί, φρονεῖτε ὅτι θὰ σωθῆ ;

— Ἄν τὸ ἔχωμεν ἐγκαίρως, βεβαίως θὰ σωθῆ... Καὶ τὸ βράδυ νὰ μᾶς ἔλθῃ δὲν θὰ εἶνε ἀργά. Ὁ ὄργανισμὸς τοῦ ἀθλητοῦ σας εἶνε ἰσχυρότατος καὶ δὲν φοβοῦμαι...

*
* *

Μόλις ἔδυνε ὁ ἥλιος καὶ ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Αἰγυπτίου δι-

πλωμάτου επέστρεφε διά τῆς ἀτμακάτου ἐπειγόντως ἐκ τῆς ἀποστολῆς του.

Ἐφερε δὲ πράγματι τὸ ζητηθὲν ἀντίδοτον *βολούμνα λιμανς*, τὸ ὅποιον καὶ ἐχωρηγεῖτο ἀμέσως κατὰ σταγόνας εἰς τὸν ἐν ἀνασθησία ἦδη Καπετὰν Παναῆν.

Καθ' ὄλον τὸ διάστημα τῆς ἐπακολουθήσης νυκτός, ὁ Ἄντωνιάδης, ὁ θεράπων ἰατρός καὶ μία νοσοκόμος εὗρισκοντο παρὰ τὴν κλίνην τοῦ πάσχοντος.

— Πρέπει νὰ τὸν θεωροῦμεν ἐπιθάνατον, εἶπεν ὁ ἰατρός. Ὁ ἀναστηθῆ ὅμως μὲ τὸ *Λίμανς*. Τὸ ἀντίδοτον αὐτὸ ἔχει ἀναστήσει ἀνθρώπους φέροντας πέντε καὶ δέκα τραύματα ἀπὸ δηλητηριασμένα βέλη, ὅσκις παρεσχέθη ἐγκαίρως.

Ἐνήργησε κατόπιν ἐνέσεις διὰ τοῦ ἰδίου ἀντιδότου ἐπὶ τοῦ πάσχοντος, μίαν καθ' ὥραν, καὶ, τὸ πρῶτ', ὁ Κουταλιανὸς διήνοιξε τὰ μάτια, ἐμειδιάσε πρὸς τοὺς παρισταμένους καὶ ἐψιθύρισε :

— Ποῦ εἶμαι ;... Τί μοῦ ἔχει συμβῆ ;

— Ἐσώθη ! εἶπεν ὁ ἰατρός.

Καὶ ἐξήγησεν εἰς τὸν πάσχοντα τὰ λαβόντα χώραν, ἀποφυγῶν ὅμως νὰ τοῦ ἐκφράσῃ τὰς ὑπονοίας των περὶ εἰδικῆς του δηλητηριάσεως παρ' ἐχθροῦ.

— «Δὲν μᾶς ὠφελεῖ τίποτε νὰ τὸν ἀνησυχίσωμεν μὲ τοιαύτην ὑπόνοιαν», ἐσκέφθη ὁ Ἀργεντῖνος Ἀσκληπιάδης, «ἄς πιστεύῃ καλλίτερα, ὅτι πρόκειται περὶ συμπτώματος τῶν τραυμάτων του».

Τὸ μεσημέρι τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἡ Ἑσμεράδα ἐπληροφορεῖτο δι' ἀπεσταλμένου της ὅτι ὁ Ἕλλην ἀθλητής, διατρέξας κίνδυνον θανάτου κατὰ τὴν νύκτα ἐξ αἰφνιδίας δηλητηριάσεως ἀγνώστου αἰτίας, εἶχε σωθῆ ἦδη διὰ τῆς χορηγήσεως ἰσχυροῦ ἀντιδότου.

Ἄλλὰ καὶ αὐτῆς ἡ σκέψις δὲν συνέλαβεν ὑπονοίας περὶ ἐχθρακῆς ἐναντίον τοῦ ἀθλητοῦ ἐνεργείας ὠρισμένου προσώπου, ἀλλ' ὅτι ἡ δηλητηρίασις θὰ ἦτο συνέπεια τῶν τραυμάτων, ποὺ εἶχε λάβει ἀπὸ τὴν τίγρην.

Οἱ ἰατροὶ διέταξαν κατόπιν γαλακτοθεραπείαν ἐπὶ πέντε ἡμέρας, μετὰ τὰς ὁποίας ὁ Καπετὰν Παναῆς ἤρχισε νὰ ἐγείρεται τῆς κλίνης του καὶ νὰ κάμνῃ βραχὺν περίπατον ἐντὸς τοῦ κηπασίου τοῦ Νοσοκομείου.

— Θα βαστάξει πολὺ ἀκόμη αὐτή μου ἢ φυλάκισις ; ἤρω-
τησε κάποτε τὸν συνοδεύοντα αὐτὸν εἰς τὸν περίπατόν του ἱατρόν.

— Διὰ τὴν κοῦσιν οἰουδήποτε ἄλλου, ἀπήντησεν οὗτος, θὰ
διήρκει ἓνα τοῦλάχιστον μῆνα ἀκόμη. Ἄλλά, προκειμένου περὶ
τῆς ἰδικῆς σας ἀντοχῆς, δὲν ἔχομεν ἀνάγκην νὰ σᾶς κραατήσω-
μεν πλέον τῶν δέκα ἀκόμη ἡμερῶν... Ἄλλά, μετὰ τὴν πλήρη
ἀνάρρωσίν σας, τί σκέπτεσθε νὰ κάμετε ; Θὰ μᾶς φύγετε ἀπὸ
τὴν Ἀργεντινήν ;

— Ἐχω πρόσκλησιν διὰ τὴν Βόρειον Ἀμερικὴν, ἀπήντησεν
ὁ ἀθλητής, ὅπου πρόκειται νὰ συνταξειδεύσω μὲ τὸν κύριον
Ἄντωνιάδην.

— Θὰ μείνετε ὅμως τοῦλάχιστον μέχρι οὗ περατωθῶσιν αἱ
ἀνακρίσεις διὰ τὸ ἐπεισόδιον τῆς τίγρεως ...

— Ἀδιαφορῶ ! εἶπεν ὁ Κουταλιανός, ὑψώσας τοὺς ὤμους.
Ἐχθροὺς εἰς τὴν χώραν σας δὲν ἔχω βέβαια... Δὲν εἶνε δυνατόν
νὰ ἔχω... Ἄν λοιπὸν ἔτυχεν ἀνοιχτὸ τὸ κλουβὶ τοῦ θηρίου ἢ ἂν
τὸ ἀνοιξεν ὁ φύλαξ διότι ἦτο μεθυσμένος, ὅπως ἔμαθα, θὰ ἦτο
ἀνάξιον ἐμοῦ νὰ ἐπιζητήσω τὴν καταδίωξιν καὶ τὴν τιμωρίαν
ἐνὸς παληανθρώπου ἀγνοοῦντος τί θὰ πῆ ἐκτέλεσις καθήκοντος.
Ἄς τὸν τιμωρήσῃ ἀπλῶς ἡ Διεύθυνσις τοῦ Ἰπποδρομίου διὰ
παύσεως ἀπὸ τῆς θέσεώς του. Αὐτὸ γιὰ μένα εἶναι ἀρκετό... Ἄν
δὲν τολμᾷ, τότε ἄς μείνῃ μυστικός. Ἐγώ, βέβαια, δὲν πρόκει-
ται οὔτε νὰ ἐγκατασταθῶ μόνιμος οὔτε ἴσως νὰ ἐπιστρέψω ποτὲ
εἰς τὴν Ἀργεντινήν. Συνεπῶς, τέτοιοι ἐχθροὶ μοῦ εἶνε ἀδιάφο-
ρον ἂν ὑπάρχουν ... Θὰ εἶναι ἀστείοι ἀντίζηλοι, ὅταν ἐκείνους,
ποῦ πολλάκις συνήντησα κατὰ τὴν σταδιοδρομίαν μου, ὡς ἀθλη-
τής, ἄλλ' οἱ ὅποιοι ὑπῆρξαν πάντοτε ἀβλαβεῖς ...

* *
*

Καὶ ὅμως δὲν εἶχε δίκαιον δεικνύων τοιαύτην ἀδιαφορίαν
καὶ περιφρόνησιν πρὸς τοὺς ἀοράτους ἐχθροὺς του. Ἐξ ἐναντίας
δὲ εἶχε πληρέστατα δίκαιον ὁ Αἰγύπτιος διπλωμάτης, ὅταν, μετὰ
τὴν πρώτην ἀνάρρωσιν τοῦ ἀθλητοῦ, ἐνῶ συνέτρωγον εἰς ἓν
παραλιακὸν ἔσπιατόριον, τοῦ ἔλεγεν.

— Ἡ ἰδική μου ἀποστολὴ εἰς τὴν Ἀργεντινήν ἔληξε, φίλε
Καπετάν Παναῆ, θὰ εἶχα δὲ ἤδη ἀναχωρήσει, ἂν δὲν ἐπερίμενα

νά σέ ἴδω πρῶτον ἀντελῶς καλά. Τώρα δὲν ἐμποδίζει τίποτε πλέον τὴν ἀναχώρησίν μου, καί, μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας θὰ ἐπιβιβασθῶ διὰ τὴν Νέαν Ὑόρκην, ὁπόθεν θὰ μεταβῶ καὶ μέχρι τοῦ Καναδά. Σὺ, τί σκέπτεσαι ; Θὰ φύγωμεν μαζί :

Ὁ Κουταλιανὸς ἀπεκρίθη :

— Θὰ ἦτο ἡ χαρὰ μου νὰ συνταξειδεύσωμεν. Θὰ ἐπεθύμουν ὅμως νὰ ἔδιδα προτύτερα μερικὰς παραστάσεις ἀκόμη ἐδῶ ἢ στὴ Μενδόνα...

Ὁ Ἀντωνιάδης ἐκίνησε σκεπτικὸς τὴν κεφαλὴν.

— Δὲν θὰ σοῦ τὸ συμβουλεύσω αὐτό, εἶπε...

— Καὶ γιατί ; Δὲν πρέπει, νομίζετε, νὰ μὴ ἐγκαταλείψω ἀποτόμως τοὺς Ἀργεντινοὺς, ποὺ τόσον μ' ἐτίμησαν ;

— Αὐτὸ εἶνε λογικόν. Λογικώτερον ὅμως εἶνε ν' ἀποφύγῃς τὴν ἐχθροπάθειαν μερικῶν ἀνθρώπων, ποὺ δὲν δυστάζουν πολ-
λάκις νὰ φθάνουν καὶ μέχρις ἐγκλήματος πρὸς κορεσμόν τῆς ἐμπαθείας ἢ τοῦ φθόνου των...

— Μοῦ ὑπενθυμίζετε δηλαδὴ πάλιν τὸ ἐπεισόδιον τῆς τί-
γρωσ...

— Ναί. Ἀκριβῶς...

— Ἀλλὰ μήπως εἶν' ἀδύνατον νὰ ἦτο ἐντελῶς τυχαῖον ;

— Ἀδύνατον ὄχι. Ἀλλ' ἐκ τῶν πραγμάτων ἀποδεικνύεται ὅτι δὲν ἦτο τυχαῖον...

— Μά, φρονεῖτε ὅτι αἱ διαδόσεις ἔχουν καμμίαν ἀξίαν ;

— Δὲν πρόκειται περὶ ἀπλῶν διαδόσεων.

— Ἀλλά ;...Μήπως ἔχετε νεωτέρας ἐνδείξεις ;

— Καὶ πολὺ σαφεστέρας μάλιστα

— Εἴμπορῶ νὰ τὰς μάθω ;

— Διατὶ ὄχι...

Καὶ ὁ Ἀντωνιάδης ἐξηγήθη :

— Γνωρίζεις, φίλε μου, εἶπεν ὅτι ἐνοχοποιήθη δι' ἀμέλειαν ὁ θηριοφύλαξ Μουλάτρης Μπάλμπο...

— Καὶ διότι ἦτο μεθυσμένος καὶ ἀφῆκεν ἀνοιχτὸ τὸ κλουβὶ τῆς τίγρωσ...συνεπλήρωσεν ὁ Κουταλιανός.

— Ἐὰν τὰ πράγματα εἶχον ἀκριβῶς ὅπως τὰ διατυπώνεις, ἐπανάλαβεν ὁ Ἀντωνιάδης, τὸ ἐπεισόδιον δὲν θὰ εἶχε βεβαίως μεγάλην σοβαρότητα. Δὲν εἶν' ἔτσι ὅμως... Ἐνας μεθυσμένος ἔμπορεῖ βέβαια ν' ἀφήσῃ ἀνοιχτὸ τὸ κλουβὶ κάθε θηρίου, ὄχι

ὅμως και νὰ τὸ ἀνοίξη τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς, πού τοῦ χρειάζεται διὰ νὰ ἐγκληματίση... Καὶ βεβαίως τὸ κλουβὶ ἠνοιχθῆ ἐκείνην μόλις τὴν στιγμὴν, διότι, ἂν εἶχε λησμονηθῆ ἀνοικτό, ἡ Τίγρις δὲν θὰ ἐπερίμενε τόσες ὥρες γιὰ νὰ δομήσῃ πρὸς τὰ ἔξω...

— Ἔχετε δίκαιον, βέβαια, εἶπε σκεπτικὸς τώρα και ὁ Καπετὰν Παναῆς.

Ἄντιον Παναῆς :

— Παρακολούθησον τὸν ὀρθολογισμόν μου και θὰ ἴδῃς...

Ἄντιον Παναῆς : ὁ Μιγάς τοῦ ὑπόπτου παρελθόντος, ἐδικάσθη και κατεδικάσθη εἰς διαιτησίαν...

— Ἐγὼ θὰ ἐδήλωνα ὅτι δὲν ἐπιθυμῶ νὰ καταδιωχθῆ.

— Τὸ ἐμάντευσα και δι' αὐτὸ ἐνήργησα ἐγὼ και κατεδιώχθη.

— Κατόπιν ;

— Αὐτὸς λοιπὸν ὁ Μιγάς, προχθὲς, κατώρθωσε ν' ἀποδράσῃ τῶν φυλακῶν δωροδοκήσας μὲ χίλια δολλάρια τοὺς φύλακας του... Ἄντιον Παναῆς αὐτὸς ἦτο πάμπτωχος, μόλις ἀποζῶν ἐκ τοῦ ἐλεεινοῦ τοῦ ἡμερομισθίου. Τὰ χίλια δολλάρια ἦτο ἀδύνατον νὰ τὰ ἐξοικονομήσῃ, ἂν κάποιος ἄλλος δὲν ἐνδιεφέρετο ὥστε νὰ τοῦ τὰ προμηθεύσῃ... Εἶπε δὲ ἀπολύτως βεβαιωμένον τοῦτο, διότι οἱ δεσμοφύλακες, πού τὸν ἀφῆκαν νὰ δραπετεύσῃ, κατεφωράθησαν γλενεῶντες τὴν ἴδια νύχτα τῆς δραπετεύσεως, και, ἐν τῇ μέθῃ των ἔλεγον μεταξὺ των, ὅτι «θὰ ἐγίνοντο πλούσιοι, ἂν τοὺς ἐτύχαιαν πέντ' ἔξη ὅσαν τὸ Μιγάς κατὰ μῆνα»... Συλληφθέντες, ὡς ἐκ τούτου, ἐξηναγκάσθησαν νὰ ὁμολογήσῃ τὸ πρᾶγμα, τὰ πλεῖστα τῶν χρημάτων κατεσχέθησαν ἐπ' αὐτῶν, και ἤδη πληρώνουν τὴν κακοήθειάν των δι' ἑξαμήνου φυλακίσεως, ἀντὶ τοῦ δραπετεύσαντος... Μ' ἐννοεῖς τώρα ;

— Βεβαίως ! ἐτόνισε σκεπτικὸς ὁ ἀθλητής. Καὶ πάλιν ὅμως ἀπορῶ, ποῖος ἤμπορεῖ νὰ εἶνε αὐτὸς ὁ ἄγνωστος ἐχθρὸς μου, διὰ ποῖον λόγον μ' ἐχθρεύεται μέχρι τοιοῦτου βαθμοῦ, και πῶς ἐνεργεῖ ἐκ τοῦ σκότους, ἐνῶ θὰ ἔπρεπε νὰ μὲ κτυπήσῃ στὰ φανερά, ἂν εἶνε ἄνδρας !

Ἄντιον Παναῆς :

— Σκέπτεσαι, φίλε μου Παναῆ, μὲ τὴν ἰδικὴν σου ἐντιμότητα. Τὴν νοστιμότητα ὅμως τῶν μοχθηρῶν δὲν τὴν γνωρίζεις καθόλου. Νὰ σὲ κτυπήσῃ στὰ φανερά, ἔ... Μὰ ποῖος θὰ ἦτο ἐκεῖνος, πού θὰ ἐτολμοῦσε νὰ τὸ κάμῃ πρὸς ἄνδρα ὅσαν ἐσένα.

ἔστω καὶ ἂν δὲν ἐφοβεῖτο τὴν Δικαιοσύνην ;... Διὰ ποῖον λόγον, λέγεις, σ' ἐχθρεύεται ;... Αὐτὸ εἶνε βέβαια μυστικὸ δικό του... Καὶ προσθέτης ; ποιὸς εἴμπορεῖ νὰ εἶνε αὐτὸς ὁ ἄγνωστος, ἔ ;... Ἄ, φίλε μου, εἶσαι πολὺ ἀγαθός, καὶ διὰ τοῦτο λησμονεῖς, μερικὰ γεγονότα, ποὺ εἶνε τόσον ὑποπτα !... Λησμονεῖς ἀπὸ ποῖον ἐπροκλήθης νὰ παλαίσης μὲ τὸν ταῦρον ;

— Ἄ ! ἄ ! ἔκαμεν ὁ Κουταλιανός. Μάλιστα, ἔχετε δίκην. Ἄπὸ ἓναν ἄγνωστό μου ταυρομάχον...

— Τὸν Ἄλόνσο ὃ Φέρρα, δὲν εἶν' ἔτσι ;

— Μάλιστα... Τώρα θυμοῦμαι τὸ ὄνομα... Μά, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος τί ἐχθραν εἴμπορεῖ τὰ ἔχη ἐναντίον μου ; Δὲν εἴμεθα οὔτε τοῦ ἰδίου ἐπαγγέλματος ὥστε νὰ μὴ φθονήσῃ.

— Δὲν τὸν κατηγορῶ ἐπισήμως. Ἐκφράζω ὑπονοίας μόνον, διότι αὐτὸς σὲ προεκάλεσεν, ὅπως δὲ ἀπεκαλύφθη ἐκ τῶν ἀνακρίσεων, αὐτὸς ὁ Μουλάρτης ὁ Μπάλμπο, εἶνε παλαιὸς του ἀκόλουθος καὶ ἐκ τῶν ἐμπίστων του μάλιστα, πολὺ δὲ σκοτεινοῦ παρελθόντος, ἀπόβρασμα κοινωνικὸν ἄγνωστου προελεύσεως καὶ χωρὶς καμμίαν σαφῆ ταυτότητα. Καὶ ὅμως, αὐτὸς ὁ Μιγάς, δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας πρὸ τοῦ ἐπεισοδίου σου μὲ τὴν τίγριν, ἐθεάθη ἐπανελημμένως συμπίνων μὲ τὸν ταυρομάχον Ἄλόνσο εἰς κάποιον βρωμοκαπελειὸ τῶν λιμενεργατῶν, καὶ εἰς τὸ τέλος, εὐρέθη μὲ ἄφθονα χρηματικὰ μέσα, ὥστε καὶ τοὺς δεσμοφύλακὰς του νὰ δωροδοκῆσῃ καὶ αὐτὸς νὰ ἐξαφανισθῇ μὲ ἰδιοναυλωμένο βέβαια πλοῖον, διότι δὲν ἐπεβιβάσθη εἰς κανὲν ἀπὸ τὰ ἀποπλεύσαντα κατ' αὐτὰς διὰ τὰς κανονικὰς τῶν γραμμὰς... Βλέπεις λοιπὸν ὅτι ἡ ἐμπάθεια, ἀδιάφορον διὰ πολλοὺς λόγους ὑπάρχουσα, ἐμφωλεῖται καὶ καιροφυλακτεῖ κρυφὰ σὰν τὸ φεῖδι...

— Ὡστε, ἡ γνώμη σας εἶνε ; ἠρώτησε τέλος ὁ ἀθλητής.

— Ἡ γνώμη μου εἶνε, ν' ἀλλάξῃς ἀπὸ σήμερον ξενοδοχεῖον. Ἔλα νὰ συγκατοικήσωμεν. Μεθαύριον δὲ νὰ φύγωμεν μαζὺ διὰ τὴν Βόρειον Ἀμερικὴν, ὅπου βεβαίως, θὰ εἶσαι πολὺ ἀσφαλέστερος. Ἐδῶ δύνασαι νὰ δικαιολογήσῃς θαυμάσια τὴν μὴ συνέχισιν τῶν ἀθλητικῶν σου ἐπιδείξεων, ὡς ἐκ τῆς μακρᾶς σου ἀσθενείας ἐκ τῆς ἐπιθέσεως τῆς τίγρεως καὶ τῆς κατόπιν δηλητηριάσεώς σου... Αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη μου. Ἄν θέλῃς, ἀκολούθησέ την. Ἐγὼ σοῦ τὸ συμβουλεύω, καὶ σὲ παρακαλῶ μάλιστα νὰ τὸ κάμῃς...

— "Εστω ! εἶπε τέλος ὁ Κουταλιανὸς πεισθεῖς. Θὰ φύγωμεν μαζύ. Θὰ διατάξω τοὺς βοηθοὺς μου νὰ ἐτοιμασθοῦν καὶ νὰ ἐτοιμάσουν τὰς ἀποσκευὰς μας.

Ἄκριβῶς δὲ δύο ἡμέρας κατόπιν ὁ ἀθλητὴς μετὰ τοῦ διπλωμάτου καὶ τῆς ἀκολουθίας των ἐπεβιβάζοντο τοῦ ὑπερωκεανίου ποῦ ἐτήρει τακτικὴν συγκοινωνίαν μεταξὺ Νοτίου καὶ Βορείου Ἀμερικῆς καὶ ἀπέπλεον διὰ Νέαυ Ὑόρκην...

*
* *

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ, εἰς τὸ καμαρίνι τῆς χορευτρίας Ἐσμεράλδας περιέρχων διημιβέτο στιχομυθία μεταξὺ ταύτης καὶ τῆς φίλης της Ροζαλίας.

— "Ἐφυγαν καὶ οἱ δύο, ἔλεγεν ἡ τελευταία. Τώρα πλέον ἐλπίζω ὅτι θὰ συνηθίσῃς σιγὰ σιγὰ καὶ θὰ θεραπευθῆς. Εἶμαι δὲ βεβαία ὅτι τὰ ἴδια θὰ σοῦ 'πῆ καὶ ἡ κυρία Μάρθα ὅταν σὲ συναντήσῃ...

— "Ἄν ἡ ἀπουσία φέρῃ καὶ τὴν λησμοσύνην, θὰ γίνῃ ὅπως τὸ λέγεις. Ἄλλὰ πολὺ φοβοῦμαι ὅτι ἡ καρδιά δὲν ἔχει πάντοτε τὴν δύναμιν νὰ λησμονῆ τόσον εὐκόλῃ...

— Μά, μήπως ἤλθες εἰς κινμίαν συνάφειαν μὲ τὸν ἐκλεκτόν σου; Μήπως τὸν ἐγνώρισες τουλάχιστον ἐκ τοῦ πλησίου;

— Ἀκόμη χειρότερα ! Ἐστέναξεν ἡ Ἐσμεράλδα. "Ἐτσι ὁ πόθος καθίσταται ἰσχυρότερος, .. Μά, πές μου, καλή μου Ροζαλία, νομίζεις ὅτι δὲν ἀντελήφθη τίποτε ὁ ἀνθρωπος αὐτός;

— Δὲν εἶμπορῶ νὰ τὸ βεβαιώσω αὐτό, ἀπεκρίθη ἡ ὠραία κόρη. Ἄλλὰ, καὶ ἂν ἀντελήφθη, φαίνεται ὅτι ἠδιαφόρησεν, ἢ κάποιος ἄλλος ἔρωσ τὸν ἀπασχολεῖ ...

— Μήπως εἶνε νυμφευμένος;

— "Ὅχι ! Αὐτὸ τὸ ἐβεβαιώθην ...

— Τότε ... θ' ἀγαπᾷ ἄλλην ... Ἄλλ' ἂν δὲν ἀγαπᾷ, τότε, θὰ γίγῃ δικός μου !...

Ἡ Ροζαλία ἐξεδήλωσεν ἐκπληξίν.

— Καί, πῶς θὰ τὸ κατορθώσῃς αὐτό, εἶπεν, ἀφοῦ μάλιστα τώρα παιὰ ταξιδεύει...

— Καὶ ποιὸς μ' ἐμποδίζει νὰ ταξιδεύσω κ' ἐγώ;

— Ἄλλὰ, ὁ Ἄλόνσο λοιπόν !

— Ο 'Αλόνσο μου εἶνε ἀγαπητὸς βέβαια, εἶπεν ἡ 'Εσμεράλδα, ἀλλὰ μ' ἀγαπᾷ καὶ αὐτὸς πολὺ, καὶ ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ μοῦ ἀρνηθῆ τὴν χάριν νὰ πᾶμε στὰς 'Ηνωμένας Πολιτείας, ὅπου ἐπίσης εἰμπορεῖ νὰ ἐπιδείξῃ τὴν τέχνην του...

— "Ἔστω, παρετήρησεν ἡ Ροζαλία. 'Ἄλλ' ὅπως ἔμαθα, καὶ σοῦ τὸ εἶπον ἤδη. 'Ἀπὸ τὴν Νέαυ Ὑόρκην ὁ φίλος φεύγει διὰ τὸν Καναδάυ, ὅπου θὰ λήξῃ ἡ διπλωματικὴ του ἀποστολὴ καὶ θὰ ἐπιστρέψῃ πλέον εἰς τὴν Αἴγυπτον! ...

— Ναι, ἔχεις δίκην ... Δυστύχημα ! εἶπε σκεπτικὴ ἡ 'Εσμεράλδα.

— Ἄλλως τε, ἐπανελάβεν ἡ Ροζαλία, οὔτε πρέπει νὰ κάμῃς τοιαύτην πρότασιν εἰς τὸν 'Αλόνσο. Γνωρίζεις πόσον εἶνε ζηλότυπος καὶ πόσον σὲ ὑποπτεύθη, ὥστε νὰ φθάσῃ μέχρι μίσους καὶ κατὰ τοῦ ἀθῶου "Ἕλληνοσ παλαιστοῦ ἀκόμη ... Μὴ δοκιμάσης λοιπὸν νὰ βάλῃς φωτιὰ στὴ μπαρούτη ...

— "Ἐχεις δίκην... Θὰ ὑποφέρω σιωπῶσα ... Εὐτυχὴς ὅμως δὲν θὰ εἶμαι ποτὲ πλέον, ἐκτὸς ἂν ἡ μοῖρα μοῦ φέρῃ πάλιν τὸν ἄγγελον αὐτὸν εἰς τὸν δρόμον μου...

* *
*

Φανερόν πλέον.

Αἱ δύο φίλοι ὠμίλουν περὶ τοῦ Αἰγυπτίου διπλωμάτου. Αὐτὸν εἶχε ἀγαπήσῃ μετὰ πάθους ἡ 'Εσμεράλδα, ἐνῶ ὁ 'Αλόνσο ὑποπτεύθη τὸν Κουταλιανόν !... 'Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀπεκαλύπτετο ἡ ἀλήθεια, τί θὰ ὠφελοῦσε τοῦτο τὴν ὥραϊαν χορεύτριαν ; 'Ἡ ἀλήθεια θὰ μετεβίβαζε μόνον τὸ μῖσος τοῦ ταυρομάχου ἀπὸ τοῦ Καπετὰν Παναῆ εἰς τὸν Γεώργιον 'Αντωνιάδην... Τίποτ' ἄλλο !

II

Θριαμβευτικὴ διαδρομὴ τοῦ κόσμου.

Εἰς τὰς 'Ηνωμένας Πολιτείας ὁ Κουταλιανὸς δὲν παρέστεινεν ἐπὶ πολὺ τὴν διαμονὴν του. 'Ο ἀθλητισμὸς ἐκεῖ ἦτο διαφορῶς-

615b
505

τικῆς φύσεως καὶ οἱ ἀθληταί, τεχνῖται μᾶλλον λαμποῶς γυμνασμένοι παρὰ φυσικοὶ γίγαντες, ὅπως αὐτός, ἀπέφυγαν συστηματικῶς νὰ μετρηθοῦν μαζί του.

Δυσηρεστήθη μάλιστα πολλὰκις ἐκ τῆς ἀρνήσεώς των τὴν ὁποίαν ἐξέλαβεν ὡς περιφρόνησιν καὶ ὡς ἀγγλικὴν ὑπεροψίαν, — ὅπως τοῦ συνέβη καὶ ἄλλας εἰς ἀγγλικὰς χώρας.

— Αὐτοὶ οἱ Ἑγγλέζοι, ἔλεγεν, εἶναι ἀνυπόφοροι ἐγωῖσταί. Νομίζουν τὸν ἑαυτὸν τους ἀνώτερον ἀπὸ κάθε ἄλλην φυλὴν, καὶ δὲν καταδέχονται διὰ τοῦτο νὰ μετρηθοῦν μαζί μου. Ἴδιον καὶ ἐγὼ ἔχω ἔτι τὸ δικαίωμα νὰ τοὺς θεωρῶ νικημένους !

* *
*

Ἐπάλασεν ὁμως μὲ ἀρκετοὺς Ἀμερικανοὺς Μαύρους, Γερμανοὺς καὶ Ἴταλοὺς, καὶ τοὺς ἀναποδογύρισεν ὅλους καθὼς καὶ ἓνα πελώριον Καναδὸν «τραππιστήν», — ἀπὸ τοὺς περιφρούρους δηλαδή ἐκείνους κυνηγοὺς τῶν ἐρημιῶν τοῦ δυτικοῦ Καναδά, — ἓνα θηρίο πραγματικὸ τῶν παγωμένων δασῶν καὶ τῶν ἀπροσίτων δειράδων τῶν Βραχωδῶν Ὁρέων, ποὺ ἔχουν συνηθίση νὰ μὴ φοβοῦνται τίποτε ... Ἄλλ' ἐδῶ δὲν ἐπρόκειτο περὶ φόβου, ἀφοῦ δὲν ἐπρόκειτο περὶ ἀπειλῆς θανάτου. Καὶ ὁ Κουταλιανός, κατόπιν τραχυτάτης πάλης, ἐπέταξεν ἀνάσκελα καὶ τὸν πελώριον Καναδόν.

— Εὐρέθην εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ παλαίσω μὲ θηρία, ἔλεγε κατόπιν ὁ Καναδός. Ἐπάλασα κάποτε καὶ μὲ μίαν Πολικὴν Ἄρκτον τεραστίων διαστάσεων, ποὺ παρ' ὀλίγον νὰ μοῦ σχίσῃ τὰ στήθη μὲ τὰ νύχια της, ἀλλὰ δύναμις ὡς τῆς Καπετὰν Παναῆ πουθενὰ δὲν συήνησα. Αὐτὸς εἶνε δυνατώτερος καὶ ἀπὸ Παγόβουνο, ποὺ συντρίβει ὀλόκληρο καράβι στὸ πέρασμά του ... Θεωρῶ τιμὴ μου γιατί κατώρθωσα νὰ κρατήσω μαζί του τὴν πάλην ἐπὶ εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας, καὶ φαντάζομαι ὅτι ἄλλος ἄνθρωπος δὲν θὰ κατορθώσῃ νὰ μὲ νικήσῃ, διότι βέβαια ἄλλος ὡς αὐτὸν δὲν θὰ ὑπάρχῃ στὸν κόσμον !

Μὲ πεγάλην του δὲ εὐχαρίστησιν καὶ μὲ ἄλλην τόσῃν εὐγένειαν ἔσφουξεν ὁ Καναδός τὰ χέρια τοῦ Ἑλληνος ἀθλητοῦ καὶ τοῦ ἐμέτρησε τὰ πεντακόσια δολλάρια τοῦ στοιχήματος των ...

Κατόπιν ὁ Κουταλιανὸς κατῆλθεν εἰς τὰς Νοτίους Πολιτείας, ἐπιθυμῶν νὰ εὕρισκεται μεταξὺ Ἰσπανικῶν καλλιτέρα κοινωνιῶν, ὅπου οἱ ἀθληταὶ ἦσαν ὑποχρεωτικώτεροι, δεχόμενοι πάντοτε νὰ παλαίουν μαζί του, ἀπὸ φυλετικὴν ὑπερηφάνειαν.

Εἰς τὸ Τέξας ἐκέρδισε πέντε νίκας καὶ τρία στοιχήματα. Ἀπὸ τὸ Μεξικὸ καὶ τὰς μικρὰς Δημοκρατίας τῆς Κεντρικῆς Ἀμερικῆς ἐπέρασε διαβατικὸς, διότι εὕρισκοντο εἰς πολιτικὰς ἀνωμαλίας ἀκόμη ὅλαι αὐταὶ αἱ χώραι, καὶ κατέληξε πάλιν ἐκεῖθεν εἰς τὸ Περοῦ, ὅπου ἐγκατεστάθη διὰ πολλὰ χρόνια.

* *

Εἰς τὸ Περοῦ κατέγινε προσθέτως καὶ εἰς τὸν δαμασμὸν καὶ τὴν ἐκγύμνασιν ἀγρίων ἀλόγων, ποὺ ἔφερναν ἐκεῖ οἱ Γαοῦχοι πρὸς πώλησιν, καὶ κατέστη, ἐντὸς ὀλίγου περιφρημος ἵπποδαστής.

Ἐκεῖ ἤνοιξε καὶ κάποιον καμπαρέ, καφεζυθοπωλεῖον καὶ μαγειρεῖον, διὰ νὰ σκεπάζῃ τὰ μεγάλα του ἔξοδα, κατώρθωσε δὲ ν' ἀποκτήσῃ περιουσίαν ὑπερβαίνουσαν τὸς δεκάκις χιλίας λίρας. Ἐξημιώθη ὅμως κατόπιν, λόγῳ τοῦ πολέμου τῆς Χιλῆς πρὸς τὴν Βολιβίαν, ἐκπεσόντος τοῦ χαρτονομίσματος. Αἱ ἀθλητικαὶ του ὅμως ἐπιτυχίαι τοῦ συνεπλήρωσαν γρήγορα τὰς τυχαίας αὐτὰς ζημίας.

Εἰς τὸ Περοῦ, ὅπως λέγεται, ἦλθε καὶ εἰς γάμον μὲ κάποιαν ὄραιοτάτην ἐντοπίαν Ἰσπανίδα, ἀλλὰ τὸ τοιοῦτο δὲν ἐπιβεβαιούται, τὰ δὲ παιδιὰ του κατέστησαν, ἄλλως τε, τέλειοι Ἕλληνες. — ἀθληταὶ δὲ οἱ δύο υἱοὶ του καὶ αὐτοί, ἀλλὰ κατώτεροι τοῦ πατρὸς των.

* *
*

Μετὰ πάροδον τέλος πολλῶν ἐτῶν, ὁ Κουταλιανὸς ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Εὐρώπην μὲ τελικὸν σκοπὸν νὰ περιοδεύσῃ καὶ τὴν Ἑλλάδα ὁλόκληρον.

Ἔτσι τὸν εὕρισκον μετὰ τινα χρόνον στὴ Ρωσσία, ὅπου ἔτυχεν ἐξαιρετικῆς ὑποδοχῆς ἀπὸ τοὺς ἐκεῖ ὁμογενεῖς, ὁ δὲ

Τσάρος Ἀλέξανδρος τὸν ἐτίμησε διὰ τοῦ ἀνωτάτου παρασήμου τῆς ἀνδρείας. Αὐτὸ ἦτο τὸ πρῶτο, ποῦ τοῦ ἀπενέμετο, ἀλλὰ διὰ νὰ τὸ διαδεχθοῦν κατόπιν ἄλλα καὶ ἄλλα, πάμπολλα...

Rwata
209
Ἀπὸ τὴν Ρωσσίαν, ὅπου κυριολεκτικῶς ἐθαυματούργησε καὶ ἐκέρδισε πολλὰ χρήματα, κατήλθεν εἰς τὴν ἀφιετηρίαν τοῦ σταδίου του, τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅπου καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐγκατασταθῇ γιὰ καιρὸ. Πρὸς τοῦτο δὲ ἐνοικίασε καὶ κάποιον μικρὸ θέατρον, ὅπου ἤρχισε νὰ δίδῃ ἀθλητικὰς παραστάσεις ἐπικερδοστάτας.

* * *

Τούρκοι, Ἀρμένιοι, Κοῦρδοί, Βούλγαροι, Κιρκάσιοι καὶ ἄλλοι περίφημοι ἀθληταὶ ἐπέρασαν τότε ἀπὸ τὴν παλαιστραν τοῦ Κουταλιανοῦ, διὰ νὰ νικηθῶν πάντες, οἱ μὲν εὐκολώτερα τῶν δὲ καὶ νὰ προσκομίσουν εἰς τὸν ἀθλητὴν μας ἄφθονα κέρδη ἀπὸ εἰσπράξεις τοῦ θεάτρου του καὶ ἀπὸ στοιχήματα.

Δὲν ἐβράδυνεν, ἐννοεῖται, ὅλος ὁ κόσμος στὴν Πόλιν νὰ μιλῇ γιὰ τὸν Κουταλιανὸν καὶ τὰ ἀπίστευτα κατορθώματά του, καὶ, ἀπὸ στόμα σὲ στόμα, ἔφθασε τέλος ἡ φήμη τοῦ ἀθλητοῦ καὶ μέχρι τῶν ἀκοῶν τοῦ Σουλτάνου Ἀβδουλ Χαμίτ.

Ὁ Χαμίτ, θέλων νὰ πεισθῇ περὶ τῆς ἀξίας τοῦ ἀθλητοῦ τῆς Κούταλης καὶ ἴσως περὶ τῆς ἀφοσιώσεώς του, ὡς Τούρκου ὑπηκόου, τὸν ἐκάλεσεν εἰς τὰ Ἀνάκτορα τοῦ Γιλδίς, ὅπου τὸν ἐδέχθη εἰς ἓνα μεμονωμένον κῶσκι.

Ὁ Σουλτάνος ἠσθάνθη πραγματικὸν θαυμασμὸν ἐνώπιον τοῦ Μαρμαροθαλασσίτου ἐκείνου γίγαντος.

— Ἡ ἱστορία τῆς φυλῆς σου, Παναῆ, τοῦ εἶπε, διηγεῖται πολλὰ γιὰ γίγαντες καὶ ἥρωας. Μοῦ φαίνεσαι πολὺ γερός ἄντρας. Ἀλλὰ θὰ δεχθῆς νὰ παλαίσῃς καὶ με ἓνα δικό μου.

— Ἀρκεῖ νὰ με διατάξῃ ἡ Μεγαλειότης Σας, ἀπεκρίθη ὁ Κουταλιανός.

— Σὲ διατάσσω λοιπὸν νὰ μετρηθῆς με τὸν Ἀρχιμπεχλιβάνη μου!

Ἐννοῦσε τὸν ἀνακτορικὸν του Παλαιστὴν με τοῦ ὁποίου τὰ ἀθλητικὰ γυμνάσματα διεσκέδαζε τὸ προσωπικὸν τοῦ Γιλδίς.

Ὁ Μπεχλιβάνης (παλαιστής) αὐτὸς ἦτο πελώριος Ἀραῖν ἀπὸ

Πολύ

τὴν Βεγγάζην, μὲ ἀγρίαν φυσιογνωμίαν καὶ σιδερένιους μυῶνας. Ὅταν δὲ τὸν ἔφεραν εἰς ἀντιπαράστασιν μὲ τὸν Ἑλληνα, ἐκύτταξε περιφρονητικῶς τὸν Κουταλιανό, καὶ ἐπιθύρῃσεν :

— Σὰν τέτοιοι ἐπέρασαν πολλοὶ ἀπὸ τὰ χέρια μου, μὰ κανένας δὲν κατώρθωσε νὰ μοῦ ἀντισταθῇ... Σὲ πέντε λεπτὰ θὰ τὸν ἀναποδογυρίσω καὶ τοῦτον !

*
* *

Εἰς ἓνα κενὸ μέρος τοῦ μεγάλου μπαξέ τῶν Σουλτανικῶν Ἀνακτόρων οἱ δύο βράχοι ἐπέπεσαν κατ' ἀλλήλων. Ἄλλ' ὁ Μπεχλιβάνης, κατανοήσας ἀμέσως ὅτι εἶχε νὰ κάμῃ μὲ καλλίτερόν του, κατέβαλεν ὅλας του τὰς προσπάθειάς καὶ ὅλην τὴν πραγματικῶς ἀμίμητην γυμναστικὴν του τέχνην, διὰ ν' ἀποφύγῃ τὸ γάτζωμα τῶν φοβερῶν χερῶν τοῦ Κουταλιανοῦ. Καὶ ἔτσι ἡ μονομαχία διήρκεσεν ἀρκετά.

Τέλος ὁμως εὐρῆκεν ὁ Παναῆς τὴν κατάλληλην στιγμήν, τὸν ἐβούτηξεν ἀπὸ τὴν μέσην καὶ τὸν ἐτίναξεν ἀνάσκελα ἐπὶ τῆς χλόης τοῦ μπαξέ, ὑπὸ τοὺς γέλωτας καὶ τὰ χειροκροτήματα Σουλτάνου καὶ ὑπασπιστῶν καὶ ἀδλικῶν.

Τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ἡ παρασημοφορία τοῦ Κουταλιανοῦ καὶ ἡ πλουσία του χρηματικὴ ἀμοιβή.

Ἦτο ἤδη ἕτοιμος ν' ἀναχωρήσῃ ἐκ Τουρκίας μεταβαίνων τὴν φορὰν αὐτὴν ὀριστικῶς εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἀλλὰ μία ἀπροσδόκητος πρόσκλησις ἐκ Κριμαίας τῆς Ρωσσίας, τὸν ἔκαμε ν' ἀναβάλῃ καὶ πάλιν τὸ ποθητὸν του ταξίδι.

Εἰς τὴν Κριμαίαν εὐρίσκετο κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην κάποιο Ἰταλικὸ Ἴπποδρομίον, ἔχον καὶ διάφορα θηρία μαζύ του, διασήμευς δὲ ἀκροβάτας καὶ μερικὸς παλαιστὰς.

Ἄλλὰ τοὺς παλαιστὰς τοὺς εἶδε νὰ νικῶνται ἕνας ἕνας ἀπὸ κάποιον ἄγνωστον ἕως τότε ἀλλὰ τρομερὰ δυνατὸν Κοζάκον τοῦ Καυκάσου.

Ἡ διεύθυνσις τοῦ Ἴπποδρομίου, τὸ ὁποῖον ἐκινδύνευε τοιούτοτρόπως νὰ χάσῃ τὴν φήμην του μαζὶ καὶ τὴν πελατεσίαν του, ἐσκέφθη νὰ μετακαλέσῃ ἐκεῖ τὸν ἀήττητον Κουταλιανόν, διὰ νὰ τὸν ἐπιτιτᾶξῃ εἰς τὸν Κοζάκον γίγαντα.

Σὺν φορᾷ
ἐπιθυμία
βωαίων
πὸ τὸν
γρ
τοζάκο

Οι Ἴταλοι ἐγνώριζαν ἤδη ἀπὸ τῆς Κωνσταντινοπολίτικης ἐφημερίδες ὅτι ὁ Ἑλληὴν ἀθλητὴς εὐρίσκετο στὴν Πόλη.

Ἐτηλεγράφησαν λοιπὸν ἀμέσως προσκαλοῦντες αὐτὸν εἰς Σεβαστούπολιν.

Εἰς τὸ ἐκτενέστατον τηλεγράφημά των τοῦ ἐξηγοῦσαν περὶ τίνος ἐπρόκειτο καὶ τοῦ προσέφεραν, διὰ νὰ δεχθῆ τὴν πρόσκλησιν, χίλια ρούβλια, ὑποσχόμενοι εἰς αὐτόν, ἂν ἐνίκα τὸν Κοζᾶκον, νὰ τοῦ μετρήσουν ἄλλα δισχίλια τοιαῦτα. Προσθέτως δὲ τοῦ ἐδήλωναν ὅτι τὰ ἔξοδα τοῦ ταξειδίου του θὰ ἦσαν εἰς βάρος τοῦ Ἱπποδρομίου.

Ὁ Κουταλιανὸς ἐδέχθη προθύμως καὶ τὴν πρόσκλησιν καὶ τοὺς ὄρους τῆς συμφωνίας. Τρεῖς δὲ ἡμέρες βραδύτερον ἀπεβίβαστο εἰς τὴν Σεβαστούπολιν.

Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ἱπποδρομίου τὸν ἐπεσκέφθη εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ὅπου εἶχε καταλύσει.

— Λοιπὸν, ἠρώτησεν οὕτως μετὰ τὰς πρώτας τυπικὰς φιλοφρονήσεις, δέχεσθε νὰ παλαίσητε μὲ τὸν διαβολάνθρωπον αὐτὸν τοῦ Κανκάσου ;

— Δέχομαι μὲ ὅποιονδήποτε ! ἀπήντησεν ὁ ἦρωας μας.

— Θὰ στοιχηματίζετε μὲ τὸν ἀντίπαλόν σας ;

— Ἄν τὸ θέλη, μάλιστα. Ἄν ὄχι, ἀδιαφορῶ.

— Κανένα ἄλλον ὄρον μήπως ἔχετε νὰ μᾶς προβάλλετε ;

— Ὅρον ὄχι, Θὰ ἐπεθύμουν μόνον νὰ ἔβλεπα τὸν ἀντίπαλόν μου προτοῦ ἀντιμετωπισθῶμεν...

— Εὐκόλον πρᾶγμα. Εξύρω εἰς ποιὸ ἐστιατόριον συχνάζει τὸ βράδυ. Τρῶμε λοιπὸν κ' ἐμεῖς ἀπόψε στὸ ἴδιο...

* *

*

Εἰς τὸ ἐστιατόριον ὅπου ὁ ἦρωας μας εἰσῆλθε μετὰ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Ἱπποδρομίου, ἦσαν ἀρκετοὶ πελάται, ἀλλ' οὐδαμοῦ ὁ Καπετὰν Παναῆς κατῳρθωσε νὰ διακρίνη κανένα ἱκανὸν νὰ τοῦ χορτάσῃ τὸ μάτι.

Ὁ Ἴταλὸς τοῦ ἐξήγησεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ποὺ ἀνεζήτησαν δὲν εἶχεν ἔλθει ἀκόμη.

— Ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα ! εἶπεν ὁ Κουταλιανὸς διότι, ἂν ἐπρόκειτο γι' αὐτοὺς ἐδῶ, θὰ σᾶς ἔλεγα νὰ μοῦ τοὺς κουβαλήσετε

μάτσο στην καλαίστρα ! Δέν θάξιζε τόν κόπο νά παλαίψει μέ τόν καθένα του χωριστά.

Τήν στιγμήν ἐκείνην, ὁ σύντροφός του Ἴταλός τόν διέκοψε διά νεύματος.

— Προσέξατε αὐτούς τοὺς τρεῖς, πού μπαίνουν τώρα εἶπε.

ἘΚαπετὰν Παναῆς ἐστράφη ἑλαφρὰ πρὸς τὴν θύραν.

Τρεῖς ἄνδρες ὑψηλόσωμοι εἰσῆρχοντο τὴν στιγμήν ἐκείνην.

Ἦσαν καὶ οἱ τρεῖς πραγματικοὶ γίγαντες, ἰδίως δὲ ὁ βαδίζων εἰς τὸ μέσον αὐτῶν, καὶ ὁ Κουταλιανός, γνωρίζων νά διακρίνη τὰς φουσιογνωμίας τῶν ἀνδρῶν τοῦ ἐπαγγέλματός του, εἶπε :

— Δέν εἶν' αὐτός, πού βροίσκεται στὸ μέσον ;

— Ἀκριβῶς ! Αὐτὸς εἶνε... Πῶς σᾶς φαίνεται ;

— Ὅπως ὅλοι οἱ γεροὶ ἄνδρες τῆς φυλῆς του. Αὐτοί, καὶ οἱ τρεῖς, φαίνεται ὅτι εἶνε Κοζάκοι.

— Αὐτὸς τοῦλάχιστον, πού θὰ μετρηθῆ μαζί σας, Κοζάκος εἶνε.

— Πάει καλά, εἶπεν ὁ Παναῆς. Ὅταν τελειώσῃ τὸ γεῦμά του, τὸν καλεῖτε, σᾶς παρακαλῶ, καὶ συνηνοούμεθα...

ἘΟ Ἴταλός, ἐν δεδομένην στιγμήν, ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ τραπέζι τους καὶ ἐπλησίασε τοὺς τρεῖς ἀθλητικοὺς Κοζάκους.

ἘΟ παλαιστής τὸν ἀνεγνώρισεν, ἠγέρθη δέ, τὸν ἐχαιρέτησε διὰ χειραφίας καὶ τοῦ ἐπρότεινε νά καθήσῃ. ἘΑλλ' ὁ Ἴταλός, εὐχαριστήσας, τοῦ ἀνεκοίνωσε τὸν λόγον τῆς ἐπισκέψεώς του.

ἘΟ Ρῶσσος ἐφάνη πρόθυμος νά γνωρισθῆ μέ τὸν Ἐλληνα. Ἐπλησίασεν δὲ ἀμέσως τὸ τραπέζι τοῦ Κουταλιανοῦ, ὅστις ἐσηκώθη καὶ ὑπεδέχθη τὸν Ρῶσσον.

— Χαίρω, εἶπε, διότι ὄχι μόνον ἐδῶ ἀλλὰ καὶ ἐλὶ τῆς παλαίστρας θὰ συναντηθῶ μέ ἕνα πραγματικὸ παλληκάρι τῶν Στεππῶν. Καὶ τόσο περισσότερον, καθ' ὅσον, ὡς Ἐλλην ἔμαθα ν' ἀγαπῶ τοὺς Ρῶσσους. Διὰ τοῦτο καὶ ἂν ἀκόμη νικηθῶ ἀπὸ Ρῶσσον, δέν θὰ τὸ θεωρήσω προσβολήν μου...

ἘΟ Ρῶσσος ἀπεκρίθη :

— ἘἩ φήμη σας, Καπετὰν Παναῆ, εἶνε τόσον μεγάλη, ὥστε θεωρῶ τιμὴν μου ὅτι θὰ παλαίσω μετὰ σοῦ... Κατὰ τὰ λοιπά, σκέπτομαι κ' ἐγὼ ὅπως σκέπτεσθε καὶ σεῖς.

ἘΑλλ' ἐφ' ὅσον ἐκάθησεν ἀντικρὺ τοῦ ἀθλητοῦ μας, δέν τὸν

ἔχόρταινε τὸ μάτι του, ἐνῶ ὁ Παναῆς ἐδείκνυεν, ἐξ ἐναντίας, ἀπόλυτον ἀδιαφορίαν.

Ἐξαίφνης ὁ Κοζάκος ἠρώτησε :

— Γνωρίζετε ἱππασίαν, Καπετὰν Παναῆ ;

— Εἶμαι καὶ ἱπποδαμαστής μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Παναῆς. Στὸ Περσὺ ἐδούλευσα ἐπὶ χρόνια σ' αὐτὴν τὴν τέχνη. Στὴν ἱππασία ὁμως μόνον οἱ ἀλογάνθρωποι Γαοῦχος εἰμποροῦν νὰ παραβληθοῦν μὲ σὰς τοὺς Κοζάκους. Καὶ τὸ στορογγυλό μου, ἄλλως τε, κορμὶ δὲν μὲ πολυβοηθῆ σὲ τέτοια γυμναστική.

— Ἐχετε δίκηο...

— Τώρα, εἰπέτε μου καὶ σεῖς, εἶπεν ὁ Κουταλιανός, ἔχετε γυμνασθῆ εἰς ἄρσιν βαρῶν ;

— Ὅχι βέβαια ! ἀπεκρίθη ὁ Κοζάκος. Ἄλλὰ ὑποθέτω ὅτι θὰ σηκῶνω ἕως διακόσες ὀκάδες.

Ἐ Κουταλιανός ἐγέλασε.

— Δὲν δέχομαι νὰ συναγωνισθῶμεν, προσέθεσε, διότι ἐγὼ σηκῶνω χίλιες ὀκάδες !

Ὁ Ρώσσοσ ἀνετινάχθη ὡς νὰ εἶχε σκάσει βόμβα μπροστὰ στὰ πόδια του.

— Τί λέτε ἔκαμεν. Ἄστειεύσθε !

— Καθόλου ! Θὰ τὸ ἰδῆτε ὅταν θὰ παίξω. Λοιπὸν, μεταξὺ μας, θὰ περιορισθῶμεν νὰ μετρηθῶμεν μεταξὺ μας μόνον εἰς τὴν πάλην...

— Σὺμφωνος !

Ἄλλ' ἢ ἔκφρασις τοῦ Ρώσσοσ ἦτο κάπως διστακτικὴ τώρα.

Ἄν ὁ Ἕλλην γίγας ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν, θὰ ἦτο πολὺ δύσκολον, ἂν ὄχι ἀδύνατον νὰ νικηθῆ. Ἐνας ἄνθρωπος, ποὺ σηκῶνει χίλιες ὀκάδες, δὲν εἰμπορεῖ βέβαια νὰ συντριβῆ εἰς τὴν πάλιν, ἔστω καὶ ἂν πρόκειται νὰ παλαίσῃ μὲ τὸν καλλίτερον τεχνίτην τοῦ κόσμου.

Ὅπωςδῆποτε ὁμως εἶχε δοθῆ ὁ λόγος καὶ ἔπρεπε νὰ τηρηθῆ.

Τὸ ἐπόμενον λοιπὸν ἀπόγευμα οἱ δύο γίγαντες ἀντεμετώπισαν ἀλλήλους.

Ἡ πάλην ὑπῆρξεν ὑπερβολικὰ φληγορὰ καὶ πεισματώδης, διαρκέασα πλέον τοῦ τετάρτου τῆς ὥρας.

Τέλος ὅμως ὁ Κουταλιανὸς ἐπέτυχε, μὲ μίαν δεξιωτάτην κίνησιν νὰ περισφύγῃ τὸ κεφάλι τοῦ ἀντιπάλου του ὑπὸ τὴν ἀριστεράν του μασχάλην,

Ἐνῶ δὲ ὁ Ρῶσσος ἀνέπεμπε πεπνιγμένην κραυγὴν, ἦν δὲν κατόρθωσε νὰ συγκρατήσῃ, ὁ Παναῆς τὸν ἤρπαξε διὰ τῆς δεξιᾶς ἀπὸ τῆς πλατείας του δεσματίνης ζώνης, τὸν ἀνύψωσεν ἀπὸ τοῦ ἐδάφους καὶ τὸν ἐτίναξεν ἀνάσκελα κατὰ γῆς!

Ὁ Ρῶσσος εἶχεν ἠττηθῆ. Σηκωθεὶς δὲ ἀμέσως, ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ νικητοῦ, καὶ τοῦ εἶπεν :

— Καπετὰν Παναῆ, σὰς ἀναγνωρίζω ὄχι ἀντάξιον, ἀλλ' ἀνώτερον τῆς φήμης σας!

III

Στὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Κουταλιανὸς ἔμεινε στὴν Πόλιν μέχρι τέλους Ἀπριλίου τοῦ 1884. Ἀρχομένου δὲ τοῦ Μαΐου εὐρίσκειτο εἰς τὸν Βόλον, προκειμένου νὰ περιηγηθῇ ὁλόκληρον τὴν Ἑλλάδα.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην θὰ ἦτο τεσσαρακοντούτης περίπου. Εἶχε δηλαδὴ τὰς ἐκτάκτους δυνάμεις του εἰς ὅλην τὴν ἀκμὴν καὶ τὴν ἔντασιν. Εἰς τοιοῦτον μάλιστα βαθμὸν, ὥστε εἰς κάποιαν ἑκτακτον προσπάθειάν του κατὰ τινα ἐκ τῶν ἀθλητικῶν ἐπιδείξεων, ἐπέτυχε τὸ ἀπίστευτον κατόρθωμα νὰ ἀνυψώσῃ βάρη ὑπολογισθέντα εἰς χιλίας ὀκάδας!

Τοιουτοτρόπως, ἀπὸ τοῦ 1868, ὁπότε ἀπεκάλυψε τὰς δυνάμεις του, ποὺ δὲν ἐγνώριζεν οὔτε αὐτὸς ὁ ἴδιος, ἡ ἀθλητικὴ του ὑπεροχὴ ἤρχισε νὰ ἐξελλίσσεται ἀλματωδῶς, ὥστε, ὅταν ἐφθασεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἦτο πλέον παγκοσμίως γνωστὸς ὡς

Ὁ Κουταλιανὸς

φυλ. 33

Bóllos
1884

40.
Εξιν

1868
ανακάλυψε
την
δυναμὴν
20

ἀθλητῆς ἀκατάβλητος, ὡς ὑπερφυσικὸς ἄνθρωπος, ἀντάξιός τῶν μυθικῶν γιγάντων...

Διετήρησεν ὁμως πάντοτε καὶ πανταχοῦ τὴν ἑλληνοπρεπῆ του παρὰστασιν καὶ ἀνεγνωρίζετο εὐκολώτατα ὡς παλαιὸς θαλασσομάχος.

* *
*

Κατὰ τὸν Γαλλογερμανικὸν πόλεμον τοῦ 1870—71, εὐρισκόμενος εἰς τὸ Παρίσι, κατετάχθη ὡς ἐθελοντῆς εἰς τὸν Γαλλικὸν στρατὸν καὶ ἐπολέμησε γενναίως ἐναντίον τῶν Πρώσσω. Κατόπιν ἐπεχείρησε τὴν μακροχρόνιον ἀνὰ τὸν Πάλαιον καὶ Νέον Κόσμον ἀθλητικὴν του περιοδεΐαν, ὅπου τὸν παρηκολουθήσαμεν, μεθ' ὃ κατέληγεν ἤδη εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ὀλίγους μῆνας μετὰ τὴν ἐν Βόλῳ ἐπίδειξιν τῶν ἀθλητικῶν του θαυμάτων, ἐπεσεκέφθη ἐπ' ὀλίγον τὰς Ἀθήνας καὶ κατόπιν τὰς Πάτρας, ὅπου κυριολεκτικῶς ἀπεθεώθη.

* *
*

Στὰς Πάτρας, εἰς ἓνα κηπᾶριον τῆς Ἑπάνω Χώρας, παρὰ τὸν Παντοκράτορα, ὁ Κουταλιανὸς ἐπέδειξε τὴν τεραστιωτέραν ἀνάπτυξιν τῶν μυϊκῶν του δυνάμεων. Ἐπανελάβεν ἐκεῖ τὰ ἀθλητικὰ παίγνια τῶν τριῶν κανονιῶν, τὸ κουλουριασμα τοῦ φοβεροῦ του σιδηροῦ ραβδιοῦ ἐπὶ τοῦ μπράτσου του, τὸν χορὸν μετὰ τὴν σιδηρὰν κανοπλίαν, τὸ ἀπίστευτον ἀθλημα τοῦ γεμάτου βαρελιοῦ, τὸν χορὸν τῶν δύο του ἀγοριῶν εἰς τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων του, τὸ παίξιμο μετὰ δύο τόπια ἐκπροσωπούμενα ἀπὸ σιδηρᾶς σφαίρας ἑκατὸ ὀκάδων βάρους ἑκάστην, καὶ πλείττα ἄλλα ἀνάλογα μετὰ ἑκείνα εἰς τὰ ὁποῖα παρῆσθημεν ἤδη.

1870-71
Gallia

Πάτρα
ἐκείνη
Παντοκράτορα
ἐπὶ τῶν
Χώρας

Ἐκεῖ ἐπίσης, εἰς μερικοὺς δυσπίστους, ἔρριψε τὸ φοβερὸ ραβδί του διὰ νὰ πειθοῦν ὅτι δὲν ἦτο «κούριον», ὅπως ἐφώναζαν, καί, στῆς «Ἰγνές», τὴν προσάκτιον αὐτὴν Κηφισιάν, ὅπου τοῦ παρέθεσαν τιμητικὸν γεῦμα, ἔσπασε τοὺς λαιμοὺς τῶν σφραγισμένων μπουκαλιῶν μὲ τὰ δύο του δάκτυλα ...

(7 ΝΕΣ
(ΚΟΥΤΑ
ΣΗΜ
ΠΑΤΡΑ?)

* *
*

Ὀλίγον βραδύτερον ἐπισκέφθη καὶ πάλιν τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἔμεινεν ἐπ' ἀρκετόν. Εἰς τὰς Ἀθήνας δὲ εὐρίσκειτο καὶ κατὰ τὸν ἀτυχή πῦλον τοῦ 1897, πλέον ἢ πεντηκοντούτης τότε, ἀλλὰ μὲ ἀκμαιοτάτας ἀνόμη τὰς σωματικὰς του δυνάμεις.

ΑΘΗΝΑ
50 ετών
1897
Πόλεμος
Λεκκι

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, τὰ βράδια ἐσύχναζεν εἰς ἓνα λαϊκὸν ἐστιατόριον τῆς ὁδοῦ Λέκκα, ὅπου καὶ ἔτρωγεν. Ἦτο τὸ ἐντευκτῆριον τότε τῶν Ἀθηναίων δημοσιογράφων, ποὺ παρηκολούθουν κατὰ τὰς νυκτερινὰς ὥρας τὰ ἀγωνιώδη γεγονότα τοῦ Πολέμου, λόγῳ τῆς γεινιασέως τοῦ Ταχυδρομικοῦ Μεγάρου.

Ταχυδρομικὸν Μεγάρου

Εἰς τὸ εὐρὸν προαύλιον τοῦ ἐστιατορίου ἐκείνου ἐσύχναζον τότε καὶ πλεῖστοι ἐκ τῶν συρρευσάντων εἰς τὴν χώραν μας ξένων Φιλελλήνων ἐθελοντῶν, Γαριβαλδῖνοι καὶ ἄλλοι, μὲ πολλοὺς ἐκ τῶν ὁποίων εἶχε γνωρισθῆ ὁ ἀθλητὴς, συνομιλῶν εἰς τὴν γλῶσσάν των εὐκολώτατα, διότι ὁ Κουταλιανός, λόγῳ τῆς μακροχρονίου διαβιώσεώς του εἰς τὴν Ἀλλοδαπήν, εἶχε μάθει πέντε ἢ ἕξ γλώσσας, τὰς ὁποίας ὠμίλει εὐχερῶς, ἂν καὶ δὲν τὰς ἐγνώριζε γραμματικῶς.

* *
*

Εἰς τὸ Ἐστιατόριον ἐκεῖνο μιὰ βραδεῖα κατηγάλωσεν εἰς τὸ μεριδίον του, συντρῶγων μὲ τέσσαρας ἄλλους, μιὰ μεγάλη πιπέλα μακαρόνια, πενταπλῆν μερίδα κρέατος ρόσμπιφ, περισσέτρον ἀπὸ μισὴ ὀκτὰ ψωμιοῦ, δύο μπαρμπούνια τῶν 75 δραμιῶν,

δλόκληρη φρουτιέρα με φρούτα, και ήπιε ... μία πετακοσιάρικη
μπουκάλα νερό!

Μητρί 20 1897 ήθη σου **
Αίγυπτος κ' ήθως σου Ανατολίας *

Μετά τὸ 97 μετέβη εἰς Αἴγυπτον καὶ Ἀνατολίην, ἐπανελθὼν
καὶ πάλιν βραδύτερον εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἄγνωστον ὅμως διατὶ
δὲν ἀπεφάσισε νὰ ἐγκατασταθῇ μονίμως εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀλλ'
ἐπανῆλθε μετῆ τινα ἔτη εἰς τὴν ἰδιαιτέραν του πατρίδα, ὅπου
καὶ τὸν εὗρηκαν τὰ κατόπιν ἀλλεπάλληλα πολεμικὰ γεγονότα,
ἐκτεθειμένον εἰς τὴν μανίαν τῶν Τούρκων.

Περὶ τῶν διαφορῶν λαῶν, ποῦ εἶχε γνωρίσει, ὠμιλοῦσε ξά-
στερα καὶ παραστατικώτατα.

Τοὺς Γάλλους, τοὺς Ἰσπανοὺς, τοὺς Πορτογάλους, τοὺς
Ἰταλοὺς καὶ ἐν γένει τοὺς Λατινικοὺς λαοὺς τοὺς ἐξέτιμα πολὺ,
ὡς λαοὺς φιλοτίμους καὶ εὐγενεῖς.

Ἐξαιροῦνται μονάχα, ἔλεγε, μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἐκφυλι-
σμένοι ἄποικοι τῆς Βορείου καὶ τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς. Ἀλλὰ
ἐκεῖ, ὅπως παραδείγματος χάριν στὸ Περσὺ, ποῦ ἐκάθησα χρό-
νια, καὶ οἱ δικοὶ μας οἱ Ἕλληνες ἀπαράλλακτοι εἶναι καὶ οἱ
περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς ρεζιλεύουν ἐκεῖ κάτω τὸ Ἑλληνικὸν
ὄνομα μετ' τῆς κατεργαριῆς τους ...

Μόνον τοὺς Ἄγγλους δὲν ἐχώνευεν ἔνεκα τοῦ φυλετικοῦ
τῶν ἐγωῖσμοῦ.

— Ὅταν ἐκατάλαβαν, διηγείτο, ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ μὲ
νικήσῃ δικὸς τους παλαιστής, ἐλύσσαξαν κυριολεκτικῶς. Ἐφθα-
σαν μάλιστα μέχρι τοῦ σημείου νὰ μὲ δωροδοκήσουν διὰ νὰ δια-
κηρύττω ὅτι εἶμαι Ἄγγλος καὶ ὄχι Ἕλλην. Τὸ χατῆρι ὅμως
δὲν τοὺς ἔγινε. Εἶχαν κάποτε μερικοὶ ἀπὸ τὰ κάτω στρώματα
τοῦ λαοῦ, εἶχαν τὴν ἀναίδεια νὰ μοῦ ποῦν ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ
λέγωμαι Ἕλληνας, διότι οἱ Ἕλληνες εἶνε ὅλοι κλέφτες... Τοὺς
ἐσυγγύρισα ὅμως γιὰ καλὰ!...

εἰς
Περσὺ
ἐκεῖ
χρόνια

Ὁ Κουταλιανὸς εἶχε δώσει εἰς τοὺς ὑβριστὰς του χαριτωμένην πραγματικῶς ἀπάντησιν, ἃν καὶ δὲν τὸν διέκρινε μεγάλη εὐστροφία πνεύματος :

— Πῶς λέτε ἐγγλέξικα τὸ σύρμα ποὺ μᾶς φέρνει μακρονὲς εἰδήσεις : *Τέλεγκραφ* δὲν τὸ λέτε ;... Μάθετε λοιπὸν ὅτι ἡ λέξις αὐτὴ εἶνε ἀγνή ἑλληνική. *Τηλέγραφος*, παλληκάρια μου ! Ἔσεῖς λοιπὸν εἰσθε κλέφτες καὶ ὄχι ἐμεῖς, ἀφοῦ μᾶς κλέβετε καὶ τῆς κουβέντες ἀκόμα !

IV

Τὸ τέλος τοῦ Γίγαντος.

Ἐπέρασαν χρόνια.

Οἱ πόλεμοι τοῦ 1912 καὶ 1913 ἀνεστάτωσαν τὴν Βαλκανικὴν καὶ ἐτύλιξαν μέσα εἰς τὰς περιπετείας των καὶ τὴν ἡρεμὴν ζωὴν τοῦ ἀθλητοῦ ποὺ ἐξοῦσε τώρα στὴν ἰδιαιτέρα του πατρίδα, ὑπερβδομηκοντούτης πλέον, διατηρῶν ὅμως ἀκόμη ἕνα παλῆτό του ἀγαπημένο ἱστιοφόρον, εἰς τὴν σημαίαν τοῦ ὁποίου, ἀντὶ παντός ἄλλου συμβόλου ἢ ἐθνοσήμου, ἐφέρετο κεντημένη ἢ εἰκὼν τῆς Παναγίας.

1912-13
over
Nidny

* *
*

Ἐπῆλθεν ἀμέσως κατόπιν ὁ Παγκόσμιος Πόλεμος, ἀλλὰ καὶ μέχρι τοῦ 1916 ὁ Κουταλιανὸς δὲν ἠνωχλήθη ἀπὸ τοὺς Τούρκους.

Μεσοῦντος ὅμως τοῦ ἔτους τούτου, ἡ Τουρκικὴ κυβέρνησις, διὰ λόγους κακῶς ἴσως νοουμένης ἀσφαλείας, ἐξετόπισε τοὺς πληθυσμαὺς τῆς περιφερείας τῶν νήσων τοῦ Μαρμαρᾶ καὶ τῆς

1916

'Αρτάκης, ἀποστείλασα αὐτοὺς εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

Τότε καὶ ὁ Κουταλιανὸς ἠκαγκάσθη νὰ ἐκπατρισθῆ.

* * *

'Αλλ' ἡ κόπωση, αἱ στέρησεις καὶ αἱ κακουχίαι τοῦ ἐκτοπισμοῦ ἦσαν ὑπερβολικὰ βαρεῖαι, καὶ ὁ ἀδάμαστος Γίγας, δαμασθεὶς τέλος ἀπὸ τὸν ἐπιρροασμὸν τούτων, ὑπέκυψεν εἰς τὴν κοινὴν μοῖραν, καὶ ἀπέθανεν, ὡς λέγουν, ἐκ τῶν κακουχιῶν.

Ἐπάρχει ὅμως καὶ ἡ ἀόριστος φήμη ὅτι ὁ ἀθλητὴς ἀπέθανε δηλητηριασθεὶς ἀπὸ συνοδοῦς του Μωαμεθανούς...

Ἄγνωστον ἂν ἀληθεύῃ ἡ ἀόριστος μὲν ἀλλ' οὐχὶ βέβαια καὶ ὅλως ἀπίθανος φήμη, ὅπως ἄγνωστον θὰ παραμείνῃ ἂν ἔπαιξεν ἢ ὄχι σημαντικὸν ρόλον εἰς τὴν αἰτίαν τοῦ θανάτου του ἡ παλαιὰ του δηλητηρίασις ἢ τὸ Ἰσπανικὸν μῖσος τοῦ γνωρίμου μας ἐραστοῦ τῆς Ἑσμαράλδας Ταυρομάχου...

ΤΕΛΟΣ